

Luyện yêu

Contents

Luyện yêu	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	20
3. Chương 03	42
4. Chương 04	58
5. Chương 05	88
6. Chương 06	119
7. Chương 07	141
8. Chương 08	165
9. Chương 09	182
10. Chương 10	195
11. Chương 11	209
12. Chương 12	225
13. Chương 13	234
14. Chương 14	248
15. Chương 15 (end)	261

Luyện yêu

Giới thiệu

Phụ nữ đến năm 30 tuổi, bạn có gì trong tay?Thắm Đình, một gái già 30 tuổi, sự nghiệp không, tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-yeu>

1. Chương 01

Chương 1 – Xem mắt, gặp không đúng người cũng chẳng đúng lúc

.
.
Cô nàng chết tiết Cao Hiếu Vi đã nói: Gái già như Thấm Đình giống như đoàn tàu hỏa treo lơ lửng bên sườn núi, nửa đoàn tàu đã rơi vào không trung, chỉ còn lại một phần còn dính vào đường ray, khiến nó tạm thời không rơi xuống được. Nam nữ trong thế giới này đều vượt ra “đường ray” đạo đức, còn Thấm Đình thì cứ chuệch choạc lao đảo trên đường ray mãi.

Đi mãi rồi có ngày cũng chết. Thấm Đình cũng từng yêu, lúc yêu đương mặn nồng nhất, bạn trai thích ôm cô, sung sướng nói cô rất “quan trọng”; về sau anh ta chỉ nói với vẻ chán ghét rằng “trọng lượng” cô quá nặng. Thấm Đình từng chắc chắn rằng mình sẽ có một hôn lễ như cổ tích, giống như chúng ta từng ngỡ rằng mình nhất định sẽ tạo nên một sự nghiệp hiển hách, mà bây giờ lại lặng lẽ làm một ngành nghề bình thường không ai biết đến, chưa bao giờ bật lên hân hoan đám đông.

Như bây giờ đây, cô đang vội vàng chạy đi xem mắt. Thời gian của một gái già quý báu đến mức phải được tính bằng đồng hồ bấm giây. Dùng thời gian vô giá làm những chuyện vô giá, cách duy nhất bù đắp chính là phải xem mắt cho được một người đàn ông có giá. Thực ra cô không quá kích động, vì cô cho rằng luôn có người đàn ông hoàn hảo nhưng tiếc là đều đã qua đời, chỉ còn lại một người may mắn sống sót, nhưng nếu bạn gả cho anh ta, bạn vẫn sẽ phiền muộn, một năm chỉ được gặp anh ta đúng một lần, mà ngày ấy sẽ rất nhiều người cần anh ta hơn bạn, hôm ấy chính là lễ Giáng Sinh.

Thấm Đình vừa tưởng tượng đến bạn trai hoàn hảo chưa bao giờ xuất hiện của mình vừa ra khỏi cửa hàng tiện lợi, rồi đâm sầm vào một bờ vai rộng, chắc không phải là bạn trai hoàn hảo xuất hiện sớm chứ? Cô vén mái tóc hơi rối của mình, ngược lên nhìn, tư thế mong chờ đầy mơ mộng bỗng bị hiện thực phá tan – là bạn trai cũ của cô, và cả bạn gái của anh ta. Bạn gái anh ta từng là bạn thân nhất thời đại học của cô, trong ngày sinh nhật của Thấm Đình, diễn xuất tuyệt vời của họ đã khiến Thấm Đình lĩnh ngộ sâu sắc thế nào là phản bội.

Người bạn đã từng thân thiết ấy khi nhìn rõ là Thấm Đình thì xúc động thốt lên: “Là cậu sao, Thấm Đình! Lâu quá không gặp rồi nhỉ.” Vừa nói vừa tỏ vẻ cảm động vén mớ tóc mái ra, tay phải bất giác nắm chặt tay bạn trai mình hơn.

Khoảnh khắc chia tay hoành tráng nhất thế kỷ trong tích tắc bỗng tràn ngập đầu óc Thấm Đình, cô gái kia đã tay nắm tay với bạn trai cô trong ngày sinh nhật cô, kể về tình yêu của họ là tình yêu chân chính, như thể trước kia cô chỉ chú tâm đến tài vật của người ta. Cô ta nước mắt nước mũi đầm đìa thỉnh cầu cô tác thành cho họ: “Thấm Đình, chúng ta vẫn là bạn tốt nhé, được không, tâm nguyện được làm phù dâu cho nhau vẫn không thay đổi, được không.” Con tiện nhân ấy làm đi mà còn lập bằng trình tiết, cứ làm như người có lỗi là Thấm Đình ấy. Thấm Đình tức đến độ muốn thổ huyết, bàn tay vung lên tát vào gương mặt đầm nước như hoa lê trong mưa kia: “Các người là một đôi chó má, đứa là kẻ cướp đứa là điểm, còn đòi bà đây ủng hộ các người hả?”

Chuyện cũ đã trôi qua, tình cảm như gió cuốn.

Sao lại như thế, cô ta không béo đến chín mươi ký, cũng không xấu xí như một bà già lợm khộm; còn anh ta không bị hói đầu, cũng chẳng có bụng bia. Nguyên vọng của cô chẳng điều nào trở thành hiện thực.

Thẩm Đình lạnh lùng nói: “Trùng hợp thật, thật là có duyên!” Phân thối thối đến tận bây giờ.

Cô gái bán hàng trong cửa hàng tiện lợi phóng ánh mắt nhanh như điện, ba người biết ý mà đi khỏi đó.

“Người bạn thân” tiếp tục xúc động. Cũng đúng, cô ta luôn là kẻ chiến thắng: “Thẩm Đình, dạo này thế nào? Mình nhớ cậu lắm.”

Cô không bạn trai không sự nghiệp, đúng là bi kịch, lý ra cô phải xinh đẹp giàu có, được đội bảo vệ đẹp đường, chào hỏi họ thân nhiên xong bỏ đi khiến họ tiếc đến đứt ruột. Thẩm Đình vẫn thẳng thắn đáp: “Cậu rảnh rồi thế à, tôi mà lại được xếp vào vị trí để cậu nhớ đến?”

Cô nàng cười xởi lởi: “Đúng thế, dù sao gần đây mình cũng vừa nghỉ việc nên không có việc gì làm. Còn cậu, vẫn bán mạng cho công việc à?”

Thẩm Đình châm biếm: “Đương nhiên là tôi cần công việc. Tôi có phải mèo thần tài, chỉ cần vẫy tay là tiền chui vào túi đâu.”

Cô nàng nghe xong thì gật gật đầu tán thành, tiến hành tự kiểm điểm bản thân: “Không ngờ bao năm rồi mà cậu vẫn mạnh mẽ như thế, cậu nhìn mình này, mình không thể được như thế, cậu cũng biết tính mình đấy. Nhưng có lúc mình thấy thế này cũng được. Phụ nữ mạnh mẽ quá cũng chưa chắc là tốt, bạn bè lâu năm nên mình mới khuyên cậu, tính cách cậu có lúc phải sửa đổi thật đấy.”

Những lời có vẻ tốt bụng nhưng chứa đầy dao găm ấy khiến Thẩm Đình nổi cáu: “Đương nhiên tôi phải sửa nhiều. Lúc trẻ không phân biệt tốt xấu, thấy cái gì lấp lánh thì tưởng là đồ tốt, nghĩ đủ mọi cách để có được nó, đến khi nhìn kỹ thì lại là một đồng phân chó. Bây giờ tôi không còn ngu ngốc thế nữa, là vàng hay phân chó thì đã phân biệt rõ rồi.”

Bạn trai cũ mặt đỏ bừng, tuy rằng chuyện cũ đã qua lâu lắm rồi. Thẩm Đình cười lạnh trong lòng, đám phân chó đó lại còn biết đỏ mặt kia đấy. Nhưng cô bạn kia rõ ràng là mặt dày hơn hẳn, thân mật trách móc về bất nhã của cô: “Thẩm Đình, đừng nói những từ ấy mãi như thế. Đúng rồi, bọn mình sắp kết hôn đấy.

Cũng ập ủ gần bảy năm rồi, hà hà! Vốn đã hứa hẹn với nhau cậu sẽ là phù dâu, nhưng không cách nào liên lạc được với cậu nên đành tìm người khác mất rồi.” Cô nàng thở dài vẻ vô cùng tiếc nuối. Hiển nhiên là cô ta còn nhớ cú bạt tai ấy nhưng đã quên mất nguyên nhân.

Bọn họ sắp kết hôn, cặp đôi thành công duy nhất trong lớp, đó là một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp. Nhưng đối với Thẩm Đình thì lại là câu chuyện cổ tích hắc ám ác độc nhất. Thế giới này không phải người đúng là người thẳng, mà kẻ thẳng là kẻ đúng.

“Nhưng hôn lễ của bọn mình cậu nhất định phải đến dự đấy.” Cô ta nắm lấy tay Thẩm Đình.

“Hay chúng ta tìm chỗ nào trò chuyện đi.” Cô ta nhìn đường phố tấp nập, cho rằng ở đây không thích hợp để hàn huyên tâm sự.

Thật không ngờ lại còn muốn bắt tay cô, thực đúng là một cơn ác mộng không bao giờ tỉnh lại nổi, ai cũng biết cô ta cần một chỗ để phát huy thế mạnh của mình. Lửa giận vô cớ bùng bốc lên ngùn ngụt: “Không cần, tôi đang bận, lần sau hãy nói.”

“Haizzz, lần sau biết phải đợi đến bao giờ, vậy hôn lễ của bọn mình không được vắng mặt đấy nhé, rất nhiều bạn học cũng đến, cậu phải đến đấy! Nếu tiện thì đưa bạn trai cùng đến... chắc cậu chưa kết hôn nhỉ?”

“Để xem sao đã.” Cô nóng nảy đáp. Sau khi tốt nghiệp cô lăn lộn trong xã hội cũng đã mười năm rồi, ngoài người yêu ra thì người nào cũng từng gặp mặt, bị ném vào lò luyện kim đơn của Thái Thượng Lão Quân để luyện thành một nữ chiến sĩ gang thép.

“Chắc không phải là cậu chưa có bạn trai chứ hả. Nhưng cũng chẳng có gì phải ngại ngần đâu.” Cô nàng tỏ vẻ thông cảm, như thể đã thấy được cuộc đời thảm hại của cô vậy.

Thẩm Đình lần này đã nghe ra, cô ta rất hận cô. Người hận thù phải là Thẩm Đình chứ, đúng là kỳ tích. Cô tức đến độ lục phủ ngũ tạng đều đau nhói, nhưng hiện thực là thế, cô không thể nào phản bác lại, thực sự là ngoài tuổi tác ra cô chẳng có gì cả. Tuy cô không thấy có gì phải hổ thẹn, nhưng một người phụ nữ gần ba mươi lại chẳng có người yêu, dường như bẩm sinh đã thấp hơn người khác một bậc. Sự tự trọng còn lại không cho phép cô lùi bước, nên cô cố nặn một nụ cười: “Nếu các bạn đã có lòng thì tôi sẽ đi.”

“Vậy quyết định thế nhé, mình về viết ngay thêm một thiệp mời nữa gửi cậu.” Cô bạn hào hứng lắc tay bạn trai, “Về nhà anh nhớ nhắc em nhé, trí nhớ em không tốt mà gần đây lại bận quá.”

Đã bảy năm rồi, Thẩm Đình cũng không còn hận thù gì hai người ấy nữa, nhưng cô bạn kia lại rất vui thích được tạo thêm thù mới. Thẩm Đình thờ ơ nói: “Tôi còn việc gấp, đi trước đây.” Nói chuyện với cô ta thật đau khổ đến mức bị cưỡng ép một ngày xem liên tiếp một trăm năm mươi tập phim “Tạm biệt, A Lang”, hoặc “Ý khó quên” vậy.

Bạn trai cũ này giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng: “Vậy được, liên lạc thường xuyên nhé.” Thẩm Đình đi đến chiếc xe cũ kỹ của mình, vắng vắng tiếng cô bạn tỏ ý thương hại: “Cậu ấy vẫn một mình à, thật đáng thương.”

Bạn trai cô ta phụ họa: “Bây giờ gái già mỗi lúc một nhiều.”

Cô nhanh chóng khởi động xe, nó vẫn còn đang khục khặc thở dốc, rồi cô thả hai người họ lái một chiếc xe mới cấu lứt qua trước cô.

Ai chả muốn kiêu ngạo trước mặt đối thủ? Tiếc là thế giới này không có đạo lý đó. Tâm trạng cô buồn rầu đến mức gần như suy sụp, gặp bạn trai cũ trên đường, với tuổi tác cô bây giờ thì tần suất xảy ra rất lớn, nhưng ai lại thê thảm được như cô. Mỗi người đều hạnh phúc, đến cái hạnh phúc của cặp đôi khốn kiếp kia cũng như hoa nở, chỉ mình cô là giống một phiến lá rơi lúc nào cũng bị cuốn theo gió. Thời gian sao rùng mình một cái đã là bảy năm, ngay cả cô cũng thấy chơi vơi. Hạnh phúc ở đâu? Cô bỗng nảy ra một suy nghĩ bỗng bật, muốn đến ngắm Miumiu.

Miumiu là nhãn hiệu giày cô yêu thích nhất thời thiếu nữ, là mơ ước tuổi thanh xuân. Lúc ấy cô đã từng gặp một cô gái xinh đẹp, cô gái ấy ngây thơ và rất hạnh phúc nói với cô rằng: “Chỉ cần mang Miumiu vào thì sẽ đi đến bất cứ đâu, hạnh phúc nào cũng sẽ có được.” Nhìn ánh mắt trong sáng và xinh đẹp của cô ấy, cô cũng đã tin, một cách ngây thơ và hạnh phúc.

Cô đứng ngoài cửa kính, thấy kiểu giày đặc trưng nhất mà trước kia cô thích nhưng không có tiền mua, nay tuy vẫn không có tiền, nhưng chí ít có thể tín dụng, song đã không có tuổi thanh xuân đã phối hợp với đôi giày ấy. Trong lòng Thẩm Đình dậy lên một nỗi oán đang điên cuồng gào thét: “Cuộc đời tôi tại sao luôn như thế, mãi mãi không thể bù đắp những thứ đã mất.” Cô lấy chiếc điện thoại rung bần bật trong túi ra, không cần nhìn cũng biết là cô nàng phiền phức Cao Hiểu Vi gọi đến. Giọng nói the thé của cô nàng đâm vào trung khu thần kinh của cô: “Đồ chết tiệt, cậu có chuẩn bị đi xem mắt chưa đấy, đừng có đến muộn rồi về sớm để chị đây khó ăn khó nói với người ta, không thì đừng hòng gặp mặt chị đây nữa.”

“Cậu thì có thể ăn nói với người ta, còn tớ thì chẳng cách nào ăn nói với mình. Chị đây cần một người bạn thấu hiểu tâm hồn, còn cậu thì lại giới thiệu cho tớ một đồng đá cản đường.” Thẩm Đình cười khi.

“Đừng có tươi cười hớn hở với tôi, liệu mà biểu hiện cho tốt, cậu cứ yên lặng ngồi là còn ra dáng người được một tí, đừng mở miệng, cậu chỉ cần mở lời là toàn những câu khắc nghiệt thôi.”

“Nói thật mà, chị Cao à. Nếu tớ đã không tìm ra người yêu để kết hôn thì đành liên hôn với tiền thôi, nhân dân tệ của đối tượng mới chất lên có hợp với tớ không?” Thẩm Đình cố ý đùa Cao Hiểu Vi và cũng đùa cợt chính mình, nhưng bỗng thấy lòng chua xót lạ lùng. Kỳ thực ai mà chả muốn có một người bạn đời đầu gối tay ấp cạnh mình, cùng thưởng hoa thưởng nguyệt, nhưng cuối cùng mấy ai được như ý? Nếu không có được tình yêu thì không nên oán trách số phận, mà nhiều lần cũng chỉ có thể trách mình không may, hoặc thực ra là vì mình đã mất đi khả năng yêu, trái tim không còn rung động vì ai nữa. Thế thì, vì cuộc sống mà tìm một người cùng ăn uống ngủ, cuộc đời có trở nên ý nghĩa hơn không? Hay là hồi tưởng lại chỉ còn thấy ám ảnh?

Cô vốn đã thề sẽ độc thân suốt đời với Cao Hiểu Vi, ai ngờ giữa đường xuất hiện một anh Trình Giáo Kim can thiệp Cao Hiểu Vi, từ đó con đường độc thân chỉ còn lại mình cô đơn chiếc, Cao Hiểu Vi hồ thẹn chỉ có một ước muốn là thay cô tìm một anh chàng để kết hôn.

“Bây giờ cậu bớt lắm lời đi, xem mắt xong đã hăng hay, thật phiền lòng.”

“Nếu cậu đã lo lắng cho tớ thế thì thà kết hôn với tớ cho rồi đi, chồng ời.” Thẩm Đình chưa nói xong, Cao Hiểu Vi đã chẳng màng nghe hết, cúp luôn máy.

Thẩm Đình lại nhìn đôi giày ấy, bỗng nhiên lên cơn: “Được thôi, hôm nay phải dứt ruột ra mua mày, không mang được cũng chẳng sao, tao phải đông lạnh mày để trả thù cho tuổi thanh xuân của tao.” Cô bắt đầu hùng hổ lái chiếc xe QQ cũ rích tàn tạ của mình đến ngân hàng, “Bà đây nhất định phải mua mày bằng tiền mặt từng tờ từng tờ, để xả nỗi hận trong lòng.” Đang nghĩ sung sướng thì đèn đỏ trước mặt sáng lên, cô vội vàng thắng xe lại, hạ tốc độ xuống con số 0 ngay trước vạch qua đường.

Cô không nhìn thấy chiếc xe phía sau cũng chịu khổ theo mình, cũng may chiếc Cadillac đó tính năng tốt, nếu không đã hôn xe cô thảm thiết rồi, người trong xe ấn mạnh một hồi còi, mắng: “Muốn chết hả.” Bỗng nhiên nhớ ra ở đây cấm bấm còi nên lại mắng một tiếng, “Shit!”

Thẩm Đình tiếp tục lái xe về phía tương lai ảm đạm của mình, mấy phút sau mới phát hiện ra bên cạnh có một chiếc xe luôn chạy song song mình, Cadillac mà lại cùng tốc độ với QQ rách nát của cô, đúng là lãng phí, cô kinh ngạc mừng thầm. Chủ xe quay cửa kính xuống, ra sức vẫy tay với cô, Thẩm Đình thầm nghỉ ngơi, tên điên đó đang làm trò gì nhỉ, nhìn kỹ lại thì thấy đó là một anh chàng trẻ tuổi, nhỏ hơn cô khoảng ba, bốn tuổi, một gương mặt góc cạnh, ánh mắt sáng như sao sắc nhọn, sống mũi cao và đôi môi mỏng, đúng là một chàng trai đẹp được kế thừa sau Tống Ngọc (học trò của Khuất Nguyên, dân tộc Hán, thời Chiến Quốc, có một sắc đẹp như mùa xuân, như tuyết trắng). Ngũ quan hợp lại lại toát lên một vẻ cao ngạo khó gần. Trong tích tắc, cô đã chấm điểm rất cao cho ngoại hình anh ta, quả nhiên cô vẫn không có sức đề kháng với trai đẹp. Thế là cô xoay cửa kính xuống một cách tao nhã, sau đó nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người ấy vang lên trong làn gió xuân ấm áp: “Bà chị, chị muốn lái xe thẳng đến Quỷ Môn Quan à?”

Chẳng trách Phật đã nói: Tất cả sắc đẹp đều là hư ảo. Giọng nói rất hay, nhưng lời nói rất chói tai. Thẩm Đình vẫn chưa hiểu là chuyện gì thì người đó lại nói: “Dừng xe đột ngột như thế, rốt cuộc là có biết lái hay không?”

Thẩm Đình mới hiểu ra lúc này suýt nữa đã hại đến người vô tội, tuy trong lòng đã giảm mất bốn mươi điểm cho người đó, nhưng vẫn cảm thấy nên xin lỗi: “Xin lỗi...” Chưa nói xong, cô đã nghe người đàn ông ấy bảo: “Cũng chỉ có những người bị ế như các chị mới muốn chết như thế.”

Loại đàn ông gì thế này, không phong độ gì cả, độc mồm như thế, Thẩm Đình vốn chẳng phải người dễ tính gì, bị chọc đúng chỗ đau nên lập tức nổi điên: “Tiểu quỷ, cậu đến tuổi lấy bằng lái chưa hả? Dám lý sự với bà đây à.” Sau đó xoay cửa kính lên, bên tai chỉ nghe thấy tiếng “này này” nho nhỏ, giống như tiếng kêu cứu yếu ớt dưới giếng sâu, cô vô cùng hài lòng thưởng thức vẻ mặt anh ta lúc đó.

Đi được mười phút, Thẩm Đình thầm kêu khổ, hắn ta vẫn đi theo cô mãi, xem ra không định buông tha cô dễ dàng mà cứ theo suốt phía sau. Điểm này Thẩm Đình phải chịu đựng, nếu chiếc QQ của cô mà thắng nổi Cadillac thì Trung Quốc đã vượt Anh bằng Mỹ rồi. Thẩm Đình lẩm bẩm: “Người gì thế này, bé xé ra to. Mà cứ lại là hôm nay, đúng là xui xẻo.” Thẩm Đình đoán chắc người đàn ông ấy là do ma quỷ phái đến, khiến cô không mua được Miumiu. Con người thường có tâm lý thế này, giống như một con bạc, hễ đánh là thua, cho đến một lần, một cô nàng béo tròn đi ngang anh ta đánh rắm một cái, thế là anh ta đã thắng bạc một cách lạ lùng, và anh ta đã chắc chắn mùi vị ấy có tác dụng quan trọng với lần đánh thắng đó, về sau ngày nào cũng đeo bám theo cô nàng béo tròn ấy. Bây giờ Thẩm Đình chính là kẻ đánh bạc, với đôi giày Miumiu kia cô lại càng phải có được.

Hai người cùng đến ngân hàng, Thẩm Đình nhìn thấy một chỗ đậu xe, người kia cũng chẳng cho cô như ý. Hai người cứ đứng đực ra đó, Thẩm Đình nghĩ: Dù sao hôm nay chị đây cũng nghỉ ngơi, đấu với cậu đến cùng, để cậu biết thế nào là “Thiên ma vạn kích hoàn kiên nhận, nhậm nhi Đông Tây Nam Bắc phong” (ý chỉ người nào đó dù gặp bao khó khăn vùi dập nhưng vẫn kiên định lập trường của mình). Thế là chẳng ai chịu nhường nửa bước, bảo vệ thấy cảnh sắc mùi thuốc nổ đó đã vội vàng chạy đến khuyên giải, ra hiệu

cho bên nam: “Đàn ông tốt không đấu với phụ nữ”. Rồi lại khuyên bên nữ: “Phụ nữ tốt không đấu với đàn ông.”

Thẩm Đình khoát khoát tay, cố ý nói bằng giọng lạnh lạnh, giống như mấy chiếc xe tuyên truyền sinh đẻ có kế hoạch phát loa oang oang trên đường mấy năm trước: “Tôi là phụ nữ thời đại mới, chưa bao giờ sợ đấu tranh với đàn ông, anh bảo tên ấy cút sang một bên đi.”

Người đàn ông kia liếc nhìn cô một cái, thản nhiên nói với bảo vệ: “Tôi là khách hàng VIP của ngân hàng các anh.” Thế là, bảo vệ đã bắt Thẩm Đình cút sang một bên.

Cái xã hội độc ác tàn nhẫn xấu xa, Thẩm Đình vừa mắng vừa đến máy ATM để rút tiền. Càng khiến người ta tức tối là, máy ATM đã hết tiền, thật giống như một con gà mái nuôi đã lâu rồi phát hiện ra nó không đẻ trứng được, cô tức đến nổi chỉ muốn cho cái máy ATM đó ngồi tù không thời hạn.

Kỳ lạ, sau khi đụng phải gã đàn ông ấy thì chẳng có chuyện nào suôn sẻ. Cô nàng thường dân đành đến xếp hàng trong ngân hàng sau một đoàn người rồng rắn, khó khăn lắm mới đến lượt, hùng dũng bước đến ô cửa thủ tục, đối diện với nụ cười như được photoshop của cô gái nhân viên, trong lòng bỗng dấy lên một dự cảm không lành. Có một bóng đen đang đến gần mình, một người đàn ông cao hơn cô cả một cái đầu đang đứng bên trái, ngược lên nhìn, không phải là kẻ thù lúc nãy thì còn là ai được?! Gã đàn ông ấy thản nhiên nói với nhân viên: “Tôi là khách hàng VIP.” Giọng anh ngắn gọn mạnh mẽ.

Nhân viên ngân hàng mỉm cười: “Vâng, tiên sinh, chúng tôi có nơi dành riêng cho khách hàng VIP.”

Gã đàn ông ấy nghiêng đầu về phía cô, nói với vẻ bình thản: “Tôi chỉ cần đứng trước cô này là được.”

Nhân viên ngân hàng nhìn hai người họ với vẻ kinh ngạc.

Núi lửa tạm ngừng trong lòng Thẩm Đình cuối cùng đã phun trào: “Này, chị đây rốt cuộc đã làm gì cậu hả, tôi cưỡng hiếp cậu à? Mà cậu cứ đeo bám tôi mãi thế?” Cô nàng nhân viên há mồm tròn mắt nhìn Thẩm Đình đang hùng hổ hét.

“Chị có khả năng đó à?”

“Tại sao không, bây giờ nam nữ bình đẳng, nữ cường nhân rất nhiều.” Chắc có lẽ đó là lần đầu họ nghe từ “nữ cường nhân” được giải thích như thế.

“Chị có tư cách đó à?” Anh ta tiếp tục hỏi với vẻ khiêu khích.

Một trận cãi nhau vô cùng thú vị đã thu hút rất nhiều cặp mắt tò mò của quan chúng, ngân hàng vốn nhộn nhịp ồn ào như ở chợ bỗng chốc tĩnh lặng hẳn. Thẩm Đình nghiêng rằng, cô đã làm tổn thương anh ta nhiều thế hay sao? Còn về chuyện cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, phải bảo vệ hình tượng mình trước đã. Trước kia người ta đều nói cô là Đại Vương Độc Miệng, đây là lần đầu tiên cô thấy nên tích chút đức để khỏi lãng phí mồm miệng mình thì hơn. Lúc quay người bỏ đi vẫn bất cẩn đạp lên chân anh ta bằng đôi giày cao gót của mình, sức lực đó như thể đang dùng một lưỡi dao sắc vậy. Cô muốn để lại cho anh ta một ký ức sắc nhọn. Người ấy kêu lên một tiếng nho nhỏ, trong ngân hàng đang im lặng, âm thanh đó nghe rất vang dội. Cô liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt đắc ý, đôi giày cao gót giúp cô bỏ đi rất nhanh chóng, bỏ lại những ánh mắt phức tạp của mọi người phía sau lưng, những cao thủ đích thực đều cô đơn, để mọi người sùng bái.

Trận chiến đầu kết thúc, Thẩm Đình tâm trạng cực tốt, cô đã trừng phạt ma quỷ thay Thượng Đế, dương đắc ý mở nhạc trong xe lái đến một ngân hàng khác để rút tiền, sau đó giống như một con ong mật vui vẻ bay đến đóa hoa ngọt ngào.

Đến cửa hàng Miumiu, cô đứng trước đôi giày phát sáng được trưng bày trong tủ, không nhận được gật gù cảm thán: “Ồi, rất sang, rất hợp với mình.” Cùng lúc cô đưa tay ra, một bàn tay đen tối ác khác cũng chạm vào đôi giày, Thẩm Đình bất giác quay lại nhìn xem là chuyện gì thì giật nảy mình, trời ơi sao xui quá vậy, lại là anh ta. Anh ta có dính máy theo dõi trên người mình hay sao? Hiển nhiên người đàn ông kia cũng nhận ra cô, mà ký ức cũng rất rõ ràng. Lông mày anh ta nhăn lại, có một vẻ lạnh lùng và cứng rắn khó tả. Nhân viên bán hàng đứng cạnh còn thổi thêm gió vào lửa với vẻ khó xử: “Hai vị đều thích đôi giày đó à, nhưng chỉ còn lại một đôi cuối cùng thôi, ở nơi khác cũng không còn hàng nữa.”

Đã cùng chung mái nhà nên Thẩm Đình lấy hết can đảm lên tiếng chào anh ta: “Hi.”

Anh ta lạnh lùng nhìn cô một cái, Thẩm Đình tiếp tục nói: “Hay là cậu nhường tôi nhé, tôi thật sự rất muốn mua nó từ rất lâu rồi.”

“Dựa vào đâu?”

“Cậu không thể cứ giành một đôi giày cao gót với một người phụ nữ như tôi chứ, không tốt cho hình tượng của cậu đâu.” Thẩm Đình ra sức thuyết phục, mong anh ta hạ đao tu nhân tích đức để được thành Phật.

“Tôi còn nhớ mới đây chị nói là nam nữ bình đẳng.” Đúng là quả báo.

Thẩm Đình nói: “Cậu muốn tặng cho bạn gái phải không, có thể mua đôi khác mà, đôi này chưa chắc hợp với cô ấy, có thể đôi khác hợp hơn chẳng?”

“Đôi này cũng không hợp với chị, đây là giày của các cô gái trẻ, nhưng chị không hiểu chị đã là thiếu phụ rồi à?” Giọng điệu nghi ngờ, nhưng ánh mắt anh ta lại nhìn cô vẻ khẳng định.

Nhịn nhịn nhịn. “Tại sao cậu cứ không chịu nhường tôi?” Thẩm Đình dụ dằng hỏi.

“Bảo tôi thương hại chị à? Phụ nữ thời đại mới?” Giọng điệu có vẻ đắc ý.

“Dù sao chị đây cũng không thể nhường cậu đâu, tay tôi đã đụng đến đôi giày trước, cô bán hàng cũng thấy đúng không?”

Không nhịn được nữa thì việc gì phải nhịn, cô hét lên, không quên dùng từ “chị” để nhắc nhở anh ta nên tôn trọng trưởng bối. Quay sang hỏi cô bán hàng, người đàn ông ấy cũng nhìn, cô nàng bán hàng thấy ánh mắt không mấy thân thiện của anh thì như bị sắp nển đốt phồng tay, trở nên vừa nhỏ bé vừa mềm dũ: “Hai vị, xin lỗi, thực sự tôi không nhìn rõ.”

“Thế thì chia đều đi, công bằng, mỗi người mua một chiếc.” Thẩm Đình đã tính toán, định lấy lý do đó để gạt bỏ suy nghĩ giành giật của anh ta.

Sắc mặt người đàn ông thay đổi, có lẽ cảm nhận được quyết tâm sắt thép của cô, cô đã thề sẽ cùng sống chết với đôi giày ấy rồi. Thẩm Đình thầm mừng.

Sau đó nghe anh ta nói: “Đương nhiên, tôi không thể cho chị cả hai chiếc.”

Sắc mặt Thẩm Đình tái xanh, gặp phải anh ta đúng là vận hạn của cô, cô phải dùng nửa tháng lương của mình mua một chiếc giày, mua về để làm gì? Mang về thắp hương cúng Phật hay sao???

“Nếu chị không muốn thì tôi cũng chẳng ý kiến.” Về vui mừng trên nỗi khổ người khác toát ra trong giọng nói lạnh lùng của anh ta bị cô nghe thấy, anh ta đang khinh bỉ cô, trả thù cô.

Không thể để phụ nữ mất mặt, Thẩm Đình nghiêng răng bỏ tiền ra mua. Hai ba cô bán hàng đưa mắt nhìn nhau, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, tuy từ mặt số học thì hai người tự thanh toán tiền chiếc giày của mình, cộng lại cũng bằng giá một đôi. Nhưng vấn đề ở chỗ, hộp giày phải đưa cho ai?

Anh chàng kia đột nhiên như bị thiên sứ nhập thân, lòng bao dung vĩ đại trỗi dậy, ánh mắt cuối cùng đã có chút ánh dịu dàng, giễu cợt: “Hộp giày đưa chị ấy đi, về nhà rồi có thể cất chiếc giày vào, tôi hiểu một người phụ nữ ngày nào cũng nhìn chiếc giày mình không mang được là chuyện đau buồn biết bao.”

“Ai cần cậu lo.” Thẩm Đình nói với vẻ bức tức, lần đầu trong đời bỏ tiền ra mua tội nợ về nhà. Nếu có máy quay ở đây, quay lại rồi chuyển lên trên trang mạng youku, Thẩm Đình cô chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Quả nhiên là nhân viên bán hàng của nhãn hiệu quốc tế, nụ cười quốc tế trên gương mặt dù đựng phải hai nhân vật hiếm có như vậy cũng vẫn tỏ ra bình thản, dịu dàng bảo họ biết gần đây trong cửa hàng có hoạt động, sẽ giữ số điện thoại của hai người lại: “Nếu may mắn được rút thăm trúng thì hai vị có thể cùng đến tham gia hoạt động của chúng tôi.”

Thẩm Đình kêu lên: “Trời ơi, đó mà là may mắn à? Tôi và cậu ta không quen không biết, chị đây không bắt hạnh đến nỗi cùng xuất hiện với loại người đó chứ.”

“Nếu cùng xuất hiện, những người không hiểu chân tướng chắc chắn sẽ hăm mộ tôi có một bà dì trẻ trung như vậy.” Anh ta nhìn cô một cái, ném lại một câu rồi bỏ ra ngoài, để lại Thẩm Đình bị nội thương trầm trọng. Sau đó nhìn thấy dáng đi anh ta có vẻ tập tễnh, hiển nhiên là đang cố gắng chịu đựng nhưng chỗ bị

đạp vẫn rất đau, Thẩm Đình bỗng thấy sáng khoái hẳn, giống như quảng cáo vẫn nói “mát tận ruột, tim bay lượn”!

Hẹn sáu giờ xem mắt, vẫn còn nửa tiếng nữa. Thẩm Đình nhìn chiếc giày cô đơn, bỗng thấy đau buồn: Trời ơi, đừng châm chích con thể chứ, cho dù mua giày cũng bắt con chỉ mua được một chiếc. Đang u sầu thì “vua nhiều chuyện” trong công ty gọi điện đến, “vua nhiều chuyện” tên thật là Vương Nghi Bằng, ước mơ là tham gia cuộc thi hoa hậu hoàn vũ, trước mắt nguyện vọng của cô nàng đã được hiện được một tí, vì cô nàng đang đi làm ở một nơi gọi là “tòa nhà Hoàn Cầu”. Cô nàng bao giờ cũng có những tin tức nho nhỏ mới ra là, một tòa soạn báo tầm tầm mà thị phi cũng chẳng kém gì một công ty quy mô lớn: “Chị Thẩm Đình, chị Thẩm Đình, em báo chị biết một tin vừa ra lò nhé!”

“Tin gì, sao bí ẩn thế?”

“Công ty chúng ta sắp có tân binh mới đến!”

“Chức vụ gì?” Thẩm Đình hồ hững hờ, tòa soạn của họ mấy năm nay cứ bình bình, chẳng chút nổi bật, đến giám đốc nghiệp vụ cũng đổi đến mấy lần.

“Tổng giám đốc.” “Vua nhiều chuyện” tuyên bố với vẻ dương dương đắc ý.

“Á! Tổng giám đốc?” Cái mà “vua nhiều chuyện” cần chính là hiệu quả như vậy. Nguyên nhân khiến Thẩm Đình giật mình không phải vì tò mò, chỉ hiểu rõ rằng lãnh đạo khác nhau thì có những cách làm việc khác nhau, cấp dưới người nào cũng phải điều chỉnh lại bản thân theo lãnh đạo mới, khá là mệt mỏi.

“Nghe nói tổng giám đốc mới này là con trai của chủ tịch tập đoàn, còn khá trẻ.” Thẩm Đình thầm kêu khổ, cô hiểu ý của chủ tịch, tòa soạn này không nổi bật lắm trong khối sản nghiệp của ông, nhưng lại là nơi ông phát lên, nay phái con trai đến đây để trải nghiệm dân sinh cũng có lý do cả. Nhưng Thẩm Đình sợ nhất là làm việc cùng sếp trẻ tuổi, vì trẻ tuổi làm việc điên cuồng thì không nói làm gì, nhưng con trai của đại gia, đa số đều để lại một bãi chiến trường cho cấp dưới dọn dẹp. Ác mộng cứ hết cái này đến cái khác, Thẩm Đình đổ hết tội lên đầu anh chàng vừa nãy: Quả nhiên là sao chổi!!!

Thẩm Đình là một phụ nữ phóng khoáng hướng ngoại, hoạt bát, hay sốt ruột, dễ vui, trẻ con, tâm trạng thay đổi thất thường. Những người bằng tuổi cô đã kết hôn có vẻ chín chắn hơn nhiều, có thể thấy hôn nhân là chiến trường, có thể khiến người ta trưởng thành nhanh chóng. Nên mỗi lần cô cảm thương cho tuổi tác của mình, đều viết một câu “cuộc đời là ảo giác” vụn vặt như một trong blog. Nhưng lát sau lại quên sạch.

Cô không thường đi xem mắt, tỏ thái độ bàng quan với chuyện đó, trong lòng chắc chắn là sẽ thất bại, nhưng dù biết rõ kết quả mà vẫn vui vẻ đi gặp gỡ, cũng xem như an ủi những người xung quanh vậy thôi!

Phụ nữ thường hay đi muộn, nhưng Thẩm Đình không có thói quen đó. Thế là trong thời khắc quan trọng gặp gỡ phu quân tương lai, cô kể chuyện xui xẻo khi này thành truyện cười cho Cao Hiểu Vi nghe. Cô nàng hét lên trong điện thoại: “Cái này, có người còn độc hơn cả cậu nữa à?”

Thẩm Đình sa sầm mặt kể lại cuộc gặp gỡ ban nãy. Cao Hiểu Vi rất hiếu kỳ, hỏi liên tục, rồi bảo: “Nói ra thì khả năng quan sát của hần giỏi một cách bất bình thường, có mấy giây đã nhìn ra cậu là gái ế.”

Thẩm Đình đau buồn kêu lên: “Này, nghe trọng điểm, nắm bắt trọng điểm, thầy cô không dạy cậu thế à?”

“Được rồi được rồi, tớ biết, có phải là khuyết điểm tính cách hay ám ảnh quá khứ không nhỉ, mà hần lại chuyện bé xé ra to như thế. Nhưng cậu phải đi xem mắt cho tớ, không được phá hoại, nếu không thì coi chừng ế cả đời.”

“Biết rồi biết rồi, đừng lải nhải nữa, chẳng phải em còn có anh sao, chồng yêu.” Thẩm Đình cố ý nũng nịu, cũng chỉ khi trước mặt Cao Hiểu Vi cô mới làm thế, đến chính cô cũng thấy choáng váng.

Quả nhiên, Cao Hiểu Vi mắng một tiếng “thần kinh!” rồi cúp máy.

Tiếng gọi “chồng yêu” tình cảm tràn đầy của cô vừa hay bị một người đàn ông đứng sau nghe thấy, anh chàng khựng lại, thì ra cô nàng không phải là gái ế, mà là có bạn trai rồi, phán đoán của anh đã sai. Cô gái trước mặt anh lắc lắc tay anh, anh mới sực tỉnh, cô gái đó e dè nói: “Anh tha thứ cho chị em một lần nhé, được không, lúc đó chị ấy thật sự không rõ trái tim của mình.”

Chàng trai cười lạnh lùng: “Cô ta đã nói là không có tim mà? Mọc ra từ lúc nào vậy?”

Thẩm Đình nghe giọng nói đó khá quen tai nên cũng vừa định đi vệ sinh, cô vừa quay lại đã phát hiện ra Sao Chổi ngồi ngay sau lưng mình.

Thần thánh ơi, cứu con!!!

Cô gái ngồi với anh ta có mái tóc dài ngang vai, dáng vẻ thanh tú trong sáng, đôi mắt long lanh nước, vẫn cầu xin rất khổ sở: “Một lần thôi, được không?” Ai nghe giọng nói van xin đáng thương như thế cũng sẽ mềm lòng.

Lúc Thẩm Đình đi ngang cô nàng, thì nghe giọng nói vô cảm của anh chàng kia giống như cơn gió lạnh lướt qua: “Không thể, quên đi!”

Trẻ trung như thế, tuyệt tình như thế, bảo cậu là Sao Chổi thì quá lời cho cậu rồi. Thẩm Đình cau mày.

Thẩm Đình quay về chỗ ngồi với vẻ nghĩ ngợi, ở chỗ anh chàng kia ngồi ban nãy chỉ còn lại hai ly trà nguội lạnh, xem ra cô nàng kia đã bị Sao Chổi đưa đi rồi. Thẩm Đình mừng thầm trong lòng.

Vừa về đến chỗ cũ, đang định ngồi xuống thì Sao Chổi kia đã đột ngột hiện ra trước mặt cô như có phép thuật. Người như Thẩm Đình cũng giật thối mình, khí thế tạm thua người ta, cô lắp bắp hỏi: “Tóm lại cậu... cậu muốn gì...” Cô tưởng anh ta lại ở đây đợi cô vì mối thù cũ vật vãnh kia, mà nếu thế thì đúng là biến thái thật.

Sao Chổi cũng ngờ vực: “Chị ngồi đây à?” Lúc này thấy cô bỏ đi thì anh tưởng có người khác ngồi chỗ này.

Thẩm Đình hoang mang trả lời: “Đúng thế!”

Sao Chổi vẫn vẻ mặt lạnh lùng, không biết được là đang nghĩ gì: “Vậy thì chị tên Thẩm Đình?”

Tim cô đập thót một cái, rồi bỗng vỡ lẽ với vẻ tuyệt vọng: “Cậu là Thẩm Nhân Kiệt?” Đối tượng xem mắt của cô, mà lại cùng họ nữa. Chúa ơi, có phải khi người bị đóng đinh trên thập tự giá, đã bị thương tai và mắt, nên mắt mù tai điếc, không nghe thấy tiếng kêu gọi cầu cứu chân thành yếu ớt của một phụ nữ yếu đuối?

Sao Chổi cười nhạt hai giây, còn kinh khủng hơn là không cười: “Xem ra chúng ta có duyên.”

Hôm nay ai cũng có duyên với cô hết: “Nghịch duyên.” Thẩm Đình tức tối đáp lại.

Anh cầm menu lên, cũng chẳng buồn hỏi ý kiến cô, cứ tự tiện chọn món, Thẩm Đình nghĩ xem mình phải dùng cách gì để đào tẩu đây.

Dọn dờ phục vụ xong, anh quay lại: “Nghe nói nghề nghiệp của cô cũng khá, là phóng viên chuyên đề? Đương nhiên, bây giờ những người viết được dăm ba chữ đều nghĩ mình là đại văn hào.” Những lời bất mãn được phun ra bằng giọng điệu khinh khi, cho dù là một con heo nặng ngót nghét hai tạ cũng tức điên lên mà chết.

“Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Nhân Kiệt, hừ!” Thẩm Đình phản kích lại không chút khách sáo, “Chắc lúc bố mẹ cậu đặt tên này có ôm ấp niềm hy vọng đó chẳng, cái tên này đúng là châm chích thật, hy vọng vào cậu to tát như thế, chắc bố mẹ cậu bây giờ buồn chết đi được, xấu hổ chả dám ra khỏi nhà nữa.”

Sao Chổi không tỏ ra bị chọc tức, vẻ mặt thờ ơ bất cần như thể Thẩm Đình đang nói đến tin tức những vị lãnh đạo ở tận châu Mỹ xa xôi, khi phục vụ mang bát tét lên, anh ra hiệu cho cô ăn trước.

Thẩm Đình hờ hững: “Ngại quá, tôi không ăn thịt bò.”

Sao Chối nhún vai tỏ vẻ sao – cũng – được, sau đó lạnh lùng hỏi: “Phụ nữ như chị tại sao lại đến xem mắt? Ngoại tình à?” Cuộc đời anh ghét nhất là những chuyện trái đạo đức.

Thẩm Đình không hiểu câu anh nói là ý gì, cứ tiến hành phản kích trước: “Còn cậu thì sao, đồng tính luyện ái hả?” Khắc nghiệt, lạnh lùng, đẹp trai, quan trọng nhất là không thích phụ nữ, phù hợp mọi “triệu chứng”. Mà chỉ có hai người phụ nữ, môn xác suất thống kê có thể bỏ qua không tính.

Sao Chối vẫn tự biên tự diễn: “Người như chị, đi xem mắt chắc chỉ có hai lý do, một là, dù sao cũng chẳng ai mời, chỉ bằng đi xem mắt cho vui, tiện thể ăn ké một bữa cơm, đó cũng là một cái nghề! Nguyên nhân thứ hai là, bạn trai chị ở nhà có tốt mấy cũng chỉ xem như là đồ dự bị, cứ đến xem thử có câu được rùa vàng hay không, nếu có người tốt hơn thì đá bay anh kia đi là xong!”

Nghe lời bình luận khinh bạc của anh, Thẩm Đình giận tới mức tái xanh mặt mày, tay cũng run lên không kiềm chế nổi, tại sao cô lại phải chịu để một người mặt người dạ thú như anh ta sỉ nhục chứ? Những lời sỉ nhục cô phải chịu cả ngày hôm nay lẽ nào vẫn chưa đủ? Sao anh ta có thể thốt ra những lời đó với vẻ bình thản như thế, bây giờ nếu tìm được câu nói nào ác độc nhất thế gian này, cô sẽ dùng nó để hỏi thăm anh mà không chút nương tình! Tại sao tướng mạo xuất sắc đến thế cao quý đến thế mà mồm miệng lại độc địa đến thế!!!

Quần áo? Đúng rồi, một chiếc áo gió kaki rất đẹp! Thẩm Đình đứng lên, cầm ly trà trên bàn tạt vào người anh, sau đó cười bảo: “Làm sao giờ, nếu chị đây không nhìn nhầm thì là quần áo của Versace nhỉ, ngại quá!”

Chàng trai không ngờ cảnh “kính điển” trong phim lại xảy ra với mình, sắc mặt tái nhợt, phục vụ vội đưa khăn tay đến khắc phục tình hình.

Thẩm Đình nhắc chiếc túi trên ghế lên: “Người cao quý như cậu, chị đây không trả tiền nổi, đi trước đây.” Nghe hai chữ “trả tiền”, cô phục vụ ngay thơ nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Thẩm Nhân Kiệt đi như chạy đuổi theo cô, Thẩm Đình đang thanh toán tiền, cô cố ý nói với nhân viên phục vụ cho Sao Chối nghe thấy: “Tôi không muốn ăn bất cứ bữa cơm nào của quý ông cao sang kia, sợ vấy bẩn hời ức của mình.”

Thẩm Nhân Kiệt đang định đuổi theo thì nhân viên phục vụ vội gọi anh lại.

“Chuyện gì?” Thẩm Nhân Kiệt bực bội.

“Xin lỗi, phần của anh chưa thanh toán, chị kia nói hai người tự trả tiền, chị ấy chỉ thanh toán phần của mình.”

Thẩm Đình lái xe lung tung, vừa bực vừa buồn, tâm tư rối bời, cũng không biết phải đi đâu để chữa trị vết thương hôm nay của mình. Ngọn đèn đường trắng toát trên đường tỏa sáng cô đơn, e dè và do dự, phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo, đợi người ta ngược lên nhìn, giống như một mặt trăng nhỏ bé.

Cao Hiểu Vi gọi điện đến, câu đầu tiên là: “Sao, khó khăn lắm tớ mới giúp cậu tìm ra hàng cao cấp tài mạo song toàn, không biết tại sao cậu ta lại muốn xem mắt để cậu tóm được, ngạc nhiên vui sướng chưa!”

Thẩm Đình tức tối: “Ngạc nhiên, nói cho cậu biết, kinh ngạc thì có, vui mừng thì không!”

Cao Hiểu Vi nghe thế thì truy hỏi đến cùng.

Thẩm Đình kể lại chuyện phát hiện Sao Chổi lại chính là người mà cô xem mắt, và kể luôn những lời nói còn ác độc hơn cả ác quỷ của anh chàng ấy cho Cao Hiểu Vi nghe, sau khi kể xong, cơn tức giận của Thẩm Đình mới tan biến.

Cao Hiểu Vi nghe xong mới cảm nhận được sâu sắc sức mạnh của ngôn ngữ, chẳng trách Lỗ Tấn tiên sinh từ bỏ y học để theo nghiệp văn, dao thì làm sao sắc bén bằng một phần vạn của ngôn ngữ. Sao Chổi ấy cũng lợi hại thật, từng câu từng chữ đều đâm máu.

Thẩm Đình thả lỏng tâm tình rồi mới nói: “Bà đây vì hấn mà đến cơm tối cũng chưa ăn, thịt bò bít-tết quý quái gì mà đắt thế, xót tiền chết được. Hôm nay vì hấn mà bà đã cạn kiệt tiền tài cả. Đói tới nỗi dạ dày đau quá.”

Thẩm Đình vốn định đến quán ăn gần đó để lót dạ, nhưng thấy có vẻ trời sắp mưa, từ đây về đến nhà cũng phải gần tiếng đồng hồ nên mua bánh mì cho xong, vừa vào cửa hàng tiện lợi thì mưa đã đổ ào ào như trút nước, giữa trời và đất sao mà hài hòa thế.

Thẩm Đình lấy chiếc ô cuối cùng trong cửa hàng, một người đàn ông ướm sũng lao vào, hỏi: “Xin hỏi gần đây có tiệm sửa xe nào không?” Xem ra giữa đường xe gặp trục trặc, nhân viên cửa hàng lắc đầu tỏ ý không biết.

Thẩm Đình đang định đến quầy thanh toán, gần như chấn động bởi cảnh tượng mình nhìn thấy.

Thần thánh ơi, con thừa nhận con nói Người mất mùa tai diếc là con sai, bây giờ Người đã chứng minh lời bịa đặt của con rồi, nhưng có nên trừng phạt đến thế không cơ chứ?

Thẩm Nhân Kiệt lại hỏi: “Vậy có ô không?” Chiếc áo khoác Versace của anh đã ướt đẫm, đang rỏ nước tí tách. Thẩm Đình thấy đó là chiếc áo khoác đẹp nhất từ lúc cô sinh ra tới nay, không, phải nói là áo mưa mới đúng!

Cô gái bán hàng nói: “Chiếc ô mà cô kia cầm là chiếc cuối cùng rồi.”

Thẩm Đình đắc ý hươ hươ chiếc ô trong tay: “Làm sao mà cậu mua được ô chứ, đó là ý trời, ông trời đang chuẩn bị cho sét đánh chết cậu đấy!”

Thẩm Nhân Kiệt vì mắc mưa nên đôi môi tái nhợt, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thẩm Đình nhìn bánh mì cầm trong tay rồi kêu lên: “Này, bánh mì này quá “đắt” rồi, sao lại đem ra bán!”

Cô gái bán hàng vội đứng lên xem, quả nhiên thế, đang định xin lỗi thì đến Thẩm Nhân Kiệt bình luận: “Đó là ý trời, bà già quá “đắt” ăn bánh mì quá “đắt”, rất hợp.” Nói xong không kịp được ho lên mấy tiếng.

Cô nhân viên không nhịn được cười, Thẩm Đình bực tức: “Cô cười cái gì?”

Cô gái vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, hai người thú vị quá.”

“Hắn là hắn, tôi là tôi, đừng có dùng từ “hai người”, làm chị đây khó chịu lắm!”

Cô quay người định bỏ ra ngoài thì nghe cô nhân viên sau lưng hỏi về quan tâm: “Anh à, hình như anh cảm lạnh rồi, tốt nhất đừng để mắc mưa nữa.” Cô quay lại nhìn anh ta một cái, đáng vẻ co ro, gương mặt trắng bệch, quả đúng thế. Tuy biết loại người như anh ta có bệnh cũng không thừa nhận là đau, đau lắm cũng sẽ không kêu. Nhưng bất lực là cô vốn hay mềm lòng, cho dù là loại người như thế, lúc tức giận rõ ràng cũng mong cho hắn gặp báo ứng, nhưng báo ứng đến thật thì lại thấy ân hận, dường như anh ta bệnh là do lỗi của cô vậy. Cô đặt chiếc ô lên bàn, nói với cô gái bán hàng: “Chị đây tháng này tiết kiệm chi tiêu, không mua chiếc ô này nữa, phiền cô trả lại tiền.”

Anh nhìn chiếc ô cô để lại, trắng bệch và trầm lặng, không nói tiếng cảm ơn. Cô không mong đợi sự cảm kích từ loại người đó nên đẩy cửa ra, dùng tay che đầu rồi chạy mất hút, người phụ nữ gần ba mươi tuổi vẫn trong sáng như lúc mười ba. Thẩm Nhân Kiệt cầm ô của người khác đi trên đường, nhìn những sợi mưa rơi xuống liên tục từ bầu trời cao, lúc rơi ngang ô cửa kính sáng đèn của các tòa nhà cao tầng, ánh sáng bạc lấp lánh, giống như sao băng vụt qua.

Vẫn phải nhờ người đến giúp, gọi điện cho tên bạn Tạ Huyền, câu đầu tiên của hắn là: “Cậu gặp cô gái đó rồi à?”

Thẩm Nhân Kiệt lãnh đạm: “Sao có thể.” Sau đó kể tình hình ngặt nghèo của mình cho cậu ta, bắt hắn đến xử lý hộ.

Tạ Huyền cười to thoải mái, tính cách hoàn toàn cách biệt một trời một vực với Thẩm Nhân Kiệt: “Cậu cũng khéo chọn chỗ hỏng xe nhỉ, chạy đến tận ngoại ô đào vàng à. Còn nữa, sao lại mắc mưa được, muốn chết hả? Đợi đấy, tôi đến tìm cậu.”

Thẩm Đình vừa gấp bánh mì vừa lái chiếc xe QQ độc nhất vô nhị của cô lao vào màn mưa ra đường lớn, được nửa đường bỗng nhớ ra hôm nay lúc ra ngoài đã quên đóng cửa sổ. Thôi rồi, mưa ác liệt kiểu này chắc bây giờ trong nhà thê thảm lắm. Sách và bản thảo trên bàn gần cửa sổ chắc ướt hết, về nhà mở cửa ra, nước mưa trong phòng đã sắp đến mắt cá chân, thì ra ngoài những ô cửa sổ chưa đóng thì trên trần nhà còn có mấy chỗ dột, lần trước dột mưa, may mà lúc đó là cuối tuần, cô có ở nhà, thế là dùng chậu rửa mặt, bát, ly uống nước... đủ thứ tạo thành một đội nhạc, gọi chủ nhà đến sửa, kết quả vẫn trì hoãn không đến. Trời hết mưa, cô cũng quên bằng giống như vết thương liền sẹo thì quên đau vậy. Vốn là thuê nơi này vì thích nó ở chỗ vừa độc lập vừa tiện lợi, quan trọng nhất là rẻ, nên cứ chịu đựng khuyết điểm của nó. Còn trách ai được? Ngoài việc hận bản thân mình không có tiền thuê nhà ngoài ra, chỉ có thể oán trách mình đầu thai không đúng chỗ!

Cô cầm giày cao gót nhón nhén đến chỗ sofa ngồi phịch xuống, cả người bải hoải rã rời, trong lòng bất đầu thấy chua chát: cái thành phố cô quen thuộc từ nhỏ tự bao giờ đã khiến người ta thảm hại đến thế, mỗi một đến thế? Còn cuộc sống từ khi nào khiến người ta cảm thấy chỉ còn lại bất lực và thất bại? Đâu chỉ thế, ta dùng mười năm quý báu nhất trong cuộc đời người phụ nữ để ngày ngày bận rộn tối tăm mặt mũi, tăng ca đến mười hai giờ đêm, sáng hôm sau ông chủ vừa gọi một tiếng là đến bữa sáng cũng chẳng dám ăn, vậy mà bao nhiêu nỗ lực và hy sinh cả thời tuổi trẻ ấy cơ hồ đã tan biến vào hư không, hai bàn tay trắng không nắm bắt được thứ gì. Đến cuối cùng ta vẫn vì mỗi tháng không trả nổi nợ thẻ tín dụng mà nhọc thân, vì nhìn thấy người ta cười với nhau rạng rỡ trong ảnh cưới mà phiền lòng. Chẳng có gì, chẳng làm nên trò trống gì. Nước mắt như chực rơi xuống, cô chợt thấy mình sao mà cần được vỗ về đến thế, nhưng chỉ có cô một mình một bóng, chẳng ai ở đây cả, chẳng có ai.

Cô cố ngăn dòng lệ chảy xuống, tự nhủ rằng: “Thôi nào, khóc gì chứ, vớ vẩn. Vui vẻ lên nào, vui vẻ lên nào.”

Quảng chiếc giày cùng tất cả mọi sự sang một bên, cô bắt đầu nhảy thiết hài trong căn phòng chẳng lấy gì làm rộng. Cô học nhảy hồi đại học, khi đó cô còn trẻ đến mức gần như chẳng có chút khiếm khuyết nào trong tư tưởng. Không thể nhớ nổi đã bao lâu rồi chưa nhảy, bốn năm? Năm năm? Bận bịu quá! Tất bật quá! Cô nhảy thật mạnh mẽ, nước trên sàn bắn lên lấp lánh, giống như những hạt ngọc trai bị đánh rơi giữa không trung. Khi khiêu vũ, cô như hóa thân thành một áng mây tự do, như một đóa hoa tràn trề sức sống.

Người thuê nhà tầng dưới lấy cán chổi thúc thật lực lên trần nhà la ó, thanh âm chói tai như kim chích vào tim Thẩm Đình: “Tầng trên đang làm quái gì vậy, ồn chết đi được, thật chẳng có ngày nào sống yên ổn!” Phòng cô ở tầng trên cùng, chẳng còn ai ở trên nữa mà kêu ca. Cạn kiệt sức lực, cô khụy xuống ngồi giữa nước mưa, nước mắt cứ thế tuôn trào.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa bước vào: “Sao thế nhỉ, đến cả cửa cũng không đóng.” Sau đó trông thấy cô cả người ướt đầm ngồi trong nước, liền tắt tả chạy đến: “Thẩm Đình, em sao vậy?”

Thẩm Đình ngược đôi mắt ướt nhèm lên nhìn Hoàng Khải Nam, người bạn thanh mai trúc mã của cô, nức nở nói: “Bất công với em quá, tại sao em lại ra nông nỗi này? Thật ra em cũng có lý tưởng, em cũng rất cố gắng, mỗi lần vấp ngã em đều ngoan cường đứng dậy để khỏi lỡ bước tiến lên. Nhưng tại sao kết quả lại như vậy? Anh à, anh có thể cho em biết không?” Tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng từ nhỏ cô đã quen gọi anh bằng anh.

Hoàng Khải Nam đỡ cô dậy: “Anh nghe Cao Hiểu Vi nói hôm nay em gặp phải một tay quái dị, hẳn em mệt quá đây.” Anh là người tốt bụng nhất, kẻ khác dù tệ đến thế nào chẳng nữa anh cũng không bao giờ nặng lời một câu nào.

Thẩm Đình nói: “Quái dị ư? Được thể thôi đã tốt.” Cô lại bắt đầu kể liền một mạch sự tích không gì sánh kịp của gã sao chổi, sau cùng còn tự dằn vặt: “Loại người ấy mà có gì em còn muốn giúp, trời ạ, sao em lúc nào cũng ngu ngốc thế nhỉ!”

“Em không ngốc, em chỉ lương thiện quá thôi.”

“Cám ơn anh, được anh dán nhãn “lương thiện” em cũng thấy lòng dễ chịu hơn nhiều rồi. Nhưng mà lương thiện và ngốc nghếch có khác nhau là mấy?”

Hoàng Khải Nam vỗ nhẹ lên vai cô, không nói gì.

Thẩm Đình chán nản tự lẩm bẩm: “Mai em còn phải đi làm, đau lòng cũng không đau mãi được, lãng phí thời gian quá. Chắc em rồi cũng sẽ chết đi một cách tầm thường như thế này thôi.”

Hai tay Hoàng Khải Nam nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào anh: “Thẩm Đình, em còn nhớ chúng ta đã nói, nếu đến năm ba mươi tuổi mà em vẫn chưa tìm được nửa kia, thì chúng mình đến với nhau luôn không?” Thẩm Đình bật cười: “Anh đang cầu hôn em đấy à? Hôm nay em còn chưa chuẩn bị gì cả.” Hoàng Khải Nam ngập ngừng trong chốc lát rồi nghiêm nghị nói: “Ý anh là, cho dù trong tình cảnh xấu thế nào chẳng nữa, ít nhất vẫn còn có anh ở đây.” Thẩm Đình nghe đến câu này thì nước mắt bất chợt lại rưng rưng, cô ôm chầm lấy anh mà nói: “Cám ơn anh, anh à, chỉ có anh là tốt với em nhất.” Hoàng Khải Nam nói: “Nào, nín đi, chỗ này tạm thời không ở được, Cao Hiểu Vi còn có bạn trai, cũng không tiện. Tối nay em đến chỗ anh trước vậy.” Thẩm Đình nghiêm mặt, làm ra vẻ tự vệ: “Nam nữ thụ thụ bất thân, huống hồ là ở chung một nhà, rốt cuộc là anh muốn làm gì đây?” Hoàng Khải Nam ngao ngán thở dài: “Em chỉ được có thế, ba hồi khóc ba hồi cười, vừa mới đau khổ lại có thể nói đùa ngay được, chẳng biết đâu mà lần. Cũng chẳng chịu sửa đổi.” Anh vừa nói vừa giúp cô lấy vài thứ vật dụng thường dùng rồi bảo: “Bạn anh đi nước ngoài hai ba tháng, nhà để trống, cậu ấy còn bảo anh đến trông nhà giúp. Mai anh nói một tiếng với cậu ấy để em ở đó trước, trả phòng này rồi kiếm nơi khác. Chỗ thế này mà em cũng ở được lâu thật, có tạm bợ chẳng nữa thì cũng không phải thế này.” “Ồ chẳng phải rẻ hơn sao? Đậu xe cũng tiện hơn. Nơi khác chỗ đậu xe đắt quá, em sẽ chật vật lắm, biết trước hồi đầu em chẳng mua trả góp chiếc xe ấy, thật là toàn gây phiền phức cho em, mỗi lần thấy giá xăng lên là lại lo sốt vó.” “Anh sẽ tìm được chỗ khác.” Thẩm Đình đột nhiên nghĩ đến một điểm mấu chốt: “Người bạn ấy của anh là cái người rất giàu đó phải không?” “Phải.” “Chỗ anh ta ở chắc được lắm, mà nếu quen được người có tiền thì còn được hơn nữa, em được nhờ hồng phúc của anh rồi, ở đó nhiều người giàu, biết đâu em lại câu được một chú rể rùa vàng.” “Tĩnh lại đi, em sắp ba mươi rồi.” Hoàng Khải Nam đạo mạo nói. Chẳng như mưa xuân rả rích, trận mưa ấy cũng dứt khoát như thành phố này vậy, đến ngày hôm sau đã trời quang mây tạnh. Thẩm Đình tuy tối qua trần trọc đến quá nửa đêm, nhưng sáng hôm sau vẫn phải đi làm đúng giờ. Chứa buồn chuyện Vương Nghi Băng ở quầy tiếp tân do phải mở cửa nên luôn đến sớm nhất. Thẩm Đình vừa bước vào văn phòng, cô liền kích động bộc lộ bản sắc nhiều chuyện: “Chị Thẩm Đình, hôm nay tổng giám đốc mới đến nhậm chức đấy.” “Câu này quen quá, chắc nghe thấy ở đâu rồi?” Thẩm Đình nghiêng đầu giả vờ nghĩ ngợi: “À, à, hôm qua cô đã nói với chị hai lần rồi.” Vua nhiều chuyện là nhân viên trẻ nhất công ty, mới bước ra xã hội, đối với việc gì cũng vẫn còn giữ cái đơn thuần trẻ nít ở trường học: “Chị Thẩm Đình, lẽ nào chị không thấy tò mò?” “Tò mò chứ, nhưng cũng thế cả thôi. Chúng ta là người làm thuê, ông chủ là ai thì có khác gì, tăng ca như cũ sống như cũ thôi. Chẳng thể vì việc này mà thay đổi vận mệnh được.” Vua nhiều chuyện dường như đã lãnh hội được triết lý nhân sinh trong lời của Thẩm Đình, sau đó

thận trọng nói: “Chị Thẩm Đình, lần này em sẽ đi thi Hoa hậu Hoàn Vũ thật đấy.” Câu này Thẩm Đình đã nghe không dưới hai mươi lần. Giám đốc Trần Chính Nghĩa, người Đài Loan, là người thứ hai đến công ty. Mang tiếng là nhân tài được trả lương hậu hĩ để mời về, nhưng thực ra ngoài cái gọi là tầm nhìn quốc tế ra thì gã chẳng có gì, rõ ràng chỉ là bộ quần áo mới của nhà vua mà thôi. Mấy năm nay chẳng đóng góp gì cho công ty, không giúp ích gì cho nghiệp vụ thể mà chức vụ vẫn cao ngất ngưỡng, gã hẳn không thể không có một món mánh lới cao siêu. Lăn lộn giang hồ lâu như thế, kiểu gì cũng phải có chút tài năng: “Người Đại Lục các người cần bản không có chút khái niệm quản lý nào cả, cho nên có đối tổng giám đốc thể nào đi nữa thì làm ăn cũng chẳng khá lên được đâu, các người có hiểu không!” Dem trách nhiệm mà chính bản thân cũng phải gánh vác đùn hết lên vai người khác chính là cái tài đầu tiên của gã. Những người khác cũng lục tục đến đông đủ, tụ tập trong phòng họp đợi tổng giám đốc mới đến long trọng đọc một bài diễn văn nhậm chức lâm ly mùi mẫn, cho đến khi vua nhiều chuyện nghe điện thoại xong vội vã quay lại nói: “Tổng giám đốc bị cảm rồi, phải chiều mới đến. Anh ấy bảo mọi người cứ làm việc trước đi.” Phải đợi lâu nên mọi người đều có chút bức bối: “Mới tí tuổi đầu, làm ra vẻ gì chứ.” Trong lòng không khỏi nảy sinh ác cảm. Giám đốc Đài Loan liền nhân cơ hội này để bẻ bai: “Người Trung Quốc các người chẳng có tí khái niệm thời gian nào cả, hễ không muốn đến là không đến, muốn trễ giờ là trễ giờ, đúng giờ là là cách thức cơ bản nhất để thể hiện sự tôn trọng giữa con người với nhau, các người có hiểu không!” Đáp người khác xuống để nâng mình lên là cái tài thứ hai của gã. Lâu nay sách lược của mọi người đối với gã là nghe tai nọ lọt tai kia, tuy nhiên không thể phủ nhận một điều là gã Đài Loan đó quả thực khá đúng giờ. Giám đốc Đài Loan lăm băm trở về văn phòng, tiện thể nói với ra phía quầy tiếp tân: “Anh ta rốt cuộc còn muốn cảm bao lâu nữa? Nếu việc này xảy ra lần thứ hai, tôi sẽ đến ngay Văn phòng Kiều dân kiện anh ta lừa đảo, có biết thời gian của tôi là gì không hả, tôi ra ngoài giảng một giờ ba ngàn tệ, các người một tháng trả lương cho tôi được bao nhiêu chứ!” Thật kỳ lạ, Thẩm Đình tự nhiên thấy trong lòng bất an, khi đi qua chỗ ngồi của biên tập mỹ thuật Trần Quang Minh, cô bèn nói với anh: “Này Hồ Đen, tôi có một cảm giác rất kỳ lạ, cứ như sắp có biến đổi trọng đại lắm ấy!” Trần Quang Minh biệt hiệu Hồ đen, là một gã “trạch nam” (chỉ những người con trai suốt ngày chỉ quanh quẩn trong nhà, rất ít hoặc không ra ngoài va chạm với xã hội, đồng thời còn có từ “trạch nữ”) đầy mâu thuẫn, tin tưởng khoa học, quan tâm đến chuyển động của mặt trời và lực từ địa cực, đồng thời cũng mê tín trò chiêm bốc, nghiên cứu Thôi Bối Đồ, tin chắc vào thuyết 2012 trái đất diệt vong của người Maya mà nói với cô rằng: “Chị Thẩm Đình, đừng nghĩ nhiều vậy làm gì, dù sao năm 2012 cũng tận thế rồi, mọi người nên sống vui vẻ chút đi.” Hồ Đen dùng giọng điệu ngao ngán buồn bã để khuyên Thẩm Đình vui lên. Thẩm Đình lắc đầu vờ vờ vai anh: “Việc gì đến sẽ đến.” Sau đó cô mặt mày u ám bắt đầu vùi đầu vào công việc. Buổi trưa được nghỉ một tiếng rưỡi, nhân viên ở đây đều gọi cơm hộp đến văn phòng, như vậy sẽ tranh thủ được nửa tiếng ngủ trưa. Không phải họ không muốn mức sống khá hơn, nếu có điều kiện để bày vẽ thì có ai lại muốn qua loa. Khi hoàn cảnh bức bách, tắc kè cũng phải học đổi màu rồi đó thôi. Thẩm Đình vẫn đang gà gật, bỗng nghe thấy một giọng nói rất quen: “Đã một giờ rưỡi rồi, văn phòng cũng đâu phải là nhà xác, ai nấy mắt nhắm cẳng đuối nằm giả chết hay sao? Chỉ duy nhất một người có cái miệng thất đức độc địa đến thế này, hôm qua bị hấn hại thảm quá nên giờ gặp ác mộng đây mà. Cô cố mở mắt ra, nhìn thấy một người đàn ông khi tươi cười nhìn cũng khá điển trai, và bên cạnh người ấy chính là vị tổng giám đốc đang lạnh lùng chất vấn vua nhiều chuyện, là anh ta! Không thể nào, mình đang mơ, cô dụi mắt lần nữa, hẳn vẫn ở đó chứ chẳng bị dụi mất. Thánh thần ơi! Thôi thôi, không làm phiền ngài nữa. Gần đây chắc ngài đang nghỉ phép rồi. Thẩm Nhân Kiệt mặc chiếc áo sơ mi hai hàng cúc màu tím rất vừa vặn, từ từ chuyển cái nhìn về hướng cô.

2. Chương 02

Chương 2 – Công việc giống như người tình

Tâm trạng thất thường làm sao hầu hạ?

Thẩm Nhân Kiệt trông thấy Thẩm Đình, bất giác mở to hai mắt nhìn chăm chăm một lúc, rõ ràng anh cũng rất kinh ngạc, hôm nay cô mặc chiếc váy Bohemian liền thân hai màu có nhiều họa tiết, trông rất khác so với lúc gặp hồi cuối tuần. Ba giây sau, anh tỏ vẻ như không nhận ra rồi chuyển ánh nhìn sang hướng khác.

Thẩm Đình vừa nhìn thấy anh là cơn giận đã dâng lên, nhóc con bày đặt ra vẻ già đời với chị à, khi chị đây làm văn tám trăm chữ thì cậu vẫn còn đang học a, o, e kìa! Có điều, màu tím khó mặc thể mà sao anh ta có thể mặc đẹp vậy nhỉ? Năm đó Cao Hiểu Vi vì Thẩm Đình cười chiếc áo tím của cô mà trong một tháng gầy đi năm cân. Thẩm Đình, mày đừng nghĩ ngợi mông lung nữa, mau nghĩ cách mà lo cho bản thân mình đi. Tính tình anh ta hẹp hòi như vậy, công việc sau này hẳn sẽ nhiều phiền phức tới không đếm xuể. Nhưng cô đã làm công việc này năm, sáu năm rồi, không đầu tư tâm huyết thì cũng đã đầu tư thời gian, đầu thế cứ nói đi là đi được.

Mọi người lại một lần nữa vì tổng giám đốc mới mà tập trung trong phòng họp. Thẩm Nhân Kiệt giới thiệu qua loa về bản thân, sau đó giới thiệu sơ về cộng sự của mình: “Đây là Tạ Huyền, phó tổng giám đốc nguồn nhân lực mà tôi mượn từ tập đoàn về đây, trong nửa năm nay anh sẽ hỗ trợ công việc của tôi ở đây.”

Tạ Huyền cũng tầm tuổi Thẩm Nhân Kiệt, răng trắng môi hồng ra dáng bạch diện thư sinh. Tuổi còn trẻ như vậy mà đã làm đến phó tổng giám đốc nguồn nhân lực, chắc hẳn quan hệ giữa hai người phải mật thiết lắm. Anh ta cười như có ngọn gió xuân thổi qua: “Chúng ta đều là những người trẻ, làm thành một đội đoàn kết là tốt nhất, gọi tổng tiệc này nọ thì xa cách quá, bây giờ tắm biển quảng cáo nào rơi xuống cũng dề chết được dầm ba ông tổng.”

Thẩm Đình nghĩ: Ở đây có ai quen thân với cậu à? Luôn mồm nói cái gì không có cái gì nhất, dân nhân sự rặt một đám mặt dày mỏ nhọn ăn không ngồi rồi. Cô bây giờ đang giận cá chém thớt.

Đến lượt nhân viên tự giới thiệu, Vua Nhiều Chuyện nhí nhảnh đáng yêu là người đầu tiên xung phong lên tiếng: “Chào tổng giám đốc, chào phó tổng Tạ, em tên Vương Nghi Băng, tuy rằng em chỉ là một nhân viên lễ tân, nhưng em luôn ôm một hoài bão to lớn, em ước mơ được trở thành quán quân Hoa Hậu Hoàn Vũ.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô rồi nói: “Tôi nhớ bên ngoài nhà vệ sinh đều có gương cả.” Vua Nhiều Chuyện hớn hở vỗ tay, cười khanh khách hưởng ứng: “Tổng giám đốc, anh hài hước thật! Ở đó đèn sáng lắm, em quả thực rất thích tắm gương đó.” Rõ ràng cô nàng tưởng rằng đó là một lời khen, thật đúng là người càng đơn giản càng tốt. Có điều trên thực tế Vua Nhiều Chuyện quả là rất xinh đẹp, cho nên không thể trách cô không phản ứng kịp. Nhưng trong mắt anh ta có đẹp nữa chắc cũng chẳng tác dụng gì.

Tốt quá, anh ta không chỉ độc miệng với mình mà với ai cũng vậy, thuộc diện kẻ thù của toàn dân rồi.

Lý Giai Minh, “anh Khoe” của phòng kế hoạch tự giới thiệu. Lý Giai Minh vốn thích khoe mẽ, khoe tiếng Anh, khoe đôi giày limited edition của Converse, thích ra vẻ hơn người, mỗi lần tra chữ lạ đều dùng Khang Hy Đại Tự Điển, đến là một mối. Tuy nhiên công việc của bộ phận kế hoạch anh ta làm rất tốt: “Tôi là Lý Giai Minh ở phòng kế hoạch, các anh có thể gọi tôi bằng tên tiếng Anh là...”

Thẩm Nhân Kiệt ngắt lời: “Tên chẳng qua là mã số, tôi chỉ biết có một, tôi đi học ở Mỹ còn không có tên tiếng Anh.”

Lý Giai Minh sành điệu tiu nghỉu nhận ra rằng trước mặt vị tổng giám đốc đáng ghét này, anh ta chẳng sành điệu chút nào.

Hồ Đen và Thẩm Đình cũng lần lượt tự giới thiệu, rõ ràng anh ta không định nhận ra Thẩm Đình, đây cũng chính là điều mà cô mong muốn, so với bị mất mặt trước mọi người, thà rằng để giang hồ quên tiếng còn hơn.

Tạ Huyền mới là người lên tiếng: “Chị Thẩm Đình là người lớn tuổi nhất ở đây sao? Trông cứ như mới hai mươi mấy, chị thật biết dưỡng da quá, trắng mịn như sứ vậy.” Hai người này có thật là một phe không đây? Phong cách sao mà một trời một vực vậy! Chỉ nhờ một câu nói mát tai này thôi, Thẩm Đình đã xá miễn cho anh ta cái tội vốn bị cô quàng vào. Phụ nữ là loài thiên về thích giác, ai ai cũng muốn nghe lời hay cả. Kỳ thực Thẩm Đình trời sinh dáng nhỏ da trắng nên trẻ lâu, nhưng tuổi tác rành rành ra đấy cũng không thể không thừa nhận.

“Tạ Huyền, hôm nay cậu không mang kính sát tròng à, hơn nữa đồ sứ để càng lâu càng có giá trị.” Thẩm Nhân Kiệt nhìn Thẩm Đình châm chích.

Thẩm Đình thấy một luồng chân khí cuộn lên từ huyết Đan Điền, khó khăn lắm mới ghìm lại được, cô cố nặn ra một nụ cười để phản công: “Tổng giám đốc thật hiểu biết nhiều quá, tôi thực sự vui thay cho chủ tịch hội đồng quản trị.” Ý nghĩ thật của câu này là: Tôi vui thay cho bố mẹ cậu.

“Nữ Thần Ưu Sầu” Mai Thu Vũ từ khi vào công ty làm biên tập đến nay luôn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, cô luôn rất u buồn, một nỗi u buồn rất văn học. Những nỗi thương cảm ấy của cô cứ như Trường Giang, Hoàng Hà quanh năm cuộn cuộn dạt dào. Sông Hoàng Hà còn có lúc ngừng chảy, nhưng nỗi buồn thương của cô thì miên man đến vô tận: “Tôi tên Mai Thu Vũ, Thu Vũ (mưa thu) chính là chân dung của cuộc đời tôi, vẻ đẹp ngắn ngủi và sự lạc lõng vĩnh hằng, tôi muốn...”

Thẩm Nhân Kiệt chau mày ngắt lời cô: “Đừng ôm mãi tâm trạng bi kịch lúc nào cũng muốn tranh đấu với số phận như thế, dễ mắc bệnh nan y lắm.”

Sau khi Vua Nhiều Chuyện, anh Khoe, Hồ Đen, Thẩm Đình, Nữ Thần Ưu Sầu và hết thảy những người sau đó bị miệng lưỡi độc địa của Thẩm Nhân Kiệt truy sát và bắn tía, đến lượt giám đốc Đài Loan trình trọng lên đài. Vua Nhiều Chuyện tưởng cứ thay gã giới thiệu như mọi khi, bởi giám đốc Đài Loan địa vị tôn quý, sao có thể làm chuyện hèn kém như tự giới thiệu chứ?

Thẩm Nhân Kiệt nhìn Vua Nhiều Chuyện: “Cô biết rõ giám đốc hơn chính bản thân anh ta sao? Tôi xưa nay thích nghe chuyện đời của người khác, cho nên rất muốn nghe giám đốc tự kể, tin chắc rằng sẽ sống động hơn.”

Giám đốc Đài Loan không chút e sợ, tỏ rõ khí thế không xem thành nhãi ranh này ra gì: “Thực ra lý lịch của tôi rất đơn giản, hai mươi chín tuổi tôi đã làm giám đốc điều hành của Ogilvy & Mather, tôi từng đứng đầu nhóm chiến lược tranh cử của thị trưởng Đài Bắc, vân vân. Tôi làm được như vậy chỉ nhờ vào cái đầu của mình. Thứ mà xã hội ngày nay cần là bộ óc chứ không phải bàn tay, tôi sớm đã hiểu được đạo lý này. Bởi vậy nên những đồng nghiệp cũ của tôi chưa không hiểu được đạo lý này cho đến giờ vẫn chỉ là những nhân viên thiết kế quèn mà thôi. Có thể nói xã hội không công bằng sao, nên nói xã hội là thực tế nhất, năng lực đến vị trí nào thì có thể lên vị trí đó, các người có hiểu không?” Nói nghe còn hay hơn cả hát, hoàn toàn có thể sánh ngang với một đoạn khoái bản Thiên Tân.

Người muốn làm nhân viên quản lý cấp cao nếu không có năng lực thì chỉ ít cũng phải biết đến chiêu “nịnh trên nạt dưới”, giám đốc Đài Loan ba hoa khá nhiều triết lý tân tiến và khái niệm quốc tế. Sau đó gã kể lại quá trình làm việc của mình từ rất nhiều công ty nước ngoài đến các tạp chí danh tiếng của Đài Loan một cách sống động như thật. Bản lý lịch này mỗi nhân viên đều thuộc nằm lòng, và cũng phần nào đoán được độ chân thực của nó.

“Thật sao? Đời người thật may rủi khó lường. Anh từng làm giám đốc trong một công ty quảng cáo tầm cỡ quốc tế thuộc 4A (American Associate of Advertising Agencies, Hiệp hội Các công ty Quảng cáo Mỹ), lại đã kinh qua bao nhiêu tòa soạn danh tiếng, vậy mà sau cùng lại rời Đài Loan đến đây.” Thẩm Nhân Kiệt nhướn mắt nhìn gã, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt.

Giám đốc Đài Loan mặt không biến sắc đồng dạng nói: “Bởi vì tôi bây giờ không cần danh lợi nữa, những thứ đó tôi đều có cả rồi, chủ tịch xem trọng tôi nên tôi mới đến công ty này, mục tiêu của tôi rất đơn thuần, là muốn thay đổi công ty này. Do đó tôi luôn ra sức giúp công ty loại bỏ tính bản địa để trở nên quốc tế hơn. Đây cũng là điều mà chủ tịch mong muốn tôi có thể giúp ông.”

Trong thật có giả, trong giả có thật. Chủ tịch mỗi lần hạ cố đến công ty, quả thực khá cung kính với giám đốc Đài Loan. Bởi giám đốc Đài Loan sớm đã nhìn thấu tính cách của chủ tịch, anh càng cao ngạo, chủ tịch càng cảm thấy anh có tài; anh càng phê bình công ty, chủ tịch càng thấy công ty cần anh cứu vớt, cho nên ông cố nhịn sự trêu ngươi của giám đốc Đài Loan, chìm đắm trong ảo giác khoan dung miễn tài của riêng mình. Có chủ tịch chống lưng, gã còn lo gì nữa? Còn Thẩm Nhân Kiệt đây lại giống như thiết diện phản quan, tựa hồ nhìn thấy mọi lỗ hổng trong từng lời nói dối của gã. Đám nhân viên ở hiện trường chỉ nhìn thấy hai vị đạo tặc tới kiếm đồ, tia lửa cứ “xèn xẹt” bắn ra tứ phía.

Thẩm Nhân Kiệt hờ hững tiếp lời: “Thế xem ra giám đốc Trần còn phải tiếp tục cố gắng rồi.” Sau đó anh chuyển ánh nhìn về phía mọi người: “Kỳ thực cuộc họp hôm nay ngoài để mọi người quen biết nhau, quan trọng nhất là để thông báo cho mọi người một tin, theo tôi thấy, tạp chí chúng ta đang ở vào tình cảnh bất buộc phải thay đổi, cần mọi người ra sức điều chỉnh lại mục tiêu và phương thức kinh doanh. Mọi người về suy nghĩ kỹ về mục tiêu và thị trường của tạp chí, ngay mai mỗi người đều phải phát biểu ý kiến của riêng mình.”

“Cái gì?” Mọi người có mặt ở đó đều kinh ngạc đến mức nhân cầu muốn kháng lại lực hấp dẫn, văng ra khỏi hốc mắt.

“Có vấn đề gì sao?” Thẩm Nhân Kiệt quét cái nhìn qua hiện trường.

Anh Khoe lấy dũng khí hỏi: “Tạp chí chúng ta đang làm rất tốt, tại sao phải thay đổi, nhóm đối tượng mà chúng ta nhắm tới rất rõ ràng, nếu thay đổi sẽ dễ làm mất lòng độc giả cũ. Hơn nữa hiện nay đang khủng hoảng kinh tế nên bán không chạy là hợp lẽ thôi!”

“Không ngờ các anh chị cũng có độc giả cũ cơ đấy. Tính cầu tiến của các anh chị quả thật có hạn, một tạp chí hạng hai, hạng ba trong nước mà bảo là tốt. Ngành báo tính ta lạc hậu nhất khu vực duyên hải là điều ai cũng biết, mà cho dù có tốt nhất trong khu vực thì sao? Định làm thành đặc sản địa phương để bán cho

khách du lịch chắc? Khủng hoảng kinh tế không phải là nguyên nhân để không thay đổi mà nên là nguyên nhân để thay đổi mới đúng! Thuyền ngược dòng nước, không tiến là lùi, không hiểu sao?”

Trong lòng Thẩm Đình coi khinh vị tổng giám đốc đang khoe thành ngữ kia: “Tôi không hiểu, vậy rốt cuộc anh định thay đổi thế nào, tổng giám đốc!”

Tổng giám đốc khẽ nhếch miệng cười: “Việc ấy nên do các anh các chị nghĩ ra, nhà văn lớn ạ.”

Hừ, có gọi tôi là mẹ cũng vậy thôi! Trong lòng Thẩm Đình đang có cầu đầu trăm dành riêng cho anh ta rồi.

Sau khi tổng giám đốc rời khỏi, giám đốc Đài Loan không muốn tụ tập với đám người hèn kém này nên cũng đã về văn phòng.

Những người còn lại bắt đầu bất bình: “Ông tướng nhà trời này muốn bày trò ra về gì chứ, mới ngày đầu tiên đã muốn xử tập chí chúng ta, thần kinh, đừng hòng tôi để ý đến anh ta.”

“Tình hình tập chí chúng ta làm sao mà biến thành tập chí mang tính toàn quốc được chứ, lại thêm một kẻ tay mơ lãnh đạo dân trong ngành.”

“Tên này có phải uống nhầm thuốc rồi không, cán bộ mới khác đến đều mời cơm tạo quan hệ trước, đâu có như thế này, tự cho mình là đúng cũng được đi, còn cấp súng đeo gươm châm chích mọi người, thứ đạo đức gì đây?”

Thẩm Đình thông qua hiện tượng để nhìn thấy bản chất: “Một cậu nhóc con, chắc là tuổi trẻ khí thịnh mất cân bằng nội tiết.” Quên mất tự giới thiệu, người trong công ty đặt cho cô biệt hiệu là “Hoàng Hậu Ác Khẩu”, nay có “Vua Ác Khẩu” Thẩm Nhân Kiệt giáng lâm, cô xem như có thể êm thấm về hưu rồi.

Những người trong phòng họp bàn tán không ngừng, thoát chốc đã ồn ào như bầy ong vỡ tổ. Đây là sở trường của Thẩm Nhân Kiệt, khẽ lay động chiếc cánh trong một nhóm người để sau đó tạo nên một trận cuồng phong.

Trong lòng Thẩm Đình cũng thừa nhận tập chí của họ quả thực đang ở một trạng thái dở dở ương, giống như đậu phộng trung qua nước ấm, dễ ăn nhưng vô vị. Tuy nhiên chuyển đổi là một việc rất nguy hiểm, trong phần lớn trường hợp chỉ có thể làm tình huống xấu đi. Hướng hồ tình hình ngành tập chí vốn đã không sáng sủa gì. Về đến chỗ ngồi, cô vẫn vắt óc suy nghĩ xem rốt cuộc nên thay đổi hay không, muốn cho ra ngọn ngành câu hỏi này chắc phải lần đến cả Chu Dịch. Sao Chối à, cậu mới đến đã toàn làm khó chị thôi.

Thẩm Nhân Kiệt muốn xem hồ sơ của từng nhân viên một. Trong các công ty truyền thông, quảng cáo thì doanh trại sắt đúc, quân binh nước chảy, nhân viên quá nửa thuộc hàng trẻ tuổi nhất, tính lưu động cũng cao nhất. Vị trí lễ thân càng không phải nói, cho nên có nhiều hồ sơ sau khi chuyển giao bị thất lạc. Tòa soạn của họ do đãi ngộ tương đối tốt nên đội ngũ nhân viên khá ổn định, nhưng Vua Nhiều Chuyện cũng phải mất một giờ mới tập hợp đủ hồ sơ. Rón rén đến trình cho bạo chúa trong đền thờ.

Thẩm Nhân Kiệt lật qua vài hồ sơ, sau đó nhìn Vua Nhiều Chuyện bằng ánh mắt lạnh lùng: “Đây là hồ sơ cô mất một giờ đồng hồ để chuẩn bị à?”

Vua Nhiều Chuyện e dè ngược mắt nhìn anh, người nhiều chuyện như cô cũng biết vị tổng giám đốc này không dễ chọc giận: “Hồ sơ cũng khó tìm lắm, cứ như chị Thẩm Đình, làm ở đây năm, sáu năm rồi, khi ấy em còn đi học, việc này cũng không trách em được.”

Thẩm Nhân Kiệt thấy, đầu óc của cô gái này bị truyền thông làm tổn thương quá nặng, nên vẫn đang ở trạng thái trẻ sơ sinh, anh dùng giọng dừng dừng hỏi cô: “Thế cô đưa hồ sơ xin việc lúc đó của họ cho tôi làm gì? Để họ ứng tuyển lại à? Tiểu thư à, là một phụ nữ chuyên nghiệp, ngoài bộ ngực ra cô biết còn cần cái gì nữa không? Là bộ não. Bộ não đấy, hiểu không?”

Vua Nhiều Chuyện vô cùng tức giận, vô cùng ầm ức, rõ ràng cô có cả hai thứ đấy mà.

Tạ Huyền ngồi cạnh bên thấy bức nhất là cái miệng độc địa lạnh lùng của Thẩm Nhân Kiệt, liền tìm cách cứu vãn tình thế bằng một câu bông đùa: “Có ngực đã là hiếm có lắm rồi, chúng ta không thể đòi hỏi quá nhiều, cậu xem có mấy ca sĩ đi thi idol còn không có cả ngực.”

Vua Nhiều Chuyện òa khóc, nước mắt tuôn rơi xối xả như trận mưa sau cơn bão, cô nức nở: “Các người sao có thể như vậy chứ, các người sao có thể như vậy chứ?” Trong lòng tràn ngập sự phẫn nộ của giai cấp bị trị, cô đẩy cửa, vừa khóc vừa chạy về chỗ ngồi.

Vừa lúc Thẩm Đình đi ngang qua, nhìn thấy cô lẽ tẩn đang nước mắt ngấn dài vội tới an ủi, cô nức nở không nói rõ nguyên do, nhưng Thẩm Đình cũng đã đoán được vài phần. Ngay cả cô cũng từng bị anh ta chọc giận đến sôi gan, huống hồ gì là cô bé lí lắc mới bước ra xã hội này.

Trong văn phòng, Tạ Huyền cười cười khuyên Thẩm Nhân Kiệt: “Người anh em à, cậu bây giờ không còn là cậu học trò mà đã là tổng giám đốc rồi đấy, tính tình như vậy phật lòng bao nhiêu người rồi mà vẫn không sửa, cậu nhất định phải để người quen làm phản, người thân xa lánh mới thôi?”

Thẩm Nhân Kiệt cười nhạt, nói: “Sửa thành giống như cậu ấy à?”

Có thể trở thành bạn tốt với anh ta, đương nhiên Tạ Huyền đã có sẵn thuốc giải độc, anh nói qua kẻ rằng: “Cậu có ý gì hả, tôi ít nhất cũng được hâm mộ hơn cậu!”

“Đúng vậy, được những cô gái trẻ ngu xuẩn, hời hợt, phù phiếm hâm mộ.”

“Gì vậy? Tên nhóc này ăn nói kiểu gì thế.”

“Tại sao các người không nói thật, con người vốn có nhiều khuyết điểm, chân tướng quả thực là như vậy, tại sao các người không chỉ tự mình trốn tránh, mà còn bắt tôi giúp các người che giấu, dùng lời nói dối để ca vang ngợi ca các người!”

“Nói vậy cũng không phải, trước kia khi phải đối diện với sự thật tàn khốc, chẳng phải cậu cũng đã chạy trốn đấy thôi...” Tạ Huyền có hơi tức giận nên đã thẳng thừng vạch lại.

Thế là đến lượt Thẩm Nhân Kiệt lặng im, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Một tiếng đồng hồ sau, tổng giám đốc trong đền thờ cho gọi đích danh Thẩm Đình, cô ngao ngán nghĩ đến việc sau này mỗi ngày đi làm đều phải nhìn mặt anh ta, nghe tiếng anh ta. Anh ta quen dùng giọng nói nhẹ nhàng, trầm ấm dễ nghe của mình để nói ra vô số những lời cay độc khiến người ta không thể nào bác bỏ, khả năng quan sát tinh nhạy đã khiến cho miệng lưỡi của anh ta có sức sát thương cực lớn, mỗi câu đều làm trái tim người ta rướm máu. Trời ơi, về sau mục đích đi làm của cô chính là để được ra về.

Thẩm Nhân Kiệt đang chăm chú suy nghĩ một việc gì, nhìn thấy Thẩm Đình bước vào đứng đó liền hỏi: “Nhà văn lớn, chị là nhân viên có thâm niên nhất trong tạp chí chúng ta, tôi muốn biết chị có ý kiến gì đối với yêu cầu của tôi.”

Thẩm Đình thấy bức bối khác thường, tên Sao Chổi này chắc chắn biết lâu nay cô luôn nỗ lực muốn ra sách và chưa được, đành nằm mãi ở tạp chí này nên mới đặc biệt giấu cợt cô như vậy. Cô khéo léo từ chối trả lời: “Báo cáo tổng giám đốc, tôi không dám có ý kiến.”

“Nhà văn lớn, chị là người lớn không cần phải e dè.” Thẩm Nhân Kiệt nói với cô, bụng nghĩ: còn có việc mà cô ta không dám làm sao.

Trước khi vào đây, Thẩm Đình vì những việc kia mà lửa đã bốc lên tận đầu, nay thêm một câu mỉa mai này đúng là càng thêm dầu vào lửa. Anh đang ngồi còn cô đang đứng, cứ như một ngọn núi lửa đang tuôn trào trước mặt anh, cô đập tay mạnh lên bàn nói: “Bà đây nhin cậu đủ rồi, thằng nhóc mới tốt nghiệp miệng còn hôi sữa như cậu dựa vào cái gì mà vênh váo vậy. Cậu hiểu về nhóm tiêu thụ tạp chí không, biết làm sao để vận hành một tạp chí không? Mới đến đã đòi thay này đổi nọ, cậu nghĩ đây cũng như cậu đi cắt tóc à, cắt hư thì còn có lần sau.”

Thẩm Nhân Kiệt không hề nao núng: “Chị yên tâm, tôi đều hiểu cả, hơn nữa còn có các người mà.”

Tạ Huyền không biết lịch sử ân oán giữa hai người, nên khá ngỡ ngàng với biểu hiện dữ dằn của Thẩm Đình. Những người bên ngoài thấy chị Thẩm Đình, người dày dặn nhất tòa soạn dám đập bàn trong văn phòng của tổng giám đốc thì không khỏi thấy kinh hãi.

Thẩm Đình thấy như mình vừa đâm vào tường mà lại không có phản lực. Cô chợt trấn tĩnh lại, xét cho cùng anh ta bây giờ không còn là người qua đường nữa mà là tổng giám đốc của cô, cho dù có chuẩn bị nghĩ việc chẳng nữa thì cũng phải lý trí, phải tìm được chỗ mới trước đã. Kỳ thực Thẩm Đình hiểu việc sinh tồn trong môi trường làm việc là rất phức tạp, nhưng nguyên lý của nó lại rất đơn giản: người trả tiền là ông lớn. Đáng tiếc là cô thấm nhuần mọi lý lẽ, nhưng bao lâu rồi vẫn không học được cách che giấu cảm

xúc của mình: “Được, cậu đã có lòng tin như vậy thì tôi sẽ suy nghĩ cẩn trọng, ngày mai sẽ trả lời cho tổng giám đốc.”

Không đợi Thẩm Nhân Kiệt nói gì nữa, cô tự mình đẩy cửa, hiên ngang bước ra ngoài.

Tạ Huyền gật gật đầu cười, nói với Thẩm Nhân Kiệt: “Chà, nàng liệt nữ này có khí thế quá, tớ thích rồi đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn Tạ Huyền, rồi lại nhìn Thẩm Đình ở bên ngoài, không nói gì thêm.

Thẩm Đình về đến chỗ ngồi, chợt thấy nhụt chí, cứ xem độ lượng của anh ta thì chắc mình sắp bị sa thải rồi. Bà đây lẫn lộn giang hồ bao nhiêu năm, cuối cùng lại bị tên sao chổi này đuổi việc, đúng là thân bại danh liệt. Thôi đi, một ông giám đốc Đài Loan lại thêm một tên sao chổi, ở lại nữa chắc cũng sớm tử vì đạo. Sauk hi nảy ra ý tưởng mau chóng tìm ông chủ mới, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý lạnh lùng gáo vớ làm muối, người biết nghĩ thoáng một chút sẽ dễ sống vui hơn.

Cuối cùng mọi người cũng chịu đựng được đến giờ về, ngày mai xem ra sẽ còn bị đầy dọa khổ sở hơn, đám người u uất ưu phiền trông như cây cỏ trước trận mưa giông, ai nấy ủ rũ bước ra về, trừ Thẩm Đình.

Bây giờ là cao điểm tan tầm, thang máy chen chúc như lồng hấp, chỉ đủ chỗ đặt chân, người thì giống như hơi nước nóng nghìt nghìt trong cái lồng hấp ấy. Tuy nhiên, chút chuyện giành thang máy chưa bao giờ làm khó được Thẩm Đình, bằng kỹ thuật còn điêu luyện hơn cả tuyển thủ bóng đá quốc gia, cô quăng mình vào chiếc thang máy đi lên. Thang máy xuống đến tầng của công ty lại dừng lại, cửa vừa mở đã thấy Thẩm Nhân Kiệt nhú mày nhìn vào bên trong. Thẩm Đình cười, dương dương đắc ý vẫy tay chào anh, miệng lầm bầm rất nhỏ: sao chổi, vua ác miệng, đồ khốn, đồ chết bầm. Thẩm Nhân Kiệt thấy Thẩm Đình tự dưng lại chào hỏi anh, mọi người đều đang nhìn nên anh cũng gật đầu với cô một cái. Thẩm Đình tỉnh quá ngất bụng: lần này là cậu tự thừa nhận đấy nhé.

Xuống đến nơi Thẩm Đình hòa cùng dòng người ùn ùn kéo ra, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ai gọi tên mình. Cô quay lại nhìn thì thất Hoàng Khải Nam ở ngay phía sau. Anh thấy cô quay đầu lại liền dịu dàng trách: “Em đi mà chẳng nhìn ngó gì cả, mắt mũi chẳng để ý gì, chạy lung tung tứ phía, sắp ba mươi rồi và vẫn vậy.”

Thẩm Đình hận không thể lấy gậy tấn cho ông anh này một trận, chẳng hiểu vì sao dạo gần đây anh thích nhắc đến tuổi của cô, lần này còn oang oang ngay giữa bàn dân thiên hạ, khiến cho cả người đi đường cũng biết. Chi bằng anh trực tiếp vẽ vòng sinh trưởng lên người tôi luôn cho rồi.

Cô chạy đến trước mặt anh: “Ông anh à, ba mươi là con số may mắn của anh hay sao thế, nếu phải thì đi mua vé số đi. Anh nói to thế, ở đây em cũng có số có má đấy, anh bảo sau này em phải làm sao?”

Anh khoác vai cô: “Anh có lòng tốt đến giúp em dọn nhà, có điều nếu em muốn tiếp tục ở chỗ anh thì...”

“Anh đừng có mà tưởng bở, em muốn ở nhà đẹp.”

Hoàng Khải Nam cười để lộ hàm răng đều tăm tắp, đẩy cô lên xe của mình, lên xe xong lại giúp cô thắt dây an toàn.

Thẩm Nhân Kiệt xuống lầu vừa khéo nhìn thấy cảnh này, suy đoán của anh quả không sai, cô có một chiếc “lốp xe dự phòng”. Nhưng tính cách cô ta xem ra lại là một liệt nữ chính hiệu? Thật khó mà liên hệ được tính cách và hành vi của cô ta, đúng là quái thai.

Trên xe, Thẩm Đình kể với Hoàng Khải Nam việc gã trai mai mối biến thái kia đã trở thành tổng giám đốc của cô như thế nào, bây giờ cô và tên quái thai đó quả thực ân oán trùng trùng. Vừa lẩm bẩm vừa cúi mặt gọi điện thoại cho Cao Hiểu Vi, cô không nhìn thoáng tới sầm trên sắc mặt Hoàng Khải Nam: “Cao tiểu thư, chị cô chuẩn bị dọn nhà, cô không đến giúp một tay sao?”

Trong điện thoại là giọng nói vô cùng cực kỳ xin lỗi của Cao Hiểu Vi: “Sáng nay tớ dùng bài Tarot bói về việc xuất hành ngày hôm nay, quả nói tớ hôm nay không nên manh động.”

Thẩm Đình cảm thấy mình hoàn toàn chịu thua trước cô nàng dở hơi này: “Quê hôm qua không phải cũng nói thế à?”

Cao Hiểu Vi cười “hê hê” mấy tiếng nói: “À... Tớ vốn nghĩ cậu chuyển nhà hôm qua cơ.”

“Cô đi chết đi, chúc cô gặp vận rủi ba ngày liền.” Đúng là kết bạn không cẩn thận, Thẩm Đình bực bội cúp máy.

Về đến chung cư, Thẩm Đình nhìn một bàn toàn đồ ăn ngon do anh nấu, xoa xoa tay: “Bữa tối cuối cùng thật thịnh soạn, đồng chí Hoàng Khải Nam, có phải anh đã cho độc vào đồ ăn, để vĩnh viễn được thoát khỏi cô em ế ẩm phiền phức này không vậy.”

Hoàng Khải Nam phát ý: “Em thật là vô lương tâm.”

Thẩm Đình lại tự nghĩ: “Cũng phải, nếu như muốn lấy mạng đổi mạng, mình lại không được quan trọng như thế.” Ăn được một lúc, cô lại hỏi: “Ông anh à, anh cũng ngót nghét ba mốt rồi, sao vẫn chưa lấy vợ?”

“Thì đợi em đấy, chẳng phải mình đã hẹn rồi sao?”

Thẩm Đình lườm anh một cái: “Anh đừng hòng đẩy trách nhiệm lớn như thế lên đầu em, cô chú sẽ chẳng tin anh đâu, em mất danh dự là chuyện nhỏ, anh không có con nối dõi là chuyện lớn đấy.”

Hoàng Khải Nam lấy đũa gõ lên chén của cô: “Được rồi, ăn cơm không được nói chuyện.”

Sau bữa cơm, Hoàng Khải Nam và Thẩm Đình cùng nhau đến căn hộ cao cấp nơi cô sẽ ở tạm, anh giúp cô chuyển đồ đạc lên. Thẩm Đình cho rằng mình tuy là gái già, nhưng xét cho cùng cũng là phụ nữ, vì vậy không nên tự xắn tay ra làm, chỉ nhận nhiệm nhìn anh giúp cô chuyển đồ. Nhưng trong lòng cô không khỏi chua xót: Ở tuổi này rồi, trừ anh mình ra, còn có mấy người sẵn lòng giúp đỡ cô, dốc sức vì cô?

Hai người cùng nhau sắp đặt phòng ốc gọn ghẽ xong, Thẩm Đình xuống dưới lầu mua nước uống, sau đó thoải mái nằm duỗi trên sofa uống nước quả: “Xem ra em nhất định phải câu được một anh xã rùa vàng, làm một quý phu nhân ung dung trang nhã, ngày ngày đi dạo shop LV, Tiffany... rồi thì nuôi một con chó, đi du lịch khắp nơi, quên đi nửa cuộc đời u tối của em.

Hoàng Khải Nam đã quen nghe cô kêu gào muốn “câu anh xã rùa vàng”, đều là bụng một đẳng lời một nẻo, cho dù thật sự có đại gia chào mời đi chăng nữa, chắc cô cũng sợ hãi mà chạy mất dép: “Anh đi đây, em cũng sớm nghỉ ngơi đi, việc tìm nhà anh sẽ để ý giúp em.”

Thẩm Đình cười hi hi nói: “Thế tiện thể anh để ý tìm giúp công việc cho em luôn.”

“Sao lại muốn đổi việc, em làm ở đây năm, sáu năm rồi, nên suy nghĩ kỹ lại đi.” Hoàng Khải Nam kinh ngạc khuyên cô.

“Vấn đề đâu chỉ ở em, em nghĩ tên sao chổi ấy cũng muốn đuổi em lắm rồi, em nghĩ nên vẫn nên chuẩn bị trước, ít nhất còn có thể đường hoàng ra đi, để lại ấn tượng đẹp đẽ, còn hơn lê lét rút lui, khó coi lắm.

“Anh ta ghê gớm đến thế sao?” Hoàng Khải Nam thật sự không tin có người độc ác đến mức ấy.

Nói đến việc này, Thẩm Đình có vô vàn chứng cứ: “Thật mà, tên sao chổi ấy quả đúng...” cô vừa nói vừa rửa vừa mở cửa, sau đó đụng ngay phải một người đàn ông, ngược đầu lên nhìn thì than ôi, Sao Chổi đang đứng ở nơi gần cô nhất, không sai, không phải tượng sáp, mà là người thật, lấy cảm giác đụng phải của cô làm đảm bảo.

Thượng Đế mến yêu, con hận ngài, mãi mãi.

“Là chị, chị ở đây làm gì?” Thẩm Nhân Kiệt nhìn đôi nam nữ này, hỏi.

“Thế còn cậu?” Thẩm Đình dùng tí trí tuệ cuối cùng còn lại hỏi ngược.

“Tôi sống ở đây.” Anh ta chỉ căn hộ ở đối diện Thẩm Đình, anh mới về nước, mới dọn về đây không lâu.

“Còn chị, chị thì sao?” Thẩm Nhân Kiệt không buông tha.

“Tôi cũng sống ở đây, không được à!”

Nghe xong câu nói này, anh cơ hồ dùng ánh mắt vừa khinh khi vừa thông cảm nhìn Hoàng Khải Nam, Hoàng Khải Nam không hiểu gì, trong lòng nghĩ người này quả thực là quái thai.

Thẩm Đình mặc kệ anh ta, đích thân tiễn Hoàng Khải Nam xuống lầu, Hoàng Khải Nam nhớ lại ánh nhìn kỳ dị dị kia: “Đây là tổng giám đốc của em à? Trẻ quá, chắc còn trẻ hơn em.”

“Người trẻ nhưng tâm địa ác, đúng là con quỷ đáng ghét.” Thẩm Đình bực tức nói.

Lại có thứ duyên phận kỳ lạ thế này, đến Hoàng Khải Nam cũng cảm thấy bất an và khó hiểu, tuy nhiên người này tính cách lạnh lùng tàn nhẫn, hoàn toàn không phải mẫu đàn ông của Thẩm Đình.

Tiến Hoàng Khải Nam xong, cô trở lại trên lầu, chợt nhìn thấy anh ta vẫn đang đứng dựa ở cửa cầu thang, xem ra vẫn còn muốn cãi nhau tiếp.

“Đó là lớp xe dự phòng của chị à?” Anh hỏi vu vơ, phảng phất mùi sinh sự.

“Liên quan gì đến cậu?” Thẩm Đình nghĩ đến màn coi mắt cả đời khó quên ấy, bắt đầu nổi giận.

“Có điều chị cũng mau mắn thật, còn có người bao cơ đấy.” Anh hơi khẽ nhếch mép, tạo nên một nụ cười rất nhạt, rất khinh khi, rất miệt thị, giống như khi vai nam chính Bill nhìn Eve trong bộ phim kinh điển All about Eve.

Nghe xong lời của tên khốn này, Thẩm Đình tức đến mức cổ họng phát đau: “Cậu mới là có người bao, cả nhà cậu đều có người bao hết.” Không muốn cãi vã tiếp, không muốn ở thêm giây nào với tên thần kinh này nữa. Đẳng nào cũng không bao giờ chiếm được thế thượng phong, cô quay người mở cửa.

“Không có người bao, tiền lương của chị đủ đến sống ở đây sao?” Anh nhìn lưng cô, thông thả nói.

“Bà đây ở đây thì có gì lạ, tử vi còn bảo tôi là quý phi đầu thai cơ mà.” Cô quay đầu dữ dằn bác lại.

“Chị chắc chắn quẻ nói chị là quý phi chứ, hay là ghế của quý phi? Thẩm Nhân Kiệt nhướng mày ném ra câu hỏi độc địa với vẻ rất nghiêm túc.

“Cậu đi chết đi.” Thẩm Đình đóng sầm cửa, bỏ lại khuôn mặt đáng ghét của anh ở bên ngoài.

Thẩm Đình lo không khéo đi làm cùng một lúc với anh ta, nên sáng hôm sau mới tỉnh mơ đã thức dậy, không ngờ mới mở cửa đã thấy cánh cửa đối diện mở cùng lúc, chẳng rõ anh ta phát bệnh gì mà cũng đi làm sớm như thế.

Thẩm Đình không muốn để ý đến anh ta, một mình đi nhanh xuống lầu, người đi phía sau cô cũng không nói thêm một lời dư thừa nào.

Cô đang đứng chờ xe ở trạm xe buýt thì nhìn thấy xe anh ta bon bon chạy tới, đáng ghét hơn nữa là anh ta lại dừng xe ngay phía trước, hạ kính xe xuống hỏi: “Chẳng phải chị cũng có xe à? Sao lại phải đi xe buýt?”

“Chị đây ủng hộ cho sự nghiệp bảo vệ môi trường thế giới, cậu có biết tuyết trên đỉnh Kilimanjaro đều bị hiệu ứng nhà kính làm tan hết rồi không?” Cô hững hờ nói.

Anh vẫn nhìn cô chằm chằm, rõ ràng không chịu tin những lời lèo bẹt đó, Thẩm Đình nhìn anh một giây cũng thấy chướng mắt nên bèn nói: “Được rồi, kẻ làm công ăn lương kiếm đồng nào xào đồng đó như chị phải tiết kiệm chi tiêu, không có tiền ngày ngày đổ xăng đi xe, câu trả lời này cậu đã vừa lòng chưa, hả thiếu gia?”

Hiển nhiên, anh xem xét mức độ thật giả trong lời nói của cô, sau cùng còn giả vờ ra vẻ ga-lăng: “Có muốn quá giang không?”

“Không dám.” Thẩm Đình hững hờ.

“Thế thì thôi.” Anh nâng kính xe lên, lái đi thẳng.

Thẩm Đình ở phía sau thầm rủa: “Chết máy, chết máy đi.”

Còn Thẩm Nhân Kiệt ở trên xe thì càng lúc càng không hiểu được cô. Cô có người bao sao vẫn lái chiếc QQ rách nát, lại còn không có tiền đổ xăng? Cô ta không có tiền đổ xăng sao vẫn mua đôi giày Miumiu mà không chớp mắt? Hơn nữa, quan trọng nhất là tính cách như cô ta cũng có người chịu bao sao? Rốt cuộc cái nào là thật, cái nào là giả? Thẩm Nhân Kiệt xưa nay nhìn người rất chính xác, hai mươi mấy năm nay chỉ mới nhìn lầm có một lần, nhưng chỉ một lần thôi đã suýt hủy hoại cả cuộc đời anh. Do đó, anh trở nên đề phòng hơn, không bao giờ e ngại xét đoán người khác dưới góc độ xấu nhất. Thế nhưng Thẩm Đình lại khiến anh không biết đâu mà lần.

Đầy bụng bức tức, Thẩm Đình phát hiện hôm qua mình rất không vui, hôm nay cũng rất không vui. Đúc kết lại thành một kết luận: Hễ đi làm là cô sẽ không vui. Một tiếng đồng hồ sau, Thẩm Nhân Kiệt bảo Vua Nhiều Chuyện thông báo cho mọi người đi họp.

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Cuộc họp hôm nay là để mọi người thảo luận về vấn đề hôm qua, mọi người hãy phát biểu ý kiến của mình.”

Phía dưới là một bức màn trầm mặc, giống như khi người ta bí mật xử quyết phạm nhân trong khu rừng bí mật, giữa đêm khuya không có cả ánh trăng.

Thẩm Nhân Kiệt xoay xoay cây viết trong tay, đợi một phút, vẫn không có người lên tiếng: “Sao thế? Ngồi thiền tập thể à? Chúng ta cũng đâu phải là xí nghiệp quốc doanh hay cơ quan nhà nước. Thế thì chỉ còn cách từng người nói một.”

Người đầu tiên là anh Khoe, xưa nay nói gì làm gì anh cũng luôn là người xung phong dẫn đầu: “Tôi không hiểu tại sao phải cải tiến tạp chí, chỉ bởi Obama nói ‘change’, cả thế giới đều hòa theo nói ‘change’, mà chúng ta cũng phải ‘change’ theo? Hơn nữa thay đổi là do có yêu cầu bắt buộc, như nước Mỹ do rơi vào khủng hoảng kinh tế trầm trọng mới không thể không ‘change’, chính như bản thân Obama nói ‘we need’. Tình hình của chúng ta hoàn toàn chưa đến mức phải ‘need change’.”

Thẩm Nhân Kiệt điềm tĩnh nói: “Anh thấy tạp chí chúng ta không cần cải tiến.”

“Đúng vậy.”

Thẩm Nhân Kiệt thông thả nói: “Vậy thì tôi chỉ còn biết đề nghị đổi giấy in sang loại mềm một tí.”

Mọi người nghe thấy đề nghị này đều ngơ ngác. “Tại sao?” Vua Nhiều Chuyện vừa ngây thơ vừa tò mò hỏi, điển hình cho câu liền sẹo quen đau.

“Như vậy thì chỉ ít khi người ta mang nó vào nhà vệ sinh còn hữu dụng đôi chút, cũng coi là cống hiến lớn nhất của tạp chí.” Mọi người ở đó đều phẫn nộ bất bình. Ánh mắt sắc lạnh của Thẩm Nhân Kiệt chuyển đến Hồ Đen.

Hồ Đen suy nghĩ hồi lâu, tầm khoảng thời gian hình thành một hồ đen: “Đối với chúng ta mà nói, thay đổi... thay đổi...” Anh bị nói lấp nhẹ. Rất nhiều người làm thiết kế mỹ thuật rất có ý tưởng sáng tạo, nhưng khi cần diễn đạt ý kiến thì cứ lấp ba lấp bấp, thật là trời tị người tài, “thay đổi thực ra cũng không khác bao nhiêu. Có thể thay đổi đến đâu... thay đổi đến đâu chứ?”

Thẩm Nhân Kiệt gật gật đầu: “Thật làm khó anh rồi.”

Vua Nhiều Chuyện và Nữ Thần Ưu Sầu cũng hàm súc và uyển chuyển thể hiện quyết tâm không muốn thay đổi, mọi người đồng tâm hiệp lực, không ai ủng hộ Thẩm Nhân Kiệt. Chỉ còn lại Thẩm Đình và giám đốc Đài Loan chưa phát biểu. Thẩm Đình không muốn nói, còn giám đốc Đài Loan tự nghĩ mình thân phận cao quý, lạng lẽ đợi làm người chốt hạ.

Ánh mắt Thẩm Nhân Kiệt càng lúc càng lạnh, như ánh trăng sau cơn bão tuyết. Ngón tay trở ấn hờ trên đôi môi mỏng, người xưa cho rằng môi mỏng là vô tình. Anh nói rành rọt từng chữ một: “Cả hai chục người các người đều không muốn thay đổi, tôi biết vì sao. Căn bản bởi vì các người nhu nhược, các người sợ hãi. Bởi vì thay đổi có nghĩa là mạo hiểm, có nghĩa là nỗ lực, có nghĩa là thử thách! Các người thà tiếp tục thế này, giống như một đầm nước tù đọng, để rồi chết đi một cách tầm thường không ai hay biết. Tôi đã xem qua hồ sơ của các người, bất kể trong sự nghiệp hay đời sống, các người đều là một bầy bại tướng triệt để, một biên tập mỹ thuật không thể trở thành nhà nghiên cứu khoa học, một nhân viên kế hoạch không thể trở thành nhà ngoại giao, một phóng viên biên tập không thể trở thành nhà văn, một cô lễ tân không thể trở thành hoa hậu... Tôi biết các người đều nghĩ đây là những mơ ước trẻ con ngốc nghếch, vốn là không

thể làm được, nên mãi mãi vẫn không bắt tay thực hiện. Bây giờ chỉ cần một công việc kiếm ít tiền còm nuôi sống bản thân và gia đình là đủ, chính trong lòng các người đã thừa nhận các người là những kẻ thất bại triệt để. Nhưng công ty của tôi việc gì phải trở thành chỗ dung thân của một đồng kẻ thất bại!”

Mọi người ở đó đều kinh ngạc, những mơ ước xa xôi đó, trừ cô lẽ tân vẫn còn ba hoa, những người khác từ lâu đã không còn nghĩ đến. Lăn lộn trong xã hội vài năm, mơ ước vĩ đại của mọi người sớm đã tan biến như bong bóng xà phòng. Ấy thế mà anh ta lại cứ vin vào những lời đao to búa lớn thời học sinh ấy. Đối mặt với những lời chỉ trích tàn nhẫn và sắc bén từ một người đồng trang lứa, những người ở đó có người phần nộ, có người khó chịu, có người thì vẫn trơ trơ như gỗ đá.

Tạ Huyền vội vã đi cứu vãn tình thế: “Ha ha, làm gì có chuyện ước mơ nào cũng thành hiện thực, có ước mơ đã là quý lắm rồi. Biên tập mỹ thuật muốn làm nhà khoa học, nhân viên kế hoạch muốn làm nhà ngoại giao, biên tập muốn làm nhà văn, và nhân viên lễ tân muốn làm hoa hậu... mọi người đều rất tốt, sau này đừng bỏ cuộc, cứ cố gắng nhiều lên là được rồi. Thẩm Đình và giám đốc cũng phát biểu ý kiến của mình đi.”

Anh ta lúc nào cũng có thể tìm đúng vết thương, rồi rắc lên một nắm muối. Những lời này như một chưởng tàn độc đánh vào tim Thẩm Đình, cô giống như người đang bước lê bước rã rời trên con đường mùa hè nóng như đổ lửa bỗng bị một trận tuyết lạnh đóng băng. Cô cũng từng có một ước mơ tươi sáng, vì ước mơ này cô đã nỗ lực vượt qua mọi gian nan. Từ hồi tiểu học, chưa có một ngày nào cô ngủ quá năm giờ rưỡi sáng, thức dậy là vùi đầu vào học. Mùa đông lạnh giá, sợ mình không cẩn thận ngủ quên, cô chạy ra sân đọc to bài khóa để luyện nghe, để cho sương giá buổi sớm mai giúp cô tỉnh táo. Năm nào cô cũng đạt danh hiệu học sinh ba tốt cấp tỉnh. Ai ai cũng nói cô là một cô gái ưu tú, là người có tiền đồ. Vì thế nên cô cho rằng nỗ lực gần như tàn nhẫn với bản thân của cô sẽ được báo đáp, cô sẽ sống một cuộc sống lý tưởng, nhưng xã hội sao có thể như thế? Cái mà họ cần không phải là năng lực mà là thể lực, học lực còn lâu mới quan trọng bằng quan hệ, có làm gì đi nữa cũng uống công mà thôi. Đến nay lòng cô đã nguội lạnh, trở thành một hạt cát trong cái biển người ở thành phố này, gió thổi đi đâu thì cô sẽ bay theo đó, phiêu dạt không ngừng, không có ngày mai, không có mơ ước, không có cả chính mình. Hoặc giả nơi mà cô có thể tìm thấy sự an tâm cho riêng mình có lẽ phải là nắm mồ. Cô biết một người phụ nữ sắp ba mươi mà chảy nước mắt trước bàn dân thiên hạ là đáng xấu hổ. Cô bậm môi đưa ra một quyết định rất khó khăn: “Tôi tán đồng cách nói của anh, nhưng tôi không thể chấp nhận sự chỉ trích của anh, kỳ thực mọi người đều đã rất cố gắng...”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, lạnh lùng đáp lời: “Những kẻ thất bại không có tư cách nói mình đã khổ cực cay đắng như thế nào, chẳng ai muốn nghe đâu. Xưa nay người ta chỉ thích chia sẻ những kinh nghiệm gian khổ đã qua của người thành công thôi, chị không hiểu sao?”

Thẩm Đình im lặng, nếu như JK. Rowling không thành công thì ai thèm nghe câu chuyện một người mẹ đơn thân sống bằng trợ cấp chính phủ kể về quá khứ bi kịch của mình?

Sau cùng Thẩm Đình nói ngắn gọn: “Tôi tán đồng ý kiến của anh, đôi đã nghĩ đến một vài phương án cải tiến đợi chút nữa có thể cùng mọi người thảo luận tính khả thi.” Cái mà cô tán đồng là quan điểm của anh ta chứ không phải anh ta, cô luôn phân định rõ vấn đề này.

Ai nấy trong văn phòng đều ngỡ ngàng, mọi nhân viên đều cho rằng chị Thẩm Đình đã phản bội họ quay ngoắt sang nịnh bợ tổng giám đốc, trong lòng trỗi lên sự bài xích và phần nộ mãnh liệt. Thẩm Nhân Kiệt cũng không ngờ người luôn đối đầu với anh lại lên tiếng ủng hộ anh trong thời khắc này. Rốt cuộc cô ta nghĩ gì?

Cuối cùng đã đến lượt diễn viên chính lên sân khấu, giám đốc Đài Loan đức cao vọng trọng nói: “Tập chí chúng ta vì sao lại kém cỏi như thế? Bởi vì trên căn bản quan niệm công ty quá ‘out’, do đó không bắt kịp Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu là chuyện bình thường. Cách làm của chúng ta vẫn đang dừng lại ở Đài Loan những năm bảy mươi, tám mươi của thế kỷ trước. Thời đại đang thay đổi chúng ta không thể không thay đổi, hiểu không?”

Thẩm Nhân Kiệt thờ ơ hỏi: “Vậy thì sao?”

“Đã phải bắt tay vào làm, với tạp chí mang tính khu vực như chúng ta trước tiên là phải mở rộng thị trường, trở thành tạp chí mang tính toàn quốc. Như vậy mức độ nổi tiếng và lợi nhuận cũng tăng lên. Hơn nữa định vị của tạp chí chúng ta quá mơ hồ, cùng lúc với bản địa hóa ta cần phải làm cho tạp chí mang tầm quốc tế hơn. Anh hiểu không? Cứ xem tạp chí CityMagazine của Hồng Kông và BEAUTY của Đài Loan, v.v. là biết năng lực nắm bắt thị trường và đội ngũ nhân viên thực hiện của chúng ta thua kém họ đến thế nào.” Lại là chiêu ve sầu thoát xác, trách nhiệm luôn luôn thuộc về người khác, công lao luôn là của bản thân, công ty nào cũng có kiểu lãnh đạo cấp cao như vậy.

“Được, cảm ơn giám đốc đã vẽ cho chúng ta một bức tranh tươi đẹp.” Thẩm Nhân Kiệt nói, anh không cần những thứ bánh vẽ này.

Nhưng Thẩm Đình là người không vòng vo tam quốc, bất kể là đối với ai. Đây chính là nguyên nhân khiến cô vĩnh viễn không thể thành công: “Giám đốc Trần, ông nói thế có vẻ không được hay lắm. Ông là giám đốc chứ chúng tôi thì không, chúng tôi có lý do để không hiểu. Lương ông một ngày vài ngàn, còn chúng tôi một tháng vài ngàn, năng lực đương nhiên là có khác biệt, vì thế những chỗ thấy chúng tôi làm chưa đến nơi đến chốn ông hoàn toàn có thể uốn nắn mà.”

Giám đốc Đài Loan hận thấu xương loại người không biết nể mặt như Thẩm Đình, lão đã nhiều lần ở sau lưng đề nghị sa thải cô mà không được: “OK! Thế các người đến công ty là để học à? Công ty có nghĩa vụ gì mà mỗi tháng bỏ tiền mời các người đến học, đây là tổ chức từ thiện sao?”

Thẩm Đình dù sao cũng không muốn ở lâu, không cần phải kiên nhẫn lão làm gì, cô là một người không giỏi để lại đường lùi cho bản thân.

Cô đang định nói cho ra ngô ra khoai thì Thẩm Nhân Kiệt ngăn lại: “Nhà văn lớn, hãy trình bày ý kiến của cô đi.”

Thẩm Đình sắp xếp lại suy nghĩ và quan điểm trong đầu: “Đối tượng chủ yếu của tạp chí chúng ta là tầng lớp nữ nhân viên văn phòng, nhưng trên thị trường có quá nhiều tạp chí nhắm đến đối tượng này, tạp chí chúng ta lại không có điểm gì đặc sắc nên bị nhấn chìm nghỉ cũng không có gì lạ. Kỳ thực chúng tôi đã từng nghĩ đến việc làm một phụ san, chính san theo tông màu hồng phấn, phụ san theo tông màu lam nhạt. Nội dung phụ san hướng vào nam giới, chủ yếu viết về những tâm sự mà nữ nhân viên văn phòng muốn bày tỏ với bạn trai của mình, muốn bạn trai hiểu về quan điểm của mình, v.v... Chính san và phụ san kết hợp với nhau, giới nữ nhân viên văn phòng sẽ vui lòng mua, hơn nữa sẽ chủ động giới thiệu cho bạn trai xem, dần dần cùng lúc mở rộng nhóm tiêu dùng tiềm năng. Hơn nữa website của chúng ta cũng cần được đổi mới, trên trang chủ chúng ta cũng nên xem xét làm...”

Thẩm Nhân Kiệt giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng trong lòng rất ngạc nhiên trước ý tưởng vừa sáng tạo vừa bám sát thị trường của cô, anh gật đầu nói: “Ngoài ra tôi nghĩ chúng ta có thể xem xét thực hiện phim tương tác.”

“Phim tương tác à.” Thẩm Đình gần như nói ra từ đáy cùng một lúc với Thẩm Nhân Kiệt, hai người đều vô cùng kinh ngạc, ở một điểm xa như vậy mà họ lại có thể suy nghĩ giống hệt nhau.

Tuy nhiên, Thẩm Đình hoàn hồn lại rất nhanh, việc cô ăn ý với Sao Chổi đã cho thấy vận may đã xuống đến mức độ nhất định, cần mời một đạo sĩ đến trừ âm khí.

Các nhân viên khác đâu cho rằng đây chỉ là sự tình cờ, rõ ràng là hai người đã dàn xếp sẵn từ trước!

“Phương án cụ thể để sau hãy bàn.” Thẩm Nhân Kiệt quay đầu hỏi: “Các vị vẫn giữ ý kiến không thay đổi phải không?”

Mọi người lặng im, dù sao chúng tôi có ý kiến gì chẳng nữa anh cũng nhất quyết cải tổ, hơn nữa còn liên minh trước với chị Thẩm Đình. Có một số ít người thay đổi ý kiến cũng chưa biết phải phản ứng thế nào.

Một lúc sau, Thẩm Nhân Kiệt mặt lộ vẻ bất cần, nhún vai một cách rất cao ngạo: “Tốt, tôi hiểu rồi, bây giờ tôi muốn tuyên bố hai việc. Việc thứ nhất, tôi vẫn chưa có trợ lý, nhà văn Thẩm sẽ tạm thời kiêm chức vụ này.”

Mọi mọi người đều hướng về phía Thẩm Đình với ánh mắt kỳ dị pha lẫn giữa kinh ngạc và vẻ “biết ngay mà”. Thẩm Đình lập tức biết rằng mình đã bị tập thể khai trừ, trời ơi, rốt cuộc cậu muốn hại tôi đến mức nào mới đủ đây, cô lên tiếng: “Không được, tôi chưa đồng ý.”

“Việc này đợi lát nữa chúng ta bàn riêng. Còn một việc nữa, tôi muốn giải tán tòa soạn này.”

“Cái gì?” mọi người bất giác cất tiếng hỏi bằng âm thanh có tần số cao nhất, đây rõ ràng là sét đánh giữa trời quang, rốt cuộc thế này là thế nào? Đến giám đốc cao quý cũng kinh ngạc đến há hốc mồm ra, quên cả làm bộ làm tịch.

“Bởi vì tôi nhận ra mọi người đều không có chút nhiệt tình nào với tạp chí, tôi vừa hay cũng muốn giải thể công ty này. Tôi thực sự không có hứng thú với chuyện làm ăn không lợi nhuận, mà mọi người cũng sẽ được giải thoát. Như vậy đối với hai bên đều tốt cả, đây chính là việc đôi bên cùng có lợi trong truyền thuyết.”

“Đôi bên cùng có lợi cái con khỉ, tòa soạn nói đóng là đóng sao, vậy mà cậu còn muốn tôi làm trợ lý!” Thẩm Đình là người đầu tiên nhảy dựng lên. Trên thực tế từ lần đầu tiên biết anh là tổng giám đốc mà vẫn nổi giận với anh, quan niệm đẳng cấp trong cô đã bị phá vỡ, với anh cô trở nên khá tùy tiện.

“Đóng cửa công ty không có nghĩa là tôi không cần trợ lý. Nhưng mà các vị khác thì phải tự lo liệu thôi.”

Vậy là trừ Thẩm Đình ra, tất cả những người khác đều bị sa thải? Khoan hãy nói việc mọi người đều có cảm tình đối với tòa soạn này, mà trước hết hiện tại đang khủng hoảng kinh tế, thời buổi khó khăn, mỗi lỗ đất chỉ vừa một củ cải, muốn tìm được một công việc như thế này gian nan đến mức nào mọi người không phải không biết. Vậy mà ông tướng nhà trời này nói công ty giải thể là giải thể, chút thời gian chuẩn bị cũng không có, còn muốn cho người ta sống nữa không đây?

“Được rồi, họp đến đây thôi, giám đốc Trần, tôi có chuyện muốn nói với ông.” Thẩm Nhân Kiệt trở về văn phòng, sắc mặt khó đoán, giám đốc Đài Loan tuy bị một người trẻ như vậy sai đi phái lại trong lòng rất bức bối, nhưng vẫn phải đi qua.

Những người còn lại không ai muốn rời khỏi vị trí, Vua Nhiều Chuyện hoảng sợ nói: “Ý của anh ta ban này là nói chúng ta chuẩn bị nghỉ việc phải không?”

“Tôi lâu nay luôn lo sợ năm 2012 trái đất tận thế, không ngờ ngày tận thế của tôi lại đến trước.” Hồ Đen hai mắt vô hồn.

Nữ Thần Ưu Sầu vẫn như xưa, chìm đắm trong nỗi cảm thương: “Đây là kiếp nạn của tôi, kiếp này tôi như con nhạn lạc bầy, chỉ có số phận tan tác chia ly đang chờ đợi tôi phía trước.”

Mọi người đều kinh hoảng chưa biết làm thế nào, ai nấy đều to nhỏ phàn nàn, tạo thành tiếng “u u” như bầy ong vỡ tổ.

Đột nhiên anh Khoe quay mặt lại nói với Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, anh ta tốt với chị nhất, chỉ giữ lại một mình chị. Chị giúp chúng tôi nói với anh ta một tiếng, kỳ thực chị cũng biết mọi người đều rất có tình cảm với tạp chí, chỉ là tạm thời khó lòng chấp nhận việc cải cách mà thôi. Chị cũng không muốn tòa soạn của chúng ta tiêu tan như vậy chứ. Chị hỏi xem có còn cơ hội để xoay chuyển hay không, OK?”

Mọi người đều dồn mắt vào cô, Thẩm Đình gần như muốn thổ huyết bất tỉnh ngay tại chỗ: tên khốn đó tốt với tôi? Giành đôi giày Miumiu của tôi, nói chị đây là phụng lường ăn gặt uống có kẻ bao, bây giờ lại biến tôi thành kẻ thù toàn dân, anh ta tốt với tôi đến độ tôi muốn khóc không ra nước mắt! Nhưng mà những lời đó có nói ra họ cũng không tin, họ sẽ chỉ nghĩ rằng cô ích kỷ, bản thân hạ cánh an toàn rồi thì mặc kệ mọi người sống chết.

Thẩm Đình nhún vai: “Tôi thực sự không thân với anh ta, chỉ có thể thử xem sao thôi.”

Mọi người vẫn đang bàn bạc chi tiết thì thấy giám đốc Đài Loan đi ra từ văn phòng tổng giám đốc, lớn tiếng gọi oang oang, khí thế ngạo mạn: “Lễ tân Vương, gọi giúp tôi công ty vận chuyển, tôi muốn dọn dẹp lại văn phòng.”

Vua Nhiều Chuyện tò mò hỏi: “Ông muốn làm gì ạ?”

Giám đốc Đài Loan chớp lời trước: “Họ đã không đáp ứng được yêu cầu của tôi, thế thì ở lại thứ công ty không có tiền đồ này phỏng có ích gì, chẳng lẽ ở đây lao động công ích à, tôi chẳng được cao thượng như công dân xã hội chủ nghĩa các người.

Mọi người đều biết rõ đức hạnh lâu nay của lão. Lão vừa vào văn phòng, Vua Nhiều Chuyện liền háo hức hỏi: “Đến lúc này rồi mà ông ấy vẫn đòi tăng lương?”

Anh Khoe ra vẻ quan võ biết tỏ quan văn: “Trời ạ, nói vậy mà cô cũng tin, thật là... Lão ta nhất định là bị...” anh làm động tác bị cắt cổ, “có điều không ngờ tổng giám đốc lại ‘fire’ lão ta sớm như vậy...”

Nữ Thần Ưu Sầu cố nén bi lụy, nói như khi Đại Ngọc chôn hoa: “Tổng giám đốc quả là bàn tay sắt, mới hai mươi phút đã sa thải ông ta, đến lượt tôi chắc chẳng cần đến năm phút, thôi... Lòng ta nguyện mọc thêm đôi cánh, theo cánh hoa bay tới cùng trời. Trong trắng đến, thanh khiết rời. Chỉ mong đừng để vấy lấm bùn nhơ.” Chỉ có thơ cổ mới có thể diễn tả được nỗi bi thương khó thốt nên lời của cô đối với cuộc đời.

Đến người khó đối phó như giám đốc Đài Loan mà cũng bị ra đi nhanh đến thế, mọi người thấy tình cảnh càng lúc càng tuyệt vọng. Trong hai mươi phút vừa qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Vừa rồi, trong văn phòng, phó tổng giám đốc nhân lực Tạ Huyền nói với giám đốc Đài Loan: “Chào giám đốc Trần, ông cũng biết Tổng giám đốc Thẩm muốn đóng cửa tòa soạn, tuy rằng ông đã làm việc tại công ty chúng tôi được vài năm...”

“Là bốn năm chín tháng.” Giám đốc Đài Loan trợn mắt nói.

“Đúng vậy, tòa soạn được trở nên như ngày nay không thể không có công lao của ông. Nhưng với tình hình hiện thời, chúng tôi buộc bàn với ông về việc chấm dứt hợp đồng.”

“Chấm dứt hợp đồng? Dựa vào cái gì, các người không biết khi tôi ký hợp đồng với chủ tịch, có ghi rõ một điều, trừ phi chính tôi chủ động đề nghị chấm dứt hợp đồng, nếu không công ty không được đơn phương quyết định. Anh có hiểu không!” Việc kết thúc lời nói bằng câu cửa miệng cho thấy giám đốc Đài Loan rõ ràng rất phẫn nộ, vấn đề rất nghiêm trọng.

Tạ Huyền cười đầu dụi: “Việc này tôi đương nhiên biết, nhưng hiện tại tình hình đã khác nên phương thức giải quyết cũng phải khác.”

“Giống hay khác là chuyện của các người, không liên quan tới tôi. Nếu các người làm như vậy, tôi chỉ còn cách ra tòa kiện các người vi phạm hợp đồng.” Tổng giám đốc Đài Loan lớn tiếng hùng hổ nói.

“Nhưng mà, mấy năm nay ông ở chỗ chúng tôi đã kiếm được hơn triệu tệ, nghĩ cũng đủ rồi chứ.” Thẩm Nhân Kiệt chậm chậm tiếp lời.

“Giám đốc Đài Loan lông mày dựng ngược, đập bàn thật lực: “Ý anh là gì, đó là cái giá các người mời tôi về, không có tôi tạp chí có được như ngày hôm nay không, những thứ này đều do tôi gian khổ cực nhọc làm nên, các người lấy tư cách gì mà ăn nói với tôi như vậy?” Đỉnh cao của nghệ thuật lừa đảo không phải là lừa được tất cả mọi người, mà là lừa được cả chính mình.

“Hơn nữa, ông không hề có đạo đức nghề nghiệp, thường xuyên bán tài nguyên của chúng ta cho người khác với giá rẻ mạt, việc này cả công ty đều biết.” Thẩm Nhân Kiệt nói năng chắc chắn không được khách khí như Tạ Huyền.

Tạ Huyền tiếp tục mỉm cười cầu hòa: “Kỳ thực đôi co những việc này chẳng hay ho gì, mọi người cùng nhau bàn bạc việc chấm dứt hợp đồng mới là việc vẫn làm trước mắt!”

Giám đốc Đài Loan trợn trừng mắt, lớn tiếng chửi bới mấy câu, tỏ vẻ bất hợp tác.

Thẩm Nhân Kiệt lại nói: “Nghe nói mấy năm nay ông chưa về Đài Loan, lần trước đến Kim Môn còn suýt nữa bị bắt lại. Ông vì mắc nợ cổ phiếu ở Đài Loan nên mới chạy đến Đại Lục.”

Giám đốc Đài Loan bị lật tẩy thì kinh ngạc đến điên người, đưa mắt nhìn gã trai trẻ này một lần nữa.

Tạ Huyền cười ha ha nói: “Tình thế hai bên đều rõ ràng cả rồi, mọi người nên bàn bạc cho ổn thỏa, đừng để mất hòa khí.”

Hai mươi phút sau, giám đốc Đài Loan bắt tay hữu nghị với Tạ Huyền, Thẩm Nhân Kiệt, đôi bên hy vọng có cơ hội hợp tác lần sau, sau đó rời khỏi văn phòng.

Thẩm Nhân Kiệt hỏi Tạ Huyền: “Câu điều tra lý lịch làm việc của ông ta ở Đài Loan, kết quả thực tế ra sao?”

Tạ Huyền “xì” một tiếng: “Câu đã quyết định sa thải ông ấy, mà còn bắt tôi đi làm chuyện vô bổ này.”

“Ông ta thật từng làm giám đốc cho Ogilvy & Mather Đài Loan? Rốt cuộc là từ đó đi ra, hay cú ra?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

“Chỉ vào làm được ba tháng, xem ra là cú ra rồi. Có điều tên lừa đảo này cũng thật ghê gớm, bao nhiêu năm nay bác trai vẫn nghĩ ông ta là nhân tài mang tầm quốc tế.” Tạ Huyền cảm thán.

Thẩm Nhân Kiệt điềm tĩnh nói: “Bố tôi ban đầu là không biết, sau đến khi biết đôi chút thì lại không để ý những việc này nữa, hơn nữa ông từ đầu đã có thiện cảm với gã giám đốc Đài Loan này, nên đương nhiên sẽ không đi điều tra lý lịch. Tuy nhiên nói đến cùng, là do bố tôi chỉ có trình độ tiểu học mà cứ nằng nặc học đòi dân trí thức mở tòa soạn nên mới bị lão ta lừa.”

“Chắc, ngay cả bố mình mà cậu cũng không nường tay. Tớ phục cậu rồi đấy.” Tạ Huyền nhún vai hết cách.

Giám đốc Đài Loan mới đi khỏi được một lúc, Thẩm Đình đã hùng hổ đi vào chuẩn bị đập bàn anh ta lần nữa.

Tạ Huyền cười hi hi cất lời chào cô: “Này liệt nữ, cô lại sao rồi?” Thẩm Đình cực kỳ không ưa bộ điệu hi hi ha ha đó của Tạ Huyền, tục ngữ nói, đao tới dễ đỡ, tên lén khó phòng.

Thẩm Đình hỏi Thẩm Nhân Kiệt, có vẻ như tiết mục hôm qua sắp tái diễn: “Cái đồ... sao chửi nhà cậu làm sao mà muốn đóng tòa soạn là đóng, không cho người ta chút thời gian nào thế hả. Cậu lấy tư cách gì mà cười nhạo ước mơ của người khác, cậu có biết thực ra cuộc sống của mỗi người đều có những điều không như ý không? Phải cười cợt người khác thì tâm lý biến thái của cậu mới thấy thỏa mãn sao?”

Thẩm Nhân Kiệt ngược mắt nhìn cô: “Thế thì sao?” Sau này cô biết đó là câu cửa miệng của anh, điệu bộ này rõ ràng là muốn khiêu khích, đồng thời không mất đi vẻ khinh khi, hai thứ cộng hưởng với nhau gợi lên ngọn lửa giận trong lòng Thẩm Đình.

“Thế thì sao á? Tòa soạn chúng ta đã hoạt động gần ấy năm, mọi người đều có rất nhiều tình cảm với tạp chí, mọi người đối với tạp chí dù chưa có công lao cũng đã có khó nhọc, sao cậu có thể...”

“Không có công lao cũng có khó nhọc, không có khó nhọc thì cũng có mệt nhọc đúng không? Nhà văn lớn à, đối với tôi mà nói, làm cực khổ thế nào cũng vô ích, quan trọng là phải làm cho hiệu quả kia.”

Thẩm Đình nhất thời không tìm ra được lời phản bác. Có một định luật rằng, khi phụ nữ cảm thấy mình có lý nhưng không nói ra được cái lý ấy thì họ sẽ càng hay vợ bừa: “Còn nữa, cậu chưa bàn với tôi trước sao lại tùy tiện thay đổi chức vụ của tôi?”

“Bây giờ tôi bàn với chị đây.”

“Cậu là thứ ngu xuẩn giết người xong mới tạ lỗi với xác chết à? Tại sao cậu cứ muốn biến tôi thành bia đỡ đạn thế hả? Tôi đã phạm tội tày trời gì với cậu hay sao mà cậu lại đối với tôi như thế?”

Tạ Huyền lần đầu tiên thấy có người chỉ thẳng vào mặt Thẩm Nhân Kiệt mà mắng anh là đồ biến thái, đồ ngu, đồ sao chửi liên hồi, sắp sửa nhện không nổi mà bật cười thành tiếng.

“Tôi chỉ nghĩ nếu chỉ có mình tôi làm bia đỡ đạn thì hơi cô đơn, thế nên tôi mới nghĩ đến cô.” Thẩm Nhân Kiệt mỉm cười để lộ lúm đồng tiền.

Thẩm Đình giận đến mức muốn vợ hết giấy tờ trên bàn mà ném vào bản mặt cười cười cười đáng ghét kia. Cô đứng đó, hai người cứ nhìn nhau như thế, lồng ngực thở mạnh của cô cứ phập phồng lên xuống như thủy triều, khó khăn lắm cô mới ghìm được lửa giận.

Tạ Huyền nhân cơ hội này lên tiếng: “Liệt nữ, đừng nổi giận!” Anh rót ly trà mời cô rồi nói “Chị là người rất có tài nhưng chưa được nhìn nhận và phát huy. Tôi đã bàn với Tổng giám đốc Thẩm, chúng tôi sẽ tăng lương cho chị mười phần trăm.”

Cô nhất thời không kịp phản ứng nên không đáp lời.

Tạ Huyền lại nói: “Một nhân viên có tài năng như chị làm việc ở tòa soạn cũng đã nhiều năm, nửa năm nay tòa soạn không có chủ biên, trên thực tế chính chị đã đảm đương công việc đó. Nhưng vì nguyên nhân tính cách nên chị luôn không được lòng cấp trên, người như giám đốc Trần thì không thể thích chị được. Do tính thần trách nhiệm và tình cảm đối với tạp chí, nên cho dù không nhận được bất cứ lợi ích gì nhưng chị vẫn kiên trì làm những công việc mà chỉ có chủ biên mới phải làm. Chúng tôi rất đề cao những người như chị, hướng hồ tạp chí vốn phải là nơi cho phép va chạm giữa nhiều luồng tư duy khác nhau.” Lời nói đã chạm đúng vào nỗi lòng của Thẩm Đình, cảm giác ngậm ngùi khi có người thấu hiểu những nỗi ảm ức mà mình phải gánh chịu chợt trào dâng trong lòng cô. Tiếp tục nổi nóng ngoài chứng tỏ mình là một bà chằn ra thì chẳng được ích gì.

Tuy rằng cô rất muốn bắt chước nữ nhân vật chính trong phim Hàn Quốc, quẳng cả nắm tiền vào mặt họ, hiên ngang bất khuất như một vị anh hùng dân tộc, nhưng sống được hai mươi chín năm, cô hiểu rõ bản thân là người mê tiền. Lấy tiền ném vào mặt người ta thì chỉ có chính mình bị thiệt, rõ khi, số ấy bằng cả nửa tháng tiền nhà của cô. Người chết vì tiền, chim chết vì miếng ăn, kẻ bỏ tiền ra là ông lớn. Huống hồ anh ta đã cho cô đủ thể diện rồi. Huống hồ bây giờ cô còn có việc muốn cậy nhờ người ta. Huống hồ cô cũng mệt rồi. Dẫu muốn ra đi nhưng cô cũng không thể bỏ mặc những cộng sự đã làm việc với cô bao nhiêu năm như thế được. Ở vị trí của nhóm người yếu thế, cô có hàng ngàn lý do để kêu gọi bản thân thỏa hiệp. Cô xuống giọng một cách không cam lòng: “Vậy thì để tôi suy nghĩ đã, còn về việc đóng cửa tạp chí cũng mong cậu suy nghĩ lại, được chứ?”

“Được, vậy tối nay chúng ta sẽ cho đối phương đáp án.” Thẩm Nhân Kiệt quả quyết nói.

Giờ ra về, mọi người trong văn phòng đều đi đến chỗ Thẩm Đình, nhìn cô hồi lâu bằng ánh mắt bí ẩn rồi khẽ thở dài: “Chị Thẩm Đình, trông cậy chị cả đấy.” Thẩm Đình cảm thấy giống như bọn họ đang lần lượt đặt một nhành hoa hồng trắng lên trên linh cữu trong một buổi lễ truy điệu.

Đợi đến lúc Thẩm Nhân Kiệt ra khỏi văn phòng thì trong công ty chỉ còn hai người họ. Thẩm Nhân Kiệt đang khóa cửa văn phòng thì thấy Thẩm Đình sải bước đến trước mặt: “Này, tôi quyết định làm trợ lý cho cậu, thế còn cậu?”

“Tôi không muốn giữ lại tòa soạn lắm.” Thẩm Nhân Kiệt trả lời.

Thẩm Đình tuy chỉ ôm một hy vọng mong manh nhưng dẫu sao vẫn là có hy vọng, thế mà trong chốc lát đã bị tiêu tan. Lửa giận từ đan điền lại bùng lên trong mắt, như sắp biến thành hai lưỡi tầm sét đánh chết anh ta: “Được thôi, thế tôi cũng không muốn làm trợ lý của cậu nữa.”

“Ba giây trước chị mới đồng ý xong, chị muốn nuốt lời à?”

“Tôi thích nuốt lời đấy, thì sao nào?” Cô không nhận ra câu cửa miệng của mình cũng khá giống của anh.

“Tôi chưa nói hết, tuy rằng không muốn giữ, nhưng mọi người đã đóng góp nhiều cho công ty, cho nên tôi quyết định cho mọi người một cơ hội.”

“Cơ hội gì?” Cô kích động hỏi.

“Sao chị nói chuyện tùy tiện vậy, tôi là ông chủ của chị đấy.” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng trừng mắt với cô.

Ra về vênh váo, Thẩm Đình nghĩ. Kể từ sau lần đầu tiên chửi được những lời muốn xả ra, cảm thấy quả thực rất sướng miệng, về sau lời nói cứ thế tự tuôn ra rất tự nhiên, không còn phải khắc phục chút trở ngại tâm lý nào: “Bớt nhiều lời, rốt cuộc là cơ hội gì?”

“Tôi muốn chuyển chủ lực sang làm tạp chí điện tử, còn tạp chí in từ số này bắt đầu trở thành công cụ hỗ trợ để dẫn dắt người tiêu dùng. Hơn nữa còn một điều kiện, lợi nhuận phải vượt số trước mười lăm phần trăm.”

Cô suy nghĩ về điều kiện hà khắc của anh, đột nhiên vỡ lẽ, kỳ thực tên này nói không chừng chưa thể làm thật mà đóng cửa tòa soạn ngay, anh ta cần chút thời gian hòa hoãn để xử lý các vấn đề pháp lý, vấn đề nhân lực, và vấn đề tìm một tạp chí mới, dù sao thì thời gian cho đến số tạp chí sau cũng chỉ còn mười lăm ngày. Trước mắt tạp chí điện tử trong nước đều chưa tìm được mô hình kinh thu lợi tốt, ngay đến quảng cáo cũng khó tìm chứ đừng nói đến kiếm tiền! Anh ta đưa ra con số trên trời này chẳng qua là cho mình chút thời gian và để dễ ăn nói với mọi người thôi. Mình không may đã trúng phải kế của anh ta. Mỗi người trong công ty đều biết nhờ cô mà anh ta mới cho tòa soạn một cơ hội, lần này quan hệ giữa hai người không thể tách bạch ra, nhất định lại vinh quang giữ vững danh hiệu kẻ thù toàn dân thôi: “Đồ nham hiểm, cậu vốn đã muốn làm như vậy rồi.”

Thẩm Đình bước trước vào thang máy, không đợi anh vào đã nhấn nút đóng cửa, Thẩm Nhân Kiệt kêu lên: “Ầy...” muốn chen người vào, Thẩm Đình lấy hết sức đẩy anh ra, cửa thang máy đóng sịch lại, không gian không có anh ta thật yên bình.

Ở trạm xe buýt, liên tục hai chiếc xe đi qua đều đã chật ních người. Lúc ấy chiếc xe của Sao Chổi lại dừng lại như muốn cười trên sự xui xẻo của người khác: “Muốn quá giang không, dù sao tôi cũng không sợ tốn xăng.”

“Hiếm hoi thế, đây không cần.” Thẩm Đình không nhìn anh.

“Chị sợ lát nữa bị bỏ chị nhìn thấy à?” Thẩm Nhân Kiệt tiếp tục trêu người.

“Cậu đi chết đi cho tôi nhờ!” Thẩm Đình đá thật mạnh vào xe anh, anh đột nhiên nổ máy chạy vụt đi, hai chân Thẩm Đình mất trọng tâm, suýt nữa té xuống đường.

“Chết tiệt, anh ta đúng là khắc tinh của mình.” Sau đó Thẩm Đình vẫy một chiếc taxi.

Tài xế taxi chẳng rõ là người ở đâu mà giọng nói khó nghe, một số chữ cứ dúi cả vào nhau như tiếng Anh: “Cô ơi, điểm đến là đâu thế?”

Thẩm Đình vẫn đang đắm chìm trong cơn tức giận đối với Thẩm Nhân Kiệt, không ngờ bác tài xế tự dưng rảnh rồi cũng chọc giận cô: “Chú mới đi đến nghĩa địa ấy, nhà chú mới ở nghĩa địa, chú à sao mà chú thất đức thế!”

Bác tài thở dài chậm giọng nhấn từng chữ một: “Tôi nói là điểm đến, không phải nghĩa địa.”

Thẩm Đình cảm giác mặt mình đang đỏ lên, gồng lấy giọng dịu dàng xin lỗi: “Xin lỗi chú, cháu nghe không được tốt lắm.” Ngồi trên chiếc xe bon bon, cô hướng mắt nhìn về phía chân trời, mặt trời đã lặn xuống dưới những tòa cao ốc, ráng chiều đỏ rực chói lóa khảm lên khoảng không giữa các tòa nhà, cảnh tượng vĩ đại của thời đại mới, cánh rừng xanh tươi từng là nơi những cánh én nghỉ chân nay đã biến thành rừng gang thép xám lạnh, mà những cánh én không nhà ấy đã bay về đâu? Những đám mây phản chiếu vài tia nắng cuối cùng còn sót lại, phẳng phất nét đẹp thê lương của buổi hoàng hôn. “Đây có lẽ là vẻ đẹp mà những phụ nữ sắp ba mươi như mình mới cảm nhận được. Không tiền, không tình, không sự nghiệp, nhưng ít nhất mình cũng như bao người khác, còn có được bức tranh phong cảnh này, thế giới nào có vì sự nghèo túng của mình mà tiếc rẻ không phô bày với mình vẻ diễm lệ của nó. Vả chăng vì muốn mình vừa ngậm ngùi vừa chiêm ngưỡng.” Thẩm Đình lặng lẽ tự nhạo mình.

3. Chương 03

Chương 3 – Công kích lẫn nhau rất quan trọng. Cứu vớt lẫn nhau quan trọng hơn

Như nay tuy quả là “môn” đăng “hộ” đối, nhưng Thẩm Đình đã nhanh chóng tìm ra phương án giải quyết khiến cả hai đều vui vẻ, anh đi thang máy của anh, cô đi thang bộ của cô. Sự việc giữa cô và Sao Chổi hoàn toàn phù hợp với câu thơ cổ “xiêm áo rộng dần không nuôi tiếc, vì ai nên tiêu tụy hình dung”, bởi vì đi thang bộ quả thực rất tốn calories.

Thẩm Đình mới đến công ty, mọi người liền vây lấy cô như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, nhón nháo liên hồi hỏi Tổng giám đốc trả lời ra sao. Thẩm Đình biết bây giờ cô nên cố hết sức để vạch rõ quan hệ giữa hai người, hiện giờ họ đang xem cô là gián điệp nằm vùng mà Thẩm Nhân Kiệt gài vào trong đám nhân viên, tối qua tụ tập cũng chẳng ai gọi cô. Nếu không phải Vua Nhiều Chuyện lỡ lời, cô cũng không biết họ tụ họp đi chơi: “Kỳ thực quan hệ giữa tôi và anh ta rất xấu, nên anh ta chỉ nói là sẽ suy nghĩ, đến buổi họp anh ta sẽ tuyên bố trách nhiệm của mình.” Cô càng cực lực thanh minh, mọi người càng chắc mẫm trong lòng. Thẩm Đình quả thực không hiểu nổi trò này.

Chín rưỡi họp, mọi người tuy rất muốn đóng Thẩm Nhân Kiệt lên thập tự giá mà ném cà chua trứng thối vào, nhưng cuối cùng vẫn phải lẳng lặng ngồi đợi Thẩm Nhân Kiệt ra quyết định, Thẩm Nhân Kiệt nói: “Hôm qua, nhà văn lớn nói với tôi là mọi người rất yêu mến tòa soạn này. Nếu thật đúng như vậy thì quả là một điều bất hạnh, tình yêu mến của các người đã khiến tạp chí hạng hai này biến thành hạng ba. Có điều mọi người đã có tình cảm như vậy thì tôi cũng sẽ xử sự tình cảm một phen, cho mọi người một cơ hội.” anh cười mỉa mai, “Hy vọng mọi người có thể chứng minh tình yêu mến của mình không có độc.”

Thẩm Đình trong lòng rất khó chịu: sao lại có người ác miệng đến thế, hay là bị thiếu thốn tình cảm gia đình?

Thẩm Nhân Kiệt tiếp tục nói: “Kế hoạch của tạp chí sẽ triển khai theo ý kiến của nhà văn lớn, màu hồng làm chính san, màu lam làm phụ san. Tôi hy vọng về sau có thể phát triển chúng thành hai tạp chí riêng biệt có đối tượng người đọc khác nhau. Nhưng tạp chí in chỉ là phụ trợ, chủ lực của số tới sẽ tập trung vào xây dựng website thành tạp chí điện tử, ở vị trí bắt mắt nhất trên trang chủ là một đoạn phim tương tác dài mười lăm phút, trong đoạn phim tương tác chúng ta sẽ tiến hành đối thoại với người tiêu dùng nhân viên văn phòng, gia tăng mức độ tham dự và sự nhiệt tình của họ.” Phim tương tác là một trò chơi mà khán giả có thể trở thành một nhân vật trong phim, đối mặt với các lựa chọn trong vai trò của nhân vật chính, tùy theo sự chọn lựa của họ mà cốt truyện sẽ diễn biến theo các hướng hoàn toàn khác nhau. “Chủ đề của phim tương tác sẽ tương ứng với cuộc ‘đại cải cách’ của tạp chí chúng ta: ‘Cơ bản tài chính’ vô tình đối với bất cứ ai, nhưng nguy cơ có nghĩa là trong hiểm nguy có cơ hội. Mỗi người đều có một cơ hội có thể nắm bắt, người dùng cảm sẽ làm chủ được tương lai. Tạp chí chúng tôi chọn nắm chắc cơ hội thay đổi này, còn bạn thì sao?” Đây đồng thời là chủ đề trang bìa của tạp chí kỳ này, vì vậy các vị phải nhanh chóng chọn ra một nhóm tiến hành bài phỏng vấn cho trang bìa. Dùng tiếng nói mang tính cộng đồng để chuyển tải đến độc giả của chúng ta thông điệp về tính bức thiết của việc lựa chọn và thay đổi. Nếu số này lợi nhuận tăng mười lăm phần trăm, vậy thì chúc mừng, mọi người đều an toàn. Còn nếu không...” Anh dừng lại một lát, khiến mọi người bất giác im ắng theo, rồi mới thông thả nói tiếp, “...thì chỉ có mình tôi an toàn thôi.”

“Gì chứ, lợi nhuận tăng mười lăm phần trăm, làm sao có chuyện đó được? Đây vẫn là một phương án chưa được thị trường chấp nhận. Đúng là chuyện nghìn lẻ một đêm.” Anh ta có bị điên không? Toàn thể nhân viên bên dưới giống như bị sét đánh đang bàn tán ồn ào.

Thẩm Nhân Kiệt giả điên: “Phòng quảng cáo cần gấp rút tiến hành khảo sát lại, phòng thị trường cần nhanh chóng nộp cho tôi một bản phương án marketing. Phòng biên tập sẽ đưa ra các chủ đề có liên quan. Phần phim tương tác thì giao cho tôi và nhà văn lớn. Cuộc họp đến đây là kết thúc.”

Thẩm Đình không thể không thừa nhận Thẩm Nhân Kiệt vô cùng nghiêm túc và chuyên tâm đối với công việc, khi anh nói về kế hoạch của mình, đôi mắt như sáng lên, hoàn toàn khác với tên công tử bột trong tưởng tượng của cô.

Năm phút sau, Thẩm Đình lại lần nữa gánh vác nhiệm vụ vĩ đại bước vào văn phòng tổng giám đốc: “Tổng giám đốc, mọi người đều cảm thấy con số mười lăm phần trăm không thực tế lắm, gần như không thể đạt được, nếu là năm phần trăm hoặc thậm chí mười phần trăm thì khả năng sẽ lớn hơn, chúng tôi cũng không thể bùng một hơi thổi ra khinh khí cầu được, thành La Mã cũng đâu chỉ được xây trong một ngày.”

Thẩm Nhân Kiệt không tán thành cũng không phủ nhận, im lặng nghe xong lời của cô: “Sao chị không đi xem các chuyên đề chuẩn bị đến đâu rồi, hay là suy nghĩ cấu tứ cho đoạn phim tương tác, mà lại đến đây kỳ kèo một con số ảo.”

Con số ảo, đáng tiếc cuộc đời của chúng tôi không phải là ảo. Con số này có thể sẽ quyết định tương lai của rất nhiều người: “Hay là cậu có hứng thú đặc biệt gì với con số mười lăm phần trăm này?”

“Đúng vậy, tôi đặc biệt thích thú với con số này, bởi vì nó không phải năm phần trăm, cũng không phải mười phần trăm.” Anh cười mỉa mai.

Thẩm Đình đã lãnh ngộ được cảm giác khi vận mệnh của mình hoàn toàn bị kẻ khác thao túng trong lòng bàn tay, cô bưng bưng chính khí, phản đối: “Nếu như tiền là lá gan của con người, có tiền rồi thì có thể thao túng vận mệnh của người khác, có thể muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu tôi là cậu thì tôi sẽ không làm như vậy. Tôi thấy con số hai trăm rưỡi chắc chắn là có duyên với cậu đấy!” Cô thấy mình thật thảm hại, mỗi lần mới chuyện với anh ta đều phải kết thúc bằng cách này.

“Được thôi, nếu chị thấy như vậy, thì chúng ta sẽ đổi mười lăm phần trăm thành hai lăm phần trăm, dù sao tôi cũng không phiền.” Thẩm Nhân Kiệt khẽ nhếch mép, phảng phất nụ cười.

Thẩm Đình hóa đá tại chỗ, sau khi cô thỉnh cầu, con số đó lại còn tăng vọt, cô ăn nói thế nào với những người ở bên ngoài? Nếu là con số bầu cử thì cứ nghe lời như vậy là được rồi, năm ngoái cô không bao giờ

nhìn thấy gấu chó, gấu xám, gấu trúc mà cũng gặp ác mộng đấy thôi. Hơn nữa, một người phụ nữ độc thân đi dạo thảo cầm viên một mình, bản thân đó đã là một ác mộng.

Đúng lúc đó Tạ Huyền có việc vào văn phòng Thẩm Nhân Kiệt, anh vỗ vai cô, tặng hai bên một cơ hội giảng hòa miễn phí: “Thẩm Đình, chị yên tâm đi, căn cứ vào phân tích chuyên ngành mà chúng tôi đã thực hiện đối với lượng tiêu thụ của tạp chí chúng ta những năm trước, con số này là có thể đạt được chứ hoàn toàn không phải tùy tiện đặt ra, chỉ cần chúng ta cố gắng.” Anh nắm tay làm một động tác khích lệ.

Không dễ gì nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc được hiệp hội nha khoa Trung Quốc chứng nhận của Tạ Huyền, Thẩm Đình thật sự càng lúc càng có thiện cảm với anh.

Thẩm Đình đi ra rồi, Tạ Huyền nói: “Ái chà, tôi càng lúc càng có thiện cảm với liệt nữ rồi.”

“Mau rút về văn phòng cậu đi.” Thẩm Nhân Kiệt đành mặt nói với Tạ Huyền.

Một mình Thẩm Nhân Kiệt ở trong văn phòng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, anh biết đây là một thử nghiệm điên rồ, nhưng anh không thể cho phép thất bại, không ai thích thất bại cả. Mở rộng quảng bá và PR như thế nào chính là mấu chốt quyết định thành công hay thất bại lần này, nhưng anh vẫn chưa nghĩ ra phương cách khả thi. Trong những ngày tháng đen tối ấy ở Mỹ, anh đã nhiễm thói quen châm một đầu thuốc ngò trong bóng tối để lặng lẽ suy nghĩ, nhìn khói thuốc xanh xanh trắng trắng cuộn lên tản mát trong không trung, rồi cuối cùng tan biến mất. Đóm thuốc như người hùng bị kịch chống lại bóng đêm, chúng nếm trải vài khoảnh khắc lóe sáng, rồi sau cùng bị nuốt chửng giữa bóng tối vô cùng.

Thẩm Đình đi ra, đám nhân viên đều nhìn cô, ánh mắt đó cô rất hiểu, bọn họ không coi cô là đồng đội, cô đau đớn nhận ra bản thân sống gần đây tuổi đầu rồi mà chẳng có chút tri thức chính trị nào, chẳng thà về nhà dưỡng già cho xong. Cô chán nản nói với mọi người rằng cô không thể giúp được họ.

Anh Khoe nói: “OK, vậy thì chúng tôi muốn từ chức tập thể.” Họ muốn cùng nhau cho tổng giám đốc mới một vố, Thẩm Đình hoang mang đến nổi mặt trắng bệch ra.

Thẩm Nhân Kiệt vào lối thang thoát hiểm, đi lên nửa tầng rồi đứng dựa ở đó hút thuốc, vì vậy có người đi vào nhưng không hề nhìn thấy anh, anh cũng không muốn lên tiếng. Anh không ngờ lại nghe được đoạn đối thoại này.

“Cứ coi như là giúp tôi một lần được không? Bảo mọi người khoan hãy đi, trước kia các người chẳng phải lo không tìm được việc sao?” Là tiếng của Thẩm Đình.

“Trước đây chúng tôi còn ôm một tia hy vọng, nhưng đối với báo điện tử mà nói cái con số trên trời đó quả là người điên nói sảng, đại nạn đến rồi ai lo thân này, chị đừng làm khó chúng tôi. Chị Thẩm Đình, tôi biết chị rất có trách nhiệm, nhưng lần này tôi thật sự không hiểu tại sao chị còn muốn ở lại đây chịu khổ? Tại sao chị muốn giúp anh ta?” là tiếng của anh Khoe.

Họ khá cẩn thận, cố ý đi xuống phía dưới một tầng, vì vậy không phát hiện ra Thẩm Nhân Kiệt. Nhưng trong không gian hoàn toàn tĩnh lặng này, tiếng của họ nghe rõ mồn một.

“Bởi vì tôi đã làm việc ở đây năm, sáu năm, tôi rất lưu luyến tạp chí này, các bạn chẳng phải cũng như tôi sao?”

“Chị Thẩm Đình, lưu luyến cũng vô dụng thôi, anh ta muốn đẹp nó là đẹp, chúng ta chẳng thể làm được gì. Anh ta có tiền có quyền, tạp chí là của anh ta, chẳng lẽ chúng ta phải ở đây điên chung với anh ta sao? Anh ta chơi chán thì có thể dễ dàng thoát thân. Còn chúng ta? Dân chạy nạn từ một tòa soạn mới đổ thì tìm việc còn khó hơn đến mấy lần? You know?” Anh Khoe không hiểu tại sao Thẩm Đình không suy nghĩ đến điều này, hay là cô đã bị Thẩm Nhân Kiệt bỏ bùa.

“Tôi không biết nếu số này tạp chí không đạt được chỉ tiêu thì chúng ta sẽ ra sao, nhưng tôi biết anh ta không phải đang chơi đùa, anh ta không phải loại người đem công việc ra làm trò đùa. Điều này tôi có thể đảm bảo.”

Thẩm Nhân Kiệt nghe thấy Thẩm Đình, người trước nay đối địch với mình lại có thể ở sau lưng anh đứng ra đảm bảo cho anh như vậy thì rất bất ngờ.

Anh Khoe có vẻ cũng rất kinh ngạc, không nói nên lời.

“Nói thật, tôi cũng ghét anh ta như mọi người, nhưng tâm huyết của anh ta đối với công việc không hề ít hơn chúng ta, từ những phương án anh ta đề ra mấy ngày nay mọi người không thấy như vậy sao? Cho dù các bạn gửi đơn xin việc thì cũng phải một tháng nữa mới có thể rời khỏi công ty, tại sao còn chưa bắt đầu đã vội bỏ cuộc, sao không đồng tâm hiệp lực cố gắng thử một phen?” Thẩm Đình khuyên họ hết nước hết cái, “Chưa thử làm mà đã bỏ cuộc là việc đáng tiếc nhất, đây là kinh nghiệm nhân sinh mà người chị lớn hơn các bạn vài tuổi đúc kết được. Hơn nữa trước đây tôi đã giúp mọi người bao nhiêu lần rồi, mọi người bây giờ không tin tôi, nhưng cũng nên làm chút gì để báo đáp chứ.”

“Chị Thẩm Đình, tại sao chị cứ...” Anh Khoe không biết có nên nói cô ngốc hay không, nhưng cuối cùng nói không nên lời, “Chị nói cũng có lý, để tôi thử xem có thuyết phục được họ không.”

Nói xong, hai người ra khỏi cầu thang.

Thẩm Nhân Kiệt nghĩ một lúc, nhẹ nhàng đi lên mấy bậc thang nữa, không để họ phát hiện anh ở đây.

Giờ tan tầm xe cộ như mắc cửi. Vào thời gian này, gần như mọi thành phố ở Trung Quốc đều như một gã khổng lồ chìm trong cơn ác mộng, vùng vẫy tấm thân đồ sộ của mình dưới ánh hoàng hôn nhưng mãi vẫn không tỉnh dậy được. Đúng như dự liệu, Thẩm Nhân Kiệt bị kẹt cứng trong dòng xe cộ, không nhúc nhích được một phân, chỉ có thể giương mắt nhìn những người đi bộ hai bên đường đang sải bước như bay. Sau đó anh nhìn thấy ở phía không xa, Thẩm Đình đang đợi xe buýt ở trạm xe công cộng. Cô mặc chiếc váy liền màu trắng có sọc đơn giản, nhưng lại rất nổi bật giữa dòng người dưới hoàng hôn. Vây quanh cô là một nhóm ăn mày ăn mặc rách rưới, già trẻ lớn bé đều cật lực chen đến bên cô, họ rút cuộc đang làm gì vậy? Anh nhìn kỹ một lúc rồi bất giác ngẩn người ra, cô đang ở đó giả làm cậu bé rai tiền, cho tiền từng người ăn xin một! Khi quay mặt về hướng anh, khuôn mặt cô đón thẳng ánh mặt trời đang lặn, sáng rực nhưng mờ mịt, giống như giữa đêm hè nhìn qua tấm màn the ngấm ánh trăng ở phía chân trời, anh mơ hồ nghĩ thấy hương sen phảng phất. Thẩm Đình hình như đang nói với những người ăn mày ở đó: “Ai cũng có phần cả, đừng vội, ai cũng có cả mà.”

Không rõ anh nghĩ gì mà thất thần, trong lòng chợt vương vất một nỗi đau mong manh nhưng vô tận. Những người ở phía sau nhẩn còi xe inh ỏi, anh sức tỉnh, hóa ra xe phía trước đã đi rồi.

Buổi tối, Thẩm Nhân Kiệt gọi qua loa một món thức ăn giao tận nhà, đang chuẩn bị ăn thì nghe thấy tiếng chuông inh ỏi, Tạ Huyền lặn lội đường xa đến tận đây quấy rối anh: “Này, cậu có gì ăn không, tôi đói chết rồi đây.” Tạ Huyền xoay xoay chìa khóa xe trong tay, bước đi như Lãng Ba Vi Bộ dạo một vòng nhà anh: “Tôi chẳng thích ăn thứ này.”

“Trong tủ có mì ăn liền.” Thẩm Nhân Kiệt hòng đuổi anh đi bằng giọng bố thí.

Tạ Huyền nhảy phóc lên ghế, ngồi duỗi chân trước mặt anh: “Đi bar đi, họ nói hôm nay có một em múa cột nóng bỏng mắt mới đến, hấp dẫn cực kỳ.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Lần trước cậu cũng nói cực kỳ bốc lửa, kết quả là ngoài đen như cột nhà cháy ra thì chả thấy lửa chỗ nào nữa cả!”

“Chao, cái cậu này, những lời táng tận lương tâm như vậy mà cậu cũng nói được à, đâu phải ngày nào cũng có người da đen múa cột, tôi không rủ cậu thì cậu có cơ hội nhìn thấy không? Một câu thôi, rốt cuộc cậu có đi không?”

“Không đi, cậu muốn sao?”

Tạ Huyền tiện tay nhặt một miếng vỏ quýt trên bàn ném vào mặt anh, sau đó vẫy vẫy tay chuẩn bị ra về. Đi đến cửa thì vừa khéo nghe thấy tiếng mở cửa nhà đối diện, bản tính tò mò, Tạ Huyền cũng ghé mắt nhìn qua, sau đó ngơ ngàng nhìn Thẩm Nhân Kiệt: “Liệt nữ, cô ấy, Thẩm Đình ở đây sao?”

Thẩm Nhân Kiệt không trả lời, ngồi im nhìn đệ tử phái Jim Carey và Châu Tinh Trì biểu diễn.

Tạ Huyền giữ nguyên nét kinh ngạc trên khuôn mặt: “Xem ra hai người thật là có duyên.” Thẩm Nhân Kiệt nheo mắt lại chưa kịp nói, Tạ Huyền lại nói thêm: “Đừng hiểu lầm, tôi đang nói tôi và cô ấy. Tôi phải sang chào Liệt Nữ một câu đây, cậu có đi không?”

Thẩm Nhân Kiệt đang do dự, Tạ Huyền đã mau mắn tự trả lời: “Hai người như nước với lửa, cậu rõ là không muốn sang rồi, không sao, tôi đi một mình cũng được.” Nói xong anh liền tự mình qua gõ cửa nhà Thẩm Đình.

Thẩm Đình mở cửa, nói thẳng thừng: “Phó tổng Tạ, ngoài giờ làm việc xin đừng làm phiền.”

“Ai nấy là người mình cả mà, đừng xưng hô xa cách như thế, tôi vừa biết chị ở đây là chạy sang ngay.” Tạ Huyền nói một cách lâm ly. Tòa soạn báo không như những nơi khác, không cần phân biệt trên dưới quá nghiêm ngặt, cùng đồng nghiệp đoàn kết thành một khối luôn là tôn chỉ của anh.

Thẩm Đình làm điệu bộ nước mắt lưng tròng: “Phó tổng Tạ lần đầu đến thăm nhà mà quên cả mang quà, có thể thấy lòng cậu háo hức đến mức nào. Chị đây không có gì để báo đáp.”

Tạ Huyền vừa tự thay dép lê bước vào trong vừa nói: “Chị khách sáo quá.”

Tạ Huyền biết chút ít về trang trí nội thất, khi vào phòng khách, thấy nơi đây được bài trí theo phong cách Địa Trung Hải, ngoài việc phô bày thẩm mỹ của chủ nhà, còn cho thấy chúng không hề rẻ, anh hỏi như đang bận tâm điều gì: “Thẩm Đình, chị chưa kết hôn đấy chứ?”

Thẩm Đình lắc đầu nhún vai: “Cậu cũng thấy một người ưu tú như tôi mà vẫn chưa lấy chồng là bất lợi cho chính sách cải thiện nòi giống quốc gia à?”

Tạ Huyền cười đến híp mắt, sự thích thú giành cho cô lại tăng thêm mấy phần, một người phụ nữ hiểu được lời nói đùa mà còn biết nói đùa nhất định là cực phẩm. Tạ Huyền chợt nhìn thấy hộp giày Miumiu nơi góc phòng khách: “Chị cũng thích hiệu này à, em gái Nhân Kiệt thích nó lắm đấy.”

“Cậu ta cũng có em gái à? Thật là một cô em bất hạnh, làm sao còn sống sót được với giọng lưỡi độc địa ấy chứ?”

Tạ Huyền nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo: “Chị đừng bao giờ nói vậy với cậu ấy, em gái cậu ấy qua đời rồi.”

Thẩm Đình sững người, cảm thấy mình thật không phải: “Xin lỗi, tôi không biết... đã xảy ra chuyện gì?”

“Nhân Kiệt không cho tôi nói chuyện này, sau này chị đừng nhắc đến em gái trước mặt cậu ấy. Chuyện của em gái và bạn gái cậu ấy là những điều mà cả đời cậu ấy không muốn nhớ lại.” Tạ Huyền trầm ngâm nói.

“Cậu ta có bạn gái à, tôi còn tưởng cậu ta là gay.” Thẩm Đình cố thay đổi không khí.

“Nhưng chia tay rồi, bạn gái cậu ấy là cơn ác mộng của cậu ấy.” Thật hiếm thấy vẻ se sắt trên khuôn mặt vốn thường hi hi ha ha của Tạ Huyền.

Do tính hay đồng cảm bẩm sinh của phụ nữ, suy nghĩ thù địch của Thẩm Đình đối với Thẩm Nhân Kiệt thoát cái đã giảm đi tám phần mười. Nhưng cô lại không có tính tò mò chuyện riêng như những người phụ nữ khác, chỉ nói: “Cậu ta cũng thật là bất hạnh.”

Tạ Huyền cùng cô nói chuyện từ Địa Trung Hải đến Nam Hải, anh thấy khá vui, bên trong tính cách cô có một nửa là lửa đỏ, còn nửa kia là nước biển, vừa phóng khoáng vừa cảm tính. Phần lớn đàn ông tiếp xúc với Thẩm Đình một thời gian thì đều bị tính cách của cô mê hoặc, đều thấy sao đến bây giờ mới gặp được cô. Đương nhiên không phải nói đến chuyện cưới cô làm vợ, mà là muốn trở thành bạn tốt của cô, điều này đối với một cô gái già mà nói không thể xem là một thành công. Mới đó đã qua một giờ đồng hồ. Tạ Huyền đứng lên chuẩn bị ra về, Thẩm Đình vẫn ngồi xếp bằng trên sofa, tay chỉ anh ta rồi chỉ cửa: “Nhớ khép cửa lại hộ tôi.”

“Chị không tiễn tôi sao?” Tạ Huyền ngoái đầu lại.

Thẩm Đình nhìn anh rất nghiêm túc: “Tôi tiễn cậu bằng mắt được rồi.”

Tạ Huyền đi đến cửa, dường như nghĩ ra điều gì, quay đầu lại nói với Thẩm Đình: “Hay là ta đi chơi đi, tôi mời, đi hóng gió biển, dạo bãi cát, thú vị biết bao nhiêu!”

Thẩm Đình đang lười đến không muốn đứng dậy, nhưng vừa nghe đến việc rất thớ mợng như đi ra bãi biển, rõ ràng đối với người phụ nữ tuổi tác mỗi lúc một thêm như cô thì chẳng còn mấy cơ hội, cô bắt giác hơi động lòng.

Tạ Huyền lại tiếp tục khuyến khích cô, lúc ở trường anh ta nhất định là cán bộ đoàn đội: “Ngày tốt cảnh đẹp, sao có thể bỏ phí được, người đẹp à, tuổi xuân có hạn. Đừng có ở đây mà phí hoài ngày xanh nữa.” Tạ Huyền liền thoáng rủ rờ mãi không thôi, Thẩm Đình đầu không lại đành nhận lời anh.

Tạ Huyền hí hửng chạy sang nhà Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Nhân Kiệt nói: “Các người có nhiều chuyện để nói nhỉ.” Tạ Huyền thuận miệng mời anh một câu, không ngờ Thẩm Nhân Kiệt nhận lời ngay lập tức, làm Tạ Huyền cũng giật cả mình.

Thành phố này thế mà lại không thiếu chỗ hay ho, như quán bar bãi biển này là một nơi tuyệt diệu, trên sân khấu là những nam thanh nữ tú đang ngất ngây trong tiếng guitar điện và những bài ca, điệu nhảy cuồng nhiệt, sức nóng hừng hực như đốt cháy cả một góc trời, có người uống dờ say chạy lên tặng hoa, rồi ôm lấy nữ ca sĩ như sắp muốn hôn. Còn phía sau họ là biển đêm thăm thẳm, gió biển thổi miên man vô tận, tựa hồ như không biết đi đâu về đâu. Bầu trời đầy sao như vị cổ nhân cô độc xưa kia đã đập nát hết thủy ngọc ngà châu báu trong thiên hạ, rồi đem rắc chúng vào khoảng không, để những mảnh ngọc đã vỡ lấp lánh thấp sáng cả bầu trời. Đây là nơi tuyệt diệu mà lạnh đậm và nhiệt tình song song tồn tại và phân cách. Họ gọi một tá bia.

Chung quanh rất ồn ào, nói chuyện phải to gấp ba ngày thường mới nghe thấy, Tạ Huyền cao hứng: “Ly này tôi uống trước, mừng quen biết được một đại mỹ nhân.” Người trên giang hồ gọi Tạ Huyền là tay đột kích tình yêu.

Thẩm Đình cười hỏi: “Bạn Tạ, bạn thấy tôi đẹp kiểu gì?”

“...Nói thế nào nhỉ, chị đẹp như một bài thơ...” Tạ Huyền không ngờ lại có người truy vấn anh như vậy, anh huơ tay trong không trung làm một động tác mà ngôn từ rất khó diễn tả.

“Cậu nói tôi trông rất trêu tượng, tôi hiểu rồi.”

Tạ Huyền hơi tá hỏa, vội giải thích: “Đâu có, ý tôi nói là chị có một vẻ đẹp đậm chất thơ ấy, cảm giác như khi chiêm ngưỡng một bức danh họa.” Anh không ngờ lại bị cô bức đến phải thể hiện tiềm năng, nói ra những lời sáo rỗng như vậy.

“Chắc là trường phái ấn tượng nhỉ.” Thẩm Đình rõ ràng không muốn đón nhận lời nịnh hót của anh.

Thẩm Nhân Kiệt bắt giắc cười mỗi lúc một lớn hơn.

Tạ Huyền ngượng ngùng đáp: “Chị thật giỏi tự giễu cợt mình.” Một người phụ nữ có thể tự lấy mình ra đùa thì càng là cực phẩm của cực phẩm. Đối với một người đàn ông tâm thường mà nói, cười phải một người vợ như cô là nỗi bất hạnh không gì bằng. Cho nên đến nay cô vẫn chưa kết hôn, là bởi vì trên đời này rất hiếm đàn ông tốt, còn người đàn ông hoàn mỹ thì gần như không có.

Thẩm Nhân Kiệt tiếp ngay lời Tạ Huyền: “Chị ấy ý thức rõ về bản thân mình thế còn gì.” Anh vừa nói xong, ban nhạc của bar cũng vừa kết thúc một bài, nhạc dance sôi động trỗi lên, mọi người hưng phấn bước ra sàn nhảy.

“Mà đó chính là điều mà Tổng giám đốc Thẩm không có.” Cô đáp lại lời anh, rồi nhanh chóng nhập vào đám đông khiêu vũ.

Tạ Huyền nhìn Thẩm Đình khiêu vũ: “Cô ta nhảy được quá chứ. Người phụ nữ này thật thú vị.”

“Thế sao?” Thẩm Nhân Kiệt thờ ơ đáp.

“Có điều căn nhà ấy ở đâu ra thế? Tôi xem hồ sơ thấy cô ấy xuất thân từ gia đình bình dân thôi mà.” Tạ Huyền nhìn Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai, nhìn anh bằng ánh mắt kỳ dị: “Sao cậu không tự hỏi cô ta.”

“Thật là có bản sắc, tôi càng lúc càng có hứng thú với cô ấy rồi.” Tạ Huyền cười cảm thán, kéo Thẩm Nhân Kiệt vào sàn nhảy.

Thẩm Đình đang nhảy rất mê say, không để ý đối diện có người đang nói chuyện với mình, anh chạm mạnh vào cô, cô ngược lên mới thấy là Thẩm Nhân Kiệt.

“Chiều nay tôi thấy chị vung tiền cho ăn mày.”

“Thế thì sao?” Thẩm Đình biết mồm chó không mọc được ngà voi, cúi kinh trả lời.

“Nói không chừng bọn họ sắp sửa gọi điện cho chị nhánh Trùng Khánh, nói ‘anh em ơi, bên này dân vừa giàu vừa dại, dễ xin tiền lắm, mau mau đáp máy bay đến đây đi.’” Thẩm Nhân Kiệt mỉa mai sự lương thiện đến mức gần như ngu ngốc của cô.

“Thế liên quan gì đến tôi, tôi thấy vui là được.” Thẩm Đình không quan tâm.

“Những khi nào thì chị vui?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi nửa thật nửa đùa.

“Khi cho người ta tiền, khi vừa mới vào sàn khiêu vũ. Có rất nhiều khoảnh khắc vui bất ngờ mà người như cậu không có được.” Cô nói không chút khách khí.

“Thế sao? Niềm vui của chị hư ảo như thế, trong chớp mắt là biến mất ngay.”

“Ai chẳng thế, đời người chính là dải lụa dài đau khổ điểm xuyết vài hạt châu hạnh phúc.” Cô bị anh làm mất cả hứng khiêu vũ, nói xong câu này liền trở về chỗ ngồi. Một lúc sau Thẩm Nhân Kiệt cũng về theo, Tạ Huyền vẫn đang cùng một cô em mới quen nhảy nhót quên trời đất.

Thẩm Đình rót một ly rượu, hỏi: “Cậu uống không, Tổng giám đốc Thẩm.” Cô nhấn từng chữ “Tổng giám đốc Thẩm”, có cảm giác như khi xem kinh kịch, nhân vật chính hát đến cao trào thì có tiếng chiêng trống đệm liên hồi vậy.

Thẩm Nhân Kiệt cùng với cô ba ly, cô đều một hơi uống cạn, Thẩm Nhân Kiệt nói: “Tửu lượng tốt quá! Thảo nào!”

“Thảo nào cái gì?” Thẩm Đình không biết anh đã nghĩ đến đâu rồi.

“Có thể đến ở nơi cao cấp như vậy cũng là có nguyên nhân nhất định.”

“Chẳng lẽ người nghèo thì không được ở đó sao?” Cô không hiểu nổi tại sao anh ta luôn muốn nhắc đến chuyện cô có người bao.

“Ai cũng biết là người bình thường không đủ tiền ở nơi đó.”

“Vậy sao? Được thôi, là cậu nói nhé, tôi đi hỏi cho cậu xem.” Cô vừa tức giận vừa hiểu thẳng, nửa tỉnh nửa say cầm điện thoại gọi 114: “A lô, chào cô, xin hỏi có phải người sống ở khu Vân Đình Đường đều là người giàu không?”

Cô ấn phím thoại rảnh tay, nhân viên tổng đài 114 bị câu nói cắc có này làm ngớ người, qua một hồi mới miễn cưỡng trả lời rằng thông tin này không đăng ký nên họ cũng không rõ, cô điện thoại viên tội nghiệp, nửa đêm nửa hôm tăng ca còn phải nhận một cuộc gọi biến thái. Thẩm Đình cúp máy, than với Thẩm Nhân Kiệt: “Tổng giám đốc Thẩm, bọn họ không phải là 114, biết mọi chuyện sao? Quả nhiên toàn là bốc phét, bởi vậy mới tí tuổi đầu thì dùng ra vẻ biết tuốt, coi chừng bị sét đánh đấy.”

Cô chưa nói hết lời thì Tạ Huyền mờ mờ nhễ nhại trở về, thấy nơi đây lại đang một trận khẩu chiến thì vô cùng ngao ngán: “Hai người họ Thẩm các người nhất định không chịu hòa giải sao? Không nói chuyện tử tế được à? Việc gì phải chọn lúc này để công kích lẫn nhau chứ!” Thẩm Đình không nói, Thẩm Nhân Kiệt nhún vai tỏ vẻ vô tội: “Tôi chỉ hỏi chuyện giúp cậu thôi.”

Có Tạ Huyền ở đó, không khí quả nhiên tốt hơn nhiều, ba người chơi tiếp đến gần mười hai giờ, Thẩm Nhân Kiệt nói: “Mai còn nhiều việc quan trọng cần làm.” Họ tìm hai người lái xe thay, Thẩm Đình không thể không đi cùng xe với anh ta. Tài xế lái thay Thẩm Nhân Kiệt khoảng ba tư, ba lăm tuổi, khuôn mặt sâu khổ như cả bầu trời đã sụp xuống đè lên đầu anh ta vậy, đương nhiên Thẩm Đình không lấy gì làm lạ, trong cuộc sống nơi nào chẳng có những người đang vật lộn trong bùn lầy. Thẩm Đình không muốn nói chuyện với Thẩm Nhân Kiệt nhưng cũng chịu không nổi không khí im lặng sượng sùng ấy, nên bèn bắt chuyện với tài xế. Nói vài câu thấy giọng anh ta không phải người bản địa, cô bèn hỏi: “Ông anh, anh là người đâu thế?”

“Tôi là người Hà Nam, đến đây được bảy, tám năm rồi.” Anh tài xế uể oải trả lời.

“Trễ như vậy rồi anh còn ra ngoài lái thay sao? Bà xã không nói gì à?”

“Biết sao được, vì cái ăn nên đành chịu thôi. À này, mà anh nhà cô cũng không nói gì sao? Ồ, anh này chắc là anh nhà cô rồi.” Anh tài xế này cũng kể khổ như nhiều tài xế khác.

Thẩm Đình vội phủ nhận, hốt hoảng thanh minh: “Đương nhiên là không phải, tôi đâu có phúc phần đó. Bởi vậy mấy năm nay cha mẹ tôi cứ giảng thiên la địa võng, lời hết họ hàng của hàng xóm, họ hàng của họ hàng đồng nghiệp, anh trai của học sinh, cháu trai của đồng nghiệp, vân vân đến mai mối cho tôi, chỉ thiếu điều sắm chiếc xe tù áp giải tôi đến lễ đường bán luôn ấy chứ.”

Thẩm Nhân Kiệt nói xen vào: “Thế sau này cô làm sao còn lăn lộn trong giới được nữa. Quay qua quay lại đều thấy toàn chồng huyệt của mình thôi.”

Anh tài xế là người thiếu khiêu hài hước, nghe đến kết hôn thì bất giác thở dài, giọng nói càng âm trầm ảo não: “Hừ, kết hôn còn khổ hơn, không kết hôn vẫn hay hơn đấy. Em gái à, cô nên cẩn thận, xem tôi này, cả ngày đầu tắt mặt tối đến đứa con gái cũng nuôi không nổi, nào học phí, nào tiền sữa, tiền khám bệnh,... thật sự nuôi không nổi, thế giới này, mẹ nó, không phải đất cho người sống nữa rồi. Tôi không hiểu nổi, những người chung quanh tôi ai nấy đều sống mà thở chẳng ra hơi, nhưng trên báo chí chúng tôi hoàn toàn không tồn tại... đúng là người vô hình.” Anh tài xế ngoái đầu nhìn Thẩm Đình, một khuôn mặt Trung Quốc bình thường nhất mang một biểu cảm bình thường nhất, cười khổ. Cuộc sống của họ là một chữ “khổ” điển hình.

Trên radio vang lên tiếng hát ảo não: “Tôi trần trọc mỗi đêm khuya thanh vắng, phải chăng chỉ có ngày mai của tôi không tươi sáng hơn, tương lai sẽ ra sao, rốt cuộc có ai biết được...”

Thẩm Đình đã ngà ngà say, dấm vào ghế nói: “Ý nói bà đây cũng là người vô hình chứ gì! Này anh, con anh mấy tuổi rồi, muộn thế này còn ở ngoài, con để một mình bà xã trông à?”

“Con tôi...” anh tài xế nói không nên lời, vẻ mặt càng tệ hơn.

Ngoài trời gió se sắt, cuốn đám lá bay thổi xuống lòng đường, xa lộ nửa đêm yên ắng như nghĩa trang, Thẩm Nhân Kiệt ngấm ngấm cảnh giác.

“Hả, con anh sao rồi?” Thẩm Đình thắc mắc.

Anh tài xế đột nhiên nắc lên một tiếng, Thẩm Đình hoảng hốt hỏi: “Anh sao vậy? Anh sao vậy?”

Bác tài không còn kiềm chế được cảm xúc, lái xe đến bên đường, òa khóc: “Vợ tôi hôm nay để lại mẫu giấy nhả rồi bỏ đi theo người khác rồi, tôi không nuôi nổi cô ấy. Cô ấy theo tôi mười năm, chúng tôi mới có một đứa con trai, lúc đầy tháng tôi vui biết bao nhiêu, vậy mà cô ấy cứ thế đi mất! Bây giờ con tôi ở nhà một mình. Tôi lo lắng nhưng không còn cách nào khác... tôi không có tiền, ban ngày tôi lái taxi, ban đêm làm lái thuê, mệt thở không ra hơi nhưng vẫn không có tiền. Cô ấy muốn cuộc sống tốt hơn, tôi có thể trách cô ấy sao? Cô ấy thất vọng đối với tôi, tôi cũng thất vọng với chính mình... khó khăn mới dành dụm được ít tiền mua cổ phiếu thì đều bị thua trắng cả, cô ấy chê tôi không biết quản lý tiền bạc, tôi tìm không thấy cô ấy, tôi sống ba mươi mấy năm trên đời đều là uống phở, tôi chán ghét tất cả, nhưng con gái tôi còn chưa tròn một tuổi, muốn chết cũng chết không xong.”

Nghèo giống như một cái bệnh, lâu ngày sẽ làm cho người ta phiền muộn. Thẩm Đình là người rất dễ động lòng, nên nước mắt cũng rưng rưng: “Anh à, anh nghĩ thoáng một chút, lo nghĩ quá chỉ hại đến thân mình thôi, mọi việc sẽ tốt lên mà. Tôi có người bạn làm phẫu thuật xong mắc nợ đến hai trăm ngàn tệ, làm cả đời cũng chưa chắc trả hết. Nhưng cô ấy lúc nào cũng nói với tôi rằng, đã không chết được thì phải sống cho đàng hoàng. Còn sống được là tốt rồi, những việc khác cũng sẽ tốt lên thôi. Thật đấy, sẽ tốt lên thôi.” Thẩm Đình vừa vỗ vai an ủi anh vừa thay anh nước mắt ngấn dài.

Đêm tối trắng cao, khuya thăm thẳm. Người tài xế ngày thường chẳng có nơi giải tỏa nỗi lòng, tâm trạng đã căng thẳng đến cực độ, mỗi lần gọi điện thoại về quê nhà cách mấy ngàn dặm, người cùng chí hướng, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ dám nói mình ở đây vẫn ổn. Ấy vậy mà giữa khoảnh khắc dễ khiến người ta mềm yếu của đêm khuya, anh tìm được người bạn tri kỷ vài cây số, lắng nghe anh thổ lộ về cuộc đời dưới đáy xã hội của mình.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn hai người diễn màn kịch mùi mẫn vốn đã bị thời đại này đào thải từ lâu, lẳng lặng lấy tiền để vào túi chiếc áo khoác anh tài xế đang máng trên ghế xe. Sau đó anh lạnh lùng nói: “Này anh, rơi nước mắt vì một người phụ nữ phù phiếm là điều không xứng đáng nhất. Anh có lái xe nữa không đây? Nếu không thì để tôi tìm người khác.”

Thẩm Đình quay đầu nhìn anh bằng ánh mắt đầy phần nộ và khinh khi.

Đến chung cư, Thẩm Nhân Kiệt nói với anh tài xế: “Nhớ lấy áo khoác anh để trong xe tôi ra đây.”

Thẩm Đình cho rằng anh chê bai anh tài xế, cô đứng xiêu vẹo, nói với anh ta: “Con người anh ta là vậy đấy, kệ anh ta, rất vui được quen biết anh.”

Cô say đến độ anh không thể không dìu cô lên, cô cầm chìa khóa nhưng không tra được vào ổ. Thẩm Nhân Kiệt mặt tối sầm, không nói không rằng mở cửa giúp cô. Cô nghiêng đầu nhìn anh, ngón tay trở gồ nhíp lên trán anh nói: “Cậu thật là máu lạnh, cậu em à, cậu là đồ công tử bột, cậu quen sống vinh hoa phú quý nên kiêu căng hợm hĩnh không hiểu nỗi khổ của dân gian, nhưng cậu nhóc à, làm người thật không nên như vậy.” Cô đóng sầm cửa lại.

Thẩm Nhân Kiệt không đôi co với phụ nữ say rượu, lặng lẽ đứng trước cửa nhà cô như đang suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau mới trở về nhà.

Nhờ phúc của rượu, cô ngủ một giấc rất ngon, hôm sau mới vào văn phòng thì phát hiện mọi người nhìn cô bằng ánh mắt kỳ dị, cô khó chịu hỏi: “Sao thế hả?” Mọi người lắc đầu vờ như không có chuyện gì rồi lại tiếp tục nhìn cô.

Một lúc sau, Thẩm Nhân Kiệt mới bước vào còn nhận được một cơn mưa ánh nhìn còn dạt dào tươi mát hơn ban nãy, Thẩm Đình càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Thẩm Nhân Kiệt nhìn mọi người một lượt: “Các vị muốn gì vậy? Nửa tiếng nữa họp.”

Anh Khoe ép cả hai bàn tay lên ngực, nhìn Thẩm Đình rất lâm ly: “Oh God! Chị Thẩm Đình, sweet làm sao, sáng tạo làm sao.”

Thẩm Đình chẳng hiểu gì, tặng lại anh ta một câu: “Are you crazy? Thần kinh bị rung rinh à?”

Anh Khoe cười “he he” rồi chạy đi mất. Thẩm Đình thấy Hồ Đen cũng mang vẻ mặt hí hửng hiềm thấy, trước đây cậu ta luôn chắt chừa âu lo, lo sao chổi đâm phải địa cầu, lo địa cầu bị hố đen nuốt mất, lo chuyển động của mặt trời sẽ khiến trái đất lâm nạn diệt vong. Thẩm Đình đến chỗ Hồ Đen hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Hồ Đen vui vẻ nói: “Một chuyện rất tốt, tốt vô cùng chị Thẩm Đình à.”

“Thật à, chuyện gì thế?” Thẩm Đình vừa tò mò vừa mong đợi.

“Khoa học gia sau mấy năm nghiên cứu mô hình toán học, cuối cùng đã phát minh ra cách thức để sống sót khi một người bị một bầy thầy ma di động tấn công, con người có cách để sống còn, chị Thẩm Đình, chúng ta được cứu rồi.”

Thẩm Đình thiếu điều sắp trào bọt mép ra như nhân vật trong hoạt hình Nhật Bản, cô nhìn anh với ánh mắt u ám: “Nhưng cậu thì hết cứu nổi rồi.”

Trong buổi họp, mọi người báo cáo về kế hoạch của mình. Nghe xong báo cáo Thẩm Nhân Kiệt nói: “Tốt, chúng ta cứ tiến hành như vậy, còn về phim tương tác thì hôm nay tôi và nhà văn Thẩm sẽ thảo luận xong kịch bản, sau đó báo với mọi người.”

Ai nấy đều tỏ nét mặt đây – biết – cả – rồi – nhé, Nữ Thần Ưu Sầu vẻ như đã quá quen với sự trở trêu của thể thái nhân tình, buông một tiếng ả ơ: “Haizz, đương nhiên là vậy rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cả đám quái nhân này với ánh mắt kỳ dị: “Được rồi, cuộc họp kết thúc.”

Thẩm Đình chỉ còn cách đi hỏi người kém giữ miệng nhất là Vua Nhiều Chuyện, mọi bí mật đến chỗ cô đều không còn là bí mật nữa, cô vỗ vai Thẩm Đình một cách rất điệu dàng, nói: “Chị Thẩm Đình, chị đừng giả vờ nữa.”

“Giả vờ cái gì? Chị đây rốt cuộc giả vờ cái gì chứ?” Thẩm Đình thật sự mất kiên nhẫn với đám người thần kinh này.

Vua Nhiều Chuyện ngó ra một lúc: “Chị không biết thật à? Thế em cho chị xem cái này.” Cô mở máy tính lên. Thẩm Đình không đoán ra rốt cuộc cô ta định cho mình xem cái gì.

Cô mở một đoạn video đang đứng top trên Youku, mang tên “Đôi tình nhân thần bí, mỗi người mua một chiếc giày”. Hóa ra đây là cảnh tượng ngày đầu tiên cô và Thẩm Nhân Kiệt đụng độ nhau ở tiệm giày, có lẽ đã được camera giám sát ghi lại. Không chỉ thế, đoạn video lại không có âm thanh, nên người xem muốn tưởng tượng thế nào cũng được. Các bình luận bên dưới cũng phân hóa rất rõ rệt, một bên nói họ có gian tình, bên kia nói họ bị thần kinh.

Vua Nhiều Chuyện ngoay ngoáy ngón trở ra vẻ biết tuốt: “Em biết hai người đã quen nhau trước rồi mà, chị Thẩm Đình, mỗi người mua một chiếc giày có ý nghĩa đặc biệt gì thế.”

Trời ơi, cả công ty đều đã xem đoạn video này, có khi nhiều bạn bè, thân thích của cô cũng có dịp thưởng thức rồi. Thẩm Đình mặt mày thất sắc: “Mẹ kiếp, bọn bán giày này có đạo đức nghề nghiệp không đấy!”

Vua Nhiều Chuyện nói: “Chị Thẩm Đình, tuy rằng trước nay em không tin chị là gián điệp của Tổng giám đốc, nhưng giờ thì em hiểu chị rồi.”

Vấn đề là tôi thật sự không phải! Thẩm Đình gào thét trong tâm trí.

“Nhưng mà chị đừng lo, em sẽ tha thứ cho chị.” Vua Nhiều Chuyện nói một cách đầy lòng nhân ái.

Vấn đề là tôi không mượn cô tha thứ! Thẩm Đình la hét trong im lặng.

Song trước mắt giữ được tòa soạn là việc quan trọng hơn, cô cầm tài liệu đến văn phòng Thẩm Nhân Kiệt để bắt đầu bàn về ý tưởng cho đoạn phim tương tác.

Đến cuối ngày, hai người đã đưa ra rất nhiều phương án khác nhau, nhưng mới đưa ra đã bị đối phương bác bỏ, tiện thể mĩa mai một phen. Vì thế cho đến tận khi nắng tắt trăng lên, trong văn phòng chỉ còn lại hai người, cho dù đã nghĩ nát cả óc nhưng vẫn chưa tìm ra phương án khiến hai bên đều vừa ý, Thẩm Đình nói: “Làm thế nào đây? Lần này vốn đã rất gấp, bên thứ ba nói ngày mai nếu không giao kịch bản cho họ thì họ sẽ không quay cho chúng ta nữa.”

“Vì vậy chị mới cần tận dụng hết IQ có hạn của chị để nghĩ ra!” Thẩm Nhân Kiệt nói.

“Thế tôi không nghĩ à? Thời gian gấp rút thì nói rộng điều kiện một chút đi, cậu cứ hà khắc như vậy thì tôi cũng đành bó tay thôi.”

“Chị bây giờ cũng gấp gấp lắm rồi, sao không hạ thấp tiêu chuẩn chọn chồng đi? Muốn làm thì phải làm tốt nhất, phải làm ra thứ có thể khơi dậy phản ứng mạnh mẽ kia.”

Thẩm Nhân Kiệt nói xong đi gọi điện thoại đặt cơm hộp, Thẩm Đình bụng mắng anh ngựa non háu đá. Thời gian cứ thế trôi qua đến gần mười hai giờ, cả thế giới về đêm dần dần chìm vào giấc ngủ, thỉnh thoảng có người đi qua dưới lầu, cơ hồ nghe được tiếng đối thoại rất rành mạch. Thẩm Nhân Kiệt trách móc Thẩm Đình: “Đầu óc chị sao kém thế, đến giờ vẫn chưa nghĩ ra một kịch bản khả thi nào.”

“Cậu thì thông minh lắm đấy, tôi còn mong cậu bỗng nhiên được thần nhập như Thẩm Nhân Kiệt kia.” Thẩm Đình phản công.

Thẩm Nhân Kiệt nhún mày không nói gì, một lúc sau mới hỏi: “Hôm nay, bọn họ đều biểu hiện rất kỳ lạ, có chuyện gì thế?”

Thẩm Đình nói: “Cuối cùng cậu cũng hỏi, tôi cứ tưởng cậu sẽ lạnh lùng tới cùng kia.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô chăm chăm: “Tôi đang đợi chị trả lời đấy.”

“Thì sao nào?” Nhưng cô vẫn cho anh biết sự tình.

Thẩm Nhân Kiệt không rõ nghĩ gì nói: “Mở ra cho tôi xem xem.” Hai người xem kỹ đoạn video, còn những lời bình phẩm bên dưới thì đều không hện mà gấp chọn bỏ qua, anh vỗ tay nói: “Được đấy, rất đặc sắc!”

“Bớt tưởng bỏ đi, đi giành một chiếc giày với phụ nữ, chị đây cũng thấy xấu hổ giùm cậu.”

“Nhưng mà lần ấy chị quả thực thua triệt để, biểu cảm của chị lúc đó thật sự rất thú vị.”

“Bớt nói đi, nếu cho chị đây một cơ hội nữa...” Thẩm Đình nói đến bốn chữ cuối, cảm giác giống như người luyện công luyện đến góc chết thì bỗng nhiên hai mạch Nhâm, Đốc được đả thông, cô kích động nhìn Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Nhân Kiệt nghe thấy câu này của cô hai mắt cũng sáng rực lên, mọi căng thẳng mệt nhọc đều tan biến hết. Thẩm Đình hỏi: “Được không?”

“Đương nhiên rồi, cừ lắm.”

Họ gần như nảy ra ý tưởng này cùng một lúc, vui sướng đến mức không khỏi đập tay nhau một cái, Thẩm Nhân Kiệt phấn khởi nói: “Tốt quá, mỗi người đều đối mặt với những lựa chọn như thế này, dù sai lầm chẳng nữa cũng không được để lỡ. Cơ hội giống như đôi giày cuối cùng, nếu chị do dự bỏ cuộc thì sẽ không còn cơ hội nữa. Dùng đoạn video này để mở đầu tuyệt đối là sáng tạo, vừa thú vị vừa truyền tải chính xác chủ đề của số này.”

Anh ta quả thực vô cùng nhiệt huyết đối với công việc, đây là lần đầu tiên Thẩm Đình thấy anh hoàn toàn cởi mở như vậy. Bất giác ác cảm của cô đối với anh cũng giảm đi đến tám phần, cô đặc ý nói: “Cậu cũng nên tặng chiếc giày còn lại cho tôi để cảm ơn chứ.”

“Ý này chúng ta nghĩ ra cùng một lúc, tại sao tôi phải tặng giày cho chị! Cho chị rồi chị cũng chẳng có gan mang đâu nhỉ.” Anh ta trở về với tình tình đồng bóng của mình.

“Tổng giám đốc Thẩm, cậu nói vậy có ý gì? Tôi muốn mang thế nào thì mang thế ấy, cậu quản được sao?”

Thu dọn xong tài liệu, họ tắt đèn ra về, đèn trong tòa nhà gần như đã tắt hết cả, chỉ còn khu vực hành lang, nhà vệ sinh là còn chút ánh sáng le lói. Giống như một món đồ chơi sắp hết pin. Vào trong thang máy hai người lại khích bác lẫn nhau như cũ. Thẩm Nhân Kiệt đưa tay ấn nút đi xuống, đèn trong thang máy bỗng nhiên vụt tắt, trong bóng tối Thẩm Đình hốt hoảng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?” Thẩm Nhân Kiệt ở trong góc, khản giọng gầm gừ: “Mẹ kiếp, mỗi tháng tôi đóng bao nhiêu là tiền cơ sở vật chất, tôi muốn kiện họ, đợi tôi ra ngoài nhất định sẽ kiện họ!”

Thẩm Đình bị phản ứng quá khích của anh làm giật mình, lại còn “ra ngoài sẽ kiện họ”: “Này, chúng ta bị bắt nhốt rồi hay sao? Cậu phản ứng hơi quá rồi phải không?” Chưa nói hết lời thì thang máy “xịch” một tiếng rồi bắt đầu rơi xuống, tim Thẩm Đình rơi còn nhanh hơn, hoảng sợ đến mức toàn bộ máu trong huyết quản đều muốt vọt ra ngoài, tiếng thét chói tai như muốn xuyên qua bức tường gang thép: “Đồ sao chổi nhà cậu, cậu hại chết tôi rồi. Trời ơi, không cho con lấy chồng thì chí ít cũng cho con xin một đứa con nuôi chứ!”

Thang máy hẳn bị oán khí của cô làm kinh hãi, bỗng nhiên dừng lại, sau đó đèn cũng sáng lên. Thẩm Đình xem thì thấy họ đã rơi một mạch từ tầng mười xuống tầng bảy, may mà mạng họ lớn. Nhưng bây giờ thang máy đang lơ lửng ở đây và cửa sắt thì đóng kín. Lúc này lại đang là nửa đêm nên Thẩm Đình cảm thấy vô cùng hoảng sợ và bế tắc, may mà sau lưng cô còn có một người đàn ông dữ dằn có thể bảo vệ cô, cô quay sang nhìn Thẩm Nhân Kiệt với ánh mắt cầu cứu. Khi đó cô mới phát hiện ra Thẩm Nhân Kiệt đang bần rần dựa sát vào cửa thang máy, sắc mặt còn trắng hơn chiếc áo sơ mi anh đang mặc, anh nói với Thẩm Đình bằng giọng yếu ớt: “Mau lên, mau lên, gọi điện thoại báo cảnh sát nhanh lên.” Quả như lời người ta vẫn nói, phụ nữ cả đời luôn tìm kiếm “man”, sau cùng mới phát hiện người “man” nhất là chính mình.

“Cậu thật sự vẫn tưởng tình quân dân đề huề như cá với nước sao, gọi điện cho cảnh sát thì có ích gì!” Cô nhấn chuông cầu cứu rồi sau đó gọi điện cho bộ phận bảo trì. Họ nói sẽ đến ngay, nhưng trong thời gian chờ đợi thì họ chỉ còn cách thuận theo số phận, cầu trời sao cho thang máy đừng gặp vấn đề gì nữa.

Cô nhận ra anh thần sắc nhợt nhạt, thở hổn hển chẳng ra hơi, liền tỏ vẻ coi thường nói: “Lạc quan lên nào, cậu có cần phải sợ hãi đến thế không, chị đây là đàn bà con gái còn chưa đến nỗi như cậu.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Tạ Huyền giữa đêm khuya gọi điện cho cô rõ là có ý đồ đen tối, anh nói: “Hai người vẫn đang tăng ca à, có cần tôi mang ít đồ ăn khuya đến không?” Tự nhiên tỏ vẻ ân cần, không lừa đảo cũng là trộm cắp.

“Chúng tôi đang bị kẹt trong thang máy, có phải cậu sắp biến thành Ultraman đến cứu chúng tôi không vậy? Phó tổng Tạ.”

“Cái gì, bị nhốt trong thang máy sao? Nhân Kiệt có ở đó không?”

“Có đấy, cậu ta còn đang run rẩy không nói nên lời nữa kìa.” Cô liếc mắt nhìn anh, ngày thường hung hãn là thế, bây giờ Thẩm Đình phải chớp lấy cơ hội này để cười nhạo anh ta gấp bội.

Giọng nói Tạ Huyền trở nên gấp gáp: “Hồngбет rồi, cậu ấy bị bệnh tim bẩm sinh, lại mắc thêm chứng sợ không gian kín nhẹ, giờ phải làm sao? Tôi sẽ đến đó ngay, chị phải giúp cậu ấy đấy, cố gắng chuyển hướng chú ý của cậu ấy, lần trước ở Mỹ bệnh tim cậu ấy tái phát suýt nữa thì mất mạng rồi.” Tạ Huyền vừa nói vừa chạy, nói xong vội cúp máy, lập tức lái xe đi.

Bây giờ Thẩm Đình mới hiểu ra tại sao anh lại có biểu hiện bất thường như vậy. Anh khuyu gối ở đó, sắc mặt khó coi hệt như tượng sáp trong bảo tàng Madame Tussauds, tay phải đặt trên chỗ trái tim. Thẩm Đình liền ngồi xuống bên anh: “Này, Sao Chổi... Tổng giám đốc Thẩm, mình nói chuyện gì đi.”

Thẩm Nhân Kiệt vẫn co ro ở đó, không nói một lời. Thẩm Đình lại nói: “Cậu không muốn nói cũng không sao, nhưng đừng có ngây ra như thế, nếu không, để chị đây kể chuyện cười cho cậu nghe nhé.” Ngày thường nếu bảo cô kể, chỉ vài giây là cô có thể nghĩ ra cả trăm chuyện. Giờ đây vào thời khắc quan trọng thì trong đầu cô lại trống không, khó khăn lắm mới nhớ ra ra một chuyện, cô liền vội kể ngay: “Ồ Chicago có một người đàn ông đến Florida nghỉ mát. Vợ ông đang bận đi công tác, hai người hẹn hôm sau gặp nhau ở Florida. Người chồng sau khi đến Florida, chuẩn bị viết thư cho vợ, nhưng lại tìm không thấy mẫu giấy ghi địa chỉ email của vợ, chỉ còn cách vắt óc nhớ ra. Không may là ông nhớ sai một chữ cái, nên bức thư được gửi đến chỗ người vợ của một mục sư, người chồng mục sư của bà mới qua đời hôm trước. Người vợ góa đau khổ vừa mở email ra, mắt lướt qua màn hình, kêu thét lên một tiếng rồi ngã lún ra bất tỉnh nhân sự. Tiếng thét đáng sợ ấy làm kinh động người nhà bà, họ liền hoảng hốt chạy vào phòng...” Cô vừa kể vừa diễn tả, rồi quay sang hỏi: “Sao Chổi, cậu biết trên màn hình viết gì không?” Anh vẫn im thin thít, đợi mãi không thấy anh nói, cô đành tự hỏi tự trả lời: “Trên màn hình hiện rõ mồn một: ‘Em yêu, anh vừa ổn định nơi ở, mọi việc đã thu xếp xong, chờ ngày mai đón em qua. Mãi mãi yêu em! Ông xã của em.’ Ha ha ha, buồn cười quá đúng không?” Thẩm Đình tự ôm bụng cười, quay lại nhìn Thẩm Nhân Kiệt thì chỉ thấy khóe miệng anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khi không cười.

Trong lòng Thẩm Đình tự mắng mình thậm tệ: mình đúng là đồ ngu, kể gì không kể, lại toàn đi kể chuyện chết với chóc. Xin cậu đấy, cậu mà có việc gì ở đây thì tôi mang tiếng cả đời.

Thẩm Đình cố tìm mọi cách để làm anh chú ý sang việc khác, cô khẽ chạm vào anh: “Này, chúng ta chơi trò chơi được không?” Anh vẫn không hưởng ứng, trán rịn mồ hôi, bàn tay vẫn bầu chặt lên ngực. Cuối cùng, Thẩm Đình chợt nảy ra sáng kiến: “Này, tôi nhảy rất đẹp đấy, cậu có biết điệu hula-hula trong Shin, cậu bé bút chì không? Tôi nhảy đẹp lắm, để tôi dạy cậu nhảy nhé.”

Cô kéo anh đứng dậy, cố sống cố chết bắt anh học nhảy với cô: “Đầu tiên phải thẳng lưng lên, sau đó chuyển động phần eo. Không phải thế này!” Cô đi đến phía sau anh, đặt tay lên eo anh để chỉnh lại tư thế. Sau đó lại xoay sang bên phải anh: “Nhìn tôi này, sau đó ta làm thế này, thế này...”

Thẩm Nhân Kiệt thều thào nói: “Trời ơi, chị hai à, chị dạy người ta như thế đấy à? Tôi có học cả đời cũng không học được đâu!”

“Vậy cậu nói xem rốt cuộc cậu muốn thế nào?”

“Chỉ ít chị phải nhảy cho tôi xem trước một lần.”

Nói cũng có lý, lời nào qua miệng anh ta nói ra cũng trở nên có lý. Cô nói: “Cũng được, cậu xem cho kỹ nhé.” Cô mở một bản soft rock trong MP3, tiếng nhạc phiêu diêu trong không gian chật hẹp.” Hula-hula là điệu vũ cần vận động toàn thân, cô đương nhiên là nhảy đẹp hơn cậu bé bút chì nhiều, tuy hơi khoa trương nhưng đầy ma lực, giống như một ngôi sao bạc nhảy múa soi sáng trái tim Thẩm Nhân Kiệt. Xem cô nhảy, Thẩm Nhân Kiệt thấy lòng vui phơi phới, như rừng phong reo xào xạc mỗi khi cơn gió hạ thổi qua.

Thẩm Đình nhảy xong một bài, thở hổn hển ngồi xuống bên anh: “Đã có cảm giác chưa? Trước đây tôi ở trong đội múa đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt châm chọc cô: “Quả nhiên nhảy đẹp hơn cậu bé bút chì nhiều.”

Thẩm Đình đánh anh một cái thật mạnh: “Cậu đi chết đi, không ra lớn nhỏ gì.”

Anh hự lên một tiếng: “Chị mưu sát tôi à.”

Thẩm Đình vội lấy tay xoa giúp anh: “Cậu không đến nổi yếu ớt như vậy chứ.” Sau đó cô dừng tay lại trên lồng ngực anh một lát rồi nói: “Tôi thấy cũng bình thường mà.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn sâu vào mắt cô: “Chị mới là không bình thường.”

“Này, cậu nên cảm ơn tôi mới phải, chị đây hy sinh thân già vì cậu, vậy mà vẫn thất đức như thế.” Bây giờ Thẩm Đình đã hiểu rõ anh tuy miệng lưỡi nanh độc nhưng kỳ thực không hề có ác ý. Anh nói lời cay nghiệt, ra vẻ lạnh lùng, nhưng thật sự chẳng qua là một con hổ giấy. Chỉ cần bạn có thể lờ đi những mũi tên độc theo thói quen của anh, thì sẽ thấy anh chẳng có gì đáng sợ hay đáng ghét. Vẫn là những lời đó, nhưng nghe với tâm thái khác thì sẽ khác hoàn toàn. Có thể nói trạng thái tinh thần nhìn tỏ thế sự của một gái già như cô lại đã thăng hoa thêm một bậc.

“Cậu nói chúng ta bị nhốt ở đây có phải giống người đẹp và quái vật không, ra khỏi đây rồi tôi nên viết một quyển sách, hoặc là sáng tác một bài hát, ca từ như thế nào nhỉ?” Cô liền ngâm nga một điệu hát chẳng mang chút tế bào âm nhạc nào, “đêm hôm đó/ đêm hôm đó/ bị nhốt trong thang máy/ người đẹp và quái vật...”

Thẩm Nhân Kiệt ngắt lời cô: “Là mỹ nam và quái vật chứ! Khó nghe chết được, nhà văn lớn à, chị chẳng có chút năng khiếu văn học nào cả. Nghe cứ như muỗi kêu ấy.”

Thẩm Đình ngược đầu lên nhìn anh thách thức: “Cậu giỏi thì làm thử xem, việc này cần nhiều chất xám lắm đấy.”

Không ngờ anh lại chấp nhận khiêu chiến, anh tự đặt điệu rồi hát lên: “Thật là... may...” Mới câu đầu tiên đã lạc điệu, Thẩm Đình “phì” một tiếng cười phá lên: “Cậu cũng chẳng ra sao! Đã yếu thì đừng có ra gió nhé.”

Anh mặc kệ cô, điều chỉnh lại một chút rồi gõ nhịp bắt đầu lại: “Kỳ diệu thay/ cùng em mắc kẹt trong thang máy này/ chẳng hẹn trước nhưng cùng sống chết/ nếu thang máy thật sẽ rơi/ như ngôi sao băng vụt qua bầu trời/ có em ở bên anh nguyện đi đến tận cùng vũ trụ/ cùng em ngắm mây gió trắng hoa/ bầu trời đầy sao giống như em/ còn điều gì vui sướng hơn được ở bên em/ có bài thơ nào thi vị hơn chính em...”

Anh ta quả nhiên có tài, trong thời gian ngắn như vậy mà có thể nghĩ ra nhạc điệu du dương và ca từ đẹp dễ đến thế, Thẩm Đình nghe xong như bị mê hoặc, thật là khiến cho người tối ngày làm việc với chữ nghĩa như cô cũng phải cất lời than rằng hậu sinh khả úy.

Anh cố ý nhắc nhở cô: “Này, người trong bài hát không phải là chị đâu, đừng tưởng bở nhé.”

“Tôi biết, nhóc con, cậu tưởng tôi thèm à?” Thẩm Đình khinh khỉnh quay đi, nhưng nói: “Có điều nghe hay thật.” Lúc sai nhạc, lúc dứt quãng, cô ngâm nga theo giai điệu ảm áp du dương của anh: “có anh ở bên em nguyện đi đến tận cùng vũ trụ/ cùng anh ngắm mây gió trắng hoa/ bầu trời đầy sao giống như anh/ còn điều gì vui sướng hơn được ở bên anh/ có bài thơ nào thi vị hơn chính anh...” Thẩm Nhân Kiệt thỉnh thoảng lại độc miệng chỉ ra những chỗ cô hát sai.

Cứ như thế một tiếng đồng hồ trôi qua nhanh như năm phút, Thẩm Nhân Kiệt hoàn toàn quên mất mình đang bị nhốt trong thang máy, anh đang ngâm nga thì Thẩm Đình khẽ chạm vào anh: “Cậu nghe xem, bên ngoài có tiếng người, họ đến cứu chúng ta rồi.” Cô vừa dứt lời thì cửa thang máy mở ra, khuôn mặt của những nhân viên bảo trì xuất hiện trước mặt họ, ở giữa là khuôn mặt lo lắng của Tạ Huyền: “Nhân Kiệt, cậu không sao chứ?”

Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng nói với các nhân viên bảo trì tội nghiệp: “Các anh làm ăn kiểu gì thế hả, tôi nhất định sẽ dùng đến biện pháp pháp lý, chờ nhận thư luật sư đi.”

Những nhân viên bảo trì vô tội xin lỗi rồi rút, Thẩm Đình trách móc anh một cách rất có giáo dục: “Cậu việc gì cứ nhắm vào người lao động vậy, thật chẳng ra sao. Các anh, bảo ông chủ các anh đợi thư luật sư đi, tôi muốn kiện ông ta, kiện chết ông ta.”

Nhóm nhân viên bảo trì vô tội nghĩ bụng thắc mắc: Ủa, vậy có gì khác sao?

Thẩm Đình đang muốn đứng lên, nhưng chân tê cứng nên lại khụy ngã xuống. Thẩm Nhân Kiệt ở cạnh bên vội nhanh tay đỡ lấy cô.

Thẩm Đình bỗng nhiên nhận ra mình vô cùng vĩ đại: “Ồ chung với cậu chẳng có gì tốt lành! Tôi quả là một người phụ nữ hiền lương, trước kia cậu đối với tôi như thế mà tôi vẫn liều mạng già để cứu cậu.”

Thẩm Nhân Kiệt pha trò: “Tôi biết chị rất cao thượng, để ngày mai tôi viết một câu đối viếng tặng chị: Đức cao truyền thiên hạ, gương sáng chiếu hậu nhân.”

“Cậu cút đi, cút đi.”

Tạ Huyền nghi hoặc hỏi: “Các cậu hóa thù thành bạn rồi à?”

Thẩm Đình ra vẻ vô cùng nghiêm túc và lý trí, phân tích: “Tôi đã nghĩ rồi, cậu nghĩ xem, cậu ta vừa có bệnh tim vừa mắc chứng sợ phòng kín, bệnh tật đầy mình rất đáng thương.” Thẩm Nhân Kiệt bất mãn ngắt lời cô: “Hừ, chị còn đáng thương hơn...”

“Còn tôi đây, sắp ba mươi tuổi đầu mà tình cảnh vẫn thê thảm như vậy, cũng rất đáng thương. Hai người đáng thương ở cùng nhau, công kích lẫn nhau cố nhiên quan trọng, nhưng cứu vớt lẫn nhau còn quan trọng hơn.”

Thẩm Nhân Kiệt và Tạ Huyền không hẹn trước mà cùng chung ý nghĩ: cô nói cô ở vào tình cảnh thê thảm phải chăng gồm cả việc cô có người bao, hơn nữa người bao cô lại kết hôn với người khác?

Là người tò mò, để giải tỏa thắc mắc của mình, Tạ Huyền đã từng đi xem xét một vòng căn hộ của cô, nhiều chỗ là đồ vật của chủ nhân trẻ tuổi và người vợ mới cưới đi hưởng tuần trăng mật. Người đàn ông của mình kết hôn với người khác rồi đi xây tổ ấm mới, để lại căn nhà cũ cho cô một mình lẻ bóng, quả thực rất thê thảm!

Thẩm Nhân Kiệt bất giác cau mày, anh không để ý thấy thái độ của mình đối với việc cô có thể có người bao đã từ sự ác cảm ban đầu trở thành sự ái ngại hôm nay.

Tạ Huyền nhất quyết rằng Thẩm Nhân Kiệt phải đến bệnh viện kiểm tra, cho nên đến khi Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt về đến chung cư thì đã là một giờ rưỡi đêm. Bác nhân viên quản lý trông giữ tòa nhà đang úp mặt trên bàn ngủ, Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt vừa nói chuyện vừa đi đến cạnh bên mà bác vẫn không hay biết. Thấy vậy, Thẩm Nhân Kiệt đang bàn bạc công việc với Thẩm Đình liền quay sang đập bàn thật mạnh: “Bác à, bác đến đây để làm việc hay để ngủ?”

Bác nhân viên giật mình tỉnh dậy, miệng há hốc nhìn chàng trai trẻ trước mặt mình.

“Bây giờ đi ngủ cũng được lãnh lương à, quả đúng là xã hội lý tưởng. Để tôi nhìn thấy lần thứ hai thì bác yên tâm về nhà ngủ luôn nhé, khỏi cần làm nhân viên quản lý nữa.”

Thẩm Đình không hiểu nổi vừa rồi anh ta còn rất vui vẻ, tự dưng thú tính lại bộc phát, hạ độc thủ với bác nhân viên quản lý già, rồi hăm hăm đi thẳng vào thang máy, ấn nút đóng cửa. Thẩm Nhân Kiệt vội lấy tay chặn cửa, nhìn thấy cô mặt mũi tối sầm liền giải thích: “Nếu chị không nhắc nhở ông ta, đến khi tòa nhà xảy ra việc thì ông phải chịu trách nhiệm, khi ấy một ông lão như ông biết làm thế nào? Đã làm công việc này thì phải có tâm huyết và trách nhiệm, không phải sao?” Đây là lần đầu tiên anh giải thích với cô rằng anh xuất phát từ ý tốt.

Thẩm Đình đã hiểu ra: “Nhưng tại sao cậu không dùng cách nào ôn hòa hơn để nhắc nhở ông?”

“Con người rất dễ hèn, không khiến cho họ đau thì họ chẳng bao giờ ghi nhớ.” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng nói. Trước đây anh cũng đã từng rất dễ hèn.

Tuy cô không mấy đồng ý với anh, nhưng cũng hiểu anh có những quy tắc hành xử của riêng mình, không giống với quy tắc của cô.

Tối qua tăng ca quá muộn, hôm nay cô đường đường chính chính ngủ trễ hơn một tiếng rưỡi mới dậy đi làm. Khi ra khỏi tòa nhà thì đã không thấy xe của Sao Chổi, xem ra anh vẫn đi làm đúng giờ như ngày thường, về điểm này thì tên nhóc này làm rất tốt.

Cô vừa đặt chân vào văn phòng thì Vua Nhiều Chuyện đã vội xông tới: “Chị Thẩm Đình, chị Thẩm Đình, mau mau vào chữa cháy đi.”

Thẩm Đình bực mình nói: “Hôm nay trông tôi giống xe cứu hỏa lắm à? Tôi đâu có mặc đồ đỏ.”

Vua Nhiều Chuyện nói: “Tổ thị trường bị Người Miêu bắt vào mắng té tát nửa tiếng đồng hồ còn chưa hoàn hồn kìa.” Người Miêu là biệt danh mà họ đặt cho Thẩm Nhân Kiệt, nghe đâu dân tộc Mèo rất giỏi dùng độc.

“Tại sao?” Thẩm Đình hỏi.

“Chị Thẩm Đình, nếu chúng tôi ở ngoài này mà nghe thấy được bên trong nói gì, thì chúng tôi tiến hóa thành công nhất trong loài người rồi.” Hồ Đen đột nhiên lướt qua nói một câu rồi lại lướt về.

Thẩm Đình gõ cửa văn phòng, Thẩm Nhân Kiệt để cô vào, cô hỏi rất khách quan: “Không biết họ đã làm không tốt chỗ nào?”

“Chị nên hỏi họ đã làm tốt chỗ nào.” Thẩm Nhân Kiệt sắc mặt tối sầm.

Thẩm Đình rất ái ngại cho họ: “Lần này người của họ đã đi mất đến một phần ba, họ chưa điều chỉnh lại kịp...” Sau vụ đòi nghỉ việc lần trước các nhân viên chủ chốt đều ở lại xem tình hình thế nào, chỉ có tổ thị trường là nhiều người ra đi ngay nhất.

“Đừng nói những chuyện vô bổ ấy, chị xem kế hoạch này của họ có dùng nổi không?” Anh vẩy vẩy tập hồ sơ trên tay: “Khô khan, nhạt nhẽo, lại lãng phí. Căn bản chẳng có điểm nào hấp dẫn được độc giả, chẳng lẽ còn muốn tôi bỏ phong bì mời phóng viên đến uống trà, nài họ viết bài giúp tôi, sau đó ngoan ngoãn đợi họ đăng một mẫu tin to bằng miếng đậu phụ ở góc khuất nhất của tờ báo sao? Kế hoạch này chỉ có thể được diễn tả bằng hai chữ “rác rưởi” thôi, dùng thế nào được.”

Cô cầm lên xem, quả thực là như vậy, nếu theo kế hoạch này thì chỉ có thể bỏ tiền mời cánh báo chí viết bài, hơn nữa số tiền lót tay còn chưa được xác định. Cho nên nước ta nên gấp rút ra đạo luật yêu cầu những kẻ nhận hối lộ cũng phải có đạo đức nghề nghiệp.

Người của tổ thị trường lên tiếng: “Giám đốc Đài Loan ở bên ngoài không ngừng kích động khách hàng quảng cáo của chúng ta, nói chúng ta phen này thua chắc rồi, cho nên đến giờ chỉ có hai phần ba quảng cáo lên khung.”

Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng nói: “Tôi sớm biết ông ta thế nào cùng làm như vậy, không sao, người bắt rắn không khỏi bị rắn cắn.”

Nhân viên tổ thị trường lại nhỏ nhẹ hỏi: “Nếu như tạp chí điện tử không có quảng cáo thì gần như không kiếm được tiền, bây giờ chúng ta vẫn còn thời gian để dồn toàn lực cho tạp chí in.”

Thẩm Nhân Kiệt ngược mắt nhìn anh ta, hỏi bằng giọng mát mẻ: “Thế à? Đây là đề nghị mà các vị vất óc ba ngày liền để trình tôi sao? Tại sao tôi lại không nghĩ đến chứ?” Sau đó anh nghiêm nghị nói: “Không có cơ hội để sáng tạo thì cũng phải sáng tạo cho tôi.”

Nhân viên tổ thị trường tự biết mình đuối lý nên không lên tiếng nữa, Thẩm Nhân Kiệt khoát tay cho họ ra ngoài, sau đó hỏi: “Nhà văn lớn, chị có ý kiến gì?”

Thẩm Đình nói: “Trong số khách hàng quảng cáo, có các khách hàng lâu năm tôi đã từng qua lại, tôi sẽ gọi điện thuyết phục từng khách hàng một, chắc là sẽ có cách. Còn về việc làm sao giải quyết vấn đề PR, tôi tạm thời chưa có cách gì hay, để suy nghĩ thêm rồi bàn vậy.”

Thẩm Nhân Kiệt nhú mày: “Trước mắt đành như vậy đã.”

Thẩm Đình ngồi gọi điện thoại đến khản cả giọng mới thuyết phục được một nửa số khách hàng quyết định thử xem sao, đợi đến khi ngời ra được thì trời đã tối, cô kéo rèm lên nhìn bầu trời đầy sao, đột nhiên ngộ ra: chính vì thế này nên mình mới không lấy được chồng.

Thẩm Nhân Kiệt đến đặt một ly trà trước mặt cô: “Trà nhuận cổ họng.”

“Cám ơn.” Thẩm Đình nói.

“Không có gì, dù sao nó cũng như chị, là hàng ế thôi.” Thẩm Nhân Kiệt đốp chát theo thói quen. Thẩm Đình biết anh không uống loại trà này, xem chừng là mới đi xuống mua. Đào, cô đã quen với miệng lưỡi độc địa của anh.

“Với tình hình hiện này, e rằng không dễ đạt đến lợi nhuận đó.” Thẩm Đình trầm ngâm nói.

“Chỉ thiếu một sự kiện PR.” Anh đứng dựa vào mép bàn cô trầm tư, sau đó nói với vẻ rất nghiêm túc: “Giá chị lên được trang bìa tạp chí Playboy thì hay biết mấy.”

Chiếc gối ôm trên tay Thẩm Đình bay thẳng về hướng anh với tốc độ của UFO.

Sau mấy ngày tăng ca liên tục, giờ đã giai đoạn đếm ngược đến ngày ra tạp chí. Tình hình vẫn không có chút gì cải thiện, vốn tính nóng vội, Thẩm Đình bắt đầu thấy bất an. Mỗi đêm tăng ca ở công ty xong lại qua nhà Thẩm Nhân Kiệt tăng ca tiếp đến nửa đêm, đương nhiên chỉ là tăng ca thuần túy, cô xác định bản thân không có ý đồ gì với em út. Tuy nhiên họ thực sự đã trở thành điển hình “tương thân tương ái” của cả khu, đến cuối năm chắc sẽ được bác tổ trưởng tổ dân phố tự tay tặng một lá cờ lưu niệm có thêu tóm tắt “tám điều vinh và tám điều nhục”. Hơn nữa Thẩm Đình phát hiện gần đây mình chi tiêu rất ít, nghĩ kỹ lại mới nhận ra đó là bởi vì cô thường lấy đồ trong tủ lạnh nhà Thẩm Nhân Kiệt. Sau khi phát hiện ra bí quyết tiết kiệm này, cô mới ngộ ra một bài học xương máu và nghiêm khắc xem xét lại thái độ của mình đối với hàng xóm trước kia: Cô ở vịnh Persique mà lại không khai thác dầu? Thế nên cô quyết định dồn hết nhiệt tình đã thiếu sót trước kia lại bù đắp cho cái tủ lạnh của anh.

Cuối cùng Thẩm Nhân Kiệt cũng phát hiện ra phân nửa số đồ trong tủ lạnh của mình là do cô ăn, sự việc bị phanh phui, anh nghiêm khắc cảnh cáo cô: “Này, đây là tủ lạnh nhà chị à? Chị tùy tiện quá đấy.”

“Tôi không phải tùy tiện, mà là tự nhiên thôi.” Thẩm Đình vừa trả lời vừa tỉnh bơ mở tủ lấy hộp sữa. Người Anh có câu nói thế nào nhỉ: Một người đối với hàng xóm mà nói, không phải là thượng đế, thì là ma quỷ.

Thẩm Đình quả nhiên là người tự nhiên, nhìn thấy anh một mình ăn cơm không phải đồ đông lạnh thì là thực phẩm bảo quản, cứ ăn như thế trăm năm sau chắc anh trở nên “bất hủ” (không mục nát) thật. Cô bất giác động lòng trắc ẩn, cho nên từ ma quỷ vụt biến thành thiên thần, một người nấu cơm cho hai người ăn, dù sao cô cũng chỉ có một mình.

Cô mua táo xách vào để trong bếp nhà anh đợi tối tăng ca ăn khuya. Cô đứng ở cửa nhà bếp, thuận tay ném cho anh một quả: “Táo hôm nay ngon lắm, tôi rất thích.”

Anh đón gọn quả táo, cắn một miếng: “Có thể hiểu được, phụ nữ các chị vì một quả táo mà dám dấn tới với cả Thượng Đế.”

Thẩm Đình chẳng buồn để ý, lo chuẩn bị nấu một bữa thịnh soạn để bồi dưỡng cho mấy ngày làm việc mệt mỏi vừa qua, tránh để bị chết do lao lực khi còn trẻ thế này.

Thẩm Nhân Kiệt ngồi trong phòng khách lặng nhìn bóng dáng bận rộn của cô, từ sau sự kiện trong thang máy, thái độ của cô đối với anh đã thay đổi một cách kỳ diệu, tựa hồ kể từ giờ phút ấy cô bắt đầu tốt với anh như thế, giờ lại còn nấu cơm cho anh ăn. Anh trước nay luôn sống độc lập, đề cao không gian cá nhân. Đây là lần đầu tiên anh phát hiện có người coi sóc bữa tối cho mình cũng là một việc tốt vô cùng. Trong lòng anh dậy lên một thứ cảm xúc rất mới mẻ, vừa dịu êm vừa pha chút ngọt ngào, rạo rực.

Thẩm Đình đứng trong nhà bếp nói: “Sao Chối, lại giúp tôi một tay nào.”

Thẩm Nhân Kiệt đứng lên, chỉnh đốn lại tâm trạng kỳ lạ của mình.

Chỉ còn ba ngày nữa là ra báo, tình hình vẫn như cũ, không có bất kỳ tiến triển nào. Tuy rằng cô đã khá thân với anh, nhưng công là công, tư là tư, Thẩm Đình cảm thấy nếu không đạt được mục tiêu anh đề ra thì chỉ có mặt đang chờ cô phía trước.

Trời muốn tuyệt đường người, cô chưa được tặng hoa đã phải nhận vòng hoa trước. Đang nửa đêm say ngủ, điện thoại treo cả năm phút trời cô mới ngái ngủ bốc lên nghe. Trong lòng rửa người gọi điện đến, không, cả miệng cô cũng vậy: “Ai thế, giờ này còn gọi điện thoại, đang bày trò giả làm Hoa kiều Mỹ không biết chênh lệch múi giờ với bà đây à?”

“Chị Thẩm Đình, là tôi...” Anh nhân viên tội nghiệp khó khăn lắm mới nói nên lời.

“Có chuyện gì? Sao lại lạc giọng vậy?”

“Chị Thẩm Đình, tạp chí của chúng ta cháy rồi!” Anh ta gần như sắp khóc.

“Cái gì cháy rồi?” Thẩm Đình vẫn đang ngái ngủ, không hiểu nổi thứ tiếng sao hỏa của anh ta.

“Là tạp chí của chúng ta, mới chuyển về từ xưởng in. Cháy rồi, làm sao đây, chỉ còn lại hai ngày, phải làm sao đây?”

Thẩm Đình bàng hoàng đến điếng người: “Cháy rồi? Cháy rồi ư? Trời ơi!” Cô thấy đầu đau như sắp nứt ra, vịn tay vào ghế ngồi xuống: “Còn lại bao nhiêu?”

“Còn chưa đến một phần tư, làm sao bây giờ, chúng ta chết chắc rồi.” Anh ta cuối cùng khóc thật, nhưng tiếc rằng nước mắt của anh ta không dập nổi đám cháy đó.

Tay cầm điện thoại của Thẩm Đình run run: “Hỏng hết rồi, sao lại thế này, việc như vậy cũng có thể gặp phải...”

Trong bóng tối hồi lâu, chiếc điện thoại trong tay cô rơi xuống đất, tiếng “cạch” khiến cô tìm lại được thần trí, cô đứng phắt dậy, mở cửa, xông sang nhà đối diện, bấm chuông chẳng ích gì, cô dùng hết sức lực của toàn thân, vừa đâm vừa đá cánh cửa sắt nhà hàng xóm.

4. Chương 04

Chương 4 – Phía sau mơ ước của tôi là bóng đen. Phía sau vinh quang của anh là gánh nặng

Thẩm Nhân Kiệt nghi ngờ phải chăng căn hộ của mình đã bị người ngoài hành tinh dịch chuyển tức thời, dời đến một sân bay mỗi ngày có hàng trăm chiếc máy bay cất cánh hạ cánh. Mở cửa ra, thật may đó là Thẩm Đình chứ không phải quái vật, anh cũng không phải biến thành Ultraman. Về quan tâm trong mắt anh thoát chốc biến thành tức giận, ai bị dựng dậy lúc nửa đêm như vậy mà không nổi giận: “Chị mộng du à? Gia đình chị có tiền sử bệnh thần kinh di truyền à?”

“Tôi cho cậu biết một việc, một tin tức xấu nhất, cậu nhất định phải bình tĩnh, được không?” Cô rất lo anh nghe xong tin này sẽ xô thẳng cô từ trên cầu thang xuống.

Anh chẳng rõ đầu đuôi, chờ đợi quả bom hạng nặng của cô, nào ngờ cô cứ trù trừ không khai hỏa.

Cô dần hồi phục lại nhịp thở bình thường, nghĩ nên vào phòng khách chắc sẽ an toàn hơn. Cô sợ cô nói xong bệnh tim của anh sẽ lập tức tái phát. Nếu thật như thế cô sẽ được xem là cố ý giết người hay vô ý giết người đây: “Tôi đi rót nước, thuốc của cậu ở đâu vậy, chuẩn bị trước đi đã.”

Thẩm Nhân Kiệt mắt kiên nhẫn hỏi: “Chị hai à, nửa đêm nửa hôm chị không ngủ, chạy qua chỗ tôi lên đồng sao?”

Cuối cùng vẫn nghe lời lấy thuốc đưa cho cô.

Sau đó cô hết sức thận trọng nói với anh: “Tập chí chúng ta in, tối nay xưởng in đã in xong.”

Cô ngừng lại một lát, anh chưa kịp nghe hết đã nổi giận ùng ùng: “Chị chỉ muốn nói với tôi việc này thôi à, rốt cuộc chị muốn gì? Tôi không có tật ngủ khỏa thân đâu, chị làm vậy vô ích thôi.”

Thẩm Đình phát hỏa, kệ cậu chết ra sao, cô nói toạc móng heo: “Tập chí mới in ra bị cháy rồi!”

“Cháy rồi?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi ngược lại.

Thẩm Đình đau xót nói: “Chỉ còn lại một phần tư, phải làm sao đây, làm sao đây? Không thể xuất bản đúng kỳ thì hỏng hết!” Cô không kìm được nước mắt rơi xuống.

Thẩm Nhân Kiệt chân bủn rủn, ngồi phịch xuống sô pha, im lặng một hồi lâu. Thẩm Đình lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ, có cần uống thuốc không?”

Anh ngồi trong bóng đêm nặng trĩu, khế lắc đầu, sau đó với tay lấy bao thuốc và chiếc bật lửa trên bàn, bàn tay hơi run. Anh ngồi đó hút thuốc. Ba bốn giờ khuya, màu lam nhạt lạnh lẽo len vào từ cửa sổ, bao trùm lấy hai người, làn khói thuốc xanh cuộn tròn bay lên từ phía anh, rồi biến mất vào trần nhà u tối.

Đốt xong một điếu thuốc, anh hỏi cô: “Chị thấy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Giọng Thẩm Đình vẫn còn dấu vết run rẩy: “Sự cố này quá đột ngột, tôi cũng không có...”

Thẩm Nhân Kiệt điềm tĩnh phản bác: “Đây không phải sự cố mà là một sự kiện!”

Thẩm Đình không hiểu anh đang nói gì: “Ý cậu là sao? Tập chí của chúng ta cháy rồi mà!” Thẩm Đình nói đến đây chợt hiểu ra ý của anh: “Cháy rồi! Nóng lên rồi! Ý của cậu là...”

“Không sai, họa phúc luôn đi đôi, nguy cơ đã xảy ra không thể tránh khỏi, chỉ còn cách biến nó thành cơ hội thôi. Bây giờ chúng ta phải dồn toàn lực cho tạp chí điện tử, ngày mai nhất định sẽ có nhiều trang nhất đăng chuyện của tạp chí chúng ta, đối với bản thân sự kiện, đối với việc tạp chí ta có hay không thể ra đúng kỳ, đa phần họ đều có thái độ ngâm vui xem cháy nhà. Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu ngàn dặm tỏ tường. Đây chính là sự kiện PR mà chúng ta đang thiếu, không phải sao? Vậy thì chi bằng chúng ta cho đám cháy này bùng to hơn chút nữa.”

Thẩm Đình nhìn anh đang điềm tĩnh trình bày ý tưởng của mình, trong lòng chợt dậy lên cảm giác sùng bái, trong sùng bái lại có chút sợ hãi, chỉ trong thời gian nửa giờ, anh đã có thể tỉnh táo sắp xếp hoàn chỉnh mọi suy nghĩ, mọi sự việc, còn cô khi mới nghe tin chỉ có thể chạy đến đây gõ cửa như người điên. Cùng là người, không ai tiến hóa hơn ai, khác biệt sao lại lớn đến vậy? Thừa nhận một tên nhóc nhỏ hơn mình ba, bốn tuổi giỏi giang hơn mình không phải là một điều dễ dàng. Cố nhiên hàng ngàn năm nay, đa số phụ nữ thường vẫn thích bị chinh phục và đã quen làm con mồi. Lần này cô đã hoàn toàn tâm phục vị tổng giám đốc này, dẹp hẳn sang một bên cái định kiến tuổi tác cổ hữu.

Thẩm Đình thận trọng nói: “Muốn làm lửa cháy to hơn không phải không có cách, nhưng như vậy có hơi quá mạo hiểm không? Lỡ thất bại thì sao?”

Trong công việc, cô là một partner tuyệt vời, tư duy rất linh hoạt. Dẫu rằng trong cuộc sống cô vô cùng cứng nhắc.

“Tôi đã xem qua nội dung tạp chí điện tử mà chúng ta chuẩn bị, kỳ thực cũng có nhiều cái đáng đọc, bây giờ chỉ còn cách đặt cược vào đó thôi.” Cô và anh thức thâu đêm bàn bạc chu đáo việc PR tuyên truyền.

Hoàn thành xong kế hoạch thì trời đã sáng hẳn, Thẩm Nhân Kiệt mới nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, rồi nói với ánh mắt tán thưởng: “Chị ăn mặc thế này mà xông vào nhà tôi à? Chị cũng thoáng thật đấy! Cảm ơn nhé!”

Thẩm Đình bất chợt nhận ra, hốt hoảng chạy về...

Ngày hôm sau, cả văn phòng bị bao phủ trong màn mây nặng nề u ám, ai nấy đều trông như cà tím dầm sương, nghĩ công sức vất vả mấy ngày nay thoát chốc đã bị lửa thiêu rụi.” Nữ Thần Ưu Sầu ngồi bên cửa sổ, cảnh vật xa nhất ngoài song cửa chính là hải cảng nhộn nhịp trong buổi sớm mai, cô lắc đầu bằng một động tác vô cùng chậm rãi, vô cùng kinh điển: “Ngay từ đầu tôi đã có dự cảm không hay, hôm nay tôi nhìn thấy cây ngô đồng rụng chiếc lá đầu tiên, mùa thu lại sắp đến rồi, đây là mùa thu thứ hai mươi sáu của tôi... kỳ thực nghĩ ra, chuyện của tôi chẳng qua cũng chỉ là một hạt bụi trong lịch sử mà thôi, xưa nay có biết bao nhiêu chuyện, đa phần để người ta nói lúc trà dư tửu hậu, việc gì không nhìn thoáng ra. Ôi, đời người tiếp nối không cùng tận, vầng trăng trên sông ấy năm nào chẳng giống nhau. Ôi, tôi nghĩ sau cùng tôi sẽ chết đi trong nỗi đau khôn cùng của loài người.” Chắc rồi, Thượng Đế sẽ cho cô được như nguyện.

Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt cùng xuất hiện trong văn phòng, triệu tập cuộc họp, mọi người thăm nghĩ đây có lẽ là cuộc họp cuối cùng. Nữ Thần Ưu Sầu vừa lướt đi vừa rên rỉ: “Say sưa chẳng thành tiền bại tướng, say sưa chẳng thành tiền bại tướng.”

Trong cuộc họp, Thẩm Nhân Kiệt nói ngắn gọn như ngày thường: “Mọi người đều đã biết việc tạp chí chúng ta bị cháy, đây là một cơ hội rất tốt.”

Ai nấy chẳng hiểu gì, ngơ ngác nhìn nhau. Vua Nhiều Chuyện thì thăm vào tai Hồ Đen: “Có phải đầu anh ta cũng bị cháy hổng luôn rồi?” Hồ Đen giả bộ ngày ngày như bị điện giật nhìn lại cô.

“Hôm nay nhất định sẽ có rất nhiều phóng viên muốn đến phỏng vấn về tình cảnh tang thương của chúng ta, cứ triệu tập tất cả những phóng viên hiếu kỳ lại, chiều nay chúng ta mở họp báo, địa điểm, thời gian và chủ đề đều nằm cả trong kế hoạch này!”

Một cuộc họp báo thông thường phải chuẩn bị mười bữa nửa tháng, bây giờ ngay cả thư mời cũng không có, tùy tiện thế sao? Người ngồi bên dưới đều muốn khóc thét, Nữ Thần Ưu Sầu thoát chốc đã trở thành Nữ Thần Cảm Lạnh, anh Khoe hỏi: “Tổng giám đốc Thẩm, anh OK chứ?”

Thẩm Đình khích lệ mọi người: “Chúng ta bắt tay vào việc ngay thôi, vẫn còn bốn năm tiếng nữa, mỗi phóng viên gọi đến chúng ta đều đồng ý họ tham dự, có việc gì họp xong nói tiếp.”

Lúc ra khỏi phòng họp, Thẩm Đình quay đầu thấp giọng hỏi: “Chúng ta thật sự phải tuyệt hết đường lui như vậy sao?”

Thẩm Nhân Kiệt gật đầu, Thẩm Đình vì vậy bắt đầu chuẩn bị tài liệu cho buổi họp báo buổi chiều, khôn kiếp, một buổi sáng phải chuẩn bị xong tất cả, quả là một sự thử thách đối với nhóm thi hành.

Sau khi xem bản kế hoạch, tất cả nhân viên trong phòng họp đều bàng hoàng không nói nên lời.

Cuộc họp buổi chiều bắt đầu đúng giờ, những ký giả không được mời cũng tìm trăm phương ngàn kế mà đến, lần này hóa ra không cần dùng phong bì, phóng viên muốn đến thì đến, ban tổ chức muốn quản thì quản.

Địa điểm tổ chức họp báo lộ thiên, ban tổ chức dành ra một khoảng trống ở giữa, ngăn cách ký giả ở bốn bên. Thời gian phát biểu là mười phút, thời gian hỏi đáp là mười lăm phút.

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Quý vị chắc hẳn đã biết việc tạp chí chúng tôi gặp hỏa hoạn.”

Các phóng viên bên dưới có người hiếu kỳ, có người dửng dưng, có người mừng thầm, đủ mọi cung bậc cảm xúc.

“Tôi cho rằng, đây là một cơ hội. Bởi vì tạp chí chúng tôi đang chuẩn bị chuyển hướng sang mảng tạp chí điện tử, nhưng trong nội bộ lại phân hóa thành hai cánh nên sau cùng phải chọn phương án an toàn. Tuy nhiên, tôi không thể bỏ qua cơ hội mà Thượng Đế đã ban cho chúng tôi. Tôi tuyên bố, tạp chí chúng tôi từ nay từ bỏ loại hình ảnh truyền thông trên báo giấy, chuyển hướng triệt để sang tạp chí điện tử, lấy đây làm cột mốc đầu tiên.”

Một nhân viên trao cho anh mỗi lửa đang cháy phừng phừng được chuẩn bị sẵn, anh ung dung đi đến khu vực chính giữa, châm lửa đốt nốt một phần tư số tạp chí còn lại đang chất đống nơi đó, chẳng mấy chốc lửa đã bốc lên ngàn ngút, thiêu rụi con đường rút lui duy nhất của họ, như đóa hồng lửa bập bùng dưới mặt trời và gió nóng, sau cùng chỉ còn lại tro tàn. Trước cảnh tượng không ai ngờ tới, đám phóng viên trong khu vực an toàn tán loạn dạt về phía sau, có người không may trong lúc xô đẩy bị rớt cả mấy ảnh xuống đất.

Thẩm Nhân Kiệt trấn an: “Chúng tôi đã sắp đặt địa điểm rất chu đáo, quý vị không cần lo lắng về vấn đề an toàn.”

Ánh đèn flash chớp chóa như ánh mặt trời, vô số câu hỏi của các pphongs viên ào ạt ập tới như triều dâng.

Anh ta điên hấn rồi! Anh ta tự tay tiêu hủy tương lai của chính tạp chí mình? Anh ta nhóm lên tương lai của tạp chí điện tử? Đây lần lượt là ba cái tát nóng hổi nhất của báo chí ngày hôm sau.

Trong thời đại chạy bộ khóa thân cũng không ai buồn nhìn này, làm sao để thu hút sự chú ý cũng là cả một môn học nghiêm túc.

Nữ Thần Ưu Sầu ngơ ngàng, cô vốn vững tin rằng người cô yêu phải là người đàn ông anh dũng vừa lạnh lùng, vừa sáng chói không tồn tại trên thế gian này. Ở đây có chút mâu thuẫn, giả như trên đời thật sự có tồn tại người đàn ông vừa tuyệt tình vừa sáng chói vừa anh dũng, nhưng vì người cô cần là “không tồn tại trên thế gian”, nên anh ta vẫn không thể trở thành người yêu của cô. Vì vậy nên Nữ Thần Ưu Sầu luôn tuyệt vọng cho rằng không có ai xứng đáng với cô. Nhưng ngọn lửa tình leo lét của cô đã bị ngọn đuốc ấy của Thẩm Nhân Kiệt khơi dậy.

Kết quả thống kê còn cần hai, ba ngày nữa mới ra, Thẩm Đình tranh thủ tập hợp tư liệu, phân tích một phần ý kiến phản hồi. Các đồng nghiệp lần lượt chào cô ra về, đến khi cô nhận ra thì thành phố đã lên đèn. Nhìn từ cửa sổ nơi bàn làm việc của cô, con đường trung tâm tấp nập người qua lại, ở từng cửa tiệm chắc đang phát nhạc sôi động rất ồn ào, không biết họ lấy đâu ra nhiều hoan hỉ đến vậy! Đứng chờ nơi trạm xe buýt là những người mặc quần áo đủ loại màu, nhìn xa cứ như những dấu chấm xanh xanh đỏ đỏ. Màu lam ngọc, màu vàng cam bước lên những chiếc xe đồ chơi đi về nơi xa, lại có màu xanh tảo và trắng sữa mới tới, càng làm nổi lên vẻ tiêu tụy của những tòa nhà.

Thẩm Đình lẻ loi nơi đây, tự cảm động trước đạo đức nghề nghiệp cao cả của mình, tự lẩm bẩm: “Ái chà, cho dù ông chủ của mình là Thượng Đế chẳng nữa cũng phải bị mình làm cho cảm động.”

“Chính xác, Thượng Đế yêu chị, chắc chắn Ngài sẽ sớm mời chị lên làm thuê cho Ngài.” Phía sau cô vang lên giọng nói pha chút bông đùa.

“Cảm ơn, Thượng Đế cũng yêu cậu.” Bây giờ giọng anh có ra tro cô cùng nhận ra, “Cậu còn quay lại làm gì?”

“Quên điện thoại.” Kỳ thực Thẩm Nhân Kiệt vừa đi gặp khách hàng. Anh biết cô hay nôn nóng, nhất định sẽ làm cả đêm để tổng hợp xong tư liệu. Lâu nay đều là hai người cùng tăng ca, để cô ở lại đây một mình anh cảm thấy có một nỗi bất an khó nói nên lời, giống như đứa trẻ chưa nhận được quà Giáng sinh, trong đêm tối mờ ảo đôi mắt đợi chờ ông già Noel ghé đến. Hơn nữa anh hiểu rõ, cô sợ cô đơn hơn bất cứ ai. Cho nên khách hàng vừa rời khỏi anh liền vội vàng về công ty.

Thẩm Đình thu dọn xong bàn làm việc, cầm lấy túi xách: “Muốn về chung không?”

Thẩm Nhân Kiệt gật đầu, cho nên Thẩm Đình đi dọc bức tường tắt từng chiếc bóng đèn, tiếng công tắc vang lên gọn ghẽ trong văn phòng im lặng, gợi nhớ niềm vui thoang thoảng khi người ta gõ hạt bồ đào.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô rảo bước trong văn phòng, bỗng thấy cô giống như người đàn bà không tuổi, giống như ngọn đèn tường vàng nhạt kia, không đặc biệt bắt mắt, nhưng dùng càng lâu càng khiến người ta dễ chịu, trong đêm tối phát ra một thứ ánh sáng ấm áp nhưng lẻ loi. Có loại đèn nào khiến người ta yêu hơn đèn tường?

“Cậu còn chưa đi, ngủ ra đấy làm gì?” Thẩm Đình quay lại, kỳ lạ hỏi.

May thay bóng tối đã che khuất phút thất thần của anh, anh nói: “Tôi đang nghĩ có nên mời chị ăn khuya không.”

“Đương nhiên là nên rồi, còn phải nghĩ sao? Đúng là đồ bần xỉn.”

Thẩm Đình bắt đầu nghĩ xem anh sẽ đưa cô đến đâu để đại khai khẩu giới, nào ngờ anh đưa cô đến một quán hải sản vỉa hè trong hẻm, Thẩm Đình phân nản: “Cậu đúng là keo sỏ một đấy, đừng nói với tôi ‘người nào xứng ăn đẳng cấp đó’ nữa nhé.”

Thẩm Nhân Kiệt lau ghế giúp cô, bảo cô ngồi xuống: “Chị thù dai thật đấy, có điều chị nói câu này rất có lý.”

“Có người phụ nữ nào không thù dai, tôi lại không phải thánh cô.”

“Chị là bà cô.” Thẩm Nhân Kiệt thuận miệng trả lời, không buồn suy nghĩ.

“Cậu...” Thẩm Đình gơ ngón trỏ ký mạnh lên đầu anh ra ý cảnh cáo.

“Thật ra hải sản ở đây nấu ngon hơn rất nhiều nhà hàng đấy, đừng đánh giá một cửa hàng bằng cảm giác của cái nhìn đầu tiên, nếu không chị sẽ bỏ lỡ rất nhiều món ngon.” Thẩm Nhân Kiệt nói tựa như có ẩn ý.

“Có vẻ cậu không nói về cửa hàng, mà nói về chính cậu.” Thẩm Đình chế nhạo.

Thẩm Nhân Kiệt không thềm chấp, quay sang gọi phục vụ, anh hỏi ý Thẩm Đình rồi gọi bốn năm món đặc sản ở đây.

Mới món đầu tiên đem lên Thẩm Đình đã phải công nhận anh nói đúng, chỉ ngêu sò bình thường thôi nhưng họ nấu thơm ngon lạ lùng. Thẩm Đình hào hứng thưởng thức món ngon, không quên khen anh một câu: “Quả nhiên cậu cũng nhìn được vài thứ hay.”

Đã hơn mười giờ đêm, nơi đây lại là trong hẻm, khách khứa không đông, nhiều cửa tiệm chung quanh đã đóng cửa, chỉ có những ngôi nhà cũ đứng trang nghiêm ở hai bên đường, trông giống như những con thú cổ đại trầm mặc và hiền lành.

Ánh mắt của Thẩm Nhân Kiệt chốc chốc lại bắt giắc dừng lại trên gương mặt Thẩm Đình, một người phụ nữ tự tại, không mưu toan như cô, anh rất muốn cô nói với anh rằng thật sự không có ai đang bao cô, thế nhờ cô nói như vậy rồi thì anh có tin không? Anh khẽ tự hỏi mình.

Một lúc sau, Thẩm Nhân Kiệt mới buông một câu vô thường vô phạt: “Sao tôi lại bắt đầu có cảm giác chị không phải là loại phụ nữ hamm tiền nhỉ?”

“Thế à? Vậy thì cậu bị ảo giác rồi, có ai mà không thích tiền.” Cô ngẩng đầu cười nhìn anh.

Anh ngồi ngược bóng đèn, nên chỉ có thể nhìn thấy hình khối khuôn mặt mập mạp, chứ không thấy được biểu cảm của anh: “Vậy chị có thể vì tiền mà từ bỏ những thứ khác không?”

“Nguyện vọng của tôi chính là câu được một anh xã rửa vàng như cậu, cậu không biết à?” Cô nói chuyện với anh mỗi lúc một tùy tiện hơn, vì cô xem anh là bạn, nên mới nói đùa như thế.

“Giống tôi? Thế nếu tôi thoe đuổi chị thì sao?” Thẩm Nhân Kiệt chợt có vẻ cười cười, không rõ câu nói này rốt cuộc có ý gì.

Thẩm Đình nhìn gương mặt nửa đùa nửa thật của anh, vấn đề này cô chưa từng nghĩ đến, điều này giống như vị thần tiên không màng thế sự bỗng nhiên đâm ra mê cổ phiếu vậy, rõ là chuyện không tưởng. Cô nhin không nổi cười phá lên, càng cười càng cảm thấy buồn cười, cười mãi đến sắp bị tức ngực. Nhân viên trong quán đều ngoái lại nhìn cô với ánh mắt nghi ngại, tự hỏi cô có điên hay không.

Thẩm Nhân Kiệt lặng lẽ ngồi đó, đợi cô cười xong anh mới lạnh lùng nói: “Chị cười cái gì?”

“Chẳng lẽ cậu kể chuyện cười để người ta khóc à?” Thẩm Đình vặn lại, sau đó nhìn thấy khuôn mặt bị phạt ý của anh phía sau làn khói nghi ngút, hay là câu nói ban nãy của anh cũng có đôi chút thật lòng? Cô dù gì cũng đã sắp ba mươi, chút nhạy bén hẳn phải có. Cô không khỏi có chút ngỡ ngàng nên bèn hỏi anh: “Cậu không thích tôi đấy chứ?”

“Chị khéo tưởng bỏ.” Thẩm Nhân Kiệt lộ ra nụ cười chế nhạo.

“Nói cũng phải.” Bị giễu rồi! Thẩm Đình hậm hực nguyền anh ta một cái. Như cắt được gánh nặng, nhưng lại có chút hụt hẫng. Cô nghĩ, kỳ thực mình cũng không pphair ngoại lệ, cũng phù phiếm như ai.

Chẳng mấy chốc các món đã lên đủ, Thắm Đình và Thắm Nhân Kiệt, dù chỉ có hai người nhưng đã “chén tạc chén thù” rất vui vẻ. Hai người thường chấm cùng một món, Thắm Đình nhanh mắt, nhưng không bằng Thắm Nhân Kiệt nhanh tay, lần nào cũng bị anh giành mất, sau dăm ba lần thì Thắm Đình bất bình nói: “Cậu không nhường phụ nữ được à?”

“Chị là phụ nữ sao?”

Thắm Đình không nói, gấp lấy món khác, nhưng món này cũng thật nhùng nhằng, hai cọng rau cứ dính vào nhau, sống chung một nhà chết chung một huyết, cô gỡ không ra đành nhờ anh: “Cái này dài quá, giúp tôi một tay.” Cô lấy đũa gấp cọng rau lên cao, nó vẫn dính nhằng không chịu đứt ra.

Thắm Nhân Kiệt giơ đũa ra chặn ngay đoạn giữa, sau đó đưa luôn vào miệng mình, giúp người hóa ra giúp mình, Thắm Đình buộc phải thuận thế đưa theo, “Á! Cậu cướp thức ăn của tôi, thật không biết xấu hổ!”

“Mùi vị ngon thật! Có muốn tôi trả lại cho chị không?” Thắm Nhân Kiệt nhường nhường lòng mày nhìn cô.

“Cậu...” Một lần nữa, Thắm Đình lại lấy ngón trỏ cắc thật mạnh lên trán anh.

“Đúng rồi, nếu chị thật tính lấy người giàu thì tôi có thể giới thiệu cho. Chị thích người tàn tật hay là người lớn tuổi?”

Mặc kệ anh, cô ghét nhất là người khác mới nhìn thấy cô đã giúp cô khua chiêng gõ mõ, cứ như trên mặt cô viết sẵn hai chữ “tồn kho” vậy. Gió mùa hè thổi tới từ các vì sao, vừa lấp lánh vừa se se lạnh, mơn man trên gương mặt Thắm Đình. Thắm Đình vén lại tóc mái bị thổi rối, tận hưởng sự dịu dàng của gió. Mỗi khoảnh khắc trong đời người cũng giống như ngọn gió mát này, đã trôi qua rồi thì không thể trở lại, mà ba mươi năm đời cô đã trôi qua một cách phí hoài, cô cảm thấy mình thật thảm bại.

Hai người uống vài ly rượu, Thắm Đình bỗng trở nên lặng lẽ, tay chống cằm, ánh mắt mông lung như nhìn về một không gian hư vô nào đó.

Thắm Nhân Kiệt không giấu được sự quan tâm: “Chị sao vậy?”

“Tôi cũng không biết tôi bị sao nữa... nói thật, kỳ thực bao nhiêu năm nay, tôi cũng rất muốn có được một tình yêu mãnh liệt, nhưng hình như Thượng Đế không ban cho tôi cái gene nhiệt tình, gặp ai cũng không thấy trái tim xao động, thứ tình cảm như con thiêu thân lao vào lửa, không gặp nhau phút giây cũng thấy cháy bỏng ruột gan ấy tôi chưa từng có, và cũng sẽ không bao giờ có. Không có tình thì ít nhất tôi cũng phải kết duyên với tiền chứ, ít ra còn có chút cảm giác an toàn. Có thể sau khi kết hôn đây đó đều vô cùng tự do, cả tháng trời không liên lạc cũng thấy như không có chuyện gì. Người ta sống trên đời chẳng phải chỉ thế thôi sao.” Cô nói những lời này có vẻ như thật sự đã nghĩ thông, song kỳ thực có ít nhiều bất cần. Nói một hồi, cô thấy như có nước mắt sắp rơi, bất giác cúi đầu nhìn xuống.

“Đâu cần phải bi quan về tương lai như vậy, nếu không để tôi thay đổi tương lai của chị xem sao?”

“Đừng nghĩ cậu là ông chủ của tôi thì có thể nhúng tay vào đời tư của tôi!” Thẩm Đình trừng mắt nhìn anh.

“Bây giờ chị có coi tôi là ông chủ của chị à?” Thẩm Nhân Kiệt vặn lại.

“Đang ngoài giờ làm việc, tôi là chị cậu.”

“Chị cứ nằm mơ đi.” Thẩm Nhân Kiệt gọi phục vụ lại tính tiền. Thẩm Đình đứng dậy loạng choạng sắp ngã, Thẩm Nhân Kiệt vừa thanh toán xong vội chạy đến đỡ cô: “Chị chỉ có tuổi là lớn thôi.”

“Cậu dám chê tôi, tôi còn chưa chê cậu nữa kia.” Thẩm Đình tỏ ra là một ma men chính hiệu.

“Vô cùng hân hạnh được dìu chị, như thế chị hài lòng chưa?”

“Thế còn tạm được.” Thẩm Đình gật gật đầu về ứng ý, hơi men đã bốc lên tận óc, trên đường vắng vắng tiếng hát của ai đó: “Đứng trên tòa nhà chọc trời/bên kia song cửa kính/cơn mưa như cơn lạnh...” bài hát cũ đã bao nhiêu năm rồi? Ca sĩ đã nổi như cồn dạo ấy đã già đi, người nghe cũng đã già đi, trong đêm khuya lẻ loi này có ai lại nhớ ra mà mở bài hát này? Thẩm Đình bất giác hát theo: “Trả bao cô đơn chưa từng cần có anh bầu bạn/nào ai tin em dừng cảm đến thế.”

Con hẻm quanh co nhỏ xíu, nhưng hiệu ứng tiếng vọng rất tốt, không làm cô im miệng được, Thẩm Nhân Kiệt đành bực dọc đá mấy viên sỏi dưới chân, trên lầu có người thò đầu ra lớn tiếng mắng: “Người đầu mà vô ý thức, nửa đêm nửa hôm còn mở nhạc điếc cả tai, máy cassette đời nào vậy, hát còn không ra nhạc!”

Đèn trên lầu lục tục sáng lên, ai nấy đều dáo dác nhìn ra. Anh chẳng buồn ngoái đầu lại, dìu cô đi về phía tương lai không xa.

Nếu như Thẩm Đình hôm sau tỉnh rượu, chắc chắn sẽ xấu hổ đến không cách gì nhìn thẳng vào khuôn mặt ở bên kia, may mà tuổi càng lớn thì da mặt càng dày, mắt lớp này rồi thì còn lớp khác, cứ như bánh xốp nhiều tầng vậy.

Mọi người đều thấp thỏm không yên đợi phòng ban chịu trách nhiệm đưa về những thông tin mới nhất, khi chưa biết được kết quả, ai nấy đều không dám lơ là.

“Trên thực tế, chỉ trong một ngày, quảng cáo trên tạp chí điện tử đều đã về đủ, không, hai kỳ tới cũng đã đủ khung rồi.”

“Thống kê doanh số này rất lý tưởng, lượng truy cập của ta đã lập kỷ lục mới của tạp chí điện tử, lợi nhuận kỳ này rất khả quan, tuy chưa đạt được con số kỳ vọng ban đầu, nhưng chỉ kém chưa đến hai phần trăm. Tuy nhiên có một vấn đề cần lo ngại lần này do sự kiện thu hút sự chú ý, nên hứng thú của độc giả và khách hàng quảng cáo mới được đẩy lên cao, nhưng còn về sau vẫn chưa biết thế nào, hơn nữa chúng ta cũng gặp

phải sự phản đối của một bộ phận không nhỏ độc giả trung thành của tạp chí in, vì vậy chúng ta cần phải tìm được điểm cân bằng và một mô hình có thể thu lợi lâu dài, đây là điều mà chúng ta cần suy xét thật trọng.”

Mọi người đều vỗ tay hoan hô, tuy chưa biết được số sau lượng truy cập có tuột dốc hay không, chưa biết từ bỏ báo in có phải chỉ là thất phu làm bữa hay không, nhưng đến tạp chí Reader's Digest của Mỹ còn nộp đơn xin phá sản, tin rằng phán đoán của Thẩm Nhân Kiệt chắc không sai lệch bao nhiêu. Trên dưới nhân viên đều hân hoan cổ vũ, bởi vì lần khai hoàn này đem lại cho họ thứ cảm giác thành công vô cùng lớn lao. Ai nấy đều lầm tưởng rằng Thẩm Nhân Kiệt sẽ không chấp nhận vài ba chút xê xích trong lợi nhuận.

Tạ Huyền cười ha ha nói: “Lần này mọi người lập được công to, công ty quyết định mời mọi người đập phá một phen, nhưng do hoạt động này khá đột xuất, nên tôi nghĩ chúng ta sẽ đi cắm trại, cho gần gũi với thiên nhiên.”

Vua Nhiều Chuyện thích ngắm sao, Hồ Đen thích người ngoài hành tinh, Nữ Thần Ưu Sầu thích bóng hoa đầy nước... mọi người rất cuộc không cần phải ngắm thiên nhiên trên hình nền máy tính nữa nên đều nhất loạt hoan nghênh ý tưởng này. Chỉ có Thẩm Đình là thực tế nhất: “Cho tôi xin, giữa hè nóng nực chạy ra chón cỏ đã bụi bờ để nuôi muỗi à, tôi chưa chết, không cần ra đấy vớt xác đâu.”

Anh Khoe nói: “Chị Thẩm Đình, chị ‘out’ quá đi, trại hè tại sao lại có chữ hè, tại vì nó được tổ chức vào mùa hè đấy.”

Vua Nhiều Chuyện cũng nhanh nhẩu: “Chị Thẩm Đình, chị Thẩm Đình, lớn tuổi rồi càng phải đi khuấy khuấy chứ.” Thẩm Đình nổi giận: “Bà đây còn muốn đánh cô cho khuấy khuấy hơn kia, tôi lớn tuổi đến mức nào hả?” Đến giai đoạn này rồi, làm việc gì người ta cũng liên tưởng đến tuổi tác, cứ như hễ nhắc tới AIDS là người ta nghĩ ngay đến quan hệ bữa bãi vậy.

Hồ Đen mồm vụng miệng đại an ủi Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, chị đừng giận, lớn tuổi rồi tức giận không tốt.”

Thẩm Đình tức nghẹn. Vừa lúc ấy Thẩm Nhân Kiệt ra khỏi văn phòng, bỗng nhiên có nhã hứng tham dự vào câu chuyện của họ: “Nhà văn quên, có chuyện gì vui nói ra cho mọi người vui chung với.”

“Tôi đang vui vô cùng, cậu chết đi.”

Rất cuộc họ cũng đi đến một nơi nổi tiếng là non xanh nước biếc, khi Hồ Đen chuẩn bị dựng lều, Nữ Thần Ưu Sầu đứng cạnh bên bi quan nói: “Đừng đóng gần núi như vậy, coi chừng bị lở đất đấy.” Cũng có lý.

Hồ Đen chuyển đến một chỗ khác, Nữ Thần Ưu Sầu lại bi quan nói: “Đừng cắm gần sông như vậy, lát nữa triều lên tràn cả vào lều.” Cũng có lý.

“Đừng dựng lều dưới cây to, coi chừng trời mưa sẽ bị sét đánh.”

“Dừng...”

Hồ Đen nhìn không nổi nữa bèn nói: “Con xin bà đẩy, dễ tính chút đi.”

Làm người thành phố quen rồi thỉnh thoảng giả bộ làm dân quê kể cũng hay. Người nhặt củi người nhóm lửa, người siêu phàm thoát tục thì âu sầu làm thơ, mọi người chạy tới chạy lui tạo nên một cảnh tượng thật náo nhiệt. Đợi lửa cháy đượm, họ ngồi xếp thành một vòng tròn, vừa nướng thức ăn vừa nói chuyện. Anh Khoe bày trò yêu cầu mỗi người đứng lên biểu diễn một tiết mục, Vua Nhiều Chuyện nêu cao tinh thần xung phong, biểu diễn cho mọi người xem một đoạn catwalk bốc lửa. Sau đó Nữ Thần Ưu Sầu im lặng nãy giờ chợt cất giọng lâm ly: “Tôi bị ngọn núi từng sưng và con sông hiền hòa này làm rung động đến tận tâm can, thiên nhiên đã hòa cùng tôi làm một thể, cho nên tôi rất muốn ngâm tặng cho mọi người một bài thơ do tôi tự sáng tác.” Nữ Thần Ưu Sầu không biết ngoài ngâm thơ ra cô còn có tài năng nào khác không, cô có thể khiến nhiệt tình của mọi người tụt xuống đến điểm đóng băng, quả là phương thuốc hạ nhiệt chống nắng rất công hiệu.

Cô mặc nguyên bộ đồ trắng, cô bước qua đồng lửa, bước qua đám cỏ, bước qua bụi gai đi đến trước mặt mọi người, bắt đầu cất giọng ngâm dạt dào cảm xúc:

“Tôi đã chết

Tôi không còn giới tính

Tôi biến thành một bộ xương

Máu tươi bị mặt trời thiêu đốt cạn khô

Thịt, thịt của tôi bị ai từng dao từng dao xẻo mất.”

Mọi người nghĩ bụng chúng tôi còn giác ngộ hơn cô, chúng tôi biết ai là hung thủ đang cầm dao xẻo từng miếng thịt của chúng tôi. Cô dừng lại, mọi người thở phào, trong lòng nghĩ may sao lần này thơ khá là ngắn. Hóa ra chỉ là Nữ Thần Ưu Sầu đau thương quá độ nên mới dừng lại nức nở một chút, mới được nửa đầu bài thơ. Ha ha ha, cô tiếp tục hành hạ mọi người.

“Trong bệnh viện tôi bị lừa lừa mổ mổ xẻ

Tôi lặng lẽ thực cũng có điều muốn nói

Chiếc xương cá này mắc cổ tôi

Đã ba mươi năm

Ai đó

Giúp tôi

Lấy nó

Ra”.

Tạ Huyền cười ha ha: “Hay, hay, bây giờ chúng tôi cũng bị hóc xương cá rồi.” Nữ Thần Ưu Sầu hướng ánh mắt mông lung ướm đầm về phía Thẩm Nhân Kiệt, đợi mọi người vỗ tay, đáng tiếc lúc này im lặng có sức mạnh hơn âm thanh, cô nghĩ mọi người nhất định là đang trầm tư, bèn nói: “Cám ơn mọi người, tôi còn có một bài thơ...”

Thẩm Đình vội vã cướp lời: “Thơ ca phải để ngấm từ từ, không nên đọc quá nhiều.” Nữ Thần Ưu Sầu thấy phải, cho nên rưng rưng như đội vòng nguyệt quế “Sappho” của Trung Quốc, lê bước về chỗ ngồi. Thơ ca từng là niềm tự hào của nhân dân Trung Hoa, đến nay chỉ còn lại mình “Lê Hoa thê” là xuất chúng.

Vua Nhiều Chuyện hưng phấn nói: “Chị Thẩm Đình, chẳng phải chị biết nhảy hula-hula sao? Nhảy cho mọi người xem một đoạn đi.” Mọi người cũng hào hứng hòa theo.

Thẩm Đình kinh ngạc nói: “Không thể nào, làm sao cô biết được?”

Anh Khoe đặc ý nói: “Tổ bảo trì ngày nào cũng xem đoạn phim chị nhảy trong thang máy, chúng tôi cũng xem cả rồi, verry good.” Anh giơ ngón cái lên với Thẩm Đình, mọi người đều hướng ánh mắt biết-cả-rồi-nhé về phía cô.

Thẩm Đình chỉ còn biết hỏi trời: “Trời ơi, nhân viên kinh doanh thiếu đạo đức nghề nghiệp, kẻ nhận hối lộ thiếu đạo đức nghề nghiệp, giờ ngay cả nhân viên bảo trì cũng không có đạo đức nghề nghiệp nốt, cái thế giới này bị làm sao rồi?”

Mọi người vẫn tiếp tục kêu réo, không thể chĩa mũi tên vào Thẩm Nhân Kiệt, họ đành hướng nó sang Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, chị đừng mắc cỡ mà!”

Ánh lửa bập bùng, Thẩm Đình dử dằn nói: “Đừng nói mắc cỡ nữa, không có tôi cho mấy người mắc nạn cả bây giờ.”

Mọi người phá lên cười ngặt nghẽo.

Quả nhiên Thẩm Đình nói không sai, đến đêm muỗi từ đâu bay ra như trấu, hơn nữa cứ như nhận ra đặc trưng của mỗi người, càng đập càng hăng bám riết không tha. Trong lều vừa nhỏ vừa nóng như lò lửa, vốn dĩ chẳng ai ngủ nổi. Mọi người chỉ còn cách ra ngoài hóng gió. Thẩm Nhân Kiệt và Tạ Huyền ngồi ở một nơi cách khá xa đám nhân viên, Tạ Huyền hỏi: “Danh sách cắt giảm nhân sự tôi đưa cậu, cậu có ý kiến gì không?”

Thẩm Nhân Kiệt trầm ngâm một lát, anh lo lắng về phản ứng của Thẩm Đình: “Tôi có ý kiến khác về một số người, để tôi suy nghĩ thêm đã.” Vừa hay anh Khoe về lều lấy đồ đi ra, chẳng may nghe thấy hai người nói chuyện: vậy là công ty vẫn muốn sa thải nhân viên, họ sắp sa thải nhân viên, oh my god! Máu trong toàn thân anh Khoe dồn hết lên não, anh hốt hải chạy về nơi mọi người đang tụ tập.

“Người Miêu muốn sa thải nhân viên, bên nhân sự đã liệt kê danh sách ra rồi.” Anh ta ném quả bom hạng nặng vào giữa mọi người.

Cả đám chưa phản ứng kịp, một lúc sau mới nhao nhao lên, vừa hoảng hốt vừa phẫn nộ, ánh lửa bập bùng soi lên khuôn mặt từng người, Thẩm Đình hoang mang hỏi: “Không thể nào, cậu làm sao biết được?”

“Chị Thẩm Đình, chị không định nói với chúng tôi là chị không biết đấy chứ?” Có người giận đến cực điểm, lên tiếng mỉa mai.

“Chính tai tôi vừa nghe thấy, còn giả được sao? Chị Thẩm Đình, chị xem chúng tôi ở đây có bao nhiêu người vì nghe chị khuyên mà ở lại, nửa tháng vừa qua chúng tôi làm việc như thế nào? Bây giờ định qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ sao?” Anh Khoe giận đến nổi biến trở lại thành người Trung Quốc thuần túy, hơn nữa còn dẫn lời cổ nhân, không thềm chêm tiếng Anh nữa.

Thẩm Đình áp ứng: “Tôi biết mọi người... nhưng mà, tôi thật không nghĩ đến...”

Một người trong đám nói: “Chị không phải là trợ lý của anh ta sao, ngày ngày ở cạnh nhau, chị mà không biết sao, có ma nó tin.”

Thẩm Đình nhìn về phía mọi người, cơ hồ mỗi người đều ném ánh mắt phẫn nộ hoặc nghi ngờ về phía cô. Đây đều là những đồng nghiệp cũ đã cộng tác với cô hai ba năm, gần như mỗi người đều đã từng được cô giúp đỡ, lúc ấy họ thân thiết gọi cô là: “Chị Thẩm Đình.” Bây giờ họ cũng gọi cô như thế, nhưng đáng tiếc đã thành ra nghiêng răng nghiêng lợi mà gọi. Tình bạn và niềm tin xây dựng suốt bao lâu vẫn không chịu nổi một cú đánh, nếu như người ta nói tình bạn là máu là thịt, thì lợi ích chính là khung xương chống đỡ. Bây giờ họ nhìn cô như nhìn quân Anh xâm lược Scotland. Cô chưa bao giờ bị cô lập và hiểu lầm như vậy, chỉ cảm thấy trái tim như bị muôn đao dày xéo.

Chỉ một mình Vua Nhiều Chuyện đứng đó khe khẽ nói: “Tôi nghĩ chắc là chị Thẩm Đình không biết thật.” Thế nhưng lời của cô thoát chốc đã như bọt biển bị cơn sóng dữ nuốt chửng.

“Chị Thẩm Đình, chị chắc chắn an toàn rồi, chỉ có đám hay làm không hay bỏ đỡ như chúng tôi mới có chuyện thôi. Cho nên đáng ra phải làm được chút gì đó, còn phải học nhẫu hula-hula để mua vui cho ông chủ.”

Những người khác cũng hùa theo mĩa mai mát mẻ: “Công ty cũng hay thật, rõ ràng là có đám ma, sao lại còn mời mọi người đến đây làm gì, muốn làm thành đám ma vui vẻ sao?”

Thẩm Đình không kèm chế được cảm xúc, chạy về hướng Tạ Huyền và Thẩm Nhân Kiệt, chỉ vào mặt họ: “Các người muốn sa thải nhân viên sao?”

Tạ Huyền kinh ngạc ngược mắt nhìn cô, còn cô thì trừng trừng nhìn Thẩm Nhân Kiệt, cứ như nếu anh nói dối thì mắt cô sẽ phóng ra phi tiêu khiến anh mất mạng tại chỗ.

Thẩm Nhân Kiệt không biết có phải do dự hay không, im lặng một lát rồi đánh trống lảng: “Tôi thấy chị rất tốt.”

Thẩm Đình truy đến cùng: “Các người muốn sa thải nhân viên?”

Tạ Huyền cười xoa dịu không khí: “Công ty cần phát triển...”

“Đừng cười, giờ tôi nhìn thấy nụ cười giả nhân giả nghĩa của cậu là buồn nôn rồi.” Nụ cười của Tạ Huyền đột nhiên khựng lại, như bỗng nhiên bị cảnh cửa kẹp trúng.

Thẩm Nhân Kiệt điềm tĩnh gật đầu: “Không phải tôi, mà là chúng ta cần cắt giảm nhân sự.”

“Hai người các người, quả thực là vô cùng vô sỉ, muốn sa thải thì sa thải bà đây trước đi.” Thẩm Đình giận đến nổi nước mắt chực rơi, môi run run như cánh quạt đã ngắt điện nhưng vẫn chưa dừng lại, không tài nào nói chuyện tiếp được nữa. Cô cảm thấy nói thêm với họ dù chỉ một câu cũng làm bẩn miệng mình. Một mình cô cầm đầu chạy về phía không người.

Cô không hiểu tại sao mình luôn luôn lâm vào tình cảnh này. Bởi vì cô luôn quá ngu ngốc chẳng, làm việc với anh ta nửa tiếng thì đã coi anh ta là bạn, bị anh ta đâm một dao cũng đáng đời? Bởi vì tạp chí thực sự chỉ là một công việc, không cần cô phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng như vậy, chắc gì đã có ai cảm kích cô? Bởi vì mỗi nhân viên đều là bản thân họ, cô sao có thể vọng tưởng đem thành tâm thành ý của mình để đổi lấy sự toàn tâm toàn ý của họ?

Đầu cô như muốn nổ tung, giữa đêm khuya vắng lặng, một mình cô bước như điên giữa chốn cổ đại hoang vu. Đi được một hồi cô mới thấy chân mình rất đau, cúi đầu nhìn xuống thì thấy máu đã nhuộm đỏ một chiếc giày, nhất định ban nãy cô đã đạp nhầm mảnh vỡ nào đó, nhưng nỗi đau trong tim đã lấp đi sự đau đớn thể xác, nên cô không nhận ra chân mình đã bị thương. Một khi đã nhận ra thì cái đau thấu tim gan cứ ngấm lấy cô như miệng cối xay thịt, cô tập tễnh leo lên một tảng đá, cởi giày ra, nhưng không thể cởi bỏ sự cay đắng tràn ngập trong lòng.

Một giờ trôi qua, trời bắt đầu trở lạnh, mọi người lục tục trở về lều, nhưng không thấy Thấm Đình trở về. Tạ Huyền và Thấm Nhân Kiệt bắt đầu hoang mang, Tạ Huyền đứng phất dậy: “Hồng rồi, chúng ta phải đi tìm cô ấy.”

Hai người chia nhau đi tìm. Sự phẫn nộ vì bị phản bội vẫn còn đó, nhưng cũng có vài nhân viên vẫn gia nhập đội ngũ tìm kiếm. Thấm Nhân Kiệt dáo dác tìm khắp nơi, nhưng vẫn không khỏi hoảng sợ. Anh gọi điện cho Tạ Huyền, phía Tạ Huyền cũng chưa thấy dấu vết gì.

Cô ấy không chạy vào rừng đấy chứ? Cô ấy thiếu kiến thức căn bản vậy sao? Thấm Nhân Kiệt thấy như ngồi trên đồng lửa, có một thứ cảm giác sợ hãi rất xa xưa đã lại trở về trong trái tim anh. Rừng rậm lúc nửa đêm, cành dày nhánh rợp, thăm thẳm âm u, đến ánh trăng cũng không lọt qua được.

Anh đang định đi vào rừng thì nhìn thấy cô ngồi dưới ánh trăng ở phía ngoài rừng. Cô ngồi trên tảng đá, tay ôm lấy hai chân, ngược đầu nhìn bầu trời sao rộng lớn, cơn gió đêm hè len lỏi từ cánh rừng sâu, cảm giác như thổi đến từ cánh rừng mưa nhiệt đới ở cách xa ngàn dặm, se sắt mà nồng nàn. Thấm Nhân Kiệt thở phào, nhảy lên ngồi bên cạnh cô: “Nhìn ngắm bầu trời sao, sẽ thấy mình vô cùng nhỏ bé.”

Thấm Đình chẳng buồn nhìn anh, con người ích kỷ, cuồng vọng, vô tình, độc ác. Thấm Nhân Kiệt tự nói tự nghe: “Chị nói xem, làm một ngôi sao tốt biết bao, chị nhìn chúng kìa, giữa ngôi sao này với ngôi sao kia luôn có một khoảng cách thích hợp, xa cách mà lịch thiệp, không yêu thương nhau cũng không tổn hại lẫn nhau.”

Thấm Đình liếc mắt nhìn anh, không muốn nói với anh một câu nào.

Thấm Nhân Kiệt tiếp tục độc thoại: “Làm người thì không như vậy, phải cạnh tranh, phải sinh tồn, cho nên phải chảy máu và nước mắt, cho nên lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị người ta ám hại, bị người ta hy sinh, lúc nào cũng phải chuẩn bị để cho dù có vấp ngã đi chăng nữa cũng còn có sức gượng dậy, không đúng sao?”

Cô đã cùng người đàn ông này phấn đấu nửa tháng trời, nếu như không có sự thực đầm máu vừa rồi, cô thật đã nghĩ rằng hai người là bạn tốt. Dưới bầu trời đêm sáng trăng sao, Thấm Đình miên man suy nghĩ, rồi bỗng nhiên cười lên vỡ lẽ. Đến tận thời khắc ghét anh trở lại, cô mới hiểu được người đàn ông này, anh ta không phải không có tình yêu, cũng không phải không biết yêu, anh ta chỉ sợ hãi yêu, căm ghét yêu mà thôi.

Thấm Nhân Kiệt nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Có lẽ chính vì thế mà mỗi ngôi sao có đẹp đến thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể phát ra thứ ánh sáng xanh xao lạnh lẽo, bởi vì chúng cô đơn đến nỗi chẳng biết mình thuộc về đâu, cậu nói phải không? Tổng giám đốc Thấm?” Thấm Đình nói xong nhìn anh đăm đăm, cô có thể cảm thấy Thấm Nhân Kiệt hơi rung động, rồi lặng lẽ trả lời: “Thế này thì sao chứ?”

Thấm Đình lắc đầu: “Chẳng sao cả, tôi chỉ thấy mệt mỏi cho cậu, cũng mệt mỏi cho bản thân tôi. Dòng nước thời gian có thể bào mòn thành đồng núi đá, kỳ thực mỗi người chúng ta đều không biết bơi, cố hết

sức ngoi ngóp lên chỉ vì muốn kéo dài khoảnh khắc ở bên trên, để khỏi bị chìm vào bóng đêm vĩnh hằng mà thôi. Tổng giám đốc Thẩm, khi đối mặt với sự bất công trong cuộc sống, tôi rơi nước mắt, còn cậu thì rỉ máu, có phải không?” Cô ngoái đầu mở to mắt nhìn anh.

Thẩm Nhân Kiệt nói giọng lạnh băng: “Chị nói nhắm gì thế, chị thì biết gì chứ?”

“Nói một câu thật lòng, chị đây không còn muốn biết bất cứ điều gì về cậu nữa.” Thẩm Đình hững hờ nói, cô cảm thấy cả tinh thần và thể xác của mình đều kiệt quệ ra rồi.

Một lúc sau, Thẩm Nhân Kiệt trách cô: “Chị sao chẳng có chút tự chủ nào, còn muốn đám em út đó lo lắng cho chị hay sao?”

“Không liên quan đến cậu.”

Lát sau, Thẩm Nhân Kiệt xuống nước: “Về thôi.” Anh nói giọng dịu dàng.

“Tôi không muốn đi với cậu, cậu không hiểu sao? IQ của cậu lắm mà?”

“Được!” Thẩm Nhân Kiệt nhảy khỏi tầng đá định bỏ đi, bình thường anh luôn là người từ chối người khác. Phát hiện chiếc giày trên tầng đá phẳng phất như nhuộm đỏ dưới ánh trăng, trời tối quá nhìn không rõ, anh leo lên cầm lấy chân cô, nhưng cô đá ra, Thẩm Nhân Kiệt lại nổi xung: “Chị dữ dần quá đấy, thảo nào chẳng ai thèm rước.” Nhất định chân cô đã giẫm phải mảnh vỡ gì rồi, đỏ tươi một mảng, vậy mà chẳng chịu xử lý vết thương, xem ra nó nhiễm trùng cũng mặc: “Chị tính cưa chân luôn đấy à? Chị chê tội danh gái già chưa đủ gánh nặng cho xã hội hay sao?”

“Cậu cút đi, cút đi.”

Thẩm Nhân Kiệt một tay kéo cô xuống, sau đó đỡ lấy cô, không để bàn chân bị thương của cô chạm đất: “Đi thôi, tôi dìu chị.” Anh amwcj kệ cô đồng ý hay không, cứ dìu cô đi về phía trước.

Thẩm Đình nhảy lên muốn đẩy anh ra, nhưng bất cẩn để chân kia chạm đất, đau thừa sống thiếu chết, mắng một tiếng: “Khốn kiếp.” Hà tất phải làm ta khổ địch mừng. Thẩm Đình nghĩ thông rồi, quyết định không giày vò bản thân nữa mà để anh dìu đi.

Thẩm Đình không nói, Thẩm Nhân Kiệt cũng im lặng. Đi được một đoạn, Thẩm Nhân Kiệt mới lạnh lùng nói: “Dìu chị đi thế này chậm quá, để tôi công chi về.” Tuy lạnh lùng nhưng vẫn là giọng thương lượng, đối với anh mà nói cũng xem là đã xuống nước lắm rồi.

Thẩm Đình phản đối: “Cậu thấy chưa đủ phiền sao? Chị đây với cậu một trong hai sạch, đừng làm rối lên nữa.”

Thẩm Nhân Kiệt chế nhạo cô: “Video trên Youku đã đứng top, đến điệu hula-hula cũng nhảy rồi, còn ai tin nữa hả, bà chị?”

Thẩm Đình đang định phản bác anh để tỏ rõ cô “đời ô trọc mình ta trong sạch”, nhưng anh đã xốc cô lên. Kỳ thực anh khá gầy, cảm giác gân guốc rất rõ rệt, Thẩm Đình bắt đầu lẩm bẩm: “Tội nghiệp, da bọc xương, có phải ngày nào cậu cũng bị lương tâm cắn rứt không hả, bởi vậy làm người không nên xấu xa quá, cuối cùng chỉ chính mình chịu giày vò thôi.”

Thẩm Nhân Kiệt đáp lại: “Làm người không nên quá tốt, làm một vài việc tốt thì là sẵn sàng giúp người, làm quá nhiều thì sẽ biến thành ham chuyện bao đồng, cuối cùng tự liên lụy mình không lấy nổi chồng.” Lúc nói câu này, anh cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi thương cảm khó gọi tên, thương cô không bao giờ biết chọn thời cơ lùi bước, không bao giờ biết thỏa hiệp... Tuy rằng miệng cô luôn ra vẻ lối đời, nhưng sự thực đã chứng minh cuộc đời cô chỉ toàn những tai nạn. Cô giống như bầm sinh đã có một chữ “dũng” treo trước ngực, tuy mình đầy thương tích nhưng vẫn không biết sợ hãi là gì.

“Này, đồ đàn ông thôi, nói chuyện cũng không nhường tôi một chút được sao, cứ nhất thiết phải câu đố câu chát vậy à? Tôi có hay dở thế nào đi nữa thì cũng là phụ nữ chứ.” Cô cốc mạnh lên đầu anh một cái.

“Vậy mới thấy chị quần hồng chẳng kém tu mi chứ?” Cô thật không chút thương tình, cốc đầu anh đau thấu trời, nhưng Thẩm Nhân Kiệt vẫn không quên khích bác cô.

Cô mặc kệ anh, dù gì hai người chắc chẳng bao lâu nữa cũng hết duyên nợ. Người ta vốn là như vậy, đám bạn nổi khổ ngày ngày đi học cùng nhau hồi tiểu học bây giờ chẳng biết sống chết nơi nào, hướng hồ chỉ là một người bình thường đến mức chỉ là đồng nghiệp trong nửa tháng. Cô ngược lên nhìn bầu trời, những vì sao giăng đầy trời đều là nước mắt của ai đó biến thành, có phải chẳng mỗi ngôi sao đều là sự đắng cay của một người trên cõi đời, ánh sao ấy nhất định là ánh mắt của kẻ tiếc thương đang rưng rưng nhìn xuống mặt đất.

Cô biết anh có quá khứ riêng, có nỗi khổ riêng, nhưng cô không thể tha thứ, cho dù chắc chắn anh không cần sự tha thứ của cô, cô khe khẽ nói: “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu, hy vọng ngày mai chúng ta không phải gặp nhau nữa.”

Anh khựng lại một lát, sau đó hỏi: “Vậy chị muốn thế nào?”

“Ngày mai tôi muốn nghỉ phép, tôi bệnh rồi, trại hè là do các người tổ chức, tôi được coi là bị thương do công việc, các người nhất định phải bồi thường.” Cô đồng dục nói.

Thẩm Nhân Kiệt rịn ra những giọt mồ hôi lấp lánh, sau đó anh thở phào. Không biết vì mệt, vì sợ, hay vì bị người phụ nữ lạ lùng này làm rung động: “Nhớ lấy hóa đơn đấy.”

“Tôi nhớ mà, cậu yên tâm.”

Khi sắp về đến nơi cắm trại, cô vừa dọa nạt, vừa dụ dỗ, vừa van xin anh thả cô xuống, tình cảnh của cô đã bi đát thế này, không cần đi chuốc thêm một lễ rửa tội bằng mắt nữa. Anh nói: “Chị muốn dỡ củ giết la đấy phóng.” Nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đặt cô xuống.

“Tôi chưa từng thấy con la nào độc địa như vậy.” Cô đứng một chân loạng choạng không vững, anh vội đỡ lấy cô.

Đi đến nơi cắm trại, những người vốn còn chút lo lắng cho Thẩm Đình, nay thấy cô trở về cùng Thẩm Nhân Kiệt thì khi mũi khinh bỉ rồi ai về lều nấy.

Thẩm Đình đang định rẽ về lều của mình thì Tạ Huyền cũng vừa về đến, thấy cô bị thương, anh bèn hỏi: “Ồi, chị bị sao vậy?”

Thẩm Đình liếc anh một cái sắc như dao: “Tôi không muốn nói chuyện với loại lòng lang dạ sói như cậu.”

Tạ Huyền vẫn không mảy may tức giận, anh nói với vẻ quan tâm: “Chân chị thế này sẽ bị viêm đấy.”

“Chết được là hay nhất.”

“Chỗ tôi có thuốc, bây giờ tốt nhất là chị cùng tôi qua đó sơ cứu vết thương.” Tạ Huyền nói.

Thẩm Nhân Kiệt quay sang nhìn cô: “Không chừng chị ta muốn giành một suất dự Paralympic.”

Thẩm Đình chỉ muốn xông tới nhổ phăng nanh độc của anh. Cô chưa kịp hành động thì anh đã chạy về phía cô. Tuy nhiên anh không bạo lực như vậy, mà chỉ khẽ khàng dìu cô, hạ giọng nói: “Đi thôi.”

Anh dìu cô vào trong lều của Tạ Huyền, Tạ Huyền đem hộp thuốc dự phòng ra, lấy thuốc sát trùng rửa vết thương cho cô: “Có thể sẽ hơi đau đấy.”

Thẩm Đình còn chưa kịp nghĩ thì một cơn đau như lửa nung ập tới, cô cắn chặt môi, mồ hôi trên trán rịn ra lấm tấm.

Thẩm Nhân Kiệt đứng một bên cau mày nói: “Nếu đau thì phải cho người ta biết chứ.”

Thẩm Đình chẳng buồn nhìn anh: “Xì, có thứ đau nào mà tôi chưa trải qua, chút cồn con...” cơn đau nhói lên tận óc, cứ như Tạ Huyền cố ý mạnh tay lấy tăm bông vệt vết thương của cô ra vậy, cô phát mạnh lên lưng anh, gào lên: “Cậu muốn giết chết tôi hả.”

Tạ Huyền liền nói: “Xin lỗi, tôi không hề cố ý.” Sau đó hai người đàn ông không cầm lòng nổi cười phá lên.

“Hai kẻ các người sẽ xuống địa ngục.” Thẩm Đình đưa ra phán quyết cuối cùng cho họ.

Trại hè từng bừng náo nhiệt bỗng trở thành trại tiễn biệt với mỗi người một nỗi niềm riêng, mọi người tạm biệt nhau không lấy gì làm vui vẻ. Thẩm Đình mang về mặt tối sầm, để Thẩm Nhân Kiệt đưa đến bệnh viện băng bó, sau đó lại hằm hằm để anh đưa về chung cư, tự mở cửa xong ném ánh mắt sang nhìn anh: “Cậu không định vào đây chứ?”

Thấy anh không lên tiếng, cô lại nói: “Cậu bỗng nhiên lại biến thành ông chủ tốt à, xem ra cậu muốn vào chăm sóc tôi. Cậu diễn xuất tốt quá, đáng lẽ cậu nên đi làm gián điệp hay đặc vụ gì đấy, nếu không thật uổng phí tài năng.”

“Chị muốn nói gì thì nói thẳng, đừng có mát mẻ như thế.” Thẩm Nhân Kiệt ngắt lời cô.

“Tôi nào dám nói gì!” Cô lấy điện thoại gọi cho Cao Hiểu Vi: “Cao tiểu thư, chị cô bị tai nạn lao động, cô mau đến mà chăm sóc chị cô.”

Sau khi hai người phụ nữ “chí ch chí chóc” trên điện thoại xong, Thẩm Đình cúp máy: “Cậu xem, bây giờ tôi không cần cậu nữa, cậu đi được rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt lẳng lặng nhìn cô hồi lâu: “Chị luôn đem cả cảm xúc trong công việc vào tình cảm cá nhân sao?”

“Đừng nói bừa, tôi với cậu chẳng có chút tình cảm cá nhân nào hết, để người khác nghe thấy không hay đâu.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Được, vậy tôi đi trước.” Thẩm Nhân Kiệt nói xong quay lưng đi thẳng.

Thẩm Đình giương đôi mắt trách móc, trừng trừng nhìn bóng anh đi khỏi, sau đó mới tập tễnh nhảy lò cò vào trong nhà. Xuống đến dưới lầu, Thẩm Nhân Kiệt bất chợt thấy thần thờ, trên lối đi trồng hoa chan chứa nắng vàng, hoa nở cuối hè còn rực rỡ hơn cả hoa xuân, mùi hương nồng nàn khó tả, chẳng khác chi người phụ nữ đã bước sang mùa hè của đời người. Như có điều suy tư, anh ngược lên nhìn cửa sổ phòng cô, những thân dây cát đằng xanh mơn mẫm trên bậu cửa thông thả buông xuống, làm người ta nhớ đến khung cửa sổ tuyệt đẹp của nàng Juliette. Có một con chim màu xanh cứ chốc đi, chốc dừng, riu rít trên bậu cửa sổ nhà cô.

Một lúc sau, Cao Hiểu Vi vừa đi vừa hát oang oang xông vào nhà Thẩm Đình, cô ăn mặc theo phong cách trăm hoa đua nở, một chiếc áo sơ mi rộng trước ngực màu đỏ chói, sau đó màu đỏ này còn đan xen vào những chỗ khác màu xanh lá cây, trông chẳng khác gì một con chim anh vũ, không chừng là do con chim xanh trên bậu cửa ban này biến thành. Nhìn thấy chân Thẩm Đình bị quần băng kín mít, cô lấy tay che miệng, kinh hoàng nói: “Bà chị, sao lại ra nông nỗi này? Cậu bị thế này không chỉ hỏng nửa thân người đâu, mà là hỏng cả nửa đời còn lại đấy!” Động tác của cô khoa trương như cảnh kết thúc của một tập phim truyền hình, khiến cho bạn vừa sợ hãi vừa tò mò, muốn xem tập tiếp theo cho bằng được.

Thẩm Đình nói giọng ma quái: “Tôi nói này Cao tiểu thư...” cô cố ý rê dài giọng như người ta đọc thoại trong Kinh kịch: “Cô đến chạy tang à! Bát Giới nhà cô cuối cùng đã chịu thả cô ra khỏi thôn Cao Lão rồi đấy.”

“Đáng ghét, đáng ghét quá, tại sao không phải miệng cậu bị thương, mà là chân cậu bị vạ thay vậy chứ?”

Cao Hiểu Vi ngồi xuống cạnh cô, cầm chân cô xem tới ngó lui, trông như một chuyên gia đang dùng kính phóng đại để giám định một món cổ vật: “Sao cậu lại tự hành hạ mình ra thế này, kiếm chẳng được bao nhiêu tiền, bỏ hết tuổi xuân rồi bắt đầu muốn bỏ mạng, những tên đàn ông tòa soạn ấy chẳng có lấy một tên ra hồn để con gái nhà lành như chúng ta lấy làm chồng, tớ thật không hiểu, rốt cuộc cậu bám riết ở nơi ấy để được gì?” Cô nói nghe như Thẩm Đình đang theo đuổi một nghề bất chính.

Thẩm Đình nghĩ thấy cô nói thật đúng, những lý lẽ này đều đúng, nhưng... “Ồi dào, chuyện dài lắm.”

“Vậy nói ngắn gọn đi.” Cao Hiểu Vi là người tính thẳng như ruột ngựa, ghét tất cả mọi chuyện ấp úng vòng vo.

Thẩm Đình hồi tưởng lại đầu đuôi câu chuyện, bất chợt lửa giận trong lòng lại nổi lên, cô nghiêng răng nghiêng lợi bắt đầu kể khổ: “Còn ai ngoài cái gã mà cậu giới thiệu tớ coi mắt, lần coi mắt đó là sự bắt đầu của cơn ác mộng ám ảnh tớ cả tháng trời nay.” Cô lầm bầm kể lại những tai ương bi thảm đã xảy ra trong một tháng vừa qua: “Đâu ra kẻ chẳng có chút tình người như thế, tớ làm việc ở tòa soạn bao nhiêu năm, nói đóng cửa là đóng làm sao tớ để mặc được, cho nên...”

Cao Hiểu Vi suy nghĩ mấy phút rồi nói: “Không phải đến bây giờ cậu vẫn nghĩ rằng khi ấy anh ta thật muốn đóng cửa tạp chí đấy chứ?”

Thẩm Đình nhìn cô chẳng hiểu gì.

Cao Hiểu Vi nhìn cô với vẻ thương hại: “Việc đã rõ ràng như thế rồi mà cậu vẫn nghĩ không thông, ngốc quá đi mất, IQ nghề nghiệp của cậu thấp đến mức nào hả?”

Thẩm Đình nhìn cô chẳng hiểu gì.

Cao Hiểu Vi nói: “Tổng giám đốc của cậu quả thật rất giỏi hoạt, đừng nói cậu là người trong cuộc thiếu sáng suốt, ngay cả người IQ cao, EQ cao, hoa nhường nguyệt thẹn, ai thấy cũng yêu như tớ cũng thấy bối rối, may mà bây giờ sự việc đều đi đến độ mười mười như vậy rồi thì tất cả đều dễ hiểu.”

Thẩm Đình nhìn cô chẳng hiểu gì.

“Rõ quá mà, tên giám đốc đó chưa từng có ý đóng cửa tạp chí, thậm chí anh ta đang chịu một áp lực rất lớn, bắt buộc phải vực tạp chí dậy. Xét trên toàn cục, ban đầu sở dĩ anh ta đề ra ý kiến đó chẳng qua là vì ba mục đích, thứ nhất là tổng khứ tay giám đốc Đài Loan thùng rỗng kêu to của các cậu, thứ hai là buộc các cậu phải chấp nhận ý tưởng cải cách của anh ta, thứ ba là khơi dậy tối đa tiềm năng của các cậu, để số đầu tiên đạt được kết quả tốt.”

“Cậu dựa vào đâu mà suy đoán như vậy?” Thẩm Đình phản bác một cách yếu ớt.

“Chẳng phải rõ mười mười rồi sao, từ đầu đến cuối anh ta chỉ muốn vực tạp chí dậy, tớ chẳng thấy anh ta có bất cứ hành động nào làm tổn hại đến tạp chí. Lần cắt giảm nhân sự này cũng vậy, dựa vào cái cơ các cậu không đạt được mục tiêu, loại bỏ bớt những người không cần thiết, đồng thời bổ sung nguồn nhân lực có chuyên môn về tạp chí điện tử. Thẩm tiểu thư à, IQ như cậu chỉ quanh quẩn xó bếp được thôi, bo chen ra xã hội làm chi để thành con cò trong tay người ta.”

“Cậu nói từ đầu đến giờ anh ta luôn lợi dụng tớ sao?”

“Cũng không thể nói như vậy, nhìn chung tất cả mọi việc đều cho thấy cậu tự nguyện, không thể xem là lợi dụng.”

“Tức chết mất thôi.” Thẩm Đình giậm chân định đứng dậy, tai hại là chân cô đang bị thương, cảm giác đau như giẫm phải mũi dao nhọn vậy, cô ối lên một tiếng rồi ngồi trở lại ghế: “Tớ muốn nghỉ việc, tớ sẽ viết đơn ngay. Lấy giấy cho tớ.”

“Đừng giận quá mất khôn!”

“Nếu giận quá mất khôn thì tớ đã xách dao phay đến công ty rồi, bây giờ tớ rất bình tĩnh.”

“Làm náo loạn cả một tòa soạn, cứ như tướng quân muốn cưỡi giáp về quê.” Cao Hiểu Vi vừa cảm râm vừa đi lấy giấy bút.

Thẩm Đình viết như rồng bay phượng múa đầy kín một trang giấy, sau đó đưa cho Cao Hiểu Vi: “Đến công ty đưa cho người đó giúp tớ.”

“Tại sao? Tại sao?” Cao Hiểu Vi bất bình.

Thẩm Đình thừa biết chị chàng kỳ thực rất ham nhúng tay vào những việc như thế này, nên cứ dúi đơn từ chức vào tay Cao Hiểu Vi. Cao Hiểu Vi mở ra đọc mấy câu: “Tôi vốn nghĩ cậu chỉ hơi khắc nghiệt chứ làm người cũng không đến nỗi tệ. Tôi nghĩ mọi người cùng nhau dốc lòng làm việc thì nhân định sẽ thắng thiên, khi chúng tôi làm tốt tập chí thì cậu cũng sẽ hòa nhập vào tập thể của chúng tôi. Nhưng hóa ra cậu vốn không phải là người mà là ma quỷ, người và quỷ không đi chung đường, tôi sao có thể tiếp tục cộng tác với cậu... Mọi người hay dở tôi chủ cùng nhau, nếu đã không thể trên dưới đồng lòng, thì thôi đành đường ai nấy đi...”

Cao Hiểu Vi đọc xong liền nói với vẻ vô cùng nham hiểm: “Anh ta đọc xong có tức đến nỗi đập đầu vào tường mà chết không nhỉ, wonderful, viết đặc sắc quá. Tôi quyết định chuyển bức thư này đi. Cậu cứ lo bảo trọng, ở nhà đợi tin tốt của tôi.”

Vừa mới đến công ty của Thẩm Đình, Cao Hiểu Vi cảm nhận ra ngay không khí nặng nề như trên chiến trường Hán – Sở, cô thông báo tên tuổi rồi nhờ tiếp tân đưa cô đi gặp tổng giám đốc của họ, tuy rằng cô nói rất khê, nhưng mấy ngày nay lỗ tai của nửa số người ở đây đã tiến hóa thành tai nghe của Seinnheiser, chút tạp âm nhỏ bé đến đâu cũng tóm lấy được, ai nấy nhất loạt ngoái đầu nhìn cô.

Cô bước vào văn phòng, nhìn thấy Thẩm Nhân Kiệt mặc áo sơ mi đơn giản màu xám nhạt, khi anh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt lạnh băng giống như viên ngọc sáng lấp lánh trong kho báu hải tặc bị chôn vùi dưới đáy biển sâu.

Cao Hiểu Vi khê thở dài: người ta nói không sai, người đẹp đến đâu thì lòng dạ xấu đến đó. Cô lấy giọng lên tiếng: “Chào anh, tổng giám đốc Thẩm.”

“Chào chị.” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng trả lời.

Ở trong này không cần dùng điều hòa nhiệt độ cũng tự động xuống vài ba độ, Cao Hiểu Vi nghĩ. “Là thế này, tôi là bạn của Thẩm Đình, đến đưa đơn từ chức giúp cô ấy, anh cũng biết cô ấy không tiện đến.”

“Vậy sao, chuyện này chị cũng làm giúp à, chị là gì? Là bồ câu đưa thư sao? Nhưng mà xem ra không giống lắm, giống con vẹt đang học nói hơn.” Anh khê nhếch mép, rõ ràng đã sớm biết cô đến đây với ý gì.

Cao Hiểu Vi ngớ người: đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, đây là lẽ ra mắt của anh ta... Cô đã hiểu tại sao Thẩm Đình sống chết đòi nghỉ việc, ở cạnh anh ta giây nào tâm hồn sẽ bị trọng thương giây ấy. Cô đưa đơn từ chức của Thẩm Đình cho anh, bụng cười thầm chờ xem vẻ mặt nổi giận của anh.

Thẩm Nhân Kiệt đón lấy lá đơn, kẹp nó giữa hai ngón tay, sắc mặt quả nhiên trở nên khó coi, dường như trong lòng đang do dự điều gì.

Cao Hiểu Vi nhắc nhở đầy đắc ý: “Anh mở ra đọc đi.”

Thẩm Nhân Kiệt hoàn hồn, cầm lấy tờ đơn, ném nó vào máy hủy giấy một cách điêu luyện.

Cao Hiểu Vi lại ngó người ra, tình tiết này cô hoàn toàn không mong đợi. Một lúc sau cô mới tìm ra lời để nói: “Anh, anh còn chưa đọc kia mà. Thật...”

“Tôi không cần phải đọc, nói với cô ta tôi không phê chuẩn, bảo cô ta lập tức quay lại làm việc. Câu này rất đơn giản, cô đã là vẹt thì chắc cũng nhại lại được nguyên câu chứ!”

...

Cao Hiểu Vi nhớ cô đến là để chiêm ngưỡng nét mặt bị sỉ nhục buồn cười của Thẩm Nhân Kiệt, đâu ngờ được thấy khuôn mặt bị sỉ nhục của chính cô đang soi trên tấm gương trong nhà vệ sinh.

Cao Hiểu Vi vừa vào đến nhà Thẩm Đình đã mắng như tát nước: “Cậu làm ở cái công ty quái quỷ gì thế, sao cậu không nói trước, bà đây chưa bao giờ gặp phải thứ tiện nhân như thế...”

“Chẳng phải tớ kể với cậu suốt sao, tại cậu bỏ ngoài tai lời của tớ, còn việc từ chức sao rồi?”

“Anh ta bảo cậu khỏi chân thì đi làm ngay.”

“Cái gì, cậu điên rồi à? Cậu cứ thế đồng ý à?”

“Làm gì có chỗ cho tớ nói, đơn của cậu anh ta chưa buồn xem đã ném thẳng vào máy hủy giấy cho ra cám rồi. Anh ta không hề tôn trọng cậu, cậu tuy là cấp dưới nhưng cũng lớn hơn anh ta vài tuổi chứ.” Cô bạn Cao Hiểu Vi rất giỏi thêm mắm dặm muối.

Thẩm Đình mắng: “Cậu đừng chọc tức tớ nữa, tớ sắp phát điên rồi đây.” Cô gọi điện cho anh, sau ba hồi chuông, đầu bên kia nghe máy, Thẩm Đình liền phủ đầu: “Tại sao cậu không đọc đơn từ chức của tôi?”

“Không phải chị đích thân đến, tôi sợ đó là giả.”

“Ai lại đi giả mạo một tờ đơn từ chức? Cậu nghĩ tôi là con nít ba tuổi à?”

“Việc này khó nói lắm, trên đời này không có gì không thể là giả, chị nói đúng không?” Anh nói như không có chuyện gì.

“Mặc kệ cậu, tóm lại tôi nghỉ, làm chung với cậu thêm một ngày là lỗ của tôi một ngày.”

“Dù gì chị cũng lỗ cả nửa đời rồi, hai ba ngày có đáng gì, tôi đang bận, về nói sau nhé.” Anh không đợi cô nói hết đã cúp máy.

Thẩm Đình có muôn ý ngàn lời định “hỏi thăm” người nhà anh, không ngờ chưa kịp mở miệng đã bị chặn lại, cứ như khi thưởng thức món ngon, vốn muốn nhâm nhi từng ít một, ấy vậy mà không cẩn thận nuốt tọng cả miếng, chưa nếm ra mùi vị gì, còn suýt bị chết nghẹn. Thẩm Đình tức quá nhắc mấy gọi anh lần nữa, nhưng bên kia mới đổ một hồi chuông đã cúp máy, cứ lặp lại thế cả chục lần.

Cao Hiểu Vi ngồi cạnh bên bắt đầu thấy chướng mắt: “Cậu dừng lại chút đi, cậu thì tức đến nhảy dựng lên, còn anh ta ở bên kia thì thông dong lắm. Cậu xem tổ chất tâm lý của người ta cao chưa! Cậu ráng chơi ráng chịu đi vậy.”

Thẩm Đình quay sang nói với Cao Hiểu Vi: “Cậu nói thế mà nghe được à? Cũng tại cậu giới thiệu tôi cho tên Sao Chổi đó, cậu còn chê tở chưa đủ lắm sao?”

Cao Hiểu Vi đã thấm thía thế nào là “giận cá chém thớt”.

Sau khi Cao Hiểu Vi đi khỏi Thẩm Đình vẫn ngồi hậm hực, vừa nghe thấy tiếng mở cửa nhà đối diện cô liền lò cò ra mở cửa hét anh đứng lại. Có vẻ như đã liệu trước việc này, anh quay lại bình tĩnh nhìn cô, chùm chìa khóa trong tay khê rung, phát ra tiếng lách cách vui tai.

“Cậu dựa vào cái gì mà không cho tôi từ chức?”

“Tôi nghĩ cho chị thôi.”

“Thôi đi, loại người như cậu mà nghĩ cho tôi, tôi vừa nghe đã phát sợ... Rốt cuộc cậu muốn gì, nói thẳng ra đi.”

“Chị còn nhớ anh tài xế lái thay đó không, chị chắc không muốn thành ra giống anh ta chứ. Chị có khoản tiết kiệm nào không? Nếu như thất nghiệp rồi, bây giờ công việc khó tìm như thế. Trong mấy tháng này chị sống bằng gì? Thời gian quá nhiều tiền quá ít là một điều rất đáng sợ, đủ để khiến người ta phát điên. Huống hồ, cái nghèo cũng như bệnh tật, lâu ngày sẽ khiến người ta ghét bỏ, đến lúc đó bạn bè đều sẽ xa lánh chị, chị sẽ thê thảm lắm.”

“Ai mượn cậu lo, bạn bè của tôi không mất nhân tính như cậu.” Thẩm Đình phản kích không nương tay.

“Vậy sao? Tôi thấy năng lực làm việc của chị rất tốt, nếu như ở lại công ty, tôi có thể xem xét tăng lương.”

“Hừ, muốn dùng tiền mua tôi à! Bà đây chẳng sợ gì chiêu này của cậu.”

Anh cười nhạt: “Ồ, suýt nữa tôi quên mất, chị còn có người nuôi, chị chuẩn bị làm bỏ nhí toàn thời gian rồi chứ gì. Có điều chị phải biết, không phải người phụ nữ nào cũng có thể không hề kiếm ra tiền mà vẫn an tâm vì có đàn ông cung phụng đâu. Huống hồ người đàn ông này...”

“Huống hồ người đàn ông này thế nào?” Cô hỏi ngược.

Thẩm Nhân Kiệt vốn đợi cô phủ nhận, cho dù là thật, ít nhất cô cũng nên phủ nhận. Thế nhưng cô không làm vậy, anh cảm thấy tâm trạng của mình, vì một nguyên nhân không thể gọi tên, trong tích tắc đã trở nên rất kém. Kỳ thực anh muốn nói: tính cách của chị không phải là loại để người ta nuôi như thú cưng. Nhưng anh chỉ vung chùm chìa khóa trong tay một cách vô thức: “Điều này chắc chị tự biết.”

“Sao lúc nào cậu cũng tin chắc vào phán đoán của mình như thế?” Thẩm Đình cười nhạt hỏi.

“Ý chị là chị không có sao?”

“Có hay không là việc của tôi, tôi để người ta bao cũng là việc của tôi.”

“Có khí phách quá, cảm động quá, cảm động không ai bằng ấy.” Thẩm Nhân Kiệt lòng càng tức giận thì miệng lưỡi càng cay độc.

Trong lòng Thẩm Đình dậy lên một làn sóng căm phẫn, anh ta chỉ đánh giá người ta bằng con mắt kim tiền, người có thể sống ở đây nếu không phải là con nhà có tiền thì là vợ bé của kẻ lắm tiền, thế giới của anh sao mà tuyệt đối đến thế. Cô đóng sầm cửa, bỏ anh lại ở bên ngoài.

Thẩm Nhân Kiệt bị tiếng sập cửa làm giật mình, rồi mới quay lại mở cửa nhà mình. Kỳ thực anh không muốn mỗi lần nói chuyện với cô đều kết thúc như vậy, nhưng thói quen nhiều năm đã khiến mỗi lời nói qua miệng anh đều biến thành lưỡi kiếm làm tổn thương người khác.

Vừa vào nhà, anh ném bừa chìa khóa lên bàn rồi nằm vùi mình trên sofa. Anh muốn cất phăng mọi ý niệm tò mò, quyến luyến mông lung mà dai dẳng này. Anh tự nói với mình: đó chẳng qua là một cô gái lỗ thì, mà lại còn có thể là bồ nhí của người ta. Bài học quá khứ chưa đủ nhắc nhở anh cẩn thận với hạng phụ nữ phù phiếm hay sao?

Anh không có lý do gì để ngồi đây như kẻ bị thương. Càng nghĩ càng giận, anh chụp lấy chùm chìa khóa rồi ném mạnh vào tường.

Thẩm Đình đã quyết tâm từ chức nên cứ mặc tình nghỉ làm không phép. Giờ nghỉ trưa, Thẩm Nhân Kiệt thần thờ nhìn chỗ ngồi bị bỏ trống của cô, cứ như chỗ trống ấy đang ở trong tim anh mà phát ra tiếng vọng của sự cô đơn, hóa ra việc thiếu vắng một người cũng có thể khiến người ta khó thích nghi đến thế. Đúng lúc ấy thì Thẩm Đình được Cao Hiểu Vi dìu bước vào công ty. Lúc ngang qua chỗ Vua Nhiều Chuyện, Thẩm Đình mỉm cười gật đầu, như thể một cao thủ võ lâm tuy tạm thời mất đi võ công nhưng uy danh vẫn còn, đang dùng vô tự thiên thư để chỉ điểm cho kẻ tiểu bối vô danh ở quây tiếp tân. Vương Bát Quái tư chất trì độn, nhìn thấy Cao Hiểu Vi hùng hổ trở lại, còn đưa cả bệnh nhân theo thì ngỡ ngàng hóa đá. Đến khi cô kịp phản ứng lại thì Thẩm Đình đã vào văn phòng của Tạ Huyền.

Người nhảy bèn như Tạ Huyền vừa nhìn đã biết Thẩm Đình đến với ý gì, anh thông thả đứng dậy, mời cô ngồi, khuôn mặt nở nụ cười đầy quan tâm: “Chị đâu cần phải vội đi làm như thế, cứ nghỉ thêm vài ngày có sao đâu, chị là có trách nhiệm quá đấy, vừa này tôi mới dặn dò nhân viên nên cố gắng học tập chí.”

Thẩm Đình cười nhạt: “Học cái tinh thần chớ sẵn bị lừa gạt vẫn một mực trung thành của tôi ấy à.”

Tạ Huyền thật không biết cô lấy đâu ra nhiều oán khí như thế, chỉ mỉm cười ôn hòa: “Chị so sánh khắc nghiệt quá, chúng tôi coi trọng tinh thần chuyên nghiệp và tài năng của chị, tôi và Nhân Kiệt khâm phục nhất là người có tài năng, thật đấy.”

Cao Hiểu Vi phì cười thành tiếng, cô vội vã một tay bịt miệng, tay kia làm động tác “mời tiếp tục”: “Xin lỗi, tôi không kèm được, xin anh cứ tiếp tục.”

Thẩm Đình không muốn lời thôi: “Hôm nay tôi đến để từ chức, tôi tin rằng anh không có quyền không phê chuẩn.”

“Tại sao chị cứ nhất định từ chức, tôi thật không hiểu, một công ty cắt giảm nhân sự là việc hết sức bình thường, cho dù chị có cảm tình với nhân viên thì cũng phải đứng trên lập trường của công ty, chúng ta đều muốn công ty đi lên, chẳng phải sao? Nhìn từ góc độ nguồn nhân lực, tôi không hy vọng để thất thoát những nhân viên ưu tú.” Tạ Huyền thắc mắc tại sao lần này cô lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Thẩm Đình ném đơn từ chức lên bàn, Tạ Huyền đẩy nó ngược trở lại: “Nếu việc chị từ chức có liên quan đến Thẩm Nhân Kiệt, tôi có thể giải thích giúp cậu ấy. Con người cậu ấy hơi lạnh lùng, xưa nay chưa từng chủ động bày tỏ, giải thích hay tâm sự với ai, nên người khác rất khó hiểu cho anh, nhưng kỳ thực cậu ấy là người tốt.” Thẩm Đình vừa định buông lời mỉa mai thì kẻ phá bình Thẩm Nhân Kiệt đẩy cửa bước vào. Cao Hiểu Vi ngày thường to gan như vậy cũng bất giác nép sang phía Thẩm Đình để tránh bị công kích lần nữa.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn Thẩm Đình: “Tôi hỏi chị câu này với tư cách cá nhân, nghỉ việc xong chị chuẩn bị làm gì?”

“Việc này tôi phải báo cáo với cậu sao?”

“Đồng nghiệp với nhau, tôi là bạn nên cảm thấy cần cho chị vài lời khuyên chín chắn.” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng nói, Tạ Huyền thấy những lời mình nói ban này đều đã đổ sông đổ biển, bất giác hướng ánh mắt ngơ ngàng nhìn Thẩm Nhân Kiệt.

“Cậu nghĩ tôi rời khỏi nơi này thì sẽ không tìm được việc làm sao, cậu coi thường tôi quá đấy.”

“Không phải coi thường chị, nhưng giả sử chị đến chỗ tôi xin việc, tôi chắc chắn sẽ không nhận.”

“May mà loại ông chủ thiếu phẩm cách như cậu hiếm lắm.”

Thẩm Nhân Kiệt vẫn giữ giọng bình tĩnh, phân tích tình hình cứ như một chuyên gia chứng khoán phân tích thị trường: “Chị tuổi ngót ba mươi, việc đầu tiên tôi nghĩ đến không phải năng lực của chị, mà là chị có thể vừa vào công ty chưa bao lâu đã bắt đầu nghỉ cưới, rồi nghỉ thai sản, sau đó lại phải chăm sóc con, nghỉ phép liên tục, đi trễ về sớm. Con nhỏ giai đoạn này cần chăm sóc nhất, chị phải chia sẻ đến sáu mươi phần trăm sức lực vào chăm sóc chồng con, thử hỏi với rủi ro lớn như vậy, tại sao tôi không chọn người khác.”

“Cậu đúng là một ông chủ sáng suốt, trước đây tôi có mắt không thấy Thái Sơn.” Thẩm Đình để tình cảm lẫn át lý trí, tức giận mĩa mai anh.

Cao Hiểu Vi ngồi cạnh bên bình tĩnh ơn, thấy lời nói của anh không phải là rung cây dọa khỉ nên thì thầm với cô: “Sao Chối nói có lý đấy, bạn học tớ đi phỏng vấn vòng cuối tại một công ty nước ngoài, chỉ vì nguyên nhân này mà bị loại. Công ty trong nước càng khó phải nói.”

Thẩm Nhân Kiệt ngồi xuống, ngả lưng vào ghế tạo tư thế thoải mái để trực diện với cô: “Tôi nghĩ chị ra đời cũng nhiều năm rồi, tuổi thanh xuân của người phụ nữ có hạn, không nên xử sự quá bùng bột, mà phải suy nghĩ thực tế một chút.”

“Cám ơn cậu đã nhọc lòng vì tôi. Cậu đã giỏi tính như thế thì sao không tính xem những nhân viên bị cậu sa thải sẽ như thế nào?” Thẩm Đình hơi dao động, trong lòng hy vọng anh đổi ý.

“Điều này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của tôi.” Anh lắc đầu.

“Cậu vẫn quyết ý sa thải nhân viên?” Thẩm Đình ôm một tia hy vọng mong manh.

“Đây là do yêu cầu phát triển của công ty, chị chắc không ngu ngốc đến mức không hiểu chứ?” Thẩm Nhân Kiệt lãnh đạm trả lời.

“Nếu đã như vậy thì không cần nói tiếp nữa.”

“Đây là hai việc khác nhau hoàn toàn, chị không cần phải gom cả làm một, cũng không cần phải vì ai mà thí mạng như vậy, chị được gì chứ?” Thẩm Nhân Kiệt tức giận ngồi thẳng lên, không để ý thấy giọng điệu của mình đã trở nên nghiêm khắc.

“Chỉ ít họ cũng không nhìn tôi bằng ánh mắt đó.”

“Ồ, hóa ra chị để tâm đến hình tượng của mình trong mắt người khác và sự đánh giá của người khác đối với mình như vậy, tâm lý này của chị có khác gì mụ hoàng hậu trong truyện Bạch Tuyết, ngày ngày đều cần nghe những lời nịnh hót của gương thần mới thấy thỏa mãn, chị không thể tự phán đoán giá trị của chính mình sao? Không thể tự cân nhắc hành vi của chính mình hay sao? Chẳng trách đến giờ chị vẫn trắng tay, thật đáng thương.” Thẩm Nhân Kiệt càng nói càng giận, càng nói càng cay nghiệt.

Tự đứng bị so sánh với mụ hoàng hậu độc ác, Thẩm Đình cũng giận đến mức ngũ quan bốc khói, muốn đứng lên nhưng sợ đau, cho nên càng phát hỏa: “Tôi không còn là nhân viên của cậu nữa, cậu không có tư cách gì chỉ trích nhân sinh quan của tôi. Tôi không sống dựa vào sự đánh giá của người khác, mà là dựa vào tình cảm của chính mình. Không phải tôi không biết vứt bỏ nó để biến mình thành kẻ máu lạnh bất chấp thủ đoạn thì cuộc đời tôi sẽ đạt được nhiều thành công hơn. Nhưng tôi tuyệt đối không thể làm như vậy, bởi chính nhờ nó mà tôi dù trắng tay vẫn thấy mình đủ cao quý. Tôi cho rằng tình cảm là vô giá, còn cậu thấy nó vô giá trị. Giá trị quan đã khác biệt như vậy, tiếp tục cộng tác chỉ thêm khổ đôi bên. Tôi muốn nói với cậu một câu, kỳ thực cậu là người đáng thương nhất.”

Thẩm Đình nói xong, không khí trong văn phòng càng trở nên nặng nề, cô lại thêm dầu vào lửa, quay sang nói với Cao Hiểu Vi: “Trời ạ, mỗi lần nói chuyện với anh ta xong, chị đây đều muốn nghỉ việc ngay lập tức.” Cao Hiểu Vi và Tạ Huyền nhìn Thẩm Nhân Kiệt, hai chân mày của anh đã nhíu sát vào nhau, sắc mặt u ám như đám mây đen trước giờ giông bão. Tạ Huyền muốn nói gì đó để cứu vãn nhưng Thẩm Nhân Kiệt đã lên tiếng trước: “Tôi chưa từng cầu xin ai, cũng không cần ai cầu xin, hơn nữa chị ra đi sẽ khó tìm được việc làm. Nói một câu cuối cùng, chị muốn đi hay ở?” Anh hỏi gần từng tiếng.

Thẩm Đình nói với Cao Hiểu Vi: “Xem ra chúng ta đi được rồi, may quá đi mất, rốt cuộc cũng giải quyết xong xuôi.” Cao Hiểu Vi dìu Thẩm Đình, công đức viên mãn rời khỏi đó.

Thẩm Nhân Kiệt giận đến run người, bàn tay cầm ly gần như muốn in cả vân tay lên đó. Tạ Huyền định tiến cô ra khỏi cửa nhưng Thẩm Nhân Kiệt ngăn anh lại: “Kệ cô ta.”

Thẩm Nhân Kiệt về văn phòng của mình, Tạ Huyền ở phía sau nói với một câu: “Này cậu, chẳng qua là một nhân viên từ chức thôi, cho dù là trợ thủ đắc lực đến đâu đi nữa cũng không cần phải tức giận đến thế.”

Thẩm Nhân Kiệt khựng lại, trừng ánh mắt dữ tợn nhìn anh. Tạ Huyền lại nói: “Đã giữ không được cô ấy, vậy có nên tìm cho cậu một trợ lý mới không?”

Thẩm Nhân Kiệt nổi giận: “Cậu không thấy phiền sao, những việc này cậu không để sau hãy nói được à?”

Mọi người thấy Thẩm Đình từ chức oanh liệt như vậy, rõ ràng là để chứng minh sự thanh bạch của mình. Nay người đi nhà vắng, họ không khỏi nhớ đến bao nhiêu điều tốt đẹp về cô, không ít người bắt đầu thấy hối hận.

Cao Hiểu Vi dìu Thẩm Đình ra đến đường, trong lòng bồn chồn buột miệng hỏi: “Cậu chắc mình không phạm sai lầm đấy chứ?”

“Sao mà cả cậu cũng nghi vậy?”

“Tớ thấy tên Sao Chổi đó tuy tính tình cổ quái, nhưng anh ta đối với cậu không tệ, loại ông chủ như vậy thưởng Tết cũng được nhiều hơn, cậu đúng là có thù với tiền.”

“Nếu cứ ngồi nhìn những đồng nghiệp đó bị sa thải, tớ sẽ tự trách mình.”

“Đâu phải việc của cậu, hơn nữa, một công ty cắt giảm nhân sự để phát triển thực ra không có gì quá đáng, tớ thấy giá trị quan của cậu có vấn đề.” Cao Hiểu Vi chẳng biết tại sao lại biến thành luật sư của bị cáo.

“Nhưng anh ta quay ngoắt 180 độ, những nhân viên vì nể tình tớ mà ở lại bị đối xử như vậy, tớ đứng ngoài cuộc được sao? Không thể nào! Hơn nữa nếu như giá trị quan của tớ có vấn đề, mâu thuẫn với công ty, vậy thì tớ càng nên đi.”

“Ông chủ luôn có quyền quyết định mọi việc trong công ty của mình mà, cậu đúng là đồ ngốc.”

“Cứ coi tớ là đồ ngốc đi, dù sao tớ cũng chẳng phải chỉ mới làm có một hai việc ngu xuẩn.” Thẩm Đình cười khở.

“Chị hai à, cậu tính tiếp theo làm thế nào đây?”

“Nghỉ ngơi vài ngày, tiếp tục viết tiểu thuyết. Sau đó tìm việc làm.”

“Cậu làm ơn xem lại tình hình văn học bây giờ đi, tiểu thuyết của cậu có cơ hội xuất bản không? Tuổi sắp lên bảy rồi còn mơ tưởng văn vợ, còn ôm mộng văn chương gì chứ. Thật ngu ngốc hết chỗ nói.” Cao Hiểu Vi phát hiện ra tội tình của cô nàng này đồn trú trúc Nam Sơn cũng không thể ghi chép hết.

“Tớ thấy cậu rất ưng ý công việc ở đây, hay là vào phỏng vấn thử đi, cơ hội rất lớn.” Thẩm Đình lừ mắt nhìn cô.

“Tớ chán sống rồi chắc, đi cung phụng loại người như thế. Chỉ là trực giác tớ mách bảo cậu trị được anh ta.”

“Trực giác? Cậu là thầy bói chắc?” Thẩm Đình vạch lại.

Đã không muốn gặp lại anh ta, nên cho dù gần như sống chung một mái nhà, Thẩm Đình vẫn có vô số cách, hướng hồ cô thuộc lịch trình hằng ngày của anh như lòng bàn tay, chỉ cần cô cố ý tránh mặt anh thì không thể không thành công. Trở lại cuộc sống ăn cơm một mình, xem phim một mình, kỳ thực rất cô đơn. Cứ như một người quen cô độc bỗng nhiên mời cô đến dự một bữa tiệc, rồi ngay giữa lúc vui vẻ lại đuổi cô đi, để cô về sau chỉ có thể nhìn từ xa.

Nói ra thật kỳ quặc, Thẩm Đình dường như trúng phải lời nguyền của Thẩm Nhân Kiệt, mọi cuộc phỏng vấn của cô đều thất bại. Có nơi mới đầu rất ưng ý cô, nhưng đến lần gặp thứ hai lại trở mặt, cô không biết trong đời mình đã đắc tội với vị thần nào?

Lần phỏng vấn thứ mười tám thất bại, chút niềm tin vào bản thân còn sót lại nơi Thẩm Đình đều tiêu tan hết, lẽ nào lại thế này, lẽ nào lại thế này? Cô gọi điện khóc lóc với Cao Hiểu Vi: “Cậu nói xem tớ có chỗ

nào không tốt, mặt mũi ngay ngắn, đạo đức, năng lực, sức khỏe đều ổn cả, họ dựa vào đâu mà không chọn tớ chứ?”

Cao Hiểu Vi thêm dầu vào lửa: “Nói cũng phải. Haizzz, nghĩ một người phụ nữ ba mươi tuổi rồi còn phải bôn ba như vậy, thật là số khổ, tớ cũng thấy cay đắng giùm cậu.”

Thẩm Đình hận không thể lấy dây điện thoại xiết chết ả này.

Lần phỏng vấn thứ mười chín, ấn tượng ban đầu rất tốt, đôi bên đều rất vừa ý; nhưng đến vòng phỏng vấn cuối ác mộng lại tái diễn. Rốt cuộc là sai sót ở khâu nào chứ?

Vừa khéo nhân viên nhân sự đó cũng có duyên với cô, vừa tiễn cô đi vừa nói: “Tôi còn tưởng là chúng ta có thể làm việc cùng nhau kia, tôi đã rất háo hức chuẩn bị hồ sơ cho chị, nhưng thật đáng tiếc.”

Đáng tiếc? Thẩm Đình thấy khó hiểu: “Vậy rốt cuộc tại sao công ty lại đổi ý, tôi thật sự rất thất vọng.”

Cô nhân viên nhân sự cười e dè: “Kỳ thực công ty quyết định như vậy, hẳn chị cũng dễ hiểu.”

“Tôi hiểu cái gì?” Thẩm Đình chẳng hiểu đầu cua tai nheo, cứ như bọn bắt cóc bắt nhầm người mà vẫn đòi người không thân không thích là cô giao ra một triệu tệ tiền chuộc, ngộ nhờ cô chẳng kiếm đâu ra một triệu tệ thì sao? Mà cô lại rất thường gặp “ngộ nhờ”.

Cô nhân viên nhân sự hơi bất ngờ, ngập ngừng một lúc song vẫn nói: “Nghe nói chị đã mang thai, sắp phải gấp rút làm đám cưới, giám đốc lo chị bận bịu quá không thể chuyên tâm công việc, kể cũng là lẽ thường.”

“Tôi mang thai? Sao tôi lại không biết nhỉ?” Thẩm Đình cơ hồ sắp phát điên, thế thì cha đứa bé là ai?

Cuối cùng cô đã hiểu vấn đề bắt nguồn từ đâu. Thật bỉ ổi quá chừng, dám bịa đặt ra chuyện như thế, lại còn cất công đi rêu rao đến từng công ty một. Rốt cuộc là ai đang hãm hại cô thế này? Tuy rằng cô hay làm người khác phật lòng, nhưng đâu có gì nghiêm trọng đến mức kẻ thù phải dụng tâm bày mưu tính kế đến vậy?

Suốt đường về, Thẩm Đình tức đến độ tim muốn ngừng hoạt động, mạch máu hai bên thái dương đập “thình thịch”, cả người như một cỗ máy bị mất kiểm soát. Cô bước quá mạnh, không cẩn thận làm gãy gót giày cao gót, chỉ còn cách bẻ gãy nốt gót giày còn lại, thật thảm hại không gì bằng. Vất vả về đến căn hộ, đang lấy chìa khóa mở cửa thì cảm giác có người đứng sau lưng mình, Thẩm Đình không cần quay lại cũng biết đó là ai.

Thẩm Nhân Kiệt nhàn nhã đứng sau lưng cô, thủng thẳng hỏi: “Dạo này bận quá nhỉ, công việc tìm đến đâu rồi?”

5. Chương 05

Chương 5 – Vẫn luôn là mùa Hè ánh Mặt Trời vẫn đốt bỏng cả mắt chúng ta

Thẩm Đình cố ý nở nụ cười tươi như gió xuân mai mĩ: “Là Tổng giám đốc Thẩm à, lâu quá không gặp, chẳng hay có cao kiến gì?”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai, nhướn mày đáp lời: “Lâu quá không gặp? Ngày nào tôi chả nhìn thấy chị”.

Thẩm Đình không hiểu, đoán chắc anh ta đang chế nhạo mình thôi: “Thật không ngờ tôi có ma lực gì mà khiến người ta khó quên đến vậy, có điều làm một người đàn ông, bụng dạ của cậu hơi quá hẹp hòi rồi đấy”.

“Ừ, không được lớn như bụng dạ chị.” Thẩm Nhân Kiệt cười để lộ hàm răng trắng muốt, khê cúi đầu, tóc mái hơi đổ xuống trước trán, đôi mắt không rõ đang nhìn đi đâu.

“Cậu là đồ lưu manh”. Thẩm Đình vội lấy tay che ngực, rồi quay người đi, không muốn nói chuyện với con người này nữa.

“Chị nghĩ đi đâu thế?” Thẩm Nhân Kiệt vẫn tỏ thái độ như không, làm như chỉ có Thẩm Đình tự nghĩ bậy.

Thẩm Đình không muốn lời thôi với anh, quay sang mở cửa, Thẩm Nhân Kiệt vẫn không tha: “Xem ra chị tìm không được việc làm đâu.”

Thẩm Đình ngoái đầu, lạnh lùng nói: “Cậu đừng trù ếm tôi, cậu có gánh nổi trách nhiệm không đấy?” Ánh nhìn của cô vừa khéo đối diện với khung cửa sổ nhỏ phía cầu thang, bên ngoài cửa là bóng đêm nặng trĩu, những bóng nhà cao thấp gần xa trông cứ như cảnh nền xa xăm trong một vở rối.

“Chịu trách nhiệm gì? Chịu trách nhiệm với đứa con trong bụng chị à?”

Nghe xong câu này Thẩm Đình điếng người, thoát chốc mọi nghi vấn được phơi bày. Cô giống như người sắp chìm xuống đáy nước tăm tối, đang ngoi ngóp vùng dậy thì bỗng nhiên có một sức mạnh vô hình đẩy cô lên mặt nước, trong khoảnh khắc được nhìn thấy mặt trời rực rỡ và cây cối xanh tươi, thế nhưng thứ ánh sáng trắng ấy không chỉ làm cô choáng váng, mà còn khiến cô đau đớn hơn: “Thì ra là cậu...Tại sao cậu phải làm như vậy?”

“Chẳng vì sao cả, đâu phải tôi chưa nói với chị, chị không tìm được việc làm đâu!”

Thẩm Đình thấy nước mắt đã dâng lên ầng ậng, cậu ta khốn nạn đến thế, đáng lẽ cô phải nghĩ ra từ đầu, chẳng phải sao? Thẩm Đình giận đến độ đầu óc trống rỗng, cô quay đầu giáng vào mặt anh một bạt tai rồi nghiêng rằng nói: “Cậu coi tôi là gì hả, đồ chơi của cậu chắc? Ai cũng đừng hòng giết dây cuộc sống của tôi, cậu cũng vậy!” Anh ta muốn bức cô trở về cầu xin anh ta, anh ta đã quen chiến thắng, lần nào cũng phải thắng, lần này cũng vẫn phải thắng, bất kể dùng biện pháp gì. Thẩm Đình thấy lòng cay đắng, cô từng coi anh ta là người bạn có thể giải bày tâm can, nhưng không phải ai cũng biết cảm kích và đền đáp, có trách thì trách cô chưa bao giờ có con mắt biết nhìn người.

Má trái nóng ran, anh không ngờ cô lại tức giận đến thế, anh thấy mình chẳng qua đùa giỡn hơi quá đà mà thôi. Nhưng cô quả thực đã tát anh bằng sức mạnh toàn thân, không hề có chút do dự, trái lại anh thấy lồng ngực nặng trĩu đến khó thở, một lúc sau mới nói nên lời: “Chị đánh tôi tôi không chấp, nếu như chị có thể bình tĩnh thì sẽ nhận ra tôi chẳng qua là cho chị thêm một cơ hội.”

“Tôi thật đội ơn cậu đấy, tôi không tin cậu có thể một tay che cả bầu trời, cứ chờ xem.”

Tiếng đóng cửa của cô làm Thẩm Nhân Kiệt bàng hoàng, anh đứng rất lâu trước cửa nhà cô, anh nhận ra mình mình đã quá nóng nảy, mình đã phạm sai lầm, khiến mọi việc đi quá xa. Anh giận mình sao bỗng nhiên trở nên bùng bột đến thế, lại có thể đi làm những việc này! Tiếc thay anh không biết xin lỗi, câu xin lỗi anh không thể nói ra được.

Thẩm Đình vào đến nhà, cô đứng trong bóng tối nhìn sang bên kia gian phòng, chiếc sofa thu mình trong bóng đêm. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, chiếc kỷ trà bằng thủy tinh trên chiếc bàn đá Đại Lý phát ra một thứ ánh sáng cô độc. Thẩm Đình lấy tay đập mạnh vào công tắc trên tường, nghĩ có lẽ vợ chồng chủ nhà đang vui vẻ hưởng tuần trăng mật ở chốn xa xôi diệu vợi sẽ cùng lúc thấy lồng ngực đau thốn. Cả gian phòng chợt sáng bừng, không còn chỗ cho bóng đêm ẩn náu.

Cô ngồi xuống sofa, cơn giận trong lồng ngực dần lắng xuống, lúc này nước mắt mới nhớ ra phải rơi xuống, cả người cô nằm vật xuống sofa như không còn chút sức lực.

Khá lâu sau, tiếng chuông điện thoại vang lên, cô mới cuống cuống lục túi lấy điện thoại ra, ấn nút nghe, bên kia là giọng nữ cao của Cao Hiểu Vi như muốn đục thủng màn hình: “Hôm nay phỏng vấn thế nào rồi?”

Rốt cuộc cũng tóm được người để giải tỏa, cô từ một đồng bèo nhèo lập tức biến lại hình người, bắt đầu kể hết mọi nỗi âm ức trong lòng.

Cao Hiểu Vi nghe xong thấy thật không hiểu nổi: “Anh ta nói cậu có mang? Khi nào thế?”

“Câm mồm, làm gì có chuyện đó.”

Cao Hiểu Vi cuối cùng cũng đã hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, bắt đầu cười không nín lại được, trong tai nghe văng ra tiếng cô nàng hỗn hển ở đầu bên kia: “Không xong rồi, tớ sắp cười đến chết mất, tớ không xong rồi.”

Thẩm Đình lại nổi xung: “Có bệnh thì mau đi chữa đi.”

Đợi mãi Cao Hiểu Vi mới ghìm được trận cười mà phát biểu cao kiến của mình: “Xin lỗi, lần đầu tiên tớ nghe thấy việc như vậy, thật sự rất thú vị.”

“Còn thú vị à? Quý tha ma bắt cậu đi!”

“Thế cậu định làm thế nào?”

“Tiếp tục đi phỏng vấn chứ làm thế nào, tớ vừa tát anh ta một bạt tai, tay còn đau đây này, anh ta chắc liệt cả mặt rồi, ngày mai đến công ty chỉ có thể nói là bị ngã, mặt va ngay vào một bức tượng hình bàn tay.” Thẩm Đình đã bình thường trở lại, người cũng thật vô tâm.

“Cậu càng lúc càng to gan đấy, có phải thấy mình lớn tuổi rồi, không thèm kiêng gì nữa.”

“Cậu còn nhắc tuổi của tớ là tớ ăn thua đủ với cậu đấy.”

“Làm như tớ không nhắc thì nó tự biến mất vậy.”

“Tớ cứ giả mù giả điếc đấy thì làm sao, tớ vừa tát xong má trái của anh ta, cậu mà nói nữa chị đây sẽ dùng cả hai tay tát luôn má phải cậu, bà đang say máu đây.”

Thẩm Nhân Kiệt về đến phòng, giật phăng chiếc cà vạt, trong lòng ngổn ngang, trăm tư ngàn mối, không biết phải bắt đầu sắp xếp lại từ đâu. Anh đi đến trước gương, da anh vốn rất trắng, nên càng làm nổi rõ màu đỏ tươi của dấu ấn ngũ độc chường trên mặt, thế mới biết một cú đánh còn hữu hiệu hơn mỹ phẩm Biotherm của L'oreal. Thẩm Nhân Kiệt thầm nghĩ: “Ngày mai mình đi làm...nói đập muỗi đánh phải, không biết có ai tin không?” Anh nghĩ kĩ một lúc, ngay cả mình còn không tin, họa có quỷ mới tin. Anh liền lục lọi khắp nơi tìm thuốc bôi mặt.

Sáng hôm sau, anh gọi điện thoại cho Tạ Huyền: “Hôm nay tôi thấy không khỏe, chiều mới đến công ty.” Dù gì cũng phải đợi dấu vết trên mặt mờ bớt rồi mới đi làm, để khỏi ảnh hưởng đến uy tín của anh.

Ấy vậy mà Tạ Huyền chẳng biết tốt xấu, đã tranh thủ đến thăm Thẩm Nhân Kiệt, còn kiên nhẫn nhắn chuông ba phút liền. Đoán chừng nếu vẫn không mở cửa, chắc Tạ Huyền sẽ gọi 120 báo có người đột tử trong phòng, anh đành hạ rèm cửa xuống, sau đó đi mở cửa, mở xong lập tức quay mặt đi.

Tạ Huyền theo sau bắt đầu liên thoảng: “Tôi đối với cậu thật là chí tình chí nghĩa, mẹ tôi gọi điện thoại bảo bà bệnh tôi còn chẳng đi thăm, còn cậu mới hen một tiếng tôi đã chạy như bay đến.” Anh vừa nói vừa làm động tác “chạy như bay”.

Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng nói: “Mẹ cậu lần nào cũng nói bệnh, về thăm mới thấy đang ngồi đánh mạt chược, vui còn hơn hội.”

“Này, đây không chỉ là mẹ tôi, mà còn là mẹ nuôi của cậu đấy nhé, cậu còn thất đức hơn được nữa không hả?” Tạ Huyền nhìn căn phòng tối om, nhăn mặt: “Sao lại hạ hết rèm cửa xuống thế, bị bệnh thì cần có không khí thoáng đãng biết chưa?” Nói đoạn anh nhanh tay kéo rèm cửa lên, Thẩm Nhân Kiệt quay sang ngăn lại: “Này...”

Cuộc đời thật lắm ngẫu nhiên, tia nắng đầu tiên vừa xuyên qua cửa sổ đã chiếu đúng ngay lên mặt anh, Tạ Huyền trở mắt nhìn, sau đó tỉnh quái hỏi: “Sao thế, dạo này cậu chơi SM (ác thống dâm) à?” Anh giữ mặt Thẩm Nhân Kiệt lại để chiêm ngưỡng dấu vết tuyệt mỹ ấy.

Thẩm Nhân Kiệt vùng ra: “Cậu về đi làm được rồi đấy.”

Cơ hội ngàn năm có một này Tạ Huyền còn lâu mới bỏ qua: “Tôi đã thấy lạ từ đầu, con quỷ tham công tiếc việc như cậu làm sao lại vô duyên vô cớ xin nghỉ, hôm qua còn khỏe khoắn thế kia, nói đi, cậu bị ai đánh thế, anh đi đòi lại công bằng cho cậu.”

“Không liên quan đến cậu, xéo mau.” Thẩm Nhân Kiệt nổi xung.

“Rốt cuộc là ai mà hung hãn thế? Rà hết danh sách cũng chỉ có một người, không phải là Liệt Nữ ra tay đấy chứ? Tôi phải về công ty lập hồ sơ điều tra mới được.” Tạ Huyền vừa đi ra vừa làm điệu bộ suy luận phá án.

“Cậu đứng lại cho tôi.” Thẩm Nhân Kiệt không muốn Tạ Huyền đi hỏi lung tung, xem tính cách của anh thì lát nữa sẽ chạy ngay sang nhà Thẩm Đình hỏi thăm. Đúng lúc anh cũng đang muốn tìm người tư vấn, đây chính là nguyên do khiến các mục sư luôn đắt hàng, trong cuộc sống đầy rẫy áp lực, ai chưa từng làm một vài việc bẩn thỉu xấu xa và cần được tha thứ? Cho nên anh đem công trạng mấy ngày nay kể hết với Tạ Huyền.

Cái miệng há hốc của Tạ Huyền đủ để nuốt vừa hai quả mận: “Thứ việc thất đức này mà cậu cũng làm được hay sao?”

“Tôi chỉ muốn cho cô ấy một bài học thôi. Ba mươi tuổi mà cứ như ba tuổi, tưởng mình là đức mẹ Maria, đi đâu cũng muốn giúp người. Tớ là nghĩ cho nửa đời sau của cô ấy, hy vọng cô ấy rút kinh nghiệm mà sống thực tế hơn một chút.”

Tạ Huyền nghiêm túc nhìn Thẩm Nhân Kiệt: “Tin tôi đi, cậu bị đánh như vậy là đáng lắm.”

“Cậu thấy tôi quá đáng lắm sao?” Thẩm Nhân Kiệt liếc về phía anh.

“Tự cậu thấy sao?”

“Tôi không thấy vậy. Cái sai lớn nhất trên đời này là ngu ngốc.” Thẩm Nhân Kiệt đứng dậy, Tạ Huyền biết cho dù thấy rõ mình sai, Thẩm Nhân Kiệt cũng không bao giờ thừa nhận. Huống hồ xưa nay quan niệm của anh là: “Trên đời này không có đúng hay sai, chỉ có thua hay thắng mà thôi.”

Tạ Huyền lại trầm ngâm, Thẩm Nhân Kiệt nghĩ anh sắp nói ra điều gì ghê gớm lắm, Tạ Huyền nói: “Thật ra tớ rất thích Liệt Nữ, cô ấy quật cường như thánh nữ Jeanne d’Arc vậy.”

Sáng hôm nay Thẩm Đình lại có một cuộc phỏng vấn, người phỏng vấn rất thích cô, còn khen cô là một nhân tài. Cô nghĩ nếu như vòng phỏng vấn tiếp theo không có tiểu nhân ám hại, được nhận vào công ty không phải việc khó khăn gì, hơn nữa cô tin sau cái tát nhớ đời đó, anh ta hẳn không dám làm bậy nữa.

Buổi chiều Thẩm Đình ở trong nhà tránh ánh nắng chói chang, đợi mặt trời xuống núi, vừa bước ra khỏi cửa đã bị Cao Hiểu Vi vô lý, mấy ngày nay cô nặng nề đòi đến cây cầu bộ hành phía nam thành phố để

xem bói, tấm tắc khen rằng bà thầy bói đó nói đúng vô cùng, vừa hay thời vận của Thẩm Đình không được tốt, cũng nên đi hỏi quỷ thần để biết được thiên mệnh. Thẩm Đình thờ ơ nói: “Tớ không tin, bà ta mà là cao nhân như vậy thì lên trời rồi chứ không còn ngồi trên cầu bộ hành đâu.” Cao Hiểu Vi tức giận, nói sẽ thỉnh một lá bùa về dán cái miệng cô lại.

Thẩm Đình bị Cao Hiểu Vi lôi đến chỗ thầy bói. Bình thường mà nói, thầy bói không nên quá trẻ, bởi vì người trẻ không tạo cảm giác gần gũi, đáng tin cậy, lại dễ bộc lộ các tín hiệu không hay như thiếu kinh nghiệm, vân vân, điều này cũng đúng với tổng thống của một đất nước. Bà thầy bói này đã thẩm nhuần đạo lý đó, nên đã ăn vận sao cho già đi đến mười tuổi, khoảnh khắc Thẩm Đình đến trước mặt bà, toàn thân cô thoát rục lên du quang của tuổi thanh xuân, chói lòa như ánh mặt trời buổi hoàng hôn.

Bà thầy bói xem rất kỹ bàn tay của Thẩm Đình, sau đó lại xem khuôn mặt cô, tập trung thần lực rồi mới trình trọng phán: “Chỉ tay và tướng diện của nữ đều rất tốt, có thể lấy được một người chồng tốt, hơn nữa khuôn mặt của nữ còn có tướng vượng phu.” Chốc chốc bà lại nhấn ở những từ quan trọng, để khơi dậy lòng hiếu kỳ của khách hàng.

Thẩm Đình bị niềm vui bất ngờ đánh trúng, nghĩ một lúc mới bình tĩnh lại: “Bà nói gì thế, rốt cuộc là có đúng không hả? Tướng vượng phu? Thế nếu tôi không lấy được chồng thì chẳng phải phí mất cái tướng vượng phu sao?”

Bà thầy bói bất ngờ cứng họng trước câu hỏi cắc cớ: tướng vượng phu mà không có chồng thì có tính là tướng vượng phu không? Thói quen nghề nghiệp mách bảo, bà liền vội tự giải vây: “Ta đã nói với nữ rồi, nữ sẽ lấy được một người chồng tốt. Điều này nữ không cần lo.”

“Thật hay giả đấy? Nói bốc tôi lên tận mây xanh, vài hôm nữa chắc bà còn ở đây, tôi mà không lấy được chồng sẽ quay lại tìm bà tính sổ.” Thẩm Đình hỏi vặn lại lần nữa, xem ra phụ nữ không dễ bị lừa, chỉ có điều họ thường thích bị lừa gạt thôi.

Bà thầy bói đã gặp vô số người, biết mình đã đụng phải loại hiếm có bậc nhất, trong lòng thầm thở phào may mà chưa định rõ khái niệm “người chồng tốt” với cô, chỉ cần cô ta lấy được chồng, khúc sau vẫn còn cách gỡ được.

Cao Hiểu Vi rõ là dễ đối phó hơn nhiều, cô thuộc nhóm người ưa bị lừa gạt, bà thầy bói nói cô sẽ có một gia đình hạnh phúc, sẽ sinh ba đứa con, ba đứa con ấy sau này mỗi đứa cũng sinh ba đứa con, cứ như thế tuần hoàn mãi không thôi. Cao Hiểu Vi mỉm cười trước hạnh phúc tương lai vô hạn ấy, quên sạch sẽ chính sách kế hoạch hóa gia đình đúng đắn, quang vinh và vĩ đại của quốc gia. Nàng trăng diễm lệ trên trời cao cũng ghen tỵ với nụ cười rạng rỡ của cô đến nỗi trắng bệch cả hai má.

Ngay lúc Cao Hiểu Vi đang đắm đuối, Thẩm Đình đặt ra một câu hỏi thực tế đến tan nát cõi lòng: “Mỗi người bao nhiêu tiền?”

Bà thầy bói làm vẻ mặt như tri kỷ gặp nhau: “Thường tôi lấy giá cao lắm, nhưng các cô đều là người hiền lương, hơn nữa tôi thấy rất có duyên, cho nên tôi lấy cái tình là chủ yếu.”

Nói sao mà lâm ly đến thế, đang lúc Thắm Đình đang định mở miệng nói “không phải miễn phí sao”, bà thầy bói buông một câu nhẹ tựa lông hồng: “Mỗi người một trăm tệ.”

Thắm Đình muốn ngã ngửa, đừng tưởng hai người họ là đồ ngu để tùy nghi chặt chém chứ! Cô dùng dùng nổi giận: “Một trăm! Bà tưởng bà coi bói cho cái máy ATM của tôi đấy à! Hừ, tôi xinh đẹp thế này cho bà xem còn chưa lấy tiền kìa! Bà tính kiểu gì thế hả?”

Bà thầy bói không lạ gì những thắc mắc khiếu nại về giá cả, bèn đứng đĩnh đáp lời: “Xem tướng năm mươi, xem chỉ tay năm mươi, cộng lại là một trăm tệ, tôi không lấy thêm đồng nào.”

Thắm Đình tiếp tục giãy nảy, tiền kiếm được là mồ hôi nước mắt, cô cũng đâu phải là vợ bé người ta: “Bà sao lại thế, bà nghĩ bà là dịch vụ viễn thông chắc, tính tiền từng mục một.”

Cao Hiểu Vi thấy bỏ ra một trăm tệ để tô vẽ tương lai và nghe người ta tang bốc cũng là đáng, hà tất phải rạch ròi, phụ nữ là hoa, còn lời khen chính là đất, nước và không khí. Còn đàn ông là mặt trời, có thể khiến bạn thêm rực rỡ, cũng có thể đốt bạn thành tro tàn.

Bà thầy bói giải bày: “Chúng tôi đều dựa vào cái nghề kiếm miếng cơm ăn, chắc nữ cũng không hy vọng ta ray nghề kém đoán sai cho nữ, ta ngồi ở đây sướng lắm sao, ngày nào cũng bị quản lý đô thị đuổi, ta nói lộ thiên cơ tổn hại phúc phẩm của mình để đoán tương lai cho nữ, ta sung sướng lắm sao?”

Ai cũng không sung sướng cả, xem ra đến đức Phật cũng có nỗi muộn phiền riêng, bà thầy bói cứ như đang tham gia một talkshow, nhất quyết diễn bi kịch đến cùng. Cao Hiểu Vi lờ Thắm Đình ra để trả tiền, làm như nếu không trả tiền thì tương lai tốt đẹp sẽ không đến. Thắm Đình đành nhả mặt vung tay: “Thôi vậy thôi vậy, trả hết cho bà này, tôi đâu phải Châu Quân với Trần Lỗ Dự (*) đâu.”

(*)Châu Quân, Trần Lỗ Dự: Người dẫn chương trình truyền hình nổi tiếng

Thắm Đình cằn nhằn trên suốt quãng đường về: “Rõ ràng biết bà đây đang thất nghiệp, cậu đâu phải muốn giúp chị đây phát tài, chưa thấy phát tài đã muốn khánh kiệt rồi. Thật là...”

Cao Hiểu Vi vẫn đang đắm chìm trong giấc mơ về tương lai con cháu đề huề.

Thắm Đình tiếp tục làu bàu: “Bà ta bói một lát đã ẵm gọn hai trăm tệ, tố liêu cả mạng chưa chắc kiếm được hai trăm tệ nhanh đến thế, cái thế giới trời đánh này.”

Cao Hiểu Vi cười toe toét nói với Thắm Đình: “Thôi nào thôi nào, đừng giận nữa, tối nay tớ mời, cậu không cần khách sáo với tớ.”

“Tớ không định khách sáo đâu, cậu khéo lo.” Thắm Đình nguyệt cô một cái.

“Muốn ăn gì?”

“Nói thật, những thứ tiền mua được tớ không thiếu.” Thẩm Đình ra vẻ, cố ý làm khó cô.

Cao Hiểu Vi nghe xong liền nhảy cẫng lên: “Vậy cậu đến nhà tớ đi, tớ nấu cho cậu ăn?”

Thẩm Đình lắc đầu, thở dài thương phận mình: “Thôi vậy, cứ mua bằng tiền chắc ăn hơn.”

Họ đến một nhà hàng ca nhạc quen thuộc, trên sân khấu nhỏ giữa nhà hàng đang có ca sĩ hát, anh ta mặc áo T-shirt với quần jeans, ăn mặc đơn giản nên trông có vẻ trẻ hơn, xem chừng là sinh viên.

Chỗ ngồi Thẩm Đình và Cao Hiểu Vi chọn có thể nhìn thấy mặt trăng qua khung cửa, tuy đã vào cuối mùa hè, nhưng bầu trời vẫn sáng bừng mỗi khi trăng lên, nhìn xa xăm về phía mặt trời ở nơi tận cùng thế giới, vừa mờ nhạt vừa hư ảo, tựa như đóa hoa sương sắp bị tan ra trên bầu trời.

Nhân viên phục vụ đem thực đơn đến định đưa cho Cao Hiểu Vi, Thẩm Đình đưa mắt nhìn cô: “Bên này, bên này, không biết kính lão đắc thọ à?”

Nhân viên phục vụ lễ phép nói: “À, chỗ tôi còn một thực đơn nữa.” Nói xong anh lấy từ sau lưng ra một thực đơn khác.

“Ở đây gọi món còn được xem ảo thuật nữa cơ đấy, có tính phí phục vụ không?”

Cao Hiểu Vi mắng: “Thẩm Đình, cậu thần kinh à, tâm trạng không vui cũng đừng đi làm khó người khác chứ.”

Thẩm Đình gật đầu: “Được thôi, vậy thì tớ làm khó cậu.”

Nhân viên phục vụ sắp cười ra tiếng, Thẩm Đình cứ như bị thần tham lam ám, điên loạn gọi cả bàn thức ăn và một két bia, Cao Hiểu Vi ngồi cạnh bên ngây ra như gỗ: “Ăn không hết tớ bắt cậu đội về.”

Thẩm Đình đồng dạng nói: “Không sao, hôm nay chị em ta say một trận quên sầu.” Cao Hiểu Vi nghe vậy thôi cũng đã đủ sầu.

Cao Hiểu Vi nói: “Lát nữa uống say rồi làm sao đi về?”

“Bát Giới nhà cậu chẳng biết đẳng vân giá vũ đến đón cậu về sao?” Thẩm Đình hỏi.

“Hôm nay anh ấy đi công tác, nên tớ mới sang bù khú với đồ yêu tinh nhà cậu được đấy.”

Tửu lượng của Thẩm Đình rất kém, điều này ai ai cũng biết. Còn nhớ hồi dạ tiệc tốt nghiệp, cả lớp hò thầy uống với mọi người một vòng, anh thầy ma lanh muốn chọn một con gà mờ làm bia đỡ đạn, nhưng kế sách hoàn toàn thất bại, vì anh ta chọn trúng Thẩm Đình: “Được, vậy thì bắt đầu từ Thẩm Đình nhé, Thẩm Đình uống bao nhiêu tôi uống bấy nhiêu.”

Thẩm Đình cũng khí thế bồng bồng: “Vậy em kính thầy trước.” Nói rồi uống ngay hết một chai.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, anh thầy uống hết chai này đến chai khác, lúc được dìu ra anh ta còn chớp lấy lớp trưởng hỏi: “Sao Thẩm Đình lại đi đến đó với các cậu thế, lúc nào cũng nói không biết uống kia mà, sao thế nhỉ. Xưa nay cô ấy có biết khiêm tốn đâu.”

Kỳ thực đáp án là thế này, bởi vì Thẩm Đình không biết uống, nhưng dám uống, uống rượu thôi mà, sợ gì chứ.

Uống rượu xong có quây phá chẳng nữa thì tự mình cũng đâu nhìn thấy.

Chàng ca sĩ sinh viên ôm đàn guitar tự đệm, hát một bài không rõ từ năm nào.

“Nơi thị thành lắm nỗi đau, đêm tự nhủ hãy nhìn đến ngày mai

Núi xanh còn đó, nhưng chỉ mình tôi chờ đợi mỗi mòn.

Thời đại chúng ta chẳng đi về đâu,

Tôi hát lên lời con tim, chẳng phải để làm em rướm lệ.

Nếu muốn làm cho tôi điều gì, xin em hãy yêu tôi...”

Thẩm Đình trầm trồ: “Cậu nhóc này hát hay quá.”

Cao Hiểu Vi ngoái lại xem một lúc: “Anh ta dường như chỉ hát cho mình nghe thôi, chẳng chú ý gì đến phản ứng của khán giả.”

Thẩm Đình uống liên tục, trên bàn đã có nửa két chai không, quần hồng quyết không thua kém tu mi, nhưng éo le ở chỗ Thẩm Đình đã bắt đầu say: “Để ý đến sự khen ngợi của cấp trên, để ý đến kỳ vọng của gia đình, để ý đến cả ánh mắt của người qua đường, cuối cùng ngay cả con đường của chính mình cũng nhìn không rõ. Như thế thì có gì hay?”

“Mặc kệ rõ hay không, chỉ đành đi tiếp không quay đầu lại thôi.” Cao Hiểu Vi ngược nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc này đã gần chín giờ, mặt trăng tròn đầy vành vạnh, trông như một con chim thần trắng muốt đang cuộn mình giữa không trung.

Thẩm Đình lấy tay chống cằm, nhìn ra bóng đêm thăm thẳm ngoài cửa sổ: “Tớ sợ lắm, cậu thì chắc không đâu. Những lời bói toán đó cậu tin thật sao?”

“Nuôi một tia hy vọng vẫn tốt hơn khur khur tâm thế tuyệt vọng chứ.” Cao Hiểu Vi đáp lời cô.

Hai người càng nói càng vui, uống sạch cả két bia, kết quả là cả hai đều say khướt.

Đến lượt nhân viên phục vụ không vui đến nhắc họ giờ đóng cửa, cả thiên hạ đều không vui. Đến lúc ấy hai người mới nhận ra đã quá mười một giờ, liền vội vã thu gom đồ đạc chuẩn bị ra về.

Đến quầy thu ngân tính tiền, Cao Hiểu Vi lấy ví ra đếm tiền, rồi đột nhiên mặt mày biến sắc, ngại ngần nhìn Thẩm Đình: “Thẩm...mỹ nữ à, tớ đem không đủ tiền.”

“Đem không đủ tiền, cậu đem không đủ tiền. Cậu...Cao Hiểu Vi, cậu được lắm, tại sao tớ toàn quen những người như cậu nhỉ?” Hôm nay Thẩm Đình bị thần tài quở phạt, cô vừa lão đảo trả tiền, vừa nhìn chăm chăm vào khám thờ phía trên quầy thu ngân: “Thần tài, ngài rút cuộc có gì bất mãn với chị đây hả?”

Cô nhân viên thu ngân ôn tồn giải thích: “Chị ơi, chúng tôi ở đây thờ Quan Công, không phải thần tài.”

“Quan Công?” Cô nhìn cô thu ngân rồi lại nhìn lên khám thờ: “Quan Công, ngài rút cuộc có gì bất mãn với chị hả?”

Cao Hiểu Vi tuy đã say ngật ngưỡng, nhưng vẫn không quên nguyên tắc kính sợ thần linh, bèn miễn cưỡng tập trung thần trí lôi Thẩm Đình đi: “Đi thôi, hôm nay cậu muốn đắc tội với tất cả thần linh hay sao?”

Bước ra khỏi nhà hàng, trong con mắt lờ mờ của hai người, những ánh đèn đêm xanh xanh đỏ đỏ cũng tung tẩy như pháo hoa. Họ đi về phía trạm xe buýt để bắt xe. Thẩm Đình và Cao Hiểu Vi tay trong tay rảo bước, sau đó nghe thấy trước mặt có tiếng người hỏi: “Thím ơi, cho hỏi đường Trung Sơn đi hướng nào ạ?”

Thẩm Đình đương định trả lời, ngược lên nhìn mới thấy là một người đàn ông trên ba mươi tuổi, trong khoảnh khắc cô bị hai chữ “thím ơi” đánh cho nổ đom đóm mắt, cô gầm lên: “Anh còn già hơn tôi mà dám gọi tôi là thím, như vậy mà cũng mở miệng được à. Anh không sợ xuống địa ngục bị rút lưỡi, không sợ tôi báo cảnh sát kiện anh tội phỉ báng sao...”

Người đàn ông đó chỉ buột miệng gọi hai tiếng “thím ơi”, rõ ràng gọi theo thói quen chứ không phải theo tuổi, ngờ đâu lại gây nên họa lớn. Thẩm Đình còn muốn truy hỏi nữa, nhưng anh ta đã chạy mất dép.

Thẩm Đình rầu rĩ hỏi Cao Hiểu Vi: “Trông tớ già đến thế sao, không thể nào chứ?”

Cao Hiểu Vi nghiêng đầu nhìn một lát: “Ngày nào cũng nhìn, không thấy có gì khác, không biết.”

Thẩm Đình tiếp tục lải nhải: “Kỳ thực tớ cũng biết tớ chỉ cần dối mình dối người thôi, ai mà không già đi chứ! Ôi, đến chính mình còn phải lừa, cuộc sống mới đáng chán làm sao.” Cô nhìn sang bên đường, thấy một tòa nhà cũ nằm lọt thỏm giữa rừng cao ốc: “Cậu xem, tòa đó cũ lắm rồi, từ nhỏ đã nhìn thấy, lúc ấy nó cao nhất vùng này, trông uy nghi biết bao nhiêu, bây giờ chẳng còn gì ghê gớm...”

Thẩm Đình kéo Cao Hiểu Vi đi đến trước tòa nhà, bên ngoài có một tấm bia đá ghi những thông tin về nó, Thẩm Đình cúi xuống đọc một lát rồi bỗng nhiên thất kinh kêu lên: “Trời ơi, tớ còn lớn tuổi hơn tòa nhà này nữa kìa, Hiểu Vi, cậu nói xem tớ phải làm sao, tớ còn già hơn cả tòa nhà này nữa. Sao có thể như thế?”

Hai người họ bằng tuổi, Cao Hiểu Vi chợt nhận ra cô cũng là một phần trong tấn thảm kịch đau đớn nhất trên thế gian này. May mà hai người phụ nữ hoang mang vẫn còn biết cách bắt taxi, hai kẻ lết thết như chó nhà đấm vừa lẩn lộn lê lết cuối cùng cũng tha được thân về chỗ Thẩm Đình.

Thẩm Đình cầm chìa khóa nhưng loay hoay mãi không mở được cửa. Cao Hiểu Vi còn tỉnh táo hơn một chút, nghĩ đoạn rồi nói: “Hình như mở nhầm cửa rồi, nhà cậu hình như ở đối diện mới đúng.”

“Ai nói thế, nhà tớ chính là ở đây.” Thẩm Đình lùi lại vài bước, nhắm mắt nhìn cánh cửa rồi gật gật đầu: “Đúng chỗ này rồi, không nhầm đâu.”

Thế nhưng cô vặn chìa khóa thế nào cửa cũng không mở, Thẩm Đình vốn tính nóng nảy bắt đầu nổi xung, tay dấm chân đá cánh cửa: “Khốn kiếp, người chẳng qua là một cánh cửa thôi mà cũng dám lên mặt với bà, người dựa vào cái gì hả, người tưởng người là vùng ơi mở cửa ra hả, người tưởng người là Thẩm Nhân Kiệt hả! Người tưởng...” Đúng lúc cô đang định phá cửa làm củi đốt thì cánh cửa bỗng tự mở ra, Thẩm Đình mất đà, cả người đổ nhào vào trong, rơi vào một vòng tay ấm áp, người ấy đưa tay giữ lấy vai cô: “Chị phát điên rồi à?”

Thẩm Đình vẫn ngật ngưỡng: “Cậu, sao cậu vào nhà tôi...”

Thẩm Nhân Kiệt ngao ngán: “Nhìn số nhà đi, đây là nhà tôi, nhà chị ở đối diện.”

Cao Hiểu Vi đang đứng dựa vào tường liền cất giọng lè nhè: “Tớ đã bảo mà, tớ đã bảo cậu nhầm mà..”

Thẩm Nhân Kiệt xem bộ dạng của Cao Hiểu Vi, rồi quay lại trừng trừng nhìn Thẩm Đình: “Hai người thế này là thế nào? Có người thêm các người rồi hả? Xem chừng đi ăn mừng mới ra nông nổi này.”

“Không ai thèm thì sao, can gì đến cậu?” Thẩm Đình cho dù đang ở trong trạng thái thiếu tỉnh táo cũng không dễ gì để miệng lưỡi chịu thiệt.

“Không ai thèm nhưng tôi có thể miễn cưỡng thèm đây.” Thẩm Nhân Kiệt cười cười.

Thẩm Đình ngược mắt nhìn anh, khuôn mặt đáng ghét của anh cứ phóng to, thu nhỏ, rồi phóng to, rồi lại thu nhỏ trước mắt cô, quả nhiên là khuôn mặt của ác quỷ. Thẩm Đình duỗi tay đẩy mạnh anh ra, không cẩn thận bị hụt chân, ngã dúi về phía trước, chỉ thấy đầu choáng mắt hoa trời đất cứ quay vòng như bị cuốn vào một dòng xoáy, có cảm giác có người nhào đến đỡ cô, sau đó có một giọng mắng nhiếc pha lẫn cả phần nộ, bất lực, phiền não, suy sụp, vân vân đủ thứ thất tình lục dục được truyền đến tai cô: “Loại đàn bà gì thế này, ác quá đi mất, có ý đến gõ cửa nhà tôi, ới đây lên người tôi.”

Khi tỉnh lại, Thẩm Đình thấy mình đang nằm trên giường êm nệm ấm, cô nghiêng đầu nghĩ: chiếc giường này sao trông quen quá, hình như nhìn thấy ở đâu rồi...Đây không phải là giường của Thẩm Nhân Kiệt đấy chứ, Thần Tài, Quang Công ơi, các ngài đừng hành hạ nắm xương già này như thế chứ. Cô ngồi dậy nhìn, không phải phòng Thẩm Nhân Kiệt thì còn có phòng ai sạch sẽ như li như lau thế này? Cao Hiểu Vi bị thấy tùy tiện lên sô pha.

Cô nghe ngóng một lúc, thấy bốn bề im ắng, cô liền rón rén rời khỏi giường đến lay Cao Hiểu Vi dậy, Cao Hiểu Vi ngái ngủ hỏi: “Đây là đâu thế?” Sau đó kinh hoàng hỏi: “Không phải chúng ta bị bắt cóc rồi chứ?”

“Đừng tưởng bở! Bọn bắt cóc ngu thế à? Cậu không tiền không sắc, bắt cậu về chỉ tổ tốn cơm tốn gạo.” Thẩm Đình nói xong ra hiệu cho cô khẽ tiếng, hai người nhón nhén đi ra khỏi phòng, Thẩm Nhân Kiệt đang nằm co ro say ngủ trên chiếc sô pha ngoài phòng khách, hai người nhẹ nhàng mở cửa, lúc chuẩn bị mở cửa nhà mình mới nhớ ra ban nãy đang cầm chìa khóa ở cửa nhà Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Đình quay lại rút chìa khóa, cô xoay chìa, rồi “cách” một tiếng, đầu chìa khóa đã nằm lại trong ổ khóa nhà Thẩm Nhân Kiệt. Cao Hiểu Vi ngỡ ngàng như hóa đá nhìn Thẩm đại tiểu thư.

Thẩm Nhân Kiệt bất hạnh ở trong nhà cũng bị thức tỉnh, anh chạy đến vặn nắm đấm trong nhưng không được, chỉ còn cách gọi với ra: “Này, các cô làm trò gì thế? Bây giờ phải làm sao?”

“Đừng lo cho tôi, tôi còn một chiếc chìa khóa dự phòng nữa.” Thẩm Đình vô cùng bình tĩnh nói.

Thẩm Nhân Kiệt ở bên trong gào lên: “Chị hai, tôi nói tôi kia! Bây giờ làm sao tôi ra được.”

Thẩm Đình có thể cảm nhận được anh ở trong kia đang lồng lộn lên tuyệt vọng như con thú bị giam cầm, thế nên càng vui vẻ nói: “Ồ, cậu bị đè dưới Ngũ Hành Sơn không nhúc nhích nổi nữa à?”

Nói xong cô nghe thấy tiếng Thẩm Nhân Kiệt đang hỗn hển kìm nén cơn giận, cuối cùng cũng đến lượt Thẩm Đình ung dung nhàn nhã nói: “Để tôi gọi thợ khóa đến sửa, nhưng giờ muộn quá rồi, chắc là sáng sớm mai mới tới, cậu đừng lo, có chúng tôi ở ngoài này ủng hộ cậu.”

Thẩm Nhân Kiệt ở bên trong gầm gừ: “Tôi sẽ không tha cho các người đâu.”

Thẩm Đình ở ngoài hỏi một đằng, đáp một nẻo: “Không cần cảm ơn chúng tôi, đây là việc nên làm mà.”

“Đừng nói là tôi không cảnh cáo các người.”

Thẩm Đình vẫn tiếp tục ông nói gà bà nói vịt: “Cậu nói khách sáo quá, hàng xóm giúp đỡ lẫn nhau là chuyện thường tình, ngại gì chứ? Hiểu Vi, chúng ta về ngủ đi. Đứng đợi ở đây cũng không phải là cách.”

Hỏi đông đáp tây thế mà cũng trêu được Thẩm Nhân Kiệt một hồi, hai người về phòng ôm bụng cười như nắc nẻ, bỏ lại một mình Thẩm Nhân Kiệt ngồi trong phòng suy sụp. Cao Hiểu Vi hỏi Thẩm Đình: “Cậu làm thế không sợ đắc tội với anh ta à?”

Thẩm Đình vỗ vai Cao Hiểu Vi: “Cậu yên tâm, anh ta chỉ là con hổ giấy, xem bà đây nghiền nát anh ta.”

Đợi đến ngày hôm sau khi Thẩm Nhân Kiệt được thả ra thì Thẩm Đình và Cao Hiểu Vi đã sớm chuẩn bị lánh nạn.

Ngày kế tiếp nữa là cuối tuần, Tạ Huyền không biết Thẩm Nhân Kiệt mới bị Thẩm Đình bắt nạt, nên trịnh trọng nhân dịp cuối tuần này đến bắc lại nhịp cầu bè bạn giữa hai người. Thẩm Nhân Kiệt cười nhạt với anh: “Cậu còn non lắm, không đấu lại cô ta đâu, việc gì phải đi rước tử vào thân.”

Tạ Huyền đáp: “Cậu là cái kinh đồng bóng nhất rồi, thật đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt lừ mắt nhìn anh: “Vậy cậu muốn thế nào?”

Tạ Huyền cười hi hi: “Chẳng dám muốn thế nào cả.”

Buổi chiều, Thẩm Nhân Kiệt nghe thấy bên ngoài có tiếng ai đó đang mở khóa cửa nhà mình, bất giác thấy như cơn ác mộng tái diễn, anh liền chạy vọt ra mở cửa, trước cửa là khuôn mặt ngơ ngác, vô tội và đầy thắc mắc của Tạ Huyền: “Cậu thay ổ khóa rồi à, chỉ vì tôi lén đánh một chìa riêng sao?”

“Biết vậy là tốt, lần sau đừng làm chuyện ngớ ngẩn vậy nữa.” Thẩm Nhân Kiệt quay lưng về chỗ ngồi.

“Cậu thật không ai bằng.” Tạ Huyền khen anh, rồi lại tiếp tục liến thoắng: “Liệt Nữ hình như không có nhà, nhấn chuông cả buổi trời không có ai mở cửa.”

“Họ đi bơi rồi.” Thẩm Nhân Kiệt nằm trên sofa, vừa đọc báo vừa lười nhác đáp lời.

Tạ Huyền hơi khựng lại rồi ra vẻ trách móc: “Việc này cậu cũng biết à. Đi xem người đẹp mặc bikini đi.”

“Không có hứng thú.” Thẩm Nhân Kiệt từ chối theo thói quen. Sau đó mới nghĩ lại, anh đang tìm chưa ra lý do để đến bể bơi tìm vận rủi, ấy thế mà một cái cơ tốt như vậy đã bị anh lãng phí, Thẩm Nhân Kiệt không khỏi hối hận.

Cũng may Tạ Huyền là người mặt dày lại dai như đĩa dổi, bắt đầu trăm phương ngàn kế rủ rê Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Nhân Kiệt liền tát nước theo mưa đồng ý luôn.

Khi đến hồ bơi, Tạ Huyền nhìn những bóng hồng đang bơi lội trong hồ, miệng xuýt xoa: “Xuân quang mơn mớn, thật là hiếm có! Không ngờ khu nhà cậu còn có phúc lợi này, không đơn giản, không đơn giản.

Do chuyên tâm tìm kiếm nên mới nhìn một lượt, Thẩm Nhân Kiệt đã thấy Thẩm Đình đang nằm tắm nắng trên chiếc ghế mây ở phía xa, chân cô vẫn còn quấn băng trắng. Chắc là do chân chưa khỏi nên cô mới không xuống nước cùng Hoàng Khải Nam và Cao Hiểu Vi.

Thẩm Nhân Kiệt đi thẳng đến bên cạnh cô, đứng sừng sững che hết cả ánh nắng, Thẩm Đình bực bội nghĩ ai mà vô ý đến vậy, tưởng chân chị bị một vết thương cõn con mà coi chị không ra gì à, chị nhất định cho đây biết thế nào là lễ độ! Cô quay đầu xem đó là ai, nhưng ngàn vạn tia nắng mặt trời cùng lúc chiếu thẳng vào mắt cô, cả hai mắt chỉ thấy một màu trắng lóa, nhất thời nhìn không rõ mặt mũi kẻ phá bình. Cô nheo mắt lại một lúc mới thấy hóa ra là Thẩm Nhân Kiệt, và Tạ Huyền ở sau lưng anh. Cô nên đoán ra từ sớm mới phải, còn ai rách việc thế này nữa!

Thẩm Đình giơ cánh tay lên, Thẩm Nhân Kiệt ngỡ cô chào anh, bất giác thở phào, kỳ thực anh rất sợ cô tiếp tục hằn học với anh, cứ như anh là kẻ tử thù vậy. Nào ngờ cô chỉ với tay lấy chiếc khăn vắt ở cạnh bên che lên mặt, mắt không thấy lòng không phiền, cô tiếp tục nằm tắm nắng.

Thẩm Nhân Kiệt nổi xung, giật phăng chiếc khăn ném xuống đất: “Sao thế, không còn mặt mũi nhìn ai à?”

Thẩm Đình vẫn nhắm mắt không nhìn anh, Thẩm Nhân Kiệt thấy thế liền tiếp tục châm chọc mỉa mai, nhất định bắt cô lên tiếng đáp lời: “Đã đen thế này rồi, còn phơi nắng tiếp thì chị trở thành chị em với bóng đêm luôn đấy.”

Mấy ngày nay chạy tới chạy lui phỏng vấn, cô có hơi đen đi, vì ngày nào cũng gặp nên Cao Hiểu Vi không thấy cô đen hơn, không ngờ con người này lại nhận ra, quả nhiên biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Thẩm Đình thờ ơ đáp: “Đây là vẻ đẹp khỏe mạnh, cậu mới tí tuổi đầu biết gì!”

Tạ Huyền cười tít mắt đến chào Thẩm Đình: “Hai người dừng cãi cọ nữa, Thẩm Đình, lâu rồi không gặp, tình thần chị tốt hơn rồi thì phải.”

Thẩm Đình vẫn nhắm mắt: “Đúng vậy, tôi chưa bị các người làm ra điên dại, các người rất tiếc rẻ nên cố tình đến đây góp lửa đốt nhà phải không?”

Tạ Huyền không khách khí ngồi xuống cạnh bên: “Mọi người đều là bạn, chị hà tất phải như thế. Tối nay tôi mời chị bữa cơm đền tội.”

“Cậu nào có tội gì? Tôi cũng nào có công gì, phó tổng Tạ lại đi ban cơm cho tôi ăn cơ đấy.” Thẩm Đình tiếp tục chì chiết.

Câu nói này khiến Tạ Huyền nhất thời không biết nói thế nào nữa.

May thay, đã có Thẩm Nhân Kiệt độc mồm độc miệng hơn tiếp lời: “Ăn gì bổ nấy, chúng tôi định mời chị ăn canh đầu cá cho bổ não.”

Tạ Huyền ríu rít thanh minh: “Không có tôi trong đó đâu, có mình cậu ta thôi.”

Dám nói cô không có não, mặt Thẩm Đình phờ nểng chưa đỏ bị anh nói đến giận đỏ bừng bừng: “Vậy tôi phải mời cậu uống canh tim heo để báo đáp thịnh tình mới được.”

Một hồi lâu không thấy anh trả lời, lý nào anh lại chịu để thua dễ đến vậy. Thẩm Đình đang thấy kỳ lạ, bỗng nhiên cô cảm thấy như có vô số bàn tay nhỏ bé lạnh băng đang chạm lên làn da mình, cứ như mùa đông ăn kem lạnh, khiến đám gai vị giác đột nhiên phải hứng chịu bão tuyết, Thẩm Đình chợt rùng mình đứng phắt dậy. Cô thấy Thẩm Nhân Kiệt đứng trước mặt mình, trên tay còn đang cầm chiếc chậu rửa mặt: “Chị chịu mở mắt rồi à.” Nói xong anh nhin không nổi cười phá lên, nụ cười rất rạng rỡ, cứ như cả một bầu trời đầy sao lấp lánh. Lần đầu tiên Thẩm Đình thấy anh cười thoải mái như vậy, mà vẫn là vì chọc ghẹo cô, Thẩm Đình giận quá, đứng trước mặt anh nói: “Cậu biến thành trẻ con như vậy từ lúc nào thế? Có gì đáng cười hả?”

Khó khăn lắm Thẩm Nhân Kiệt mới nín được cười, anh gật đầu: “Thật, vô cùng...”

Thẩm Đình nhân lúc anh nói chuyện không chú ý, đột nhiên đẩy mạnh anh một cái, Thẩm Nhân Kiệt lao đảo vài bước, không kịp lấy lại trọng tâm ngã nhào xuống bể bơi. Anh mặc quần jeans, chiếc quần jeans dễ hút nước cứ trĩu trĩu kéo anh xuống đáy hồ, còn điện thoại và ví tiền trong túi thì đang được “tắm” đúng nghĩa, cũng may là Thẩm Nhân Kiệt biết bơi. Thẩm Đình vừa chiêm ngưỡng kiệt tác của mình vừa nói chuyện với Tạ Huyền: “Như thế này có buồn cười hơn không?”

Tạ Huyền mắt chữ A, mồm chữ O nhìn Thẩm Đình, sau đó thầm cầu phúc cho Thẩm Nhân Kiệt.

Thẩm Nhân Kiệt ướt như chuột lột lóp ngóp bò lên, ôm một bụng tức, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Đình, cô đã trở lại nằm tắm nắng, cơn giận của anh lại không bùng phát được mà hoàn toàn tan biến vào hư không. Anh nhận ra mình thật sự hết cách với người phụ nữ này.

Hoàng Khải Nam và Cao Hiểu Vi đang bơi dưới hồ, thấy cảnh vừa rồi liền lên bờ. Thẩm Nhân Kiệt nhìn thấy Hoàng Khải Nam thì tâm trạng càng tệ hại, lửa giận từ đâu lại cháy lên bừng bừng. Anh nhìn Hoàng Khải Nam, lạnh lùng hỏi: “Đây là ai thế, lần trước có nhìn thấy, sao không giới thiệu một tiếng?”

Cao Hiểu Vi đang định trả lời thì Thẩm Đình đã cất giọng lạnh tanh: “Biết làm gì? Thứ người có nhân phẩm như cậu có xứng đáng không?”

Thẩm Nhân Kiệt nghe cô tăng Hoàng Khải Nam lên tận mây xanh còn mình bị đập xuống đáy bùn nhơ, cảm thấy như có đầu đạn hạt nhân nổ tung trong đầu, không rõ đó là đồ kỳ, phần nộ hay thứ cảm xúc nào khác, anh không thể suy nghĩ, chỉ biết lấy tay giặt phẳng chiếc khăn đang phủ trên mặt cô: “Chỉ có chị mới xứng chắc? Chỉ có chị mới xứng nên mới đi là, thật là đáng khâm phục, thật là đáng ca tụng.”

Thẩm Đình giận đến nỗi khuôn mặt từ màu đỏ đã chuyển sang tím tái: “Cậu điên rồi à? Bà đây rất cuộc có chỗ nào không phải với đồ khốn nạn nhà cậu chứ?”

Thẩm Nhân Kiệt mặc kệ cô, quay sang chìa thẳng mũi tên tẩm độc vào Hoàng Khải Nam: “Ồ, đây chính là người anh thanh mai trúc mã của chị đấy à, thân thiết với nhau từ nhỏ tới lớn, chân tình mới khiến người ta ngưỡng mộ làm sao. Lúc nhỏ khoác vai nhau chụp hình, lớn lên đi học còn thân mật đưa đón tỏ rõ tình anh em. Không chỉ thế, em gái muốn leo càn cao, anh liền sốt sắng giúp em dắt mối, người anh tốt như vậy tìm đâu ra chứ. Tạp chí Tri Âm sẽ đến phỏng vấn các người đấy.” Miệng lưỡi Thẩm Nhân Kiệt sắc bén, những lời vừa rồi anh nói rất nhanh, Cao Hiểu Vi và Hoàng Khải Nam chưa kịp hiểu ý nghĩa cụ thể, nhưng cũng biết là những lời vô cùng khó nghe. Đến người ôn hòa như Hoàng Khải Nam cũng tối sầm sắc mặt: “Cậu nói vậy là có ý gì?”

Thẩm Đình không giả vờ bình tĩnh được nữa, cô đứng bật dậy: “Anh đừng nghe tên điên này nói bậy, đầu óc hẳn có vấn đề.”

Thẩm Nhân Kiệt đã không còn biết lựa lời, nhanh như chớp tiếp lời cô: “Lần này không bình chân như vại được nữa chứ gì, dám làm thì đừng sợ người ta nói. Như vậy mới phù hợp với khí phách của Thẩm đại tiểu thư.”

Tạ Huyền thấy tình hình quá hỗn loạn, lại thấy hai vị còn lại im lặng không nói gì, tưởng rằng đó là thừa nhận. Anh kéo Thẩm Nhân Kiệt lại, cười trừ phân bua với ba người kia: “Cậu ấy xưa nay nói chuyện rất thẳng thừng, mọi người đừng giận. Mỗi người đều có nỗi khổ của riêng mình, chúng tôi cũng biết chủ nhà đó đang đi hưởng tuần trăng mật, kỳ thực chúng tôi thấy bất bình thay cho Thẩm Đình chứ không hề có ý khơi lại vết thương của người khác.”

Đến đây thì Cao Hiểu Vi và Hoàng Khải Nam đã hiểu, Cao Hiểu Vi đứng ngây ra, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Cô nghĩ nếu mình bị người khác hiểu nhầm như vậy thì sẽ lập tức đem hết mọi chứng cứ ra chứng minh mình trong sạch, sau đó sẽ nước mắt nhạt nhòa, ôm mặt chạy đi để cho thấy cô chịu ảm ức. Ấy vậy mà Thẩm Đình cứ để mặc đến tận bây giờ.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Thẩm Đình, hai dòng lệ dường như sắp lặn xuống. Bỗng nhiên anh cảm thấy có một cơn đau dị thường đang xâu xé trái tim mình. Người phụ nữ này sao mà đáng giận đến thế, trước cô anh luôn không thể giữ vững được bình tĩnh, anh vắt óc suy nghĩ cách vãn hồi.

Thẩm Đình nhảy đến trước mặt Thẩm Nhân Kiệt, nghiêng rằng nói: “Tôi để người ta bao là do tôi thiếu tiền, thiếu tư cách, thế thì sao? Còn cậu, cậu mới là không có tư cách để xen vào chuyện của tôi, cậu là Ngọc Hoàng Đại Đế sao?”

Thẩm Nhân Kiệt vốn luôn giữ thái độ bán tín bán nghi với việc cô làm vợ bé, tuyệt vọng một nỗi mỗi lần anh dò hỏi đều cho kết quả khẳng định, cuối cùng anh không thể không tin vào sự thật mà lâu nay anh

không muốn tin. Vì thất vọng và phần nộ, lời nói của anh càng nặng nề hơn: “Chị không thấy như bản sao? Chị có biết thứ hành vi này là gì không? Là mại dâm trá hình. Chị còn đặc ý à, thật đẹp mặt tổ tiên.”

Thẩm Đình đứng trước mặt anh, luồng khí trong lồng ngực đã biến thành ngọn đuốc thiêu đốt chính cô, nếu trời nóng thêm chút nữa, cô sợ rằng mình sẽ bốc cháy. Nhất định không rơi nước mắt, anh ta không đáng; nhất định không giải thích với anh ta bất cứ điều gì, anh ta không xứng. Anh nhìn Thẩm Đình đứng trước mặt mình, nước mắt rưng rưng, miệng mở ra nhưng không nói nên lời, tựa hồ như một ngọn nến trước gió. Thẩm Nhân Kiệt đứng nhìn cô đăm đăm, áo quần ướt sũng dán sát vào thân, mặt trời chói chang ở trên đầu, trong hồ bơi tiếng người huyên náo, trộn lẫn với nhau tạo thành một hợp âm ồn ào nhưng mơ hồ, tựa như trong giấc mơ nghe thấy âm thanh của thế giới bên ngoài. Nước hồ thở “bì bõm” như sắp bị rút cạn, đầu óc anh trống rỗng, sau đó anh thấy đôi tay của Thẩm Đình vụt tới. Cô lại lấy sức xô mạnh Thẩm Nhân Kiệt, anh đứng không vững, lùi vài bước rồi hụt chân ngã xuống hồ một lần nữa, bị kịch lại tái diễn.

Thẩm Nhân Kiệt ngoi ngóp một hồi mới vịn được thành hồ nhảy lên, cả người anh lại ướt sũng lần nữa, anh cau mày nhìn Thẩm Đình, cổ ghìm nén cơn giận: “Cô thật là...”

Thẩm Đình lớn tiếng: “Cậu thật đáng ghét.”

Thẩm Nhân Kiệt nghe xong mặt liền biến sắc, trong lòng dâng lên một thứ cảm xúc khó gọi tên, anh phản kích: “Cô cũng chẳng đáng yêu đâu.”

Cao Hiểu Vi nhìn thấy, bốt chợt cười phì thành tiếng.

Lúc này Hoàng Khải Nam mới phần nộ nói: “Tại sao cậu lại nói cô ấy làm vợ bé?”

“Thế anh nghĩ tôi nên nói thế nào cho nhã nhặn?” Thẩm Nhân Kiệt quay sang nhìn anh bằng ánh mắt miệt thị.

“Chuyện không có chứng cứ, các cậu biết thanh danh của một con người quan trọng đến thế nào không?”

“Căn hộ đó, chủ căn hộ đó, hơn nữa, chính miệng cô ta cũng thừa nhận rất nhiều lần.”

“Không phủ nhận không có nghĩa là thừa nhận. Tôi rất hiểu cô ấy, cô ấy xưa nay luôn không bận tâm giải thích với ai bất cứ chuyện gì.” Hoàng Khải Nam trịnh trọng nói.

“Thế sao, anh hiểu cô ta vậy à?” Thẩm Nhân Kiệt chẳng buồn nhìn anh.

Cao Hiểu Vi cũng bất bình: “Anh đừng nghĩ anh làm tổng giám đốc là ghê gớm, có tiền thì có thể coi thường người khác sao! Chủ nhà là bạn của Hoàng Khải Nam, họ đi nghỉ tuần trăng mật, nên anh ấy mượn nhà cho Thẩm Đình ở tạm, trí tưởng tượng của các anh phong phú thật đấy, hay là trong giới của các anh chuyện này là hay gặp, nên đừng chuyện gì cũng nghĩ theo hướng đó.”

“Không phải trí tưởng tượng của họ phong phú, mà là họ coi thường tôi.” Thẩm Đình nói, “Họ đã coi thường tôi, thì ta cũng không nên nhiều lời với họ làm gì.” Thẩm Đình nhìn Thẩm Nhân Kiệt và Tạ Huyền bằng ánh mắt chán ghét đến cùng cực.

“Thật sao? Bây giờ vợ bé nhiều quá, hoàn cảnh của cô dễ khiến người khác hiểu nhầm, thật là...” Tạ Huyền rồi rít giải thích để rửa tội cho mình, anh thấy anh hoàn toàn là bị Thẩm Nhân Kiệt liên lụy, ánh mắt của Thẩm Đình ban nãy chắc chắn chỉ dành cho Thẩm Nhân Kiệt, anh chỉ là không may bị dính vào thôi. Đang lúc anh chuẩn bị nói ra lời tạ lỗi vô cùng thành khẩn thì Thẩm Đình đã ngắt lời.

“Thật giả liên can gì đến các người, các người đứng trên cao phán xét đạo đức của người khác, còn bản thân các người thì sao? Quan phủ được phóng hỏa dân đen không được đốt đèn sao? Nhìn lại mình đi, phó tổng Tạ, vợ bé vì đâu mà tồn tại? Là vì có những người nuôi vợ bé đấy.” Nói xong cô kéo hai người kia đi về, mặc kệ Tạ Huyền và Thẩm Nhân Kiệt.

Tạ Huyền đứng đó trông thiếu não vô cùng.

Hóa ra cô ấy không phải, cô ấy không có, ngay từ đầu chỉ có mình thiên kiến. Tuy rằng anh quen biết cô chưa lâu, nhưng có một số người rất thật, mới quen biết đôi ba ngày đã thấy họ đáng tin. Ký ức chợt ùa về trong tâm trí anh, cô vì bảo vệ tòa soạn không thuộc về cô mà táo gan đập bàn với anh; cô cười rặng rờ trong ánh hoàng hôn, cho tiền từng người ăn xin ở trạm xe buýt; cô rưng rưng muốn khóc khi tranh cãi với anh vì vận mệnh của các đồng nghiệp...Cô là người cảm tính và chân thành đến thế. Nhưng chỉ vì sự thiên kiến của anh, một việc rất dễ giải quyết bỗng trở thành một cái gai cắm dai dẳng trong trái tim anh.

Anh quen nhìn những người giả tạo, và đã nhận đủ những vết thương do ấn họ gây ra. Giống như người ngày thường quen nhìn những phụ nữ tân thời phấn son lòe loẹt, bỗng nhiên muốn nhìn thấy một người thuộc trường phái tự nhiên, khuôn mặt hoàn toàn không trang điểm, thử hỏi làm sao không nghi ngờ?

Hoặc giả đó thật ra chỉ là cái cớ, anh cố ý vin vào những khuyết điểm của cô để ngăn cản chính mình.

Anh vốn muốn chạy theo cô nhưng trong lòng lại run sợ. Anh nhớ lúc nhỏ có lần anh phạm lỗi cãi lại thầy, cha anh nói không thể tha thứ cho anh, nhốt anh vào trong tủ. Cả thế giới bị đóng kín trong vài centimet và bóng đêm vô tận, anh nghiêng rằng kiên quyết không thừa nhận sai lầm, cuối cùng anh phải ở trong tủ áo suốt một đêm dài, chẳng khác gì bị vắt ra giữa đồng không mông quạnh. Đến khi mẹ mở cửa cho anh ra thì anh đã sắp bất tỉnh, trước khi mất đi ý thức, anh nhớ mình vẫn kiên định nói: “Con không sai”

Từ nhỏ tính tình anh đã ngang ngạnh, cho dù có lý hay vô lý anh cũng không dễ buông tha cho ai. Bây giờ thì đến lượt người khác phán quyết anh, sự lằng nhục mà anh đã dành cho cô có xứng đáng để được tha thứ? Nỗi bồn chồn, hối hận khó nói nên lời cùng bao nhiêu cảm xúc khác cứ đan xen làm một, sắc mặt anh trở nên xanh xao, tim đập đến độ anh phải gập người xuống.

Tạ Huyền đang đắm chiêu bỗng nhìn thấy anh như vậy: “Cậu không sao chứ?”

Ba người bọn Thẩm Đình chọn một chỗ dùng cơm, không khí rất nặng nề. Hoàng Khải Nam gọi vài món ăn cô thích, sau đó Cao Hiểu Vi lôi cả hai người họ đi hát Karaoke. Cao Hiểu Vi vừa bước vào phòng Karaoke thì như biến thành chị em ruột thịt với chiếc micro. Cô độc chiếm một chiếc micro thể chết không buông, quả không hổ danh “song cường phòng Karaoke”.

Thẩm Đình chuẩn bị hát thì chuông điện thoại trong túi vang lên, cô nhìn thấy tên liền ấn nút, cúp xong lại gọi, gọi xong lại cúp, cứ lặp đi lặp lại như thế, Thẩm Đình bực bội vô cùng, đang định tắt máy thì giọng của Hoàng Khải Nam lạnh lẽo vang lên bên tai: “Ai đấy?”

Nghĩ còn ai có thể khiến cô tức giận bắt máy như thế nữa, Thẩm Đình nói: “Kẻ thù.” Sau khi bị cúp máy liên tục mười mấy cuộc, Thẩm Nhân Kiệt cũng không gọi nữa.

Thẩm Nhân Kiệt nghĩ ngợi một lúc, việc này phải có người xuống nước trước, mà cô có thể không có lý do gì để hạ thấp cái đầu cao quý của mình. Cho nên anh bèn gửi tin nhắn đi: “Cô đang ở đâu, xin cho biết.”

Tiếng chuông tin nhắn “I chocolate you” của Thẩm Đình vang lên, Thẩm Đình xem xong, tiện tay trả lời: “Do nhân phẩm của cậu không tương thích với điện thoại của tôi, cho nên dẫn đến tin nhắn loạn mã, xin thử lại sau khi nâng cấp nhân phẩm.” Những tin nhắn gửi đến sau đó Thẩm Đình đều xóa ngay không thèm đọc, đến khi họ sắp hát xong, Cao Hiểu Vi yên lặng rồi thì điện thoại cũng yên lặng.

Thẩm Đình hỏi Cao Hiểu Vi: “Hôm nay cậu vẫn đến ở chỗ tớ chứ?”

Cao Hiểu Vi lắc đầu: “Hôm nay anh ấy nhà tớ về rồi.”

Thẩm Đình chế giễu: “Ồ, Bát Giới đang vân giá vũ về rồi, cậu mau mau đi tiếp giá.”

Cao Hiểu Vi gờn nhá múa vuốt: “Xem Bát Giới nhà tớ lấy bồ cào xéo nát cái mồm cậu.”

Ba người đi đến trước cửa, Hoàng Khải Nam hỏi Thẩm Đình: “Em ở đó có ứng phó được không? Bạn anh còn hai tháng nữa mới về, nhưng anh có thể tìm nhà trước cho em.”

Thẩm Đình vừa hiên ngang vừa phẫn nộ trả lời: “Bây giờ làm sao mà dọn đi? Dọn đi chẳng hóa ra em sợ anh ta à. Hơn nữa bây giờ em không việc làm không thu nhập, ở chùa hai tháng nữa không thành vấn đề, với lại em còn chưa câu được anh xà rùa vàng nữa!”

Hoàng Khải Nam ngao ngán nói: “Anh thật không nói nổi em.”

Phía trước có vài chiếc taxi đang đậu, Cao Hiểu Vi vẫy tay, chiếc xe phía trước còn chưa đi, chiếc phía sau đã trở tới, Cao Hiểu Vi quay lại nói với họ: “Anh ấy nhà tớ sắp về đến nhà rồi, tớ mau mau về giả bộ mồn mồi đợi chờ, không thể để anh ấy biết tớ mãi vui chơi đến gần như quên mất mặt mũi anh ấy thể nào.”

Thẩm Đình nhăn mặt: “Cậu thật chẳng ra sao, mắt mặt tớ quá.”

Hoàng Khải Nam cũng vẫy tay gọi xe, lần này chiếc xe thứ nhất đã chịu lặn bánh, anh mở cửa giúp cô. Thẩm Đình lên xe, báo địa chỉ rồi rũ người trên ghế ngồi, những việc gần đây trở lại trong đầu cô như một thước phim quay chậm. Những đốm sáng bên ngoài bị tốc độ của xe kéo thành những vệt dài, đan vào nhau thành một tấm lưới khổng lồ, chúng ta đều đang sống trong những ô lưới tối tăm giữa tấm lưới đó, nhìn bốn bề thế giới nơi nơi đều rực rỡ lung linh, nhìn lại chính mình chỉ thấy đêm tối và tuyệt vọng. Một lúc sau Thẩm Đình mới nhận ra có điều không ổn, bình thường taxi luôn mở radio, xe này lại yên tĩnh như vậy, ngay cả tiếng thở khò náo của bác tài cô cũng không nghe thấy. Ban này không để ý nên không thấy, tài xế đội chiếc mũ lưới chai, lưới mũ đổ bóng che khuất khuôn mặt. Ngồi trong xe lại đội nón? Cô đang gặp phải tên đầu trộm đuôi cướp hay là bệnh nhân thần kinh đây? Cô nhìn tấm thẻ tài xế bên cạnh đồng hồ cây số, người trong hình trông mặt mũi bặm trợn rất đáng sợ.

Xã hội bây giờ loạn lắm, trên trang đầu các báo chí thấy toàn giết người rửa hận với giết người cướp của, nào là con gái rạch mặt mẹ, nào là kẻ bạc tình bức người yêu nhảy lầu tự sát, nào là trùng xã hội đen đội lốt nhà văn... Bạn còn mong đợi gì ở sự tốt đẹp của xã hội này nữa? Thẩm Đình nơm nớp sợ lần đầu tiên được lên báo lại vào mục cáo phó. Cô căng thẳng thu mình vào một góc, sau đó cố ra vẻ bình tĩnh: “Anh ơi, ngồi xe chán quá, hay là anh mở radio lên đi.”

Tài xế không trả lời, chỉ đưa tay chỉnh chiếc mũ lưới trai, đây vẫn đang là trung tâm thành phố, chắc hẳn chưa dám làm gì. Thẩm Đình đổi giọng hù dọa: “Anh đừng làm bừa, nói cho anh biết, tôi là huấn luyện viên Judo, tốt nhất là đôi bên bình an vô sự.” Cô nhìn qua cửa sổ xe, thấy phía trước sắp tới đèn đỏ, nghĩ bụng không biết có nên biến thành vua kungfu nhảy khỏi xe hay không.

Tài xế thỉnh thoảng quay đầu lại, Thẩm Đình mặt cắt không còn hột máu, hét lên: “Anh muốn gì...” Sau khi nhìn rõ mặt mũi bác tài, cô biến ngay lại thành một bà chằn: “Khốn kiếp, tôi thiếu nợ cậu sao mà cậu lại đi hù tôi. Rốt cuộc cậu muốn gì, sự việc chiều nay còn chưa đủ hay sao? Phó tổng Tạ, tôi không phải là đồ chơi để ai muốn đùa giỡn sao cũng được.”

Tạ Huyền quay lại cười toe toét: “Tôi là đồ chơi, để tôi làm chị vui được không.”

Thẩm Đình nổi giận dưng dưng lấy điện thoại ra: “Cậu có giấy phép lái taxi không, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát.”

Tạ Huyền biết cô dễ mềm lòng, cố ý dùng ánh mắt hoảng hốt để ngăn cô lại: “Đừng, chị đừng gọi, anh bạn taxi của tôi kiếm tiền chẳng dễ dàng gì, cũng phải nài nỉ rất lâu anh ấy mới cho tôi lái thay lần này.”

Thẩm Đình nghĩ bác tài thật cũng khó khăn, cô không nên làm hại đến người vô tội. Nhưng nghĩ lại thấy mình còn khổ sở hơn, thế nên cô tập trung hỏa lực vào Tạ Huyền: “Người có tiền thì rảnh rỗi vậy à? Cậu có bệnh à? Có bệnh thì đi chữa đi, trước có cái bệnh viện phụ sản đấy, mau đi đi.”

“Nếu mắng tôi làm chị vui thì chị cứ mắng thoải mái. Chị vui thì tôi cũng vui.” Tính cách của anh thật khác với Thẩm Nhân Kiệt, nếu đổi lại là Thẩm Nhân Kiệt, còn lâu cô mới có cơ hội thắng.

“Vui? Cậu vui cái nỗi gì hả phó tổng Tạ?”

Người cầm lái ở phía trước nói: “Chị không cho tôi cơ hội, tôi không thể không tự tạo ra một cơ hội để giải thích với chị về chuyện chiều nay.”

“Cậu bận trăm công ngàn việc, vung tay một cái là sa thải bao nhiêu người. Bây giờ chẳng qua là hàm oan một người, sỉ nhục một người thôi, phó tổng Tạ việc gì phải làm lớn chuyện lên như vậy, thật khiến người ta được chiều chuộng mà thấy run sợ.” Thẩm Đình tiếp tục mỉa mai anh.

Tạ Huyền hoàn toàn không nghe thấy những lời lẽ độc địa của cô, tiếp tục câu chuyện của mình: “Vì việc này mà tôi nuốt không trôi cơm tối, khó khăn lắm mới mượn được chiếc xe này, tôi sung sướng lắm sao?”

“Cậu nói vậy, hóa ra tôi còn phải mời cậu ăn khuya để đền bù mới phải.”

“Tôi không có ý đó, nhưng nếu chị mời thì tôi cũng không ngại.” Tạ Huyền tiếp tục bông lơn.

Thẩm Đình nhếch mép cười: “Được thôi, sữa melamine cậu uống không, gạo nhựa tổng hợp cậu ăn không?”

Tạ Huyền lại tự động bỏ qua câu nói này của cô, vào thẳng chủ đề chính: “Nói thật, tôi không cố ý hiểu lầm chị, tôi hiểu lầm theo Thẩm Nhân Kiệt thôi, lần đầu tiên đến chỗ chị, trong lòng tôi rất thắc mắc, cho nên mới hỏi cậu ấy. Chị biết đấy, hai người cùng nghi ngờ một điểm thì rất dễ thành ra chắc chắn, hơn nữa chủ nhà chị ở lại vừa kết hôn, bao nhiêu dấu hiệu như vậy, tôi không thể không tin...quả thật xin lỗi chị.”

“Nếu cứ xin lỗi là xong, thì người ta còn cần cảnh sát làm gì?” Cuối cùng thì cô cũng có ngữ cảnh thích hợp để nói câu này. “Còn nữa, đừng nhắc đến Thẩm Nhân Kiệt trước mặt tôi.”

Tạ Huyền là người rất nhạy bén, vừa nghe anh đã hiểu trong mắt Thẩm Đình anh chỉ là tông phạm, Thẩm Nhân Kiệt mới là kẻ chủ mưu tội ác tày trời, ban nãy anh đổ hết trách nhiệm cho Thẩm Nhân Kiệt có phải là hơi thiếu nghĩa khí? Nhưng đã lỡ làm rồi, bây giờ chỉ có thể phân bua giúp cậu ta để bù đắp: “Thẩm Nhân Kiệt vì chuyện của em gái và bạn gái cậu ấy mà tính cách trở nên rất cực đoan, cho nên đối với những việc như thế này cậu ấy luôn không giữ được bình tĩnh, hy vọng chị có thể thông cảm cho cậu ấy.”

“Thẩm Nhân Kiệt là ai thế, tôi không quen.”

Tạ Huyền dừng xe lại trước đèn đỏ, nếu như đời người cũng có một cột đèn giao thông, xanh thì đi, đỏ thì dừng, luôn yên ổn, trật tự thì hay biết mấy: “Chị không biết, khi em gái cậu ấy bị xe đụng, cậu ấy suýt nữa đã bóp chết hung thủ tại chỗ. Sau khi em gái qua đời, cậu ấy thường trốn một mình trong nhà tắm rồi vịn vòi nước rất lớn, tôi biết là cậu ấy đang khóc. Có một lần, tôi thấy trên bồn rửa mặt có vết máu, ngày hôm sau thì thấy cậu ấy mang cái trán quần băng đi học, về sau tôi mới biết, hôm đó cậu ấy tuyệt vọng đập đầu xuống bồn rửa mặt, đập đến chảy máu mà vẫn không có cảm giác gì, hoặc giả phải nhìn thấy máu thì trái tim cậu ấy mới bình tĩnh lại được. Cậu ấy luôn cho rằng chính mình đã hại chết em gái. Nguyên một tháng trời cậu ấy không mở miệng, thậm chí tôi đã nghĩ rằng cậu ấy sẽ không bao giờ nói nữa, lúc ấy tôi lo lắng đến mức phải đôn đáo đi tìm bác sĩ tâm lý...”

Thẩm Đình bật khóc, không ngờ Thẩm Nhân Kiệt lại có quá khứ đau buồn tuyệt vọng đến thế, hóa ra cuộc sống của mỗi người đều khổ dài vui ngắn, Thẩm Đình thấy cõi lòng đau se sắt, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Việc đó đâu liên quan gì tới tôi, ai sống mà không chịu đau khổ.” Ngừng lại một lát, cô lại hỏi: “Em gái cậu ta tại sao lại bị xe đụng?”

“Điều này thì tôi không thể nói, những việc này cậu ấy chưa từng kể với ai, nhưng tôi muốn cho chị biết.”

“Tại sao cậu lại muốn cho tôi biết?” Thẩm Đình vừa nghi hoặc, vừa hiếu kỳ hỏi anh. Thẩm Đình biết mình không phải loại phụ nữ nhu mì tinh tế đầy lòng cảm thông, nhưng giọng nói bất giác đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều. Kỳ thực cô không phải là người nhỏ nhen, có rất nhiều chuyện cô giận đó rồi quên đó, cho dù miệng đã nói kiên quyết không tha thứ.

Tạ Huyền tiếp tục lái taxi, lần đầu tiên lái loại xe nhỏ màu xanh này, anh tưởng tượng như mình đang ngồi trong một con bọ màu xanh lá, bò men theo những đường gân của lá cây. Anh nhìn nét mặt của Thẩm Đình ở trong gương: “Bởi vì chị rất đặc biệt, ở chị toát lên một cảm giác sáng rõ mà những người phụ nữ khác không có, tôi nghĩ chị có thể lắng nghe và cũng có thể thấu hiểu.” Anh ngừng lại một lát rồi hơi khẽ mỉm cười, nói: “Thẩm Đình, tôi rất thích cô.”

Thẩm Đình nhận ra tên cao thủ tình trường này lại bắt đầu giả trò tán tỉnh, đang đoán không ra anh ta có ý gì, cô không ngờ anh ta đột nhiên nói ra cái câu chết người ấy. Thẩm Đình dở khóc dở cười: “Vậy sao? Trên đời có nhiều thứ đặc biệt lắm, ở miền Nam mà thấy tuyết rơi là rất đặc biệt, có phải cậu sẽ muốn ôm một trận tuyết về nhà, ở Trung Quốc hiếm khi nhìn thấy ông gì Noel, có phải cậu sẽ muốn bắt cóc ông ấy luôn không?”

“Tôi nói là tôi thích cô, thích cô, chứ không phải những thứ kỳ quái mà cô nói, tôi đang tỏ tình với cô đấy.” Tạ Huyền khổ sở giải thích.

“Thế thì sao, tôi không thích cậu, nếu cậu thích tôi thật thì chắc phải chịu được sự hắt hủi của tôi chứ.” Còn lâu Thẩm Đình mới trúng kế mê hồn trận của anh ta, loại đàn ông này thích nhất là cho phụ nữ mắc lừa, sau khi lừa được rồi thì sẽ đứng đưng nói bạn bị lừa là do tự nguyện, cho dù có trẻ hơn mười tuổi, cô cũng sẽ không bao giờ dính vào thứ trò chơi tình ái này.

Tạ Huyền nghiêm túc nói: “Xin cô đừng nghi ngờ, lãng tử cũng phải có chân tình chứ.”

“Ồ? Nhưng chân tình của lãng tử không đáng tiền, tin vào chân tình của lãng tử chỉ thua thiệt mà thôi.” Thấy Tạ Huyền muốn mở miệng, cô bèn ngăn lại hỏi trước, “Vậy cậu thấy tôi có gì khác với những cô gái cậu quen trước đây?”

“Khác rất nhiều, hầu như không có điểm chung.”

“Vậy tại sao cậu có thể thích họ, rồi lại thích tôi, cậu phải biết là tôi hoàn toàn không giống họ.” Thẩm Đình thủng thẳng nói.

Cao thủ tình trường như Tạ Huyền đến đây lại không biết trả lời thế nào.

“Hay là cậu đang sưu tầm tem, mỗi loại phải có một con! Cậu không thích tôi, cậu chẳng qua chỉ muốn thử cảm giác quấy rối trong môi trường làm việc mà thôi.” Thẩm Đình đánh phủ đầu, không muốn dây dưa thêm với anh.

Tạ Huyền không thể nói gì hơn, đây là lần đầu tiên anh gặp phải một trận Waterloo như vậy, khá lâu sau anh mới lên tiếng: “Đây là lần đầu tiên tôi gặp một người phụ nữ được tỏ tình mà lạnh lùng như vậy, cô đúng là hiếm có.”

“Có những phụ nữ tìm thấy sự tự tin trong lời tỏ tình của đàn ông, đáng tiếc tôi không phải, xin lỗi đã làm cậu thất vọng.”

“Ai mà thích cô thì cũng thật khốn đốn.” Tạ Huyền cười ha ha đánh trống lảng.

“Cảm ơn cậu đã lo lắng cho tương lai của tôi. Chắc sẽ chẳng có người bị hại, tôi đã chuẩn bị tâm lý sống độc thân đến hết đời rồi.” Thẩm Đình cười nhạt.

Về đến chung cư, Thẩm Đình cảm ơn rồi xuống xe lên nhà. Khu dân cư cao cấp nên thiết kế cảnh quan rất tốt, giữa đêm khuya, ánh đèn đường mờ lung xen lẫn những tán cây rậm rạp, Tạ Huyền hạ kính xe, bầu trời đầy sao, ánh sao màu lam ngọc tràn vào cả trong xe, cơn gió khuya phảng phất hương hoa nhẹ nhẹ. Trong lòng như có một nỗi buồn mỏng như tơ, Tạ Huyền khẽ nhắm mắt, cảm nhận cái đẹp và sự tàn khốc của đêm.

Thẩm Đình đang mải nghĩ về sự việc ban nãy, vừa rẽ sang lối vào nhà thì thỉnh thoảng nhìn thấy một bóng người, cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, sau đó nhìn kĩ lại mới nhận ra là Thẩm Nhân Kiệt, anh đang đứng dựa vào cửa nhà mình hút thuốc, sắc mặt xanh xao.

Một ngày liên tục bị hù đến mấy lần, Thẩm Đình đã thấy không vui. Mặc kệ anh, cô vừa lấy chìa khóa mở cửa vừa lẩm bẩm: “Sớm muộn cũng bị trúng độc nicotine.”

Cô đang định đi vào thì vị thần giữ cửa bên kia lên tiếng: “Thật ra, nếu cô nói rõ ngay từ đầu thì sẽ không có hiểu lầm xảy ra.”

Cũng có nghĩa là nói cô sai, còn anh ta vẫn đúng đắn, quang vinh và vĩ đại! Thẩm Đình nghe xong, bàn tay đang mở cửa dừng lại, cô thấy mình như sắp ngất. Tuy cô không mong gì anh xin lỗi, nhưng cô cũng không ngờ anh có thể vô sỉ đến thế. Một chút mềm lòng với anh cũng bị cơn giận làm tan biến, cô nhớ lần đầu chạm trán với anh cô đã phủ nhận rất rõ ràng, chỉ là lúc ấy anh không tin mà thôi.

Thẩm Nhân Kiệt thấy cô không nói gì, bèn tiếp tục: “Cô có biết có một thứ bệnh gọi là bệnh phú quý không?”

Thẩm Đình không biết anh muốn nói gì, chỉ bắt giác đứng thẳng lưng lên.

“Đó là chứng bệnh phát sinh do những nhược điểm và lẽ thói chung của con người. Ví dụ như cô sống ở đây lâu rồi, tuy biết rõ không phải là của mình, nhưng lòng tham vẫn bành trướng, cô sẽ lưu luyến, sẽ khó rời bỏ.”

Đúng vậy, cô sẽ tiếc nuối, sẽ lưu luyến, cô thừa nhận, cô không phải một thầy tu nhìn mọi vinh hoa phú quý trước mắt như hư không, nhưng rốt cuộc anh muốn nói gì?

“Vinh hoa phú quý cám dỗ người ta biết bao nhiêu, một khi đã nếm mùi, người ta sẽ sinh ra dục vọng chiếm hữu, sẽ không thoát ra được.”

Thẩm Đình mất kiên nhẫn: “Rốt cuộc cậu muốn nói gì thì nói mau đi, không phải tôi thích nghe, mà lỡ nghe một nửa rồi không nghe hết thì ngủ không ngon, cậu đừng vòng vo tam quốc nữa.”

Thẩm Nhân Kiệt không để ý tới sự sốt ruột của cô: “Lần đầu tiên tôi gặp cô, cô bỏ ra một số tiền lớn để tranh với tôi một đôi giày, tôi đã tưởng cô cũng là một người mắc bệnh phú quý.”

Đến đây thì Thẩm Đình đã hiểu, nói tới nói lui chẳng qua cũng chỉ để chứng minh anh đúng cô sai, cô tức giận: “Một người đàn ông như cậu nhận thua khó đến thế sao? Nói một câu xin lỗi khó đến thế sao?”

Thẩm Nhân Kiệt phản đối: “Việc đã xảy ra rồi xin lỗi có ý nghĩa gì, không bằng tìm cách giải quyết nó.”

“Thế sao? Tôi lại nghĩ hoàn toàn ngược lại, đối với tôi lời xin lỗi vô cùng quan trọng, nó là khởi điểm để làm lại từ đầu!” Thẩm Đình đóng sầm cửa, cô không muốn nghe anh nói, hay nhìn thấy anh nữa.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cánh cửa đóng kín, anh vừa tìm được một người có thể khiến anh vui và không còn cô độc, có thể khiến anh luôn muốn tiếp cận và luôn luôn trông đợi. Thế nhưng, chỉ thoát chốc sau anh đã trở lại làm một kẻ lẻ loi giữa biển người. Anh nhớ lại những ngày trước đây, hai người cùng nhau tăng ca đến đêm khuya mà không biết mệt; cùng nhau ăn khuya mà vui vẻ biết bao nhiêu; điệu nhảy của cô và bài hát của anh, buổi thăng mây nhỏ trong khoảnh khắc đã trở thành thiên đường. Anh nhớ hồi còn nhỏ đã đọc một câu chuyện cổ tích, có con kiến nọ sống một mình trong một ngôi nhà nên thấy rất cô đơn, nó muốn có ai đó ở cùng, nhưng tất cả các con thú nhỏ đều đứng trước cửa nhà nó mà nói: “Nhà của anh nhỏ quá, tôi không vào được.” Thế nên con kiến phải chết đi trong cô đơn. Cửa lòng anh không mở thì ai có thể đi vào? Anh giấu tất điều thuốc vừa cháy dở, trong đời anh ghét nhất là xin lỗi, anh lại châm một điếu thuốc khác.

Sáng hôm sau Thẩm Đình ra khỏi nhà không nhìn thấy Thẩm Nhân Kiệt, vừa nghĩ anh chắc đi làm rồi cô lập tức quở trách bản thân: “Liên can gì đến mình, có chết cũng mặc kệ.”

Mà Tạ Huyền cũng không đến quấy rối, Thẩm Đình ra phố dạo một vòng, buổi trưa ăn ở một quán ăn nhỏ, buổi chiều chuẩn bị đi dạo tiếp, chẳng rõ cô là nhân viên quản lý đô thị mới nhậm chức hay làm theo thời vụ. Đang cao hứng dạo phố thì nhận được điện thoại của công ty cô ứng tuyển, họ thông báo cô đã trúng tuyển, tuần sau là có thể bắt đầu công việc. Điều này chứng minh phụ nữ tuổi ba mươi tuy có hơi ế nhưng cũng chưa đến mức phải lưu kho đông lạnh. Cô phấn khích gọi điện báo cho Cao Hiểu Vi, không ngờ lại được nghe lên lớp: trước tiên chúc cô đến công ty mới gặp được người đàn ông trong mộng. Câu chuyện vừa rồi cho chúng ta biết, làm việc phải bình tĩnh lý trí, dẫn đo kỹ lưỡng; kết giao bạn bè thì phải chú ý nhân phẩm trước.

Về đến nhà thì trời đã khuya, Thẩm Đình lại lần nữa gặp cùng một người ở cùng một nơi.

Dưới ánh đèn hành lang vàng vọt, mọi vật trước mắt đều mờ lung như đang ở nơi xa xăm nào đó dưới bóng hoàng hôn trong một bức tranh cổ, cô nhìn không ra sắc mặt anh có tốt hay không. Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xám bạc, dưới ánh đèn, đôi lúc như ánh lên những mảng sáng màu bạc.

Anh nhìn thấy cô khệ nệ túi lớn túi nhỏ, liền hỏi: “Có trung tâm mua sắm nào đại hạ giá à, giảm giá nhiều đến thế sao?”

Bây giờ đối với những lời châm chọc của anh, cô áp dụng chính sách bỏ ngoài tai.

Cô mở cửa chuẩn bị vào nhà.

Bỗng nhiên cô nghe thấy người ở sau lưng nói: “Xin lỗi, là tôi thiên kiến, những việc trước đây, xin lỗi.”

Cô sững người, không dám tin vào tai mình. Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày hai tiếng “xin lỗi” lại có sức sát thương ghê gớm đến thế, cô càng chưa từng nghĩ đến chuyện anh sẽ nói xin lỗi cô.

Chờ rất lâu vẫn không thấy cô trả lời hay quay đầu lại, anh không khỏi thấy buồn phiền, tức giận và khó xử, anh đã chủ động làm hòa rồi mà cô vẫn giữ thái độ như vậy, anh tức tối nói: “Tôi đã nói xin lỗi cô rồi, cô còn muốn thế nào nữa.”

Quả nhiên anh vẫn không thay đổi: “Cậu nói rồi, nhưng không có nghĩa là tôi chấp nhận.” Thẩm Đình quay đầu nhìn anh, anh cau mày, mặt trắng bệch, im lặng không nói gì. Giống như lần đầu tiên cô gặp anh trong cửa hàng tiện lợi, cô chuẩn bị vào nhà.

Dư quang nơi khóe mắt cô nhìn thấy đôi bàn tay ôm lấy ngực, anh khụy xuống dựa vào tường. Thẩm Đình nhớ tới bệnh của anh, hoảng hốt buông hết bao lớn bao nhỏ trên tay xuống, vội vàng chạy tới đỡ anh. Bàn tay cô vừa chạm vào người anh bỗng thấy nóng bỏng như chạm vào lò lửa, liền rút lại theo phản xạ vô điều kiện. Thẩm Đình cầu nhàu: “Sao cậu lại nóng đến thế, trời ạ, sốt cao như vậy sao không đi khám, muốn chết sao?” Sau đó cô mới nhớ hôm trước chính cô đã đẩy anh xuống hồ hai lần, chắc anh đã nhuộm bệnh từ lúc đó. Cô quay lại nhìn thì thấy anh sắp bất tỉnh nhân sự.

Thẩm Đình vừa áy náy vừa sợ hãi, cố gắng nghĩ là hết mọi cách, trước tiên cô gọi điện thoại cho phòng khám của khu dân cư, sau đó lại gọi cho 120. Cô móc túi anh lấy thuốc, rồi lại nhớ ra là phải rót nước ấm trước, lúc chạy vào nhà vấp phải bậc cửa, suýt nữa ngã nhào.

Cho anh uống thuốc xong, cô làm các thao tác cấp cứu như đã được học. Cũng may bác sĩ của khu dân cư đến rất nhanh, xem ra mạng người giàu quả thực đáng giá hơn, nên động tác của bác sĩ khu nhà giàu cũng mau mắn hơn nhiều.

Bác sĩ khám xong, nói với cô rằng anh không có gì nguy hiểm, lúc ấy cô mới thầm cảm ơn trời, may mà trên người anh có thuốc, chắc về sau cô cũng phải mang thuốc bên người để đề phòng rủi ro.

Thẩm Nhân Kiệt tỉnh lại, thấy trước mắt là trần nhà quen thuộc, đầu hơi đau, nhất thời không nhớ ban nãy vừa xảy ra chuyện gì. Anh trở mình thì thấy Thẩm Đình đang ngồi cạnh bên. Thẩm Đình thấy anh tỉnh dậy thì đưa tay áp lên trán anh, bàn tay mát lạnh của cô chạm vào làn da nóng hổi của anh, cô tự nói với mình: “Hình như có hạ sốt, đo thân nhiệt xem nào.” Cô cúi xuống, bàn tay cảm nhiệt kế luồn qua cổ áo sơ mi của anh vươn xuống dưới cánh tay.

Lần đầu tiên hai người ở gần nhau đến như thế, anh nhìn khuôn mặt cô, bỗng nhiên cảm thấy rất ngượng ngùng, hơi thở chợt trở nên nặng nề, anh thấy mình đỏ mặt tía tai, cơ hồ như bị khó thở. Giọng anh khàn đặc: “Cô cách xa ra một chút.”

Thẩm Đình không biết anh lại làm sao, vừa quay sang chiếc bàn bên cạnh lấy thuốc, vừa lầu bầu: “Tính nết chẳng ra sao, tật xấu thì vô số vậy mà cứ bắt tôi gặp phải. Chị đây mới xui xẻo làm sao, lại còn phải trông nom cậu cả buổi trời, vậy mà thầy bói nào cũng nói tôi tốt số. Xem ra họ đều cho rằng nói tốt dễ kiếm tiền hơn thì phải.”

Anh nói: “Tôi không khiến chị chăm sóc tôi.”

“Cậu xỉu ngay trước mắt tôi, tôi có thể không cứu sao?” Thẩm Đình nói. Thù trước chưa xong cô đã tự động chạy đến chịu nhục, cứ như loại người như cô bẩm sinh không ngồi đợi người ta hiếp đáp, mà còn phải tự dẫn xác đến cho người ta hiếp đáp. Thẩm Đình thấy mình không có gì để nói, cho nên cứ im lặng.

Thẩm Đình lẳng lẳng cho anh uống thuốc, lấy nhiệt kế ra xem, sau đó sang ngồi lọt thỏm trong chiếc sofa ở bên cạnh, trông sắp như ngủ thiếp đi.

“Sao cô không nói nữa?” Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô hỏi.

Thẩm Đình dờ khóc dờ cười: “Nói với ai? Với cậu á? Quên đi.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô rất lâu, cô ngồi đó nghiêng đầu ngủ gật, do mãi chăm sóc anh nên cô không để ý đến bản thân, mái tóc bị bỏ rơi, vài sợi tóc rơi ra ngoài dây buộc, quàng thâm trên mắt khiến cô trông tiêu tụy và mệt mỏi. Dáng hình cô khi ngủ toát ra một ý thức tự bảo vệ mạnh mẽ, anh biết chỉ có người cô

đơn mới như vậy, bỗng nhiên anh muốn đi về phía ấy để ôm lấy cô, sưởi ấm cho cô, và chẳng cơn bệnh đã khiến anh trở nên yếu đuối.

Một lúc sau, anh mới nói với cô: “Cảm ơn cô...lần đầu tiên tôi bệnh mà có người ở cạnh bên chăm sóc.

Cô đang mơ màng thì bị tiếng “cảm ơn” của anh làm cho giật mình tỉnh giấc, trong một ngày cô nghe được anh nói cả “xin lỗi” và “cảm ơn” với mình, thật là một ngày trọng đại, đáng lẽ cô phải chuẩn bị nghi lễ long trọng để tế trời mới phải. Cô ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ, bác gái thì sao?”

Anh hờ hững trả lời: “Mẹ tôi bận lắm, bận giảm cân, tập thẩm mỹ, bận dự tiệc, dự vũ hội, mỗi lần tôi bị bệnh thì bà thuê một y tá đến chăm sóc, bà nói bà sợ bị lây bệnh, hơn nữa y tá chuyên nghiệp hơn, đây là nói thật, cho nên tôi luôn cố gắng để không bị bệnh.”

Bị bệnh mà cũng phải kiếm chế sao? Những bà mẹ trên đời cũng giống như người ta trên đời vậy, không ai giống ai. Tuy rằng mẹ cô cũng không phải là người phụ nữ vĩ đại kiệt xuất gì, nhưng bà cũng giống như bao bà mẹ bình thường khác, luôn quan tâm chăm sóc con từng li từng tí. Nhưng dù sao đi nữa, bà mẹ nào cũng có khuyết điểm, bởi vì trước khi đảm đương chức vụ quang vinh của một “người mẹ”, họ trước tiên là một con người. Cô không ngờ anh lại có nhiều chuyện không vui như vậy. Người có tiền không hạnh phúc, người không có tiền càng không hạnh phúc, cái thế này bị sao rồi?

Thẩm Đình hiểu rõ anh không cần sự thương hại của người khác: “Bác gái cũng giàu tình cảm thật đấy. Tôi vô phép hỏi một câu, cậu có phải là con đẻ của bà không vậy?”

Thẩm Nhân Kiệt cố nén nụ cười nơi khóe miệng nhìn cô, trán anh giãn ra, cứ như rặng núi khô cằn đã biến thành bình nguyên màu mỡ.

Thẩm Đình ngược mắt nhìn đồng hồ rồi “ồ” lên một tiếng: “Năm giờ rưỡi đến nơi rồi, thế là tôi đã chăm sóc cậu cả đêm đấy, cậu nói thật với tôi đi, hồi ấy mẹ cậu trả y tá bao nhiêu tiền, tôi cũng phải thu phí y như vậy.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Hay là lấy thứ khác để trao đổi.”

Thẩm Đình đi đến trước cửa sổ, mở toang cánh cửa, nhìn thấy phía trên vô số nóc nhà trùng trùng điệp điệp là một bầu trời màu lam nhạt, trời sắp sáng, những ngôi sao còn sót lại trông như những mảnh phù điêu khắc trên bầu trời, nơi tiếp giáp giữa trời và núi là một mảng trắng xóa, trông giống như đám long vũ mềm mượt mà ấm áp của chú gà con mới nở.

Thẩm Đình hít một hơi thật sâu, vươn vai: “Cảm giác cứ như chúng ta sống dưới đáy biển sâu, còn những ngôi nhà nhỏ kia đều là những vỏ sò và san hô ở đó.”

“Yếu kiến thức cơ bản, san hô không thể sống dưới đáy biển sâu” Thẩm Nhân Kiệt nói.

Thẩm Đình ngượng anh một cái rở dài, bỗng nhiên nhìn thấy chiếc giày Miumiu nằm lẻ loi ở trong góc phòng, cô đi đến cầm chiếc giày lên ngắm nghía hồi lâu: “Thẩm Nhân Kiệt, cậu tặng nó cho tôi đi, dù sao cậu cũng đâu dùng đến, cứ dùng nó để cảm ơn tôi đi.”

Thẩm Nhân Kiệt im lặng, Thẩm Đình quay lại nhìn anh, anh mới lắc đầu nói: “Không được, đây là tôi mua cho em gái tôi.”

Thẩm Đình bỗng thấy tò mò, rất muốn biết thêm nhiều chuyện về anh. Cô đi đến ngồi lên chiếc sofa trước mặt anh, hỏi: “Em gái cậu cũng thích giày Miumiu à?”

“Bởi vì tôi cho nó thích, cho nên nó thích thật.” Mặc dù Thẩm Nhân Kiệt đã cố ghìm nén, nhưng cô vẫn nhận ra trong giọng nói của anh sự hối tiếc và đau khổ khôn nguôi.

“Tôi có nghe Tạ Huyền kể một chút về em gái cậu, tại sao cô ấy lại bị tai nạn vậy?”

“Cô hỏi nhiều như thế làm gì?” Thẩm Nhân Kiệt bỗng trở nên hung hãn.

“Xem ra cậu vẫn chưa có đủ dũng khí để nói ra, tôi muốn biết, nếu tôi là em gái cậu, tôi có thể tha thứ cho cậu không.” Anh đã bệnh đến thế này thì còn hù được ai? Thẩm Đình còn lâu mới sợ anh.

“Nói đi, kể với tôi về em gái cậu. Tôi nghĩ tôi sẽ thích cô ấy.” Thẩm Đình tiếp tục nài nỉ.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn xuống như suy nghĩ điều gì, sau đó anh ngược ánh mắt dịu dàng lên nhìn cô, trong đôi mắt không còn thứ ánh sáng xa cách nghìn trùng như trước kia: “Em gái tôi, em gái...” Đã rất lâu rồi anh không nhắc đến tên cô, hai chữ ấy bỗng trở nên rất xa lạ, trong lòng anh bỗng dậy lên một nỗi đau không thể gọi tên, đã bao lâu anh không nói lên hai chữ ấy nữa rồi.

“Nó rất lặng lẽ, nó không giống tôi, nó lương thiện hơn tôi nhiều, nhưng nó rất nhát gan, mỗi khi nhà có người lạ đến thăm, nó đều bên lên không dám ra chào khách, lần nào cũng cần tôi đi cùng nó, bất kể ở đâu, cũng phải có tôi đi cùng nó. Nó phụ thuộc vào tôi như thế. Đến khi đi học, mỗi lần nhận được thư tình của bạn nam, nó đều hoảng hốt đưa tôi xem, để tôi nghĩ cách giùm nó. Cô có thể tưởng tượng ra một cô bé như vậy không?”

“Có thể, trước đây tôi từng dùng trăm phương ngàn kế để biến mình thành một cô gái mong manh đến khiến người ta muốn nâng niu như vậy, đáng tiếc là không thành công”. Thẩm Đình cố tỏ ra bình thản.

“Nói chung nó nghĩ không có việc gì tôi không làm được. Lần duy nhất nó không đi theo tôi là lúc tôi đi du học. Tôi vốn muốn đưa nó đi cùng, nhưng nó không dám đi xa đến thế, nó nghĩ ở nơi mình đã quen thuộc sẽ an toàn hơn. Tôi thật sự không yên tâm về nó, nhưng sau đó nghĩ lại, nó không thể dựa vào tôi cả đời, bởi vậy cũng nên làm quen với việc không có tôi bên cạnh. Hôm tiễn tôi đi, mắt nó sưng húp, tôi biết nó muốn tôi ở lại, nhưng rốt cuộc nó chẳng nói gì. Lúc tôi ở nước ngoài, nó vẫn thường viết thư cho tôi.” Thẩm Nhân Kiệt đắm chìm trong hồi ức của chính mình, khuôn mặt toát lên vẻ vừa thần nhiên vừa tuyệt vọng. “Nó thích viết thư, bởi vì có rất nhiều chuyện nó không dám nói trên điện thoại. Năm thứ hai tôi ở

nước ngoài, giấy viết thư nó dùng mỗi lúc một rục rở, trong lòng tôi đã ngờ ngợ, quả nhiên, nó nói với tôi rằng nó đang hẹn họ, đối tượng là “một người tốt ơi là tốt.” Tôi chưa từng nghĩ chuyện em gái tôi sẽ yêu. Nhưng nếu có người có thể khiến cuộc sống của nó trở nên tươi sáng, thì tôi cũng tán thành, tôi chuẩn bị trở về xem xem đó là người như thế nào. Đúng lúc ấy, sức khỏe của tôi lại có vấn đề, phải nằm viện rất lâu, suýt chút nữa đã chết trong bệnh viện. Tôi vừa mới xuất viện thì mẹ tôi gọi điện thoại đến, bảo tôi phối hợp với họ để ngăn cản chuyện của em tôi, mẹ nó già kia là một tên chẳng ra gì. Khoảng thời gian đó tâm trạng của tôi rất xấu, nên tính nết cũng vô cùng khó chịu.”

Bây giờ anh ta đã thế này rồi, Thẩm Đình không tưởng tượng nổi lúc ấy anh ta khủng khiếp đến thế nào.

“Tôi vừa về đến liền đi gặp ban trai của nó, gặp được hai lần, nhận định của tôi cũng giống như cả nhà tôi, gã ấy chỉ là một tên đào mỏ. Lần đầu tiên tôi đứng về phía cha mẹ để đối đầu với em gái tôi, em gái tôi trở thành đơn độc, cô thử tưởng tượng một cô gái nhút nhát như thế chống lại cả gia đình, không có ai để dựa dẫm. Tôi không cho nó một cơ hội nào để nói, chỉ nghiêm khắc yêu cầu nó chia tay ngay lập tức, nó phản đối, trước nay nó chưa từng cãi lời tôi, chính kẻ ấy đã khiến nó thành ra như vậy.”

Tuy rằng không biết đúng sai, nhưng trong lòng Thẩm Đình đồng tình với em gái anh, cô biết lúc ấy có đã can thiệp vào tình yêu mong manh của cô một cách thô bạo và độc tài như thế nào, tình yêu, bất kể đúng hay sai, cũng cần được đối xử một cách dịu dàng.

“Tối hôm đó, nó về nhà rất vui vẻ, cứ như mang cả một giấc mộng đẹp trở về, nó nói rằng nó sẽ kết hôn với gã kia, cả gia đình tôi cực lực phản đối, tôi nhớ tôi đã đá nhào cả một cái bàn. Em gái tôi rất hoảng, nó khóc như mưa, nhưng nhất quyết không nhượng bộ, đến hôm đó tôi mới hiểu em gái mình, nó nhu nhược, nhưng cũng rất quật cường. Trước đây nó dựa dẫm vào tôi như thế, là do niềm tin vô bờ bến mà nó dành cho tôi. Nhưng nay niềm tin đó đã không còn. Nó yêu gã đó, cố sống cố chết đòi cưới gã, tôi nhất định phải làm cho nó tỉnh ngộ.”

“Tối hôm đó, tôi bảo luật sư soạn một văn bản, sau đó đến phòng em gái tôi và nói với nó: “Em à, anh biết bây giờ em rất ghét anh, nhưng nếu em có thể bảo cậu ta làm việc này, nếu cậu ta đồng ý, thì anh nhất định sẽ thuyết phục cha mẹ ủng hộ cuộc hôn nhân của em.” Em gái tôi hơi nghi ngại: “Việc gì ạ” Tôi đưa nó xấp giấy trên tay: “Chỉ cần em cho cậu ta ký vào thỏa thuận tài sản tiền hôn nhân này, nếu cậu ta không lấy được chút tài sản nào cũng một lòng muốn cưới em, thì anh sẽ công nhận cậu ta là em rể.”

“Kỳ thực, tôi biết chắc gã ta sẽ không chịu ký, loại người ấy tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay, là loại muốn một bước đổi đời, lợi dụng em gái tôi làm đường tắt. Hấn thích tiền, hơn nữa muốn có tiền ngay, đợi thêm vài năm cũng không được. Một kẻ đến đợi cũng không muốn đợi, một kẻ tham lam đến như vậy có chịu bỏ ra tám chín năm để đợi gia đình tôi công nhận rồi chia lại tài sản không? Hay chẳng bằng quất ngựa thật nhanh để tìm con đường tắt khác.”

“Thế nhưng em gái ngốc nghếch của tôi, nó yêu gã, tin tưởng gã, y như trước kia nó tin tôi. Nó không may do dự, lập tức nhận lấy bản thỏa thuận, khuôn mặt nó nhỏ nhắn lộ rõ vẻ kiên định: “Em sẽ để anh ấy chứng minh.”

“Tối hôm đó tôi đợi nó về nhà, nhưng khuya lắm rồi nó vẫn chưa về, tôi bỗng sợ nó gặp chuyện, vội mặc đồ chuẩn bị ra ngoài tìm nó, vừa mở cửa thì thấy nó ngồi co ro ở cách đó không xa, đôi tay tuyệt vọng ôm lấy

thân thể, đôi vai run run, khuôn mặt đầm nước mắt. Nhìn thấy tôi, nó bèn thu mình vào tường tránh né, tôi nhẹ nhàng bước đến cạnh nó và nói: “Không sao, như vậy sẽ tốt hơn.”

“Nó ngược ánh mắt bàng hoàng nhìn tôi, cứ như không thể tưởng tượng rằng tôi sẽ nói ra những lời như thế, nó nức nở: “Anh nói đúng, cả nhà đều đúng, anh ta không yêu em, anh ta chỉ yêu tiền của em thôi, chỉ muốn tiền của em thôi, nếu như không có tiền em chẳng là gì cả, nếu như không có tiền, có ai thèm yêu một người như em!”

“Nó khóc rồi lại cười, cười xong lại khóc, dường như nó đã hoàn toàn suy sụp. Lúc ấy tôi chợt sợ hãi vô cùng, không biết phải an ủi nó như thế nào, nó lại gạt nước mắt, ngược ánh mắt thù địch nhìn tôi: “Thế nhưng, các người có từng nghĩ đến, đây là lần đầu tiên em biết yêu, sau này sẽ không có lần nào như vậy nữa. Anh ấy tốt với em như thế, em thật sự đã tưởng rằng hai người chúng em có thể sống hạnh phúc cùng nhau. Các người thử nghĩ xem cảm giác của em, tại sao các người lại tàn nhẫn như thế. Anh ta vì tiền, cha mẹ cũng chẳng phải vì tiền mà ngăn cản em sao? Tiền quan trọng đến thế sao? Tại sao ai cũng vì tiền, vì tiền, vì tiền tiền tiền, tiền rốt cuộc là cái gì?”

Thẩm Đình thấy mắt mình đã nhạt nhòa, cô đưa tay gạt nước mắt. Cô cũng từng đau đớn vì yêu, nhưng cô mạnh mẽ hơn nhiều, còn một cô gái ngây thơ yếu đuối như thế làm sao có thể chịu nổi sự đả kích lớn như vậy? Trong xã hội này, có không ít những chàng trai cô gái đầy tham vọng muốn tìm con đường tắt để thành công, nhưng sau khi bán mình leo lên đỉnh cao, họ có cảm thấy trống rỗng và sợ hãi không?

“Tôi vỗ vai nó: “Không sao, tỉnh ngộ sớm càng tốt, chẳng lẽ em muốn bị lừa cả đời? Sau này em sẽ gặp được tình yêu chân chính.” Em gái tôi thất vọng đẩy tôi ra: “Sẽ không còn nữa, anh à, anh không hiểu đâu, sẽ không bao giờ có nữa.”

Tôi không ngờ thật sự không có về sau, nó không đợi được đến lúc đó. Trước đó, mới có chuyện con gái rượu của chủ tịch tập đoàn Samsung tự sát vì tình, tôi sợ nó sẽ nghĩ quẩn. Thế nhưng, sau ngày hôm đó, nó không hề nhắc đến chuyện đó nữa, cũng dần dần tỏ ra vui vẻ hơn, chỉ có sự xa cách với tôi là vẫn còn đó. Buổi trưa hôm đó, nó nhận được một cuộc điện thoại, tôi thấy nó chần chừ một lúc rồi ra khỏi nhà, tôi nghĩ đó chỉ là bạn bè thường nên không để ý. Không lâu sau, cha mẹ tôi nhận được điện thoại nói em tôi đã bị bắt cóc, tôi mới biết cuộc điện thoại ấy là của ai. Tôi không ngờ nó đại đột đến thế, đã biết chân tướng của gã rồi mà vẫn chịu đi gặp gã, gã cầu xin mấy câu thì nó đã mềm lòng. Lúc ấy tôi mới điều tra ra, gã đó đã vay một khoản nợ nóng rất lớn, lãi mẹ đẻ lãi con, không biết đã chồng chất đến bao nhiêu rồi. Giờ cần gấp tiền trả nợ, chớ cùng dứt giàu nên mới làm càn. Hẳn uy hiếp cha mẹ tôi không cho báo cảnh sát, nhưng cha mẹ tôi sợ bọn bắt cóc trở mặt, cho nên cuối cùng vẫn báo cảnh sát, tôi không kịp ngăn lại.”

Anh kể câu chuyện bằng giọng đều đều, nhưng Thẩm Đình có thể nghe thấy sự thốn thức trong đáy lòng anh.

“Chẳng bao lâu cảnh sát đã tra ra địa chỉ của thằng ngu ấy, đúng lúc hắn ra ngoài hóng gió thì nhìn thấy xe cảnh sát đến từ phía xa, liền hoảng hốt lôi em gái tôi lên xe rồi chạy đi...Kết quả của màn đuổi bắt này là, hắn gặp tai nạn, cả người em gái bay ra khỏi ô cửa kính chắn gió, rơi xuống ngay trước mũi xe hắn, hắn thắng xe không kịp...Tại sao hắn ngu độn như vậy mà cũng đòi chơi trò bắt cóc, tại sao người chết không phải là hắn?

Tôi nhìn thấy nó bị đưa vào phòng phẫu thuật, cả người nó đầm máu, trước kia nó xinh đẹp biết bao, bây giờ cả khuôn mặt đều bị mảnh kính cắt nát...Tôi có cảm giác rằng tôi sẽ vĩnh viễn mất nó, nó không thuộc về tôi nữa rồi, tôi sợ hãi đến tê dại. Nhưng cuối cùng nó đã tỉnh dậy, tỏ vẻ muốn nói chuyện với tôi, cả người nó quần đầy băng trắng, cắm hết ống lớn đến ống nhỏ...Tôi ghé tai xuống đến sát miệng nó mới nghe thấy nó thều thào: “Anh ơi, em sai rồi, là em cố chấp, anh ơi, em không nên trách anh, anh chỉ muốn tốt cho em, anh ơi, em xin lỗi...anh ơi, em xin lỗi...”Chưa đợi tôi trả lời thì nó đã lại hôn mê. Tôi bắt đầu nuôi hy vọng, ngày ngày tôi suy nghĩ khi nó tỉnh lại tôi nên cười động viên nó như thế nào, làm sao để nói với nó rằng thật ra người sai là tôi, tôi không nên độc đoán với nó như thế. Thế nhưng, nó không cho tôi cơ hội, nó đã không bao giờ tỉnh lại.”

Thẩm Đình cup mắt xuống, không muốn để anh nhìn thấy nước mắt của cô. Đã rất nhiều năm cô không còn rơi lệ vì chuyện của người khác nữa, người ta ai cũng càng lớn càng ích kỷ.

Thẩm Nhân Kiệt bảo cô: “Cô lấy chìa khóa trên bàn mở ngăn tủ thứ hai, trong đó có một lá thư.”

“Thư gì?” Thẩm Đình hỏi.

“Lá thư cuối cùng em gái gửi cho tôi, sau khi nó xảy ra chuyện tôi mới nhận được.” Anh nói, anh thêm biết bao một người có thể chia sẻ nỗi lòng và sự cô độc của anh, có thể hiểu được anh. Mặc dù trước đây anh luôn cho rằng sự cảm thông của người khác là vô nghĩa lý.

Thẩm Đình đã chìm ngập trong nỗi buồn, cũng không còn ngạc nhiên vì anh lại cho cô đọc thư của anh.

Cô mở thư ra, lá thư viết trên giấy màu lam ngọc vẫn còn thơm mùi mực, nét chữ thanh tú như dáng hình hiền dịu của em gái anh trong tưởng tượng của cô.

Gửi anh,

Anh, anh trai yêu quý của em. Anh ấy không yêu em, tại sao chỉ có mỗi mình em không nhận ra điều này, em luôn là đứa ngốc nghếch nhất. Chỉ có em mới để người ta lừa dối. Nhưng em buồn lắm, buồn đến sắp chết đi được. Em không dám nói với anh, sợ anh sẽ bảo em kém cỏi. Em thương anh lắm, nhưng em cũng sợ anh nữa. Anh có trách em vì đã xa lánh anh không, em cũng ghét cả con người vô dụng của em, em sợ lắm...

Anh ơi, hai năm nay anh không ở nhà, một mình em đi học rồi về nhà, ngày này qua ngày khác...một mình em nhìn bầu trời màu xanh và hoàng hôn màu đỏ. Quán cà phê chúng ta thường đến đã dọn đi, ông chủ chúng ta quen không biết đã đi đâu rồi? Cây hoa anh tặng em không hiểu vì sao lại chết. Bác Vương nhà hàng xóm vẫn tập đúng một bài ca vào đúng một giờ...cho nên em không biết thời gian đang trôi đi rất nhanh, hay là đã dừng lại. Em thường hồ nghi thế giới này rốt cuộc là hiện thực hay hư ảo? Ý nghĩa của cuộc đời là gì? Em cứ sống từ ngày này sang ngày khác để làm gì? Đến bao giờ thì em sẽ chết? Mọi người đều sống như không bao giờ chết, nhưng chết rồi lại giống như chưa từng sống.

Họ nói với em ý nghĩa của cuộc sống là tình yêu. Nhưng tình yêu là gì? Em nghĩ mãi, em yêu anh, vậy đến lúc anh gặp nguy hiểm tính mạng em có dám đỡ cho anh không? Em nghĩ em dám, cho nên em cảm thấy rất tự hào, tuy rằng sinh mạng em chẳng có ý nghĩa gì, nhưng chí ít em còn có anh.

Sau đó em gặp anh ấy, anh ấy dùng trăm phương ngàn kế để nói với em rằng anh ấy yêu em, rồi em cũng yêu anh ấy, cứ y như phát điên vậy. Em ngỡ rằng một người nhỏ bé như em cũng có thể có được tình yêu nên vô cùng cảm kích. Kỳ thực, anh ơi, anh ấy cũng có nét giống anh, anh ấy rất tự tin, rất quyết đoán. Em yêu anh ấy, nhờ có anh ấy mà em như nhìn thấy một thế giới mới, một thế giới tràn đầy sức sống và khát vọng. Em không còn suy nghĩ về những điều đó nữa. Lần đầu tiên em yêu một người, nhưng cha mẹ phản đối, em tưởng rằng anh sẽ ủng hộ em, bởi vì trước nay anh luôn như vậy, nhưng anh đã không làm thế.

Bây giờ em biết anh muốn tốt cho em. Nhưng thế giới của em đã không còn, hóa ra tình yêu của em là sai, cho nên mọi thứ đều là giả. Hóa ra tình yêu không có gì đẹp đẽ, nó chỉ là phiến đá lót đường dẫn đến thành công thôi. Vậy mà em lại ngỡ đó là ý nghĩa của cuộc đời, cứ như trong câu chuyện mà em đã đọc, một người bỏ biết bao tâm huyết để nghiên cứu một bản đồ kho báu, sau cùng mới phát hiện ra bản đồ đó là giả. Đời người quả thực chỉ là một câu chuyện cười.

Em biết anh sợ em tự sát, em sẽ không làm thế, em sẽ không bao giờ khiến anh buồn, dù chỉ một mảy may. Em không hiểu nổi, tại sao người ta lại có thể yêu một người khác? Nhưng em biết, từ trước cho đến nay, em chỉ có anh mà thôi.

Anh đừng lo, anh à, gần đây anh trông có vẻ rất mệt. Khi viết lá thư này em rất bình tĩnh, rất lý trí. Xin anh yên lòng. Ngày mai em sẽ đi học lại.

Em gái thân yêu của anh.

Nhưng cô không ngờ đến ngày mai cô đã gặp chuyện, đúng là một cô bé ngốc nghếch. Song quả thật, những người cho rằng mình trưởng thành hơn cô như chúng ta, có ai biết ý nghĩa của cuộc sống là gì? Tình yêu là gì? Mỗi ngày tất tả ngược xuôi vì mấy đồng tiền có đáng hay không? “Mỗi người đều sống như sẽ không bao giờ chết, nhưng chết rồi lại như chưa từng sống.” Đã rất lâu rồi Thẩm Đình không còn nghĩ đến những điều này, cô thấy lòng buồn vô hạn. Cô sịt mũi, sợ nước mắt làm ướt thư, cô đưa tay gạt nước mắt của chính mình.

Thẩm Nhân Kiệt dịu dàng nói với cô: “Đồ ngốc, tôi còn không khóc thì cô khóc làm gì?”

Thẩm Đình nghẹn ngào: “Tôi thật sự rất khâm phục em gái cậu, cô bé không nhút nhát xíu nào, cô là người vô cùng dũng cảm, dũng cảm đối mặt với cuộc đời của mình. Tôi chưa từng nghĩ đến việc tôi sẽ chết vì ai, tôi không vĩ đại đến thế. Tôi cho rằng tình yêu có cũng được, không có cũng được, yêu một người, chẳng qua là thông qua việc yêu anh ta để yêu mình, cuối cùng người cần yêu vẫn là chính mình. Tôi cứ nghĩ mình sống rất thực tế, nhưng kỳ thực là rất ích kỷ.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Em gái tôi không giống người ở trên thế giới này, chắc ông trời cũng thấy nó không thích hợp sống trên thế giới này.”

Trong thế giới thực tế này, nếu bạn xử sự theo lương tâm, người khác sẽ nghĩ bạn ngu ngốc. Giúp người gặp nạn giữa đường? Chờ xem họ sẽ nói chính bạn là người gây tai nạn. Trục thay giúp đồng nghiệp? Chờ xem anh ta sẽ tiếp tục nhờ bạn trục thay với đủ loại lý do, chờ xem cả phòng đều sẽ tìm đến bạn nhờ trục thay. Hành động cảm tính, vì giúp các đồng nghiệp bị sa thải mà tranh cãi với cấp trên? Dem trái tim chân thành không chút phòng bị của mình cho người khác xem? Đừng ngốc nghếch nữa, tỉnh táo lại đi, làm người cần phải có kỹ năng sinh tồn.

Sau một khoảng im lặng rất lâu, Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Nghe nói cô đã tìm được việc làm mới.”

Thẩm Đình gật đầu.

6. Chương 06

Chương 6 – Bạn thân mến, đừng quan tâm đến vẻ mặt u buồn của cuộc đời

“Kỳ thực tôi muốn tặng cô một món quà để cảm ơn, tôi quyết định đợt này không cắt giảm nhân sự nữa,”

“Thật sao?” Thẩm Đình bắt giác tròn mắt nhìn anh, không ngờ sau lần bị bệnh lần này, quyết định của anh lại thay đổi như thế. Xem ra anh ta nên bệnh thêm vài lần... Những trải qua một thời gian, kỳ thực Thẩm Đình cũng đã suy nghĩ lại: “Thật ra tôi cũng đã nghĩ rồi, cậu sa thải nhân viên có mục đích của cậu, tôi không có lý do gì để can thiệp, nếu như tôi thấy đó là sai, thì việc tôi ra đi là lựa chọn tốt nhất.”

Anh đã sớm quyết định như vậy, lần bệnh này chẳng qua chỉ trùng hợp cho anh một cái cớ không quá khiên cưỡng mà thôi. Anh nói: “Ý của tôi là, không phải là không sa thải nhân viên nữa, mà bên nhân sự sẽ tiến hành đánh giá KPI, nếu ai không đạt ba tháng liên thì vẫn bị sa thải. Cô thấy như vậy hợp lý chưa?”

“Vô cùng hợp lý, cậu đúng là Phật sống đầu thai.”

“Phật sống cũng bị cô làm tức chết thôi. Tôi chỉ suy nghĩ trên lập trường kinh doanh của công ty. Tôi muốn tích hợp công ty với nguồn vốn nhân rồi hiện có, dùng thương hiệu hiện nay của công ty để phát triển thêm công ty quảng cáo và công ty kho vận. Công ty quảng cáo sẽ dựa vào mối quan hệ có sẵn, chuyên phục vụ các khách hàng béo bở như những công ty nhà nước, tốt hơn hết là có thể nhanh chóng quay vòng vốn, tăng lợi nhuận. Nếu công ty chúng ta có thể kinh doanh theo hướng đa ngành nghề và vận hành chuyên môn hóa, hình thành chuỗi ngành nghề và chuỗi luân chuyển vốn hoàn chỉnh, thì cho dù đã có gặp khủng hoảng kinh tế hay cải cách trong ngành cũng vẫn có thể đứng vững. Về công ty tạp chí, tuy tạp chí điện tử một hai kì vừa qua biểu hiện rất tốt, nhưng tôi cũng có chút lo lắng, cho nên tôi muốn liên tục tạo ra ý kiến phản hồi, nói rằng nhiều độc giả cũ hi vọng khôi phục tạp chí in. Một mặt giữ được tần suất dư luận của tạp chí điện tử, mặt khác, nếu như tạp chí điện tử vẫn chưa đủ trưởng thành, có dấu hiệu thoái trào, ta cũng có thể thuận nước đẩy thuyền khôi phục tạp chí in để cứu vãn.”

Thẩm Đình sớm biết anh là người có nhiều tham vọng và hoài bão: “Ồ, cậu quả nhiên là kẻ bụng dạ tầm tởi lắm mưu mô. Nhưng cậu cũng nhiều tiền thật đấy, cho chị mượn ít tiền dùng đi, chị đây bị thất nghiệp dẫn đến khủng hoảng kinh tế, mà sự thất nghiệp của tôi có liên quan lớn đến cậu.”

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai dịu dàng xuyên qua ô cửa, chiếu tới sau lưng cô. Trong khoảnh khắc, mọi tia nắng đều ánh lên, khiến cả người cô trông thật rực rỡ và thanh khiết, anh bất giác ngơ ngàng nhìn cô như kẻ mất hồn. Cứ như khi anh bước vào kịch viện chưa sáng đèn, nghĩ rằng vẫn chưa có người biểu diễn, bỗng nhiên tất cả đèn sân khấu bừng sáng lên, một mỹ nhân mắt phượng, tay áo rũ yếu điệu thướt tha xuất hiện, liếc mắt mỉm cười với anh. Một bức tranh rung động lòng người.

Thẩm Đình chợt thấy sờ sợ: “Này, tôi nói đùa đấy, cậu nhìn tôi như thế làm gì?”

Thẩm Đình cầu nhàu: “Tôi còn tưởng cậu không còn thấy ánh sáng được nữa đấy.” Thẩm Đình tránh sang một bên, vươn vai, chuẩn bị về nhà ngủ, ba mươi tuổi tới nơi rồi mà còn thức thâu đêm, cô đã bỏ qua giờ giải độc gan, giờ giải độc mật, giờ giải độc phổi, vân vân, cô có cảm giác mình sắp bị trúng độc mà chết.

Thẩm Nhân Kiệt nói theo: “Phải rồi, tôi hy vọng cô có thể trở về giúp tôi, bởi vì tôi tin vào năng lực của cô. Nếu có cô, tôi nghĩ kế hoạch của tôi sẽ tiến hành nhanh hơn.”

“Nhưng tôi đã nhận lời họ rồi.” Thẩm Đình ngập ngừng một lát rồi cười đáp.

“Thì giờ từ chối.”

“Tôi không phải người không giữ chữ tín.”

“Kỳ thực có nên biết tôi không phải là người đem tình cảm riêng tư vào công việc, tôi mong cô về bởi vì cô cũng biết, bây giờ người giỏi không hiếm, nhưng người có tài và đáng tin cậy thì rất khó tìm. So với lãng phí nhiều thời gian như thế, chi bằng tôi trực tiếp tìm cô.”

“Nhưng người ta đều nói phụ nữ bắt tài là có đức, cho nên tôi đã quyết định an phận thủ thường.” Thẩm Đình không muốn do dự nữa.

“Cô đã làm việc ở công ty lâu như thế, chẳng phải có rất nhiều điều lưu luyến hay sao?”

“Tôi nghĩ thông rồi, con người ta đều phải tiến về phía trước, lưu luyến những thứ không nắm bắt được phỏng có ích gì?” Thẩm Đình cười với chính mình.

Thẩm Nhân Kiệt im lặng mất mấy giây, Thẩm Đình sắp sửa đi ra, anh lại nói: “Ồ đây có một bức thư, lần trước tôi đã định đưa cho cô, hình như là của người hâm mộ gửi.”

Thẩm Đình thấy khó hiểu, thời buổi này còn có người viết thư cho cô? Cô nhận lấy lá thư, người gửi không quen biết, thư không dài, chỉ là bức thư của một người phụ nữ từng có thâm niên ba, bốn năm làm vợ bé của một quan chức nhỏ: ...trong những tháng ngày đợi chờ đằng đẳng đó, tôi đã đọc những bài viết của cô, tôi mua tạp chí để đọc chuyên mục của cô. Tôi luôn có cảm giác rằng tiền làm nên giá trị con người, không ngờ vẫn có người phụ nữ như cô, không giàu, tính tình lại nóng nảy, nhưng dường như cô sống vui vẻ hơn tôi? Tôi nhận ra mình ghen với cô, tại sao một người già hơn tôi, nghèo hơn tôi lại khiến tôi đổ kị? Sau đó tôi mới hiểu, cô sống kiêu hãnh hơn tôi, còn tôi đã đem lòng kiêu hãnh đối lấy tiền... Khi tôi bước ra khỏi chiếc lồng đã giam giữ ba năm tuổi xuân của mình, tôi có cảm giác như mình được tái sinh, tôi nghĩ tôi nên cảm ơn cô.

Bản thân Thẩm Đình tìm không ra ý nghĩa của cuộc đời mình, vậy mà có người lại nhờ cô mà nhận ra ý nghĩa của nhân sinh, mà tìm được con đường đi mới, không biết có thể xem là may mắn hay không? Thẩm Đình cảm động nhưng đồng thời cũng nhắc nhở bản thân: Thật ra người phụ nữ này căn cơ không tệ, chứ nếu như cô ta thật sự đam mê vật chất thì dăm ba con chữ của cô làm sao mà lay động được?

Thẩm Nhân Kiệt lần đầu tiên chân thành nói: “So với công việc mới, công việc này thể hiện rõ giá trị của cô hơn, đi làm nội san doanh nghiệp, có không thấy uống phí sao? Tôi không phải là người giỏi tăng bốc.” Anh vẫn quen nói ngắn gọn, đi thẳng vào trọng tâm, đánh thẳng vào lòng người.

Thẩm Đình biết anh nói đúng, thời gian là thứ xa xỉ phẩm, mỗi ngày bỏ ra tám giờ để đối lấy vài đồng tiền quả thực không đáng, làm người không dễ, không biết phải đầu thai mấy lần mới có cơ hội làm người, cho nên phải biết trân trọng bản thân. Thẩm Đình nói ngang: “Nếu không phải tại cậu thì tôi đâu phải tìm đến việc làm chủ biên báo nội bộ? Lần trước tôi từ chức oanh liệt là thế, hiên ngang là thế. Bây giờ trở về biết ăn nói với mọi người thế nào? Mất mặt làm cậu biết không?”

“Cô đừng lo, việc này để tôi giải quyết.”

Kì thực nói đến đây Thẩm Đình cũng đã xuôi xuôi, dù gì bây giờ cũng phải thích ứng lại với môi trường mới, cấp trên mới, đồng nghiệp mới. Có hơi sợ. Ở lâu mãi một nơi người ta sẽ đâm ra sợ đi xa. Thẩm Đình nghĩ một lúc, đã khó quyết định, chi bằng đánh liều một phen: “Việc này tôi phải suy nghĩ kĩ hơn chút đã.”

Thẩm Nhân Kiệt nhăn mặt: “Cô có biết là khi chúng ta ra ngoài mua vé số, xác suất trúng còn thấp hơn xác suất bị xe đụng chết trên đường không? Đừng bảo tôi tin vào xác suất đó!”

Thẩm Đình nói: “Hồi đầu cũng đâu tin tôi ở được đây, giờ cũng tin rồi đó thôi.”

Thẩm Nhân Kiệt đuối lý, không nói gì thêm. Thẩm Đình sắp ra khỏi cửa, anh bỗng lên tiếng: “Đợi một chút, tôi đi chung với cô.”

Thẩm Đình hoảng hốt nói: “Cậu chưa khỏi bệnh, nên nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Tôi không ốm yếu như cô tưởng đâu.” Thẩm Nhân Kiệt đáp, nhanh chóng bật dậy khỏi giường thay đồ đi ra ngoài, bây giờ đã là đầu thu, trời bắt đầu trở lạnh, nhất là lúc sáng sớm, không khí chạm vào da, cảm

giác lạnh lạnh như khi ngâm kẹo bạc hà. Cô đã mặc áo dài tay, còn anh chỉ mặc chiếc áo thun chui cổ màu nguyệt bạch, cổ áo nhuộm màu lam thẫm.

“Cậu phải mặc áo dài tay chứ.”

“Đâu cần làm quá vậy.” Thẩm Nhân Kiệt nói.

Thẩm Đình cảm thấy dường như anh đang muốn chứng minh điều gì, nên mặc kệ anh, mở cửa cùng anh đi xuống lầu, xuống đến nơi liền thẳng tiến đến quầy vé số.

Cạnh đường lớn là lối dành cho người đi bộ. Thẩm Đình đi bên phía sát đường lớn. Thẩm Nhân Kiệt bước sang phía trái để đi phía ngoài Thẩm Đình, Thẩm Đình lại lùi về bên trái mấy bước, Thẩm Nhân Kiệt đành nói với cô: “Cô đi phía trong.”

Thẩm Đình thấy sao cũng được: “Giống nhau cả mà.”

“Không giống.” Thẩm Nhân Kiệt nói, ngoan cố chen ra phía bên ngoài cô. Bất kể là gặp bọn phóng xe cướp giật hay tai nạn giao thông, bên ngoài luôn nguy hiểm hơn bên trong gấp vạn lần.

Đi được một đoạn, nhìn thấy những cửa tiệm ven đường đều đang đóng kín cửa, Thẩm Nhân Kiệt nghi hoặc nói: “Sớm thế này, đừng nói mua một tờ vé số thôi cũng phải xếp hàng chờ mở cửa chứ.” Lúc ấy còn rất sớm, trên đường hầu như không có người, thỉnh thoảng chỉ thấy vài xe lướt qua con đường vắng vẻ, giống như những chiếc máy bay vạch ngang bầu trời xanh vô tận, để lại phai sau dải khói trắng tinh khôi. Không khí buổi sớm mai thật trong trẻo, hơn nữa, quả thật, có hơi... lạnh.

Thẩm Đình nguyền anh: “Đúng là chả biết gì, nhân dân lao động cần cù lắm! Cậu không biết sao, người ta mở cửa từ sớm rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô: “Sao cô biết rõ thế?”

“Tôi chơi vé số đã ba năm, cũng cống hiến không ít mồ hôi xương máu cho loại hình cờ bạc hợp pháp này rồi.”

“Thế cô đã trúng bao giờ chưa?” Thẩm Nhân Kiệt bồn chồn hỏi.

Thẩm Đình nghĩ một lát, rồi cố ý trả lời ngắt quãng: “Từng trúng, một lần, suýt nữa. Chỉ lệch một số thôi. Cho nên... thực ra là chưa trúng”

Thẩm Nhân Kiệt như muốn phát bệnh ngắt tại chỗ: “Thế mà tôi cũng theo cô đi tin vào cái xác suất ấy, tôi thật là điên rồi.”

Thẩm Đình đắc ý nói: “Đánh bạc cần phải điên rồ một chút. Hôm nay trúng được hay không đều phải dựa vào cậu rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Được, cô đưa qua đây đi.” Anh vừa nói vừa cố ý đi sát cạnh cô hơn.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Thẩm Đình nhen nhóm chút cảm giác muốn tìm hiểu thêm, nhưng trực giác đã mách bảo cô phải thoát ra ngay, cô huých anh: “Đường đường là tổng giám đốc mà lại đi giở trò lưu manh.”

Khi ngang qua một quầy báo, Thẩm Nhân Kiệt gọi cô dừng lại: “Chúng ta mua cái này trước.” Anh chỉ vào những tấm thẻ cào mà quầy báo có bán. Loại này dễ trúng hơn vé số nhiều.

Thẩm Đình nói: “Không được, loại này trúng ít lắm, loại ba mươi sáu số chọn bảy thường có người trúng đến mấy chục triệu tệ đấy.” Rồi cô đứng đó mơ mang, “Cậu nói xem nếu trúng vài chục triệu tệ thì tôi sẽ làm gì? Tôi sẽ mua một căn nhà bên bờ sông Thames ở Luân Đôn, rảnh rỗi thì đắp máy bay đi uống cà phê ở tả ngạn sông Seine, tiện thể học tập bà Beauvoir cống hiến đôi chút cho nữ quyền. Cậu biết đấy, có tiền rồi thì làm việc gì cũng sáng khoái, cho dù đời sống bê tha mục nát đến đâu cũng vẫn dám viết hồi kí cho thiên hạ thưởng thức.” Sau khi mơ mông xong, cô lại quay ra nhìn chính mình: “Tại sao tôi phải trúng số mới có cơ hội thực hiện những điều này, còn những người khác chỉ cần sinh ra là có thể làm được mọi thứ.”

Chẳng trách Rousseau nói: Đời người là tự do, nhưng nơi nơi đầy rẫy gông cùm.

Thẩm Nhân Kiệt phì cười: “Cô có cần phải vì một giấc mộng ban ngày mà suy nghĩ nhiều vậy không?” Anh nhìn khuôn mặt rạng rỡ của cô, kỉ thực theo tiêu chuẩn của anh, cô không được xem là đẹp, nhưng làn da trẻ trung không hề mang dấu vết thời gian đã thành công trong việc che giấu đi tuổi tác của cô. Làn da trắng như phát quang ấy dường như chỉ xuất hiện trong mơ, vừa rất xa, vừa rất gần, chân thực một cách mơ hồ như chính giấc mơ, không mấy may mang tí vết. Làn da của những nữ minh tinh trên các áp phích phim của Shaw Brothers những năm bảy mươi, hay những ngôi sao phương Tây như Elizabeth Taylor hay Vivien Leigh trong các bộ phim đen trắng. Nhưng khi cô nói chuyện, đầu thường hơi ngược lên, toát ra vẻ cô độc không màng đến hết thảy mọi điều xung quanh. Anh thấy mình điên thật rồi, cô bây giờ xem ra có điểm gì tốt? Dường như mọi điểm đều tốt hơn người khác. Anh bất giác muốn đưa tay nắm mũi cô, hay vén giúp cô những sợi tóc bị cơn gió sớm mai làm rối. Bởi vì rất muốn nhưng anh đã ghìm lại, nên đôi tay và lòng bàn tay cứ có cảm giác ngứa râm ran, cứ như có một chú mèo đang uể oải và tự do, cào móng vuốt của mình lên đó.

Anh cau mày, quay sang nói với ông chủ: “Cho tôi hai mươi tấm thẻ cào.”

Thẩm Đình kêu lên oai oái: “Này, cậu mua nhiều thế, chút nữa tôi có trúng vào chục đồng thì vẫn lỗ.”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Tôi chỉ làm sao cho cô trúng thôi, những việc khác tôi không quan tâm.”

Thẩm Đình nhăn nhó nhìn anh: “Cậu thật là...”. Bỗng cũ soạn loại, cô lại định giẫm lên chân anh. Từ sau lần gặp mặt bị cô giẫm, anh đã rút kinh nghiệm, chỉ cần nhìn sắc mặt của cô là biết cô muốn làm gì nên dễ dàng né được. Khóe miệng bất giác lộ ra nụ cười, trông rạng rỡ như những tia nắng mặt trời xuyên mây lúc bình minh, chiếu rọi khắp nơi, không thể bị dập tắt hay ngăn trở.

Thẩm Đình rất hiếm khi nhìn thấy anh cười cởi mở như vậy, so với trước kia cứ như là hai con người khác nhau. Cô thì thầm: “Tâm trạng tốt thế kia, xem ra cậu nên dậy sớm mỗi ngày.” Sau đó cô quay sang miệt mài cào thẻ, Thẩm Nhân Kiệt muốn giúp, cô liền gạt ra: “Việc này phải tự mình làm, nếu không nhờ không trúng tôi chắc chắn sẽ đổ thừa cho cậu, đừng cho tôi cơ hội thoái thác vận rủi của chính mình.” Cô cào một cách rất nghiêm túc, rất tập trung, rất chăm chú, chẳng khác nào đang ở trong một trận đấu sinh tử, khiến người ta nhớ đến một bài ca cách mạng: “Du kích quân ơi, mau đưa tôi đi, tôi thật sự không thể cam chịu nữa, nếu tôi có hy sinh trong chiến đấu, hãy chôn tôi trên đỉnh núi cao, cắm trên mộ tôi một đóa hoa tươi thắm.”

Cô cào hết tờ này sang tờ khác, kết quả đều là “Cảm ơn”, quả là hai tiếng văn minh và vô dụng nhất trên thế giới. Mười chín tờ mà vẫn không có tờ nào trúng, dù gì cũng nên nể mặt mà cho trúng vài ba đồng chứ, không ngờ số cô đen đủi đến mức này. Chỉ còn lại một tờ, Thẩm Đình hít một hơi thật sâu, sau đó cào một cách rất nhẹ nhàng, cẩn thận, kết quả vẫn là hy sinh oanh liệt. Không thể như thế này được, cô bắt đầu nghi ngờ, lời nói y như rằng, cô lại đi tìm nguyên nhân từ phía người khác, cô ngược lên nhìn ông chủ bằng ánh mắt sắc như dao: “Ông chủ, thẻ cào của ông toàn là giả, kỳ thực không thể nào cào trúng! Giống như là hóa đơn giả ấy, cào thẻ nào cũng mãi mãi chỉ ra “nộp thuế quang vinh”, tôi bỏ tiền ra không phải để mua lời khen.”

Chủ hàng trạc bốn, năm mươi tuổi, trông hơi buồn bã nhưng chưa đến nỗi già. Ông từ tốn nói: “Em gái, vấn đề không phải ở vé mà là ở vận may của cô. Giống như tôi, nếu không phải vận may kém làm ăn thất bại, tôi cũng không phải đến đây mở quầy báo. Trên đời có hai thứ không thể miễn cưỡng, một là năng khiếu, hai là vận may.”

Thẩm Đình mặt đầy ám khí: “Được rồi, tôi biết rồi, cả hai thứ tôi đều không có, ông vui rồi chứ gì.” Đã không trúng còn bị lên lớp một phen, quả thực là bị kịch.

Thẩm Nhân Kiệt trong lòng rất bồn chồn, nhưng ngoài mặt lại nói: “Chà, xác suất trúng thưởng là không phân trăm, đúng là đồng nát không đúc thành tượng được.”

Thẩm Đình lườm anh: “Cậu thử xem, tôi không tin là cậu cào trúng được.”

Thẩm Nhân Kiệt tràn đầy tự tin nói: “Được, vậy tôi thử xem sao.” Anh làm gì cũng rất tự tin, thật khiến người ta ngưỡng mộ, mặc dù đánh bạc là chuyện hoàn toàn chỉ dựa vào vận may. Anh nói: “Tôi mua thêm hai mươi vé nữa, nhưng nếu trúng thì tính là của cô.”

“Tại sao, không có công thì không hưởng lộc. Tôi không cần.” Thẩm Đình kinh ngạc từ chối, cô dường như quên mất tại sao họ đi mua vé số rồi.

“Thế thì tôi không mua nữa, chúng ta đi thôi.” Thẩm Nhân Kiệt bực bõ bỏ số vé cào trên tay xuống, quay người định bỏ đi.

Thẩm Đình thật sự không cam tâm trở về tay trắng như thế, để vận rủi theo mình cả ngày, cô vội kéo lấy cánh tay anh: “Được rồi, được rồi, cứ coi như tiền trên trời rơi xuống, tôi không tin Thần Phật lại không có mắt như vậy.”

Bỗng nhiên cảm thấy bàn tay mát lạnh của cô, Thẩm Nhân Kiệt chợt thất thần như vừa chạm phải ánh sao. Một lúc sau anh mới nói với ông chủ: “Lại lấy cho tôi hai mươi tờ vé cào đi.”

Ông chủ đưa vé cho anh, Thẩm Đình thật không biết nên cầu cho anh thắng hay thua, nếu anh thắng thì chứng minh vận cô rủi, anh thua thì đối với cô càng chẳng phải việc tốt lành gì. Cứ như con châu chấu bị buộc vào sợi dây, dầu biết vận mệnh đã bị buộc chặt nhưng vẫn có ý muốn của riêng mình.

Ai ngờ, anh mới cào tờ đầu tiên đã trúng. Anh đắc ý ve vẩy tờ vé số trước mặt cô: “Nhìn đây, nhìn đây, tỷ lệ trúng một trăm phần trăm.”

Thẩm Đình hậm hực: “Một trăm phần trăm? Cậu mới cào có một tờ thôi mà.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Đây gọi là đầu xuôi đuôi lọt.”

Điều khiến Thẩm Đình suýt ngất là tờ thứ hai anh cũng trúng nốt, anh hí hửng: “Thấy chưa, còn không phải trúng một trăm phần trăm.”

Thẩm Đình nghiến răng nói: “Cào thì cào nhanh lên, nói nhiều thế.”

Cào hết hai mươi tờ, ấy vậy mà có năm tờ trúng thưởng.

Ông chủ cũng trầm trồ: “Anh bạn trẻ này may mắn thật.” Rồi lại nói với Thẩm Đình: “Em gái phải ké phúc cậu ấy đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt quay sang nhìn cô cười nham hiểm: “Đúng đấy, cho cô sờ ké phúc tôi này, mau lên, kéo mất linh bấy giờ.” Anh nháy mắt cười vui phơi phới, tuy tổng cộng số tiền trúng thưởng chưa đến một trăm tệ.

Trời mùa này mau sáng, ánh nắng buổi sớm mai thơm tho trong trẻo lạ lùng, hay là nắng mai chiều lên những giọt sương, còn những giọt sương ấy đã thấm dần mùi hương của muôn vạn hoa cỏ trên thế gian. Anh ngày thường luôn lắm lì xa cách, lạnh băng nhưng một khối sắt vuông vức góc cạnh, nay nụ cười cởi mở đã làm tan chảy khối sắt giá băng ấy, ánh mắt anh lấp lánh niềm vui. Anh trở nên rất hiền hòa, cứ như Beethoven đang dịu dàng trên những phím đàn vậy.

Thẩm Đình nhìn anh, có phải con người này mới thực sự là anh? Sau đó cô mới vỡ lẽ nói: “Tôi hiểu tại sao cậu may mắn hơn tôi rồi! Người ta chẳng vẫn thường nói nữ thần may mắn sao, như vậy rõ ràng thần may

mắn là phụ nữ, cùng giới thì khắc nhau, bà ta đương nhiên không thích tôi rồi. Còn cậu mặt mũi cũng sáng sủa, chắc chắn được nữ thần may mắn đặc biệt ưu ái rồi.”

Đến ông chủ cũng cười nói: “Em gái thật là hài hước.”

Thẩm Đình giận dữ: “Không phải hài hước, tôi đang phân tích nghiêm túc đấy chứ.”

Thẩm Nhân Kiệt lấy số tiền trúng được, lòng vui phơi phới. Anh đẩy cô đi: “Đi thôi, hôm nay đại gia cao hứng, mời cô ăn cơm.”

“Tôi thì ngược lại, tâm trạng tôi không tốt, nuốt không trôi.” Thẩm Đình bực bội nói.

“Thế tôi trả tiền mời cô ăn cơm.” Thẩm Nhân Kiệt mỉm cười nói.

Thẩm Đình bỗng nảy ra sáng kiến: “Cậu đưa tiền trúng số cho tôi đi, tôi cần mượn nó để đổi vận. Ý này không tệ. Nếu như vậy thì tôi sẽ phục vụ cậu miễn phí.”

Thẩm Nhân Kiệt bắt giắc trở mắt nhìn cô.

Cả đêm không ngủ làm Thẩm Đình hơi văng vất, nói xong mới thấy mình hớ, cô liền đính chính: “Biết ngay đầu óc cậu đen tối, phục vụ cậu ăn cơm, nói chuyện thôi, hiểu chưa?”

“Nói chuyện nude à?” Thẩm Nhân Kiệt làm tới.

Thẩm Đình phát mạnh vào lưng anh: “Cậu đi chết đi, chẳng biết lớn nhỏ gì cả, mấy câu này thì đi nói với em út thôi nhé.”

Thẩm Nhân Kiệt bị đánh rõ đau: “Tính cách gì như cô, chẳng trách không lấy được chồng.”

Thẩm Đình đạo mạo phản bác: “Đó là bởi đàn ông trên đời đều chọn vợ qua vẻ bề ngoài.”

“Không phải ai cũng như vậy, cô thật là biết thoái thác trách nhiệm.” Khóe miệng Thẩm Nhân Kiệt nhếch lên.

Thẩm Đình đang định bác lời anh thì chuông điện thoại reo, là Cao Hiếu Vi gọi đến, giọng nói khàn khàn từ đầu bên kia truyền sang: “Này, bà cháu, hôm nay tổ có việc không đi chùa tạ ơn với cậu được.” Mỗi lần đi hát Karaoke, Cao Hiếu Vi đều phát huy cao độ đến nỗi bị khản tiếng cả dăm ba ngày sau.

“Sao được, lần trước đã nguyện với Phật tổ hôm nay sẽ đến tạ ơn, cậu như vậy là bất kính với Phật môn đấy.” Thẩm Đình đao to búa lớn. Lần trước cùng Cao Hiếu Vi lên chùa thắp hương bái Phật, cô đã nguyện rằng nếu tìm được công việc mới thì sẽ đến tạ ơn.

“Hôm nay tớ không rảnh, Phật tổ đại từ đại bi sẽ lượng thứ cho tớ, cậu yên tâm đi.” Trước khi cúp máy, Cao Hiếu Vi còn dặn dò: “Cậu cũng đừng đi nữa, lần sau sắp xếp thời gian đi chung luôn.”

Thẩm Đình càng bức bối. Cả cô cũng phải đắc tội với Phật tổ theo.

“Bây giờ cô muốn đi đâu?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

“Về nhà ngủ, vận may kém quá nên phải về nằm chờ thời thôi.”

“Cô định đi chùa Minh Tuyền phải không, chùa đó ở trên núi, phong cảnh cũng không tệ, có muốn tôi chở cô đi không?” Thẩm Nhân Kiệt bỗng nhiên hỏi.

“Cậu không cần đi làm à?” Thẩm Đình hỏi vu vơ.

“Hôm nay nghỉ.”

“Mà thôi, tôi buồn ngủ muốn chết rồi.” Mới nói buồn ngủ, cơn buồn ngủ đã liền ập tới thật.

“Lên đến đó rồi thì có thể ngủ trong quán trọ trên núi, còn được nghe tiếng gió qua rừng trúc, thi vị biết bao nhiêu.”

Thẩm Đình nghe nói vậy cũng động lòng, nhưng nghĩ đường xá xa xôi nên con sâu lười lại trỗi dậy: “Nhưng mà xa quá, thôi thì ngủ trên giường của mình vẫn tốt hơn.”

Thẩm Nhân Kiệt không cho cô từ chối: “Đi thôi, mau lên. Cô chăm sóc tôi cả buổi tối, tôi cũng nên đáp lễ chứ.”

Thẩm Đình nghĩ ngợi một lát, cô vẫn rất thích ý tưởng đến nghỉ ngơi trong quán trọ trên núi: “Ừ, đi lễ Phật với cậu cũng có cái hay. Nếu nữ thần may mắn đã thiên vị cậu, chắc các vị Bồ Tát như Quan Âm, Phổ Hiền, Văn Thù cũng sẽ nhìn trai đẹp như cậu bằng con mắt khác.” Thẩm Nhân Kiệt nghe xong không biết nên khóc hay nên cười.

Sau khi dụ được Thẩm Đình lên tàu hải tặc, Thẩm Nhân Kiệt hạ hết kính xa hai bên xuống, gió lạnh bên ngoài ủa hết vào trong xe. Thẩm Đình đang gà gật bị đánh thức: “Sao cậu lại mở hết cửa ra thế, lạnh chết được, tôi muốn ngủ.”

“Bây giờ trên xe tôi không cho phép ngủ, đã đi chơi phải có tinh thần đi chơi chứ.” Thẩm Nhân Kiệt đáp tỉnh bơ.

Thẩm Đình liền mắng: “Bệnh nặng rồi đấy, cậu thật biết hành hạ người ta.” Có điều người quả thật tỉnh táo hơn hẳn.

Phía trước có chiếc xe tưới nước đang phát bài hát xưa cũ Người tốt thượng lộ bình an trong khi vui vẻ làm nhiệm vụ, mặt đường xám xịt ánh lên bóng loáng, dưới ánh mặt trời buổi sáng, nó tỏa ra mùi hăng hắc như sàn nhà mới lau. Hoa cỏ bên trong rào ngăn xanh tươi mơn mớn.

Thẩm Đình không cầm nổi cảm thán: “Làm người thật khổ sở, làm một chiếc xe tưới nước vui vẻ ca vàng còn tốt hơn!”

Thẩm Nhân Kiệt ngồi trước nói: “Cô có biết nó phải dậy từ mấy giờ sáng không, cô có biết nó phải làm điều đó đến mấy giờ khuya không, cô có biết nó hát cả ngày cho mọi người nghe thật sự rất mệt mỏi không? Trước mặt đường hoàng, sau lưng gian khổ không để cô nhìn thấy. Thế giới này không đơn giản như cô nghĩ đâu.” Thẩm Nhân Kiệt cố ý nói rất nghiêm nghị.

“Trời đất, sao hôm nay ai cũng muốn lên lớp tôi thế nhỉ?” Thẩm Đình nhặt con búp bê vải trên ghế đập đầu anh, anh ngồi trước nghiêng đầu tránh.

Qua một chặng đường dài quanh co, họ đã đến được chân núi, xe không đi thẳng lên núi được, họ đành tìm chỗ gửi xe trước, cho nên khuyên mọi người hãy gắng xây nhà ở nơi cao, để còn tránh xe xúc của cơ quan giải tỏa, xem ra Phật môn vẫn là có con mắt nhìn xa trông rộng, nhưng tôi tin họ sẽ phải cả trực thăng lên.

Núi không cao, chỉ khoảng bảy, tám trăm mét, nhưng cũng có đủ cả bảy mươi hai cảnh, lại không thiếu không thừa, thật là đáng kinh ngạc. Thẩm Nhân Kiệt ngược đầu nhìn ngọn núi, rồi quay sang nhìn Thẩm Đình: “Các cô thường tới đây?”

“Cũng thường. Tôi có khá nhiều chuyện cần cầu đến Phật tổ.” Thẩm Đình đáp. Người ta lúc trẻ luôn kiêu ngạo, cho rằng mọi việc trên đời đều có thể tự mình giải quyết. Nhưng một khi đến tuổi này, họ sẽ thấy sức lực của bản thân thực sự rất nhỏ bé, và bắt đầu gửi gắm hi vọng vào một đối tượng siêu nhiên.

“Cứ cầu là được sao?” Thẩm Nhân Kiệt hoài nghi.

Thẩm Đình nhún vai: “Nói sao nhỉ? Lần trước tôi xin được một quẻ xăm, thầy giải xăm nói với tôi rằng ý của Phật tổ là tôi phải tự dựa vào chính mình.”

“Ồ, Phật tổ cũng biết đùn đẩy trách nhiệm quá chứ.” Thẩm Nhân Kiệt cười nói.

Thẩm Đình thuận miệng đáp: “Đúng vậy, cũng giống như rất nhiều kẻ làm sếp.” Nói xong trong lòng nghĩ, như cậu hình như chưa đến nỗi.

“Xem ra cô không xem tôi là sếp của cô.” Thẩm Nhân Kiệt rút tay vào túi quần. Họ đang đi trên núi, ánh mặt trời chiếu thẳng khiến cô nhìn không rõ nét mặt anh, cũng không biết câu nói đó có ý gì.

Bậc thang lên núi làm bằng đá, trong kẽ hở giữa các bậc thang, những ngọn cỏ xanh mạnh mẽ vươn lên, tràn trề sức sống, không chút ưu phiền hay tự ti về nơi mình sinh trưởng. Hai bên lối đi cây cối càng rậm rạp, đám cỏ thấp lùn lá nhòn nhọn răng cưa, trông như một bầy trẻ sún răng đang tươi cười. Leo được hơn hai trăm mét, Thẩm Đình thấy ở nơi góc quanh có một ngôi đình hóng mát liền vội vã nói: “Cậu mới khỏi bệnh, cần phải nghỉ ngơi nhiều, chúng ta nghỉ ở đây một lát đi.”

Kỳ thực, Thẩm Nhân Kiệt chưa thấy thẩm tháp gì, lấy đâu ra mệt, anh lườm cô: “Cô muốn nghỉ thì cứ nói thẳng ra đi.” Song anh vẫn chiếu ý cô, đến ngôi nghỉ dưới đình hóng mát.

Ngôi đình bát giác trông khá mới, ở giữa có một tấm bia đá ghi chép sự tích của đình, để ý đọc những chữ cổ trên bia, Thẩm Đình mới biết ngôi đình này hóa ra đã được xây dựng từ đời Đường. Thuở ấy từng có một vị thừa tướng đến đây ẩn cư, dựng nhà ở sườn Đông. Ông có giao tình thân thiết với một thư sinh ẩn cư ở sườn Tây, hai người thường qua lại thăm nhau nên xây dựng một ngôi đình ở giữa chặng đường để có chỗ nghỉ chân. Ban đầu chỉ có thế, không ngờ về sau ngôi đình đã trở thành một danh lam. Thật ra ngôi đình này đã nhiều lần bị hủy hoại trong chiến tranh, nơi họ đang đứng đây mới được xây lại hai mươi mấy năm về trước.

Thẩm Đình xem xong bất chợt thở dài: “Quả không có gì là bất hủ, thứ kiên cố nhất cũng là thứ dễ sụp đổ nhất... Nghĩ thì thấy đời Đường dường như rất xa xôi, tính ra cũng chục cách ba bốn chục đời người, văn minh Trung Quốc năm ngàn năm, chẳng qua cũng chỉ vài trăm đời người mà thôi. Vậy mà thế giới đã phát triển đến thế này, sức mạnh của con người thật đáng sợ.”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Thế thì đã sao, cho dù đến ngày nay, đã có ai trả lời được câu hỏi ‘Tôi là ai?’, ‘Tôi từ đâu đến?’?”

Thẩm Đình nghĩ lại nửa cuộc đời mình giống như bọt nước, đặt trong dòng chảy cuộn cuộn của thời gian thì nó chưa từng tồn tại, cô bỗng thấy vừa nhẹ nhõm, vừa vô vọng: “Đời người cũng giống như khi ngư phủ đánh cá giữa biển, nhìn thấy con cá thò ra một bọt nước rồi chớp mắt lại chẳng thấy đâu. Đau khổ, thất tình hay tình yêu càng là bong bóng trong bong bóng, có đã sao, không có thì sao? Cứ nghĩ vậy là tôi thấy bình tâm.”

“Cô biết tự an ủi mình quá nhỉ.” Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, lòng bỗng nhiên chùng lại. Anh nhìn thấy phía xa xa một khóm hoa bách hợp đại đang nở rộ, những đóa hoa trắng như ánh trăng ngưng tụ, cho người ta cảm giác hư ảo như trong một giấc mơ. Những đóa hoa cao thấp nở cùng một nơi, nhìn từ xa, chuỗi hoa ấy giống như những chiếc lông vũ trắng của con chim thần đang vương trên chiếc lá. Loài hoa như vậy không bao giờ để ý đến ánh mắt của người khác.

“Đúng vậy, cậu không móc mĩa thì chết à?” Thẩm Đình lườm anh.

Anh không biết đang nghĩ gì, không để ý đến cô, chỉ buông thông một câu: “Nhanh lên, không khéo Phật ngủ trưa mất.” Rồi tiếp tục đi thẳng lên núi.

Anh đi rất nhanh, Thắm Đình chỉ còn cách tắt cả theo sau, mấy lần gọi anh đi chậm lại anh đều như không nghe thấy. Lên đến chùa rồi Thắm Đình mới vừa thở hổn hển vừa vươn tay nín vai anh lại: “Đồ đáng ghét, bà đây sắp tắt thở rồi, cậu có bệnh sao?”

“Đúng rồi, tôi bị bệnh, cô đâu phải không biết.” Thắm Nhân Kiệt đáp.

Ngôi chùa này khói nhang rất vượng, vào giờ này mà vẫn tấp nập người lui tới, chẳng kể sang hèn, nhưng chắc ai cũng có khó khăn không giải quyết được và những dự vọng không kìm nén được. Tuy nhiên nếu như tất cả những con người ở đây lúc này chịu giúp đỡ lẫn nhau, có lẽ mọi vấn đề của họ đều có thể được giải quyết mà không cần nhờ cậy vào đấng Thần Phật xa xôi nào. Nghĩ như vậy xong, Thắm Nhân Kiệt bỗng thấy con người quả là một sinh vật cười ra nước mắt. Đương nhiên, những vấn đề của họ đều rất khó giải quyết, hơn nữa có một số không thể nói ra.

Thắm Đình mua nhang đèn vàng mã ở cửa hàng nhỏ bên ngoài rồi bước vào cổng lớn, còn phải leo lên một đoạn nữa. Bên ngoài chùa có một cái ao lớn, mặt ao phủ đầy lá sen vàng non như ngọc, nhưng bây giờ đã qua mùa sen nở, phần lớn hoa sen đều đã héo tàn, trông như những khuôn mặt buồn thương tiều tụy ẩn hiện giữa những vành lá. Trong hồ nuôi rùa và những con cá người ta phóng sinh, con nào con nấy đều quá an nhàn, chẳng làm gì ngoài ăn uống vỗ béo tấm thân, cứ như thế thành ra đáng ghét.

Vào trong chùa, Thắm Đình lập tức trở nên thánh thiện, thành kính quỳ xuống trước Phật, thì thầm khẩn vái, tạ ơn việc trước xong liền bắt đầu cầu nguyện cho việc sau. Một người phụ nữ hiện đại quỳ trước đức Phật cổ xưa, trông thực có chút không phải lẽ. Thắm Nhân Kiệt bất giác nhìn quanh xem có ai đang chú ý đến anh hay không mới phát hiện nơi đây không chỉ có những thiện nam tín nữ ăn diện thời trang, mà còn có cả người da đen, không biết nguyện vọng của họ có phải là biến mình thành trắng hay không. Bọn họ mỗi người đều đang nghĩ về việc riêng của mình, đâu ai rảnh rỗi mà để ý đến anh.

Thắm Nhân Kiệt đứng bên cạnh Thắm Đình thì thầm: “Rốt cuộc cô có bao nhiêu nguyện vọng nhờ Phật giải quyết thế, xem ra Phật tổ phải học tốc ký, nếu không sẽ không nhớ nổi bao nhiêu nguyện vọng của cô.”

Thắm Đình mặc kệ anh.

Một lúc sau, Thắm Nhân Kiệt thật sự thấy buồn chán, dù gì người xung quanh cũng không để ý, anh liền quỳ xuống bên cạnh Thắm Đình, nghe thấy cô nói: “Phật tổ, xin người cho con may mắn một lần thôi.”

Thắm Nhân Kiệt bèn để Phật tổ nhập thân, trả lời cô: “Không được, không được.”

Thắm Đình nhin anh lần này.

Thắm Đình khẩn càng khê hơn: “Phù hộ cho người nhà con ai nấy đều khỏe mạnh bình an.”

Đáng tiếc Thẩm Nhân Kiệt đã mượn thần lực của Phật tổ, nên lúc này tai rất thính, anh gật đầu nói: “Việc này thì được.”

Thẩm Đình không nhận được nữa, giơ chân đá về phía anh, Thẩm Nhân Kiệt dễ dàng tránh được. Anh đứng lên chỉnh lại chiếc áo thun chui cổ bị lệch, Thẩm Đình cũng đứng dậy chuẩn bị đánh anh. Bỗng nhiên cô cảm thấy có người đang nhìn mình, quay đầu lại thì thấy hóa ra là một vị hòa thượng tướng mạo rất từ bi.

“Sao cậu lại nghịch như trẻ con thế, làm vị hòa thượng kia tưởng tôi là bà chằn.” Thật mất mặt, cô không biết phải cứu vãn ra sao, tuổi hai người cộng lại cũng đã quá nửa trăm. Cô quay đầu lại thấy vị hòa thượng kia vẫn đang nhìn họ, bèn cầm lấy đồ đạc của mình vội vã đi ra ngoài.

Ấy vậy mà vị phương trượng vẫn không tha, ông theo họ ra ngoài, gọi Thẩm Đình lại, Thẩm Đình vốn định giả điếc, nhưng Thẩm Nhân Kiệt đã kéo cô lại, cười nói: “Sư thầy đã ân cần như thế, cô nên cho ông ấy cơ hội nói chuyện chứ.”

Thẩm Đình trừng mắt nhìn anh, sau đó cô nghe vị sư già ôn tồn nói: “Ta thấy thí chủ trán rộng tai dày, là người có duyên với Phật môn. Nữ thí chủ, cô có thể tiếp xúc nhiều hơn với Phật pháp, ở đây ta có một cuốn Kim Cang kinh, có thể cho nữ thí chủ mượn đọc trước.”

Lại có việc như thế? Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt đều không ngờ đến việc này, Thẩm Đình vô cùng kinh ngạc, phải chăng vị hòa thượng này đã chấm cô, muốn cô cạo đầu làm ni cô? Xem ra không chỉ có thầy bói, mà cả hòa thượng cũng thấy tướng cô tốt! Thẩm Đình đang bối rối chưa biết trả lời thế nào, Thẩm Nhân Kiệt đứng vòng tay trước ngực, trông có vẻ đối địch, lạnh lùng đáp: “Bạch thầy, chắc thầy nhìn nhầm rồi, cô ấy đến đây không phải để cầu kinh mà là để cầu duyên.”

Thẩm Đình lấy cùi chỏ huých mạnh anh một cái, Thẩm Nhân Kiệt đau khuỷu cả người xuống. Vị hòa thượng lại thương hại nhìn Thẩm Nhân Kiệt. Thẩm Đình mới trịnh trọng, sâu sắc và áy náy nói với ông: “Bạch thầy, con xin lỗi, con ngộ tính không đủ, con còn lưu luyến hồng trần, con tội nghiệt nặng nề, con không muốn xuất gia, chỉ muốn xuất giá thôi.”

Hòa thượng nghe cô nói xong cũng chưng hửng, rồi cũng trịnh trọng và sâu sắc trả lời cô: “Nữ thí chủ, cô hiểu lầm rồi, ta không bảo cô xuất gia, ta chỉ thấy thí chủ có thể đọc thêm một số kinh Phật, có lợi cho việc tu dưỡng tâm tính, về lâu về dài, sẽ có ích cho thí chủ rất nhiều, sẽ giúp thay đổi cuộc đời thí chủ.”

Đến đây Thẩm Đình mới hiểu hành động lỗ mãng ban nãy của cô đã khiến cho đệ tử Phật môn không ưng mắt, cho nên vị sư phụ này mới đặc cách đến chỉ dạy cô cách tiết chế tính tình. Đáng tiếc là sư phụ không nghe thấy anh ta cay nghiệt đến mức nào, song tính khí chẳng ra sao của cô cũng đã đủ kinh động Phật môn, chung quy lại là một việc rất mất mặt. Thẩm Đình bất giác đỏ mặt: “Cảm ơn sư phụ, con hiểu rồi.” Cô vội vàng từ biệt vị cao tăng đắc đạo, một mạch đi thẳng.

Sau đó lại nghe thấy tiếng hòa thượng gọi cô: “Nữ thí chủ, còn cuốn kinh thư cô chưa lấy đi này. Nữ thí chủ...”

Màn vừa rồi, cho dù đến mười năm sau nghĩ lại chắc chắn Thẩm Nhân Kiệt cũng vẫn không nhịn được cười. Mỗi giây phút ở bên cô đều luôn đầy ắp thú vị, hồi tưởng lại quả thực không hề thấy chút cô đơn: “Phật môn cũng quản nhiều chuyện thật đấy.” Tâm trạng làm thay đổi thế giới, ngọn núi vốn nhàn tẻ cũng trở nên thật yêu kiều.

Thẩm Đình thấy anh cứ cười cười thì càng bực bội: “Tại cậu cả đấy! Đừng cười nữa. Nếu muốn cười thì cười lớn lên, đừng có kiểu cười mỉm chi như thế, nhìn là thấy khó chịu.”

“Thế cô nhìn ai thì thấy dễ chịu?” Thẩm Nhân Kiệt vờ hỏi vu vơ.

Thẩm Đình suy nghĩ một lát: “Điều này chính tôi cũng muốn biết.” Sau đó cô khinh khỉnh nhìn anh: “Chung quanh toàn là loại cực phẩm các cậu, cười về chỉ chuốc khổ vào thân, chẳng trách tôi mãi vẫn không lấy được chồng.”

Thẩm Nhân Kiệt bèn hỏi: “Thế cô đã bao giờ nghĩ xem mình muốn tìm người như thế nào chưa?”

Thẩm Đình suy nghĩ rất lâu rồi bối rối trả lời: “Vậy nếu như tôi nói với cậu, tôi tuy sắp ba mươi tuổi rồi nhưng kỳ thực vẫn chưa biết mình nên tìm người đàn ông như thế nào, cậu có coi thường tôi không?” Cô quay sang nhìn Thẩm Nhân Kiệt, anh lắc đầu nói rất nghiêm túc: “Không hề.”

Thẩm Đình tự cười mình: “Tôi lúc nào cũng rêu rao phải cầu một anh xã rùa vàng. Kỳ thực bản thân tôi hiểu rõ, với tính cách và khả năng giao tế của mình, tôi sẽ không tài nào thích ứng được với những mối quan hệ và vô vàn quy tắc phức tạp ở nơi nhà cao cửa rộng, việc đó cần quá nhiều ân nhân và khoan dung. Có vào được thì cũng chẳng quá đôi ba năm là tôi sẽ bị đuổi thẳng ra khỏi nhà thôi. Nhưng nếu bảo tôi cưới một nhân viên bình thường, đồng cam cộng khổ với anh ta thì tôi cũng không cam tâm, tôi không yêu anh ta thì tại sao phải cùng anh ta hứng chịu sóng gió, cùng anh ta nai lưng ra trả nợ mua nhà? Người ích kỷ như tôi thà một thân một mình ở nhà thuê. Vì vậy tôi không lấy được chồng cũng chẳng thể trách ai. Chỉ tự trách mình kém cỏi mà cứ thích trèo cao.”

Rất nhiều việc trên đời như lấy chồng giàu, trúng số... cũng giống như phim người lớn vậy, người xem thì thấy rất thích thú, người làm chưa hẳn đã thấy vậy.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, trầm giọng nói: “Tôi biết cô nói lời nào là thật lời nào là giả, cô luôn thích nói những lời không thật với lòng mình, nếu cô thực sự là loại người đó thì cô sẽ giữ kín những lời đó trong lòng mình chứ không bao giờ nói ra như vậy.”

Nghe anh nói như vậy, chính Thẩm Đình lại cảm thấy bất ngờ, vừa định nói thì điện thoại rung lên, cô nghe tiếng nói ở đầu bên kia, cười nói: “Hoàng Khải Nam, có việc gì thế?”

Nghe thấy cái tên này, nét mặt Thẩm Nhân Kiệt lại trở nên không chút cảm xúc.

“Đúng thế, Cao Hiểu Vi bận việc không đi được.” Chắc bên kia hỏi cô đang ở đâu.

“Không cần, anh không cần đến, em lẽ xong chuẩn bị xuống núi rồi.” Xem ra người anh này rất tận tình chu đáo.

“Anh tìm được nhà giúp em rồi à, vậy cũng được, khi nào em đi xem được đây?” Xem ra người anh này đã không chỉ là tận tình chu đáo.

“Được chứ, hôm đó em rảnh, nhà của anh cũng gần đó mà, em đến tìm anh rồi ta cùng đi xem.” Xem ra người em gái này cũng rất vui khi có người anh thân thiết như vậy.

Cúp máy xong, Thẩm Đình nghe thấy Thẩm Nhân Kiệt nói: “Anh ta tìm được nhà cho cô rồi à?”

“Ừ, nghe nói cũng được lắm, giao thông thuận tiện, quan trọng là giá thuê nằm trong dự toán của tôi.”

Thẩm Nhân Kiệt lại hỏi: “Ở rất gần nơi anh ta ở?”

Thẩm Đình nhìn anh, cảm thấy anh có điều gì là lạ: “Cũng gần, vừa khéo có thể coi sóc lẫn nhau.”

Anh lại lạnh lùng nói: “Anh em các người cũng thân thiết lắm!”

Thẩm Đình muốn phá vỡ bầu không khí kì quặc này, bèn cười nói: “Rất thân, từ nhỏ đến lớn, ngoài cha tôi ra thì anh ấy là người đàn ông tốt với tôi nhất. Rất nhiều người tưởng anh ấy là bạn trai của tôi, nếu không có anh ấy, có lẽ tôi đã kết hôn rồi, trời đất, anh ấy đã ngăn trở biết bao nhiêu nhân duyên của tôi.”

Họ đi đến dưới một gốc cây, có lẽ là một cây hòe cổ thụ, cao đến hai mươi mét, vỏ cây xù xì lúc nào cũng như sắp bóc khối, tán cây tỏa rộng, xen giữa đám lá xanh mơn mẫm là những bông hoa trắng nhỏ li ti rủ xuống từng chùm trên cao, mỗi lần gió thổi qua lại đong đưa như trái tim của cây hòe già đang lay động. Trên núi có rất nhiều cây như vậy, mỗi trận gió qua, lá cây xào xạc bốn bề, khiến người ta thấy như đầy trời là một cơn mưa màu xanh như ngọc.

Thẩm Nhân Kiệt hừ một tiếng, lạnh lùng mỉa mai: “Tình cảm giữa hai người tốt thế cưới nhau được rồi, thời buổi này ai còn diễn ba vở kịch diễn tình kiêu dẫu là ngổ ỷ còn vương tơ lòng, tình trong như đã mặt ngoài còn e làm gì chứ.”

Cô là kẻ ngốc thì cũng nghe ra sự mỉa mai trong giọng điệu của anh. Người thiếu ngủ vốn dễ nổi giận, mà Thẩm Đình lại là người không quen kìm nén cơn giận, anh tự nhiên trở chứng làm cô giận điên người, mà càng giận cô càng không biết lựa lời, kết quả chỉ có thể tức tối vạch lại anh: “Chúng tôi như thế bao giờ, hơn nữa không liên quan gì đến câu!”

Chúng tôi? Chúng tôi? Thẩm Nhân Kiệt cũng không hiểu vì sao anh không không chế được cảm xúc của bản thân, kỳ thực trước nay anh luôn bình tĩnh, nhưng anh đã khó chịu với Hoàng Khải Nam từ rất lâu

nên càng không khách khí: “Tôi thấy dù sao một tờ giấy đăng kí kết hôn cũng chỉ có chín tệ, còn rẻ hơn cả thức ăn nhanh. Hai người không làm mai mối nó tăng giá lại hồi không kịp.”

“Vậy sao? Vậy thì cậu cưới mau đi.” Thẩm Đình phần nộ đáp lời. Cô có cảm giác gốc cây cao này cũng muốn hóa thành một đám khói xanh bay đi mất.

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Tôi đâu có bạn thanh mai trúc mã. Thứ diễm phúc ấy đâu phải ai cũng có được.”

Gió thổi lên cuốn đám lá rơi đi vài bước rồi lại ném chúng trở lại mặt đất.

“Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, hóa ra tôi có ưu thế như vậy, tôi sẽ suy nghĩ.” Thẩm Đình sau khi giận đến đỉnh điểm lại trở nên điềm tĩnh.

Còn Thẩm Nhân Kiệt thì mỗi lúc một thêm phiền muộn, anh nhúu chặt đôi mày, đôi mắt sâu càng trở nên thăm thẳm, trông như mắt báo đêm: “Cô thấy như thế này hay lắm sao?”

Thẩm Đình thực sự không biết anh muốn như thế nào, cô nói gì anh cũng không vừa ý nên cô cũng chẳng buồn lựa lời: “Cậu không biết biểu hiện của cậu rất kỳ quái hay sao? Người không biết nhìn vào còn tưởng là cậu ghen đấy. Đừng nói với tôi là cậu ghét Hoàng Khải Nam, anh ấy chưa từng làm gì đắc tội cậu cả.”

Thẩm Nhân Kiệt nghe thấy lời này thì tim bỗng như ngừng đập, giống như kẻ bị truy đuổi trong một bộ phim chiến tranh, nấp trong lu nước của nhà nông dân, qua kẻ nứt nhìn thấy lính đi tuần cầm súng đi thẳng đến chỗ mình, tim đập mạnh đến muốn nhảy lên cổ họng nhưng lại liều mạng nháy ra: “Ta ở đây này! Muốn làm gì thì làm!” Làm như thế dễ chịu hơn hẳn trốn nhiều, cho nên anh cứ để lời nói tự tuôn ra: “Đúng thế, tôi không thích anh ta, thì sao nào, bởi vì tôi thích...” Trước nay anh vốn không phải là người ỉn nhắn gì, tự mình đã biết thì đối phương cũng phải biết.

Trong thời gian của một ánh chớp, Thẩm Đình bỗng nhiên hiểu rõ tất cả, kỳ thực trước kia cô đã từng thấy nhiều dấu hiệu thoáng qua, nhưng cô luôn tự nhủ lòng rằng đó là không thể nào, không thể nào. Bản thân cô không có nét gì hấp dẫn người khác. Đến nay tất cả những dấu hiệu đã tập hợp lại thành một sự thật. Thẩm Đình bỗng thấy trong lòng hoang mang, mối quan hệ cân bằng giữa họ sắp bị phá vỡ, xin cậu đừng nói ra, tôi sẽ xem như không hay biết. Chúng ta vẫn có thể tiếp tục tự do du sơn ngoạn thủy, không phải ngại ngần bất cứ điều gì, trong công việc cậu cứ làm cấp trên lạnh lùng và cầu toàn, trong cuộc sống, cậu là một người bạn không hề khiến tôi phải bận tâm, như thế đơn giản biết bao nhiêu. Nhưng không kịp mất rồi, anh ta sắp nói ra rồi, mọi việc sắp thành ra vô phương cứu vãn... Trong lúc hoảng loạn, Thẩm Đình vội ngắt lời anh: “Đừng nói là cậu thích tôi!”

Bỗng dưng bị ngắt lời, Thẩm Nhân Kiệt nhìn sâu vào mắt cô, im lặng một lúc rồi hỏi với vẻ khiêu khích: “Thế thì đã sao?” Lời đối thành do cô nói ra, anh đã hiểu ý của cô, kỳ thực anh cũng không hy vọng cô sẽ có phản ứng tích cực gì. Nhưng những lời ấy vẫn như lưỡi dao đột ngột lao tới, trong lòng anh thấy nhói đau.

Thẩm Đình thử bắt mình bình tĩnh: “Không sao cả! Tôi chỉ thấy cậu nên đi tìm người trẻ hơn, đẹp hơn. Cậu biết rõ hơn tôi, trên thế giới này không thiếu những cô gái đẹp.”

“Điều đó liên quan gì đến tôi.” Thẩm Nhân Kiệt dăm dăm nhìn cô, hỏi.

Thẩm Đình cố gắng tìm kiếm lý trí của chính mình, dùng lý trí để thuyết phục anh, bởi vì anh cũng là một người lý tính, cô tin rằng đây chỉ là xúc động nhất thời, khi nghĩ kỹ lại anh nhất định sẽ hối hận: “Bởi vì đó là thực tế! Cậu chẳng phải là người thực tế nhất sao? Vậy chúng ta nên nhìn vào thực tế. Nếu như bây giờ tôi và cậu yêu nhau thì đó nhất định là tiền đề cho việc kết hôn, tôi không còn tuổi trẻ để rong chơi nữa, nhưng cậu còn có nhiều. Cậu cũng biết thời gian bất công với người phụ nữ như thế nào, hướng hồ tôi hơn cậu đến gần năm tuổi. Cứ cho là chúng ta quả thực có cơ hội kết hôn, đến lúc đó, tôi mỗi lúc một già đi còn cậu thì vẫn phong độ, kết quả là cậu ra ngoài lăng nhăng, còn tôi ngày ngày lên mạng than than trách phận. Cuộc sống đó đáng sợ đến thế nào. Hà tất phải làm như thế?” Thẩm Đình ngừng lại một lát rồi nói thêm: “Chỉ nói thôi tôi đã muốn rùng mình.”

“Đừng nói với tôi những lời này, tất cả đều chỉ là giả thiết của cô, những quan niệm nhảm nhí đó đã giam cầm cả cuộc đời cô!” Thẩm Nhân Kiệt muốn phủ nhận tất cả những điều cô nói.

Nhưng Thẩm Đình cũng ngoan cố y như vậy: “Sống đến tuổi này, tôi hiểu rằng cho dù tôi gặp phải cánh cửa thần kỳ, nói “Vùng ời mở ra” xong thì bên kia cánh cửa cũng lắm chỉ có vùng mà thôi chứ ko thể nào có kho báu. Vì vậy, tôi không cần phải phỉnh phờ bản thân làm gì.”

“Cô nhất định không tin là tôi thích cô?” Thẩm Nhân Kiệt vẫn chưa buông tha.

Thẩm Đình thở dài nói: “Tôi không tin vào tình cảm.”

Thẩm Nhân Kiệt cười nhạt: “Đừng nói dối. Sao cô không nói thẳng là cô không có cảm giác gì với tôi, chẳng đơn giản hơn sao?”

“Được, tôi không có cảm giác với cậu, tôi không thích phi công trẻ. Như vậy cậu đã vừa ý chưa? Tôi hi vọng cậu có thể quên ý nghĩ hoang đường này đi.” Thẩm Đình nói nhanh, hy vọng có thể sớm kết thúc việc này.

Thẩm Nhân Kiệt nhận ra giọng điệu của mình quá gay gắt nên bèn dịu lại, nghiêm túc hỏi: “Tại sao cô không thử một phen?”

Thẩm Đình lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi cảm thấy mình đã không còn khả năng để yêu ai nữa. Cậu chưa khỏi bệnh, đợi cậu khỏe lại rồi thì cậu sẽ hối hận vì những điều cậu nói với tôi hôm nay.”

Thẩm Nhân Kiệt không hề thấy cảm kích trước câu trả lời của cô, bây giờ mặt trời đã lên cao, chiếu trực diện vào nơi anh đang đứng, ánh nắng chói chang làm mắt anh đau nhói. Những tia sáng này vốn là để đưa con người ra khỏi bóng đêm, nhưng vì nó quá mãnh liệt nên khiến người ta sợ hãi, khiến đôi mắt chẳng thà

lựa chọn bóng đêm: “Cái có hay thật! Không có khả năng yêu thì không yêu nữa. Không có khả năng hứng chịu thất bại thì bớt gánh vác một chút. Tâm thế bảo thủ này đã bảo vệ được cô, nhưng chính vì thế mà cô cũng không thể với tới những kỳ tích của sức mạnh tinh thần. Khi cô nhận ra mình không còn mong đợi điều gì, khi cô nhận ra ngay cả sức mạnh để thử yêu một người mình cũng không có, cô cảm thấy cô tồn tại trên thế giới này còn có ý nghĩa gì?”

“Không có ý nghĩa gì, tôi cũng không định tìm kiếm bất cứ ý nghĩa gì, sống ngày nào hay ngày đó.”

Thẩm Nhân Kiệt vừa tức giận vừa đau lòng, vừa thất vọng vừa chơi vơi, muôn vàn cảm xúc trào dâng trong trái tim anh. Cô không chấp nhận anh cũng được, cô tìm lý do gì cũng được, nhưng tại sao cô lại luôn từ bỏ mọi kỳ vọng đối với cuộc đời của chính mình, đây mới là điều khiến anh đau khổ nhất. Anh sợ nếu tiếp tục nhìn khuôn mặt của cô, tiếp tục nói về vấn đề này thì bệnh tim của anh sẽ tái phát, cho nên đành khoát tay bỏ đi.

Thẩm Đình nhận ra anh đã bỏ mặc cô mà đi thì chợt cảm thấy bàng hoàng. Suốt đêm không ngủ nên cô đã rất mệt mỏi, cộng thêm cuộc cãi vã vừa rồi khiến cô thấy đầu vầng mắt hoa. Cô đành ngồi xuống bậc thang nghỉ tạm, ngồi xuống rồi cô mới nhận ra mình chưa ăn cơm trưa, thảo nào đói đến thế, quả là họa vô đơn chí. Chẳng phải nói là sẽ đưa cô đến ở trong quán trọ trên núi để nghe tiếng trúc sao? Hừ, gã đàn ông nào cũng chỉ giỏi hứa hẹn viễn vông, khiến cho bạn háo hức mà quên đi hiện thực.

Cô nên bình tĩnh lại, cô rất muốn bình tĩnh lại. Nhưng cũng như sau khi nhìn thẳng vào mặt trời, mắt có quay đi nhìn hướng khác thì những đốm lửa lớn nhỏ vẫn lơ lửng phía trước, khiến người ta không thể nào nhìn rõ. Chuyện vừa rồi cũng giống như những đốm lửa ấy cứ lơ lửng lơ đeo đẳng mãi trong trí óc của cô, khiến cô không tài nào suy nghĩ cho thấu đáo về chính nó. Thẩm Nhân Kiệt thích cô? Thật sao? Lúc anh vừa mới nói ra cô thấy tim mình như đột ngột dừng đi hai nhịp, nhưng sự việc chỉ có trong phim thế này cũng sẽ kết thúc như khi người ta đóng phim vậy, đến lúc bạn nhập tâm nhất thì chắc chắn đạo diễn sẽ hô “Cut”, sau đó anh ta lại trở về với bộ mặt lạnh lùng rời khỏi trường quay! Còn cô chỉ có thể đêm đêm đến phòng Karaoke gào thét bài “Thời khắc tỉnh mộng”. Anh là người kiêu ngạo, đầy tham vọng và có tương lai hứa hẹn đến thế, hơn nữa còn là một công tử nhà giàu. Thẩm Đình nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thông, cô chưa bao giờ gặp phải việc như thế này, đúng là cô đã đối vận thật. Bao nhiêu người vì tiền vì quyền mà không ngại làm vợ hai, vợ ba, vợ tư cho người ta, cũng có kẻ vợ bé trong nhà cộng lại ngồi đủ cả chiếc bàn bát tiên. Còn anh và cô bây giờ là trai chưa vợ gái chưa chồng, cô e ngại điều gì chứ? Đúng vậy, cô nhận thấy mình nên suy nghĩ như vậy mới phù hợp với trào lưu của thời đại này.

Vốn dĩ cô đã đến tuổi này rồi thì không nên chờ đợi một tình yêu nồng cháy, chủ nghĩa hiện thực có vẻ thích hợp hơn, tình cảm chẳng phải cũng là một món đầu tư sao? Thế nhưng cô không qua nổi cửa ải của chính mình, hy sinh tình cảm của mình để đánh đổi lấy sa hoa phú quý? Điều này đối với cô mà nói là một sự sỉ nhục, rất nhiều người sẽ cho rằng cô giả tạo, ra vẻ thanh cao. Ai lẫn lộn ra đời mà không phải giả tạo. Cô thậm chí còn tưởng tượng xem Cao Hiểu Vi sẽ nói thế nào: “Nếu như đây cũng là một thứ sỉ nhục thì cứ mặc tình sỉ nhục đi, tớ hân hạnh được chịu đựng.”

Kỳ thực cô không hiểu tình yêu là gì, có lẽ cả đời này cô cũng không tóm được cái đuôi của tình yêu. Tuy nhiên, cô biết rằng tình cảm cô dành cho Thẩm Nhân Kiệt không phải là yêu, nếu như cô yêu anh, cô sẽ nhớ anh dùng loại nước hoa nào, khi dạo phố nhìn thấy quần áo nam cô sẽ bắt giắc mỉm cười, trong đầu tưởng tượng xem anh mặc có hợp hay không, cô sẽ mang theo cả điện thoại vào nhà tắm, sợ anh gọi hay nhắn tin mà cô không kịp nhận... Nhưng cô không hề có những biểu hiện trên, bảo cô giả vờ, hay thử làm như thế? Xin lỗi, cô không làm được. Cô sẽ phát điên vì sự phù phiếm và giả tạo của mình. Trước đây cô từng cảm ghét anh, còn bây giờ là ngưỡng mộ, là tình bạn, là cảm giác như tri kỷ, nhưng chỉ có thế mà thôi.

Người ta thường nói Thượng Đế chia con người thành hai nửa, cho nên người ta luôn phải tìm kiếm nửa còn lại của mình trên thế gian. Nhưng quỷ mới biết có thật là hai nửa hay không? Có ai đã tận mắt chứng kiến, hay là Thượng Đế thực ra đã chia con người thành ba phần, cho nên luôn có một phần còn lại phải cô đơn đến chết.

Càng nghĩ cô càng thấy đau đầu, ngay cả khi không nghĩ đến những vấn đề ấy mà nghĩ đến việc khác đơn giản hơn: về sau cô nên đối xử với anh như thế nào. Vốn dĩ cô vẫn muốn về công ty cộng tác với anh, xét trên thực tế thì có được cấp trên vừa có tầm nhìn vừa đối với mình không bạc như anh là một điều vô cùng may mắn. Không ngờ giờ đây anh lại quay lưng bỏ đi, không khí đã trở nên tệ hại đến vậy, lần sau gặp mặt sẽ khó xử đến thế nào!

Đầu thì đau như búa bổ, bụng thì càng lúc càng đói, Thẩm Đình chợt thấy như có ngọn lửa vô minh đang bùng lên hừng hực trong lồng ngực, đáng ra giờ này cô đang nằm trên chiếc giường ấm áp ôm gối ngủ say sưa, vậy mà giờ đây cô lại đang ngồi trên đỉnh núi cho gió thổi cho mặt trời thiêu đốt, tượng Phật người ta quanh năm bị gió táp mưa sa nhưng dù gì cũng có oản có hương, còn cô thì thế nào? Cô bèn vừa uể oải đứng lên vừa rửa thắm: “Người đầu mà tệ bạc, vứt mình lại nơi này, chẳng có chút phong độ nào hết, đám trẻ ngày nay đúng là càng lúc càng vô trách nhiệm, rốt cuộc nền giáo dục Trung Quốc đã thối nát đến mức nào rồi!”

Đúng lúc cô đang lẩm bẩm thì giọng nói của Thẩm Nhân Kiệt vang lên ở sau lưng: “Rốt cuộc cô bắt mãi điều gì?”

Thẩm Đình giật mình, suýt nữa ngã lăn xuống bậc thang, đang sống nhăn lại đi giả ma giả quỷ, may mà cánh tay khỏe mạnh phía sau đã lôi cô lại, cô mới không ngã xuống. Đang lúc hoảng loạn cô buột miệng nói: “Tôi quên mất, cậu quả nhiên là đồ sao chổi.”

Thẩm Nhân Kiệt đương nhiên còn nhớ những ngày đầu mới biết anh, cô câu trước câu sau gọi anh là đồ sao chổi, bất giác thoáng mỉm cười rồi vẩy vẩy chỗ bánh mì trên tay: “Tôi đi mua ít bánh mì, ăn một chút trước rồi đến quán trọ gần đây ăn cơm, ngủ một giấc rồi xuống núi đi về.”

Xem ra anh không hề nuốt lời mà còn mua thức ăn về cho cô, Thẩm Đình như cái máy lấy bánh mì từ trên tay anh, cô không nói gì nên anh cũng không nói. Thẩm Đình thấy bầu không khí quả thật khó chịu, là một gái già được theo đuổi cô có nghĩa vụ phải thay đổi bầu không khí này, thế nên cô mới chặt vật mở lời: “Nói thật, tôi cảm thấy...”

Thẩm Nhân Kiệt dường như đoán trước được cô sắp nói điều gì, bèn lãnh đạm nói: “Cô không cần nói gì đâu, trước đây chúng ta như thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy. Ai cũng là người trưởng thành cả, không nên vì việc như vậy mà thay đổi điều gì, cô không thấy vậy sao?”

Anh nói xong câu này thì Thẩm Đình lại càng có nhiều lời muốn nói, anh nhỏ hơn cô gần năm tuổi, kiểu gì cũng không đến lượt anh dạy cô xử sự như thế nào. Ý anh bây giờ chắc là: đừng có non nớt thế, ta cứ coi như mua bán không thành thì tình nghĩa vẫn còn.

Không hiểu sao Thẩm Đình bỗng nhớ lại thời còn trẻ, lúc xem phim cô cũng từng nghĩ mình là nhân vật chính, đến xem tiểu thuyết cũng học đòi ngược đãi bản thân, đọc xong Trà hoa nữ, Mười tám mùa xuân,... thì bắt đầu giam mình trong bị lụy, hận không thể tự tay giết chết mình, chắc hẳn mỗi chúng ta trong năm tháng thanh xuân của mình đều đã từng mắc phải tật ấy. Sau khi giam mình tự kỷ khóc lóc một đêm, còn phải thở dài nã nuột: “Ôi cuộc đời...” Bấy giờ nhớ lại mới thấy giả tạo đến nực cười. Đến khi trưởng thành, khi cuộc đời thực sự đã biến thành một bi kịch hoa lệ không hồi kết thì người ta lại thấy sợ bi kịch, bất kể là tiểu thuyết hay phim truyền hình đều phải biết trước là kết cục có hậu rồi mới xem. Có thể cho là họ đã trưởng thành hơn, cũng có thể họ đã trở nên nhu nhược hơn, đã không còn dũng khí để đương đầu với hiện thực và khổ đau.

Mây trên trời trông như những làn khói lững lờ trôi vô định, tương lai cũng như thế. Thẩm Nhân Kiệt vừa đi vừa nói: “Ai biết tương lai sẽ như thế nào? Cô nói có đúng không!” Anh nở một nụ cười khó hiểu, tự tin đến kỳ quặc, cũng không rõ là anh đang nói đến việc gì.

Mặc kệ anh, Thẩm Đình đang bận ăn bánh mì, không có thời gian nghĩ đến tình yêu.

Quán trọ nơi họ đến cũng khá nổi tiếng, bởi vì có nhiều người đến đây để tắm suối nước nóng. Thẩm Đình nhìn tắm biển quán trọ suối nước nóng: “Cậu muốn đưa tôi đến tắm suối nước nóng à?” Rồi lại thấy nơi đó viết nhiệt độ nước suối là tám mươi độ C, cô bèn nói: “Trời ơi, nước này nóng đến luộc trứng còn được ấy chứ. Da cậu dày như thế, xem ra nơi này hợp với cậu hơn.”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Tôi cũng không hợp, tôi bị bệnh tim, không tắm suối nước nóng được.”

Thẩm Đình đĩnh đoảng bấy giờ mới nhớ ra là người mắc bệnh tim không nên tắm suối nước nóng. Vốn dĩ định pha trò cho không khí bớt căng thẳng, ai ngờ lại thành ra hớ hênh: “Ồ, tôi xin lỗi.”

“Không sao, tôi bỏ qua cho cô, nhưng cô phải nhớ rằng không phải với ai tôi cũng dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.” Thẩm Nhân Kiệt nhướng mày, nghiêm túc nói với cô.

Thế là thế nào, thật chẳng biết nói sao. Thẩm Đình nhận ra mỗi lần ở cạnh anh thì công lực ngàn năm của cô đều tiêu biến hết. Chiếc bánh mì khô khốc ấy đúng là khó nuốt, lúc đi vào quán trọ, Thẩm Đình nghe thấy mùi xào nấu thì tươi tỉnh hẳn lên: “Món gì mà thơm quá, cuối cùng cũng có đồ ăn rồi.”

“Chắc là ai ngâm suối nước nóng lâu quá rồi mới chín thơm như vậy đấy.” Anh tiếp lời cô.

Thật là mất hứng, làm cơn thèm ăn của cô giảm đi tới một nửa. Dường như nếu lời nói không mang ít gai nhọn thì anh sẽ chết, giống như ong mật bẩm sinh là phải chích người. Thẩm Đình cau kinh nói: “Vậy sao, vậy lát nữa tôi sẽ mời cậu ăn bánh bao nhân thịt người.”

“Được, bất kể có mời tôi ăn gì tôi cũng sẽ không chớp mắt.”

Thôi được rồi, Thẩm Đình thừa nhận cô lại thua.

Vào trong quán trọ, cô nhân viên phục vụ đưa họ đến nhà hàng. Nhà hàng này trang trí theo lối cổ, ngồi bên cửa sổ, qua cánh cửa hình quạt cầu kỳ họ nhìn thấy bên ngoài có vài khóm trúc lứa thưa xanh một màu xanh mảnh dẻ.

Nhân viên phục vụ là một cô gái trẻ xinh đẹp, cô nở nụ cười rất ân cần mời họ gọi món. Hóa ra đây là một nhà hàng chay, nhưng trong thực đơn toàn là tên món mặn như ngỗng quay cực phẩm, sườn heo bắc cầu; thức ăn đều được làm từ các loại đậu hũ và nấm, nhưng khi ăn vào mùi vị không khác gì món mặn. Đôi lúc thật không thể hiểu con người ta muốn gì, đến nhà hàng chay mà vẫn vương vấn mùi vị thịt thà, còn nhất định đòi ăn đồ chay phải ném ra vị thịt, sau đó lại kinh ngạc trầm trồ “giống quá, anh ăn miếng đậu hũ này xem, đúng là y như thịt bò”, như thế chẳng là tự biến mình thành trò cười sao? Đậu hũ có giống thịt bò đến đâu thì vẫn là đậu hũ, anh có thể đi thẳng đến nhà hàng bò để ăn cả con bò. Hiệp hội bảo vệ động vật sẽ không bắt anh đâu. Lòng đã sao nhãng thì làm sao thưởng thức được cái ngon của thức ăn chay. Thẩm Đình gọi vài món, xong lại quay sang cầu nhàu với Thẩm Nhân Kiệt: “Đôi lúc tôi thật không hiểu, tại sao món chay mà cứ phải làm cho giống món mặn thế nhỉ, có gì hay đâu chứ?”

“Bởi vì mọi người đều muốn tìm cảm giác mới lạ, không thì cuộc sống tẻ nhạt quá.”

Y như cậu đối với tôi, Thẩm Đình bắt giác nghĩ.

“Đương nhiên cũng có một số người lễ Phật xong muốn xuống đây ăn một bữa cơm chay, thành kính bày tỏ mình một lòng hướng thiện, nhưng kỳ thực lại không muốn buông bỏ dục vọng trong lòng. Nói trắng ra là cái gì cũng muốn cả, đó chính là tham lam. Cứ như mẹ tôi, mỗi ngày rằm mùng một đều ăn chay, làm như Phật tổ sẽ tận tình giúp đỡ bà thật.” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười châm biếm. Cũng như món ăn cô vừa gọi tên là “tiền duyên hạnh ngộ”, “tiền” duyên thông với “tiền” bạc, cho nên cả món ăn toàn là củ cải cắt từng miếng gọt thành hình dạng y như đồng tiền, thật là nghĩ đến tiền nghĩ đến phát điên.

Thẩm Đình không thích giọng điệu phê phán người khác của anh, làm như bản thân anh là một tấm gương đạo đức còn người khác thì khuyết điểm đầy mình, mà có ai lại nói về mẹ của mình như vậy: “Làm ơn đi, thật ra cậu cũng đâu có tốt đẹp hơn ai.”

“Ừ, tôi không tốt hơn, chỉ tệ hơn thôi, điều này thì tôi biết.” Thẩm Nhân Kiệt im lặng một lát rồi nói.

Cô nhân viên phục vụ nghe Thẩm Nhân Kiệt nói gàn, bắt giác cười rất tươi, lần này chắc là cô cười thật lòng.

Thẩm Đình nhìn cô nhân viên phục vụ, xem ra Thẩm Nhân Kiệt đã làm cho cô ta rất vui. Tuổi trẻ hay biết bao, thấy vui thì cứ vô tư cười chứ không cần lo lắng gì, còn ở tuổi cô thì như Cao Hiểu Vi nói: tuổi sắp ba mươi rồi đừng có cười hết cỡ như thế nữa, không sợ tạo thêm nếp nhăn à, mình không vui người khác nhìn vào càng không vui. Thế nên Thẩm Đình hơi ghen tị nói: “Cô ta đẹp quá. Tuổi trẻ thích thật.” Nói xong tự thấy mình rõ ràng là một lời dối ý.

Thẩm Nhân Kiệt lặng lẽ nhìn cô: “Nhìn từ góc độ kinh doanh thì nhan sắc là tài sản mất giá, hơn nữa còn là mất giá phi mã. Tôi không phải nói cô.” Thẩm Nhân Kiệt đưa mắt nhìn cô nhân viên phục vụ: “Cô thấy tôi nói có đúng không?”

Nụ cười của cô ta vẫn không mấy thay đổi: “Tiên sinh nói rất đúng, sắc đẹp không tồn tại mãi.” Không biết lúc này trong lòng Thẩm Đình thật sự nghĩ gì, hay là chỉ muốn lấy quyền menu trên tay đập mạnh vào đầu anh, rồi đi lấy băng keo dán cái miệng đáng ghét của anh lại. Ừ thì, Thẩm Đình thừa nhận, đây thực ra là việc mà tự cô luôn muốn làm.

Tuy nhiên Thẩm Đình vẫn có chút xúc động, một người đàn ông nói những điều như vậy, cho dù chỉ là suy nghĩ thoáng qua, cho dù chỉ là lời lừa phỉnh, cũng sẽ khiến cho người ta động lòng.

Vì vậy nên Thẩm Đình nghĩ, hiếm khi có được người thích mình, cho dù đó là điều không thể, thì bản thân cô cũng nên thấy cảm kích.

Sau đó cô phát hiện anh cứ nhìn chằm chằm về phía sau cô, trên mặt lộ vẻ rất kỳ quái, cô bèn tò mò hỏi: “Cậu đang nhìn gì thế?”

“Đấy không phải là bạn thân của cô sao? Sao bảo không đi được?”

Anh nói là ai cơ? Bạn của cô anh chỉ biết có hai người, Cao Hiểu Vi đã nói là không đến được. Cô quay đầu nhìn, không ngờ đó đúng thật là Cao Hiểu Vi, người đàn ông ngồi ăn cùng cô trông rất đáng ngưỡng mộ, xem ra anh ta cũng mới tầm ba mươi tuổi, nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu lão hóa. Mái tóc vẫn tiếp tục dừng cảm tiến về phía sau, còn Địa Trung Hải thì đang có xu hướng toàn cầu hóa. Điều này khiến chúng ta không khỏi ngả mũ kính phục trước tinh thần bám trụ đến cùng của chúng.

Ánh mắt anh ta nhìn Cao Hiểu Vi chan chứa tình cảm, nói chưa được một hai câu đã nhìn cô cười mơ màng. Đáng tiếc là mặt anh ta không cười trông giống cười, còn khi cười thì nhìn như khóc. Anh ta đang theo đuổi Cao Hiểu Vi.

Thẩm Nhân Kiệt điềm nhiên nói: “Anh kia thì tôi quen, anh ta đã mở công ty riêng, làm ăn rất khá. Trong nhà có một chiếc Land Rover, một chiếc BMW. Nếu anh ta mà cưới bạn cô thì tôi có khả năng sẽ làm phù rể đấy.”

Thẩm Đình hơi khựng lại rồi giận dữ nói: “Cậu có ẩn ý gì hả? Bạn tôi không phải loại người đó, cô ấy đã có bạn trai, hơn nữa họ sắp kết hôn rồi! Cậu đừng có nói bừa.”

Thẩm Nhân Kiệt uống một ngụm trà: “Ồ, thế tại sao cô ta lại nói dối cô là cô ta bạn, không đến nữa?”

Thẩm Đình nhất thời không biết trả lời thế nào, nhưng cô không cần lý do mới tin tưởng bạn mình: “Tôi tin cô ấy có lý do riêng.”

“Không phải người phụ nữ nào cũng ngây thơ trước cuộc đời như cô đâu.” Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô.

“Tóm lại cô ấy không như vậy.” Vì không tìm được cứ gì nên Thẩm Đình càng nói ngang.

“Vậy thì cô hoàn toàn có thể đến chỗ bạn cô chào một tiếng, cô ta sẽ cho cô biết nỗi khổ của mình.”

Thẩm Đình sững người, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Cô không dám?” Thẩm Nhân Kiệt chăm chú nhìn cô.

“Sao tôi lại không dám? Không phải ai cũng bần thủ như cậu nghĩ đâu.” Thẩm Đình miễn cưỡng đứng dậy, đi về phía bạn của mình.

7. Chương 07

Chương 7 – Qua mười năm nữa, đến thần tượng của cậu cũng sẽ già cỗi

Vừa đúng lúc Thẩm Đình đi đến thì Địa Trung Hải đứng lên đi nhà vệ sinh, bớt đi sự khó xử. Cao Hiểu Vi đang trầm ngâm nghĩ ngợi điều gì, bỗng nhiên thấy Thẩm Đình từ đâu đứng lù lù ngay trước mặt, cô liền quở: “Cậu làm gì thế, làm tớ hết cả hồn”.

Thẩm Đình càng không vui hơn: “Cậu lén lén lút lút đến đây làm gì, chẳng phải nói không đến sao? Cái tên trai xấu đó là ai vậy?”

Cao Hiểu Vi hơi bối rối, phân bua: “Anh ấy á, chỉ là một người bạn...Người ta chỉ trông thành thực hơn một tí, cậu việc gì phải nói người khác xấu, mồm miệng cậu có đỡ thất đức được không?” Sau đó cô lại nói: “Sao cậu lại đến đây, ăn cơm chung luôn nhé, lấy cho tôi thêm một bộ chén đĩa.” Cô quay sang gọi nhân viên phục vụ.

Làm bạn lâu năm như thế, cô còn có thể không hiểu Cao Hiểu Vi sao, ân cần như thế ắt có ẩn tình, nếu không với tính cách của cô ta không bảo Thẩm Đình ở lại ăn chung, tuy đây là nhà hàng chay, nhưng người ở đây không ai ăn chay cả. Trong lòng cô không khỏi dậy lên mối nghi ngờ, đang định nói thì nhìn thấy Thẩm Nhân Kiệt đang nhường mỳ khiêu khích với cô ở bên kia, khuôn mặt đầy cái vẻ biết tuốt đáng ghét như đang nói: “Tôi đã bảo mà, đây chính là một người phụ nữ hám lợi” Cô càng tức giận hơn, trịnh trọng nói với Cao Hiểu Vi: “Cao tiểu thư, cô có bạn trai rồi, đừng nói với tôi cô đang chơi trò bắt cá hai tay. Chị đây bình sinh ghét nhất là người bắt cá hai tay, cùng lúc đùa giỡn với vài mối tình, đã không thấy xấu hổ thì thôi lại còn ra vẻ ta đây cao giá, rõ ràng là tác phẩm thất bại mà mẹ Nữ Oa vừa nặn vừa ngủ gật.”

Cao Hiểu Vi phật ý: “Cậu nói cái gì thế?”

“Tớ đang nói về điều tớ nhìn thấy” Thẩm Đình cật vấn, “Lẽ nào không phải sao? Vậy việc này rốt cọt là thế nào? Chẳng phải cậu nói cậu bận không đi được sao, còn lừa tớ nữa cơ đấy.”

Miệng Cao Hiểu Vi há thành hình chữ “O”, mãi không nói được gì, cứ như đang ngậm một trái trứng muối trong miệng, nuốt không xuống mà nhổ cũng không ra, làm người ở bên phải phát bực, khó khăn lắm mới quyết định cắn nó ra: “Được rồi được rồi, cậu cũng dai quá đấy, tớ sợ cậu rồi, nói cho cậu biết, anh ấy đang theo đuổi tớ, nhưng tớ không đồng ý.”

Thẩm Đình lại càng thấy lạ: “Không đồng ý thì tốt. Vậy sao lại đi chùa? Cám ơn Phật Tổ đã phái một vị Tịnh Đàn Sư Giả đến cho cậu à.”

Cao Hiểu Vi nguyệt cô, rồi thở dài thườn thượt: “Cậu nói xem, tớ đâu phải nguyệt then hoa nhường, chim sa cá lặn gì, lại còn sắp ba mươi tuổi, ấy vậy mà lại có người theo, hơn nữa còn là người giàu nữa, chuyện hiếm có như vậy không đáng đi lễ Phật sao! Tuy phải ngậm ngùi từ chối nhưng nghĩ xem người ta thích cậu tức là xem trọng cậu, từ chối xong tớ đương nhiên cũng phải cứu vãn chút tình bạn chứ. Nói thực tế một chút, có người giàu làm bạn kiểu gì cũng không phải chuyện xấu, tương lai biết đâu chừng sẽ sáng sủa hơn. Cậu thấy tớ nói có lý không?”

Thẩm Đình liên hệ với tình cảnh của chính mình nên đã tin quá nửa câu chuyện, hơn nữa cô đã một lòng muốn tin tưởng Cao Hiểu Vi, nếu như bạn muốn tin một người thì họ nói gì bạn cũng thấy có lý: “Cũng đúng, nhưng tại sao cậu lại nghĩ đến việc đưa anh ta đến đây?”

“Báo cáo sếp, việc là thế này. Anh ta đến tìm tớ đúng lúc tớ định đi gặp cậu, Bát Giới thật nhà tớ đang ở nhà, để Bát Giới giả ở đó không tiện, cậu xem hiện trường phát sinh vụ án phức tạp cỡ nào. Đang lúc bối rối tớ buộc miệng nói ra tớ sắp đi đâu, thế là anh liền đề nghị đưa tớ đi.”

Thẩm Đình nghe xong, trong lòng tràn ngập cảm giác tự hào, thiếu điều muốn biến thành một Thẩm Đình khác để tự vỗ vai của chính mình: “Cô khá lắm, quả nhiên không chơi nhầm bạn, không cho anh ta cười cọt mình!”. Mặt cô giãn ra, cười nói: “Nghe ra cũng hợp lý, nhưng trong lòng cậu không có gì sao lại sợ bị người ta nhìn thấy. Có điều, Bát Giới đối với cậu rất tốt, cậu nên biết trân trọng.”

“Biết rồi, madame, cậu cứ như mấy bà trong tổ dân phố ấy.” Cao Hiểu Vi bắt đầu thấy bực.

“Tôi là mẹ cô đấy.” Thẩm Đình khinh khỉnh “Bát Giới giả đâu không thấy nữa?”

Cao Hiểu Vi nhận ra cô cũng rất cần phải hỏi Thẩm Đình tại sao lại đến đây: “Nhưng mà sao cậu cũng đến đây, không phải tớ nói để lần sau đi chung với cậu sao? Cậu đi với ai thế?” Nói xong cô quay lại nhìn thì thấy Thẩm Nhân Kiệt đang tủm tỉm cười, cầm ly rượu giơ lên như chào cô.

Cao Hiểu Vi kinh ngạc: “Cậu đi với tên quái vật ấy à? Thật hay chơi đấy? Cậu cũng dũng cảm quá cơ.”

Thẩm Đình ngao ngán nói: “Còn phải nói, Phật thì được nhan, người thì được tức.”

Cao Hiểu Vi tròn mắt: “Anh ta cũng tin Phật? Thật là Phật môn bất hạnh.”

Thẩm Đình chưa kịp nói gì thì Thẩm Nhân Kiệt đã rảo bước đến nói với Cao Hiểu Vi: “Nếu tôi không nhìn nhầm thì người vừa rồi là Lý Đại Dũng.”

“Đúng rồi, anh quen anh ấy à?” Cao Hiểu Vi tò mò hỏi.

“Quen thân là đồng khác, tôi là anh trai anh ta, Lý Đại Trí.” Rồi lại nói: “Mọi người đều quen nhau cả, nên ghép bàn lại ngồi chung mới phải, chứ không thì xa cách quá.” Sau đó anh tự gọi nhân viên phục vụ dọn đồ ăn sang hết một bàn.

Cao Hiểu Vi thì thầm vào tai Thẩm Đình trách móc: “Tại sao cái gã này lúc nào cũng ưa tự mình kiểm soát như vậy, chẳng lẽ chúng ta trông có vẻ yếu hèn lắm hay sao mà anh ta tự thấy mình áp đảo đến thế.”

Thẩm Đình vỗ vai cô an ủi: “Quen với việc đó đi” Nghĩ một lát, cô cảm thấy như vậy thật là làm khó Cao Hiểu Vi nên lại nói thêm: “Không thì mặc kệ anh ta đi.”

Ba người vừa ngồi xuống thì Lý Đại Dũng cũng trở về, nhìn thấy họ thì không khỏi kinh ngạc, anh không thể ngờ đến việc gặp Thẩm Nhân Kiệt ở đây, liền vội vàng hỏi: “Sao cậu cũng đến đây?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Tôi muốn thỉnh giáo anh ít kinh nghiệm kinh doanh ấy mà.”

Lý Đại Dũng cười ha ha: “Thôi đi, tạp chí của cậu dạo này đình đám thế còn gì.”

“Ngành ấy lỗi thời rồi, chẳng có ích lợi gì.”

“Cậu đừng nói như thế, làm tạp chí điện tử có tương lai lắm đấy. Tiếc rằng tôi là người quê mùa, không có tầm nhìn quốc tế nên không làm nổi, chỉ biết đứng nhìn ganh tị thôi.”

Cao Hiểu Vi ghét nhất là đang ăn cơm mà bàn công việc, công việc chỉ là công việc thôi, không nên lúc nào cũng bám riết người ta như thế. Cô bèn cắt ngang, giới thiệu Thẩm Đình với Lý Đại Dũng rồi hỏi: “Ban nãy anh đi đâu thế?”

Lý Đại Dũng cười hờn hậu: “Anh đi mua ít đồ.” Thẩm Đình nhìn anh, bất giác liên tưởng đến bảo bối thần kỳ Pikachu. Lý Đại Dũng quả nhiên không phụ kỳ vọng ban đầu của Thẩm Đình, món nào lên cũng bị anh giải quyết trong chớp mắt, thật không hổ danh là Tinh Đàn Sứ Giả”

Cao Hiểu Vi ngại ngừng cười với Thẩm Đình, không phải vì anh ăn nhiều, mà vì điệu bộ của anh quả thực không mấy trang nhã. Tuy nhiên Thẩm Đình lại không mấy để ý việc này, hỏi: “Hai người đã lên chùa chưa?”

Lý Đại Dũng ngừng ăn trả lời: “Chưa, lát nữa đi chung nhé?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Chúng tôi không đi nữa, tất cả hòa thượng trong chùa đều biết mặt vị nữ thí chủ này rồi, ảnh hưởng rất không tốt.” Sau đó anh quay sang nhìn Thẩm Đình.

Cao Hiểu Vi trầm trồ: “Không ngờ cậu lại sát hòa thượng đấy”

Thẩm Đình thật không biết nói thế nào nữa, liền mắng: “Cậu còn nói bậy nữa là tởn giết cậu đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt thật biết gây chuyện thị phi, miệng lưỡi độc địa nét cũ không thừa. Thẩm Đình vẫn còn đang bực bội thì lại nghe Thẩm Nhân Kiệt nói một điều còn kinh người hơn: “Lý Đại Dũng, anh theo đuổi cô ấy à? Ban nãy đi mua quà gì đấy, xem ra cũng không tầm thường đâu nhỉ.”

Ba người suýt nữa nghẹn chết trên bàn ăn, Lý Đại Dũng há hốc miệng, lắp bắp: “Sao cậu biết được, tôi, tôi...chỉ mua một món đồ nhỏ tặng cô ấy thôi.” Người này hóa ra lại thật thà, không biết quanh co lắt léo.

“Hình như là vòng tay phải không, nhưng mà anh có biết cô ấy có bạn trai rồi không?” Thẩm Nhân Kiệt giả vờ tò mò hỏi, sau đó lại nói thêm: “Việc này không liên quan đến tôi. Nhưng nếu hai người kết hôn thì tôi xí trước chúc phù rể rồi nhé.”

Lý Đại Dũng hoàn toàn kinh ngạc, không hiểu sao Thẩm Nhân Kiệt lại đoán trúng được như thế, anh ngó người ra không biết phải nói gì. Cao Hiểu Vi giận đến mặt biến sắc, giọng run run: “Anh...có, anh có ý gì? Anh đang sỉ nhục người khác anh biết không? Anh có gì ghê gớm chứ hả?”

Thẩm Đình cũng hoàn toàn không hiểu anh muốn làm gì, cô trừng mắt nhìn anh: “Cậu làm gì thế?”

Thẩm Nhân Kiệt thấy mình hơi đi quá xa, nên bèn thoái bộ, đổi bộ mặt tươi cười nói với Cao Hiểu Vi: “Tôi không có ý gì khác, tôi khá thân với Đại Dũng nên muốn giúp anh chút thôi. Nếu tôi không cẩn thận đắc tội với cô thì cho tôi xin lỗi.”

Ở đâu có cái kiểu giúp đỡ này? Anh ta rốt cuộc muốn gì? Tuy nhiên người cao ngạo như anh không dễ gì cúi đầu, người lỗ mãng lâu lâu dịu dàng dễ làm người ta, đặc biệt là phụ nữ cảm động. Nếu như một người đàn ông lúc nào cũng dễ dàng xin lỗi, dễ dàng quy lụy thì người ta sẽ thấy lời xin lỗi của anh ta không đáng tiền, bạn không thể không thừa nhận con người là thấp hèn như vậy. Cao Hiểu Vi vốn cũng không cố chấp như Thẩm Đình nên quả nhiên không cưỡng lại được lời xin lỗi, cơn giận thoát chốc đã dịu đi nhiều.

Lý Đại Dũng vốn muốn tự tay tặng Cao Hiểu Vi một món quà bất ngờ, bây giờ quà tặng thì vẫn tặng được nhưng bất ngờ thì đã bị Thẩm Nhân Kiệt cướp mất. Cảm giác bực bội ấy ai cũng có thể hiểu được. Tuy

nhiên có lẽ do là người “tốt bụng”, hoặc có thể do mối giao tình nhiều năm với Thẩm Nhân Kiệt, anh không hề nổi giận mà chỉ khen Thẩm Nhân Kiệt: “Cậu em, cậu đúng là càng lúc càng thông minh, anh đây miệng mồm chậm chạp, nói không lại cậu.”

Nhưng Thẩm Đình không thấy Thẩm Nhân Kiệt thông minh ở chỗ nào cả, người thông minh không bao giờ làm như vậy, người thông minh cho dù có nhìn thấy cũng nên giữ kín trong lòng. Nghĩ vậy nên cô lườm Thẩm Nhân Kiệt: ‘Có phải cậu luôn ỷ mình IQ cao nên cảm thấy không ai thông minh bằng mình không hả?’

“Tôi chưa bao giờ nói tôi là người thông minh” Thẩm Nhân Kiệt nói.

Thẩm Đình đang nghĩ mặc kệ anh nói thật hay giả, anh cũng biết khiêm tốn một lần.

Nào ngờ Thẩm Nhân Kiệt lại nói tiếp: “Nhưng thông minh hơn cô chừng tám chín lần thì tôi thừa sức.”

Thẩm Đình tức tối nghiêng rằng, thô bạo gấp miếng sườn làm bằng đậu phụ khô, rồi hần học lấy đũa giày xéo nó, miệng lầu bầu rửa xả: “Cho mày giả, cho mày giả này! Rõ ràng là một miếng đậu phụ mà cứ học đòi giả làm sườn heo. Thật chẳng đáng cho người ăn.”

Tuy rằng Cao Hiểu Vi luôn cảm thấy vẻ ngoài của Thẩm Nhân Kiệt hợp với gu thẩm mỹ của cô, nhưng cô hiểu rõ con người này chỉ nên nhìn từ xa chứ không nên dây vào. Cô chỉ mong tránh anh càng xa càng tốt, cho nên vội ăn xong thức ăn của mình rồi giục Lý Đại Dũng lên núi. Lý Đại Dũng vốn là người tôn trọng thức ăn, trước nay luôn ăn hết từ món đầu tiên đến món cuối cùng, song lần này món lần cuối dọn lên anh đã phải tiếc hùi hụi đi theo Cao Hiểu Vi.

Họ vừa đi xong, Thẩm Đình liền chất vấn Thẩm Nhân Kiệt: “Ban nãy cậu việc gì phải làm cho họ khó xử như vậy, họ đâu có đắc tội với cậu, cậu có bệnh sao?”

“Không phải rất vui sao?” Thẩm Nhân Kiệt nhướn mày hỏi ngược lại.

Thẩm Đình chịu không nổi giọng điệu này nữa: “Vui? Cậu rốt cuộc có tí quan niệm đạo đức nào giống người bình thường không?”

“Thế sao? Biết rõ người ta có bạn trai rồi mà vẫn mặt dày theo đuổi, biết rõ mình có bạn trai rồi mà vẫn đi đến đây với người đàn ông khác, đây là quan niệm đạo đức của người bình thường sao?” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng hỏi.

Thẩm Đình không biết nói gì, chỉ thấy bức bối, tại sao đến cùng vẫn là anh đúng? Tại sao lần nào cũng như vậy? Cô nói ngang: “Thôi thì cậu cứ vênh vang tiếp đi. Tôi nói không lại cậu, mệt chết được.”

Thẩm Nhân Kiệt bĩu môi: “Thế thì đừng nói nữa.” Xong lại nói: “Phòng của cô là 301, đừng có vào nhầm phòng tôi đây.”

Thẩm Đình cao giọng: “Tôi chưa ngu đến thế.” Kỳ thực cô không hề muốn tọc mạch, sợ mất uy phong của mình, nhưng cuối cùng lại không kìm được tò mò, bèn hỏi anh: “Cậu làm sao mà biết là vòng tay thế?”

Rõ ràng là Thẩm Nhân Kiệt không thấy việc này có gì ghê gớm: “Người như Lý Đại Dũng chỉ biết tặng đồ bằng vàng hay bạc thôi, bây giờ lại chưa đến giai đoạn tặng dây chuyền hay nhẫn, tôi chỉ đoán bừa thế thôi.”

Thế mà Thẩm Đình lại phục lãn: “Ồ, cậu đoán bừa mà có vẻ tự tin thế, thật không đơn giản. Đúng rồi, nhớ đừng gọi tôi dậy lúc hoàng hôn nhé, muộn một tí hãy đi.”

“Cô mắc chứng sợ hoàng hôn à?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

“Đúng thế, có phải đang mừng thầm không hả? Mỗi lần đi ngủ mà lỡ tỉnh dậy lúc hoàng hôn, tôi đều thấy bàng hoàng sợ hãi, cứ như đến ngày tận thế rồi vậy.”

“Cô là một điển hình thiếu cảm giác an toàn đấy.” Thẩm Nhân Kiệt đáp gọn lỏn.

“Đúng vậy, vấn đề là tại sao tôi lại thiếu cảm giác an toàn, chẳng phải vì thế giới này sao, nếu như thế giới này tốt đẹp và hạnh phúc thì tôi có thiếu cảm giác an toàn không? Nói chi xa xôi, nếu mỗi khi thức dậy tôi thấy cuộc đời còn có điều để trông đợi, còn có điều đáng để tôi kỳ vọng thì tôi có thiếu cảm giác an toàn không?” Ăn cơm xong, vừa mệt vừa buồn ngủ nên Thẩm Đình càng trở nên nóng nảy, cô bỗng phát hiện mình đã trở thành bà cô già, ngày ngày không thôi than thân trách phận. Tuổi ba mươi không bì được với tuổi hăm ba, thức một đêm thôi đã vật vờ, đâu được như trước kia thức hai ba đêm vẫn mạnh như rồng như hổ. Thời gian chẳng khác gì một mụ tú bà vô tình, thẳng tay gạt những ai già cỗi xuống sắc ra lẽ đường cho họ tự sinh tự diệt.

Thẩm Nhân Kiệt trả lời không chút khách khí: “Đó là cô không đủ can đảm. Giống như thấy bọn trộm cắp ăn ngon mặc đẹp thì thấy ghen tị, thì trách đời không công bằng, nhưng lại không thấy sau lưng bọn trộm cắp ấy đã phải trốn chạy mạo hiểm như thế nào. Muốn được sung sướng như trộm nhưng lại không muốn bị người ta đuổi, trên đời này đâu có việc gì béo bở đến thế? Kêu cô đi làm trộm thật, cô có dám không? Không dám mạo hiểm thì làm gì có thu hoạch! Thay vì không ngừng than vãn, chi bằng hãy nghĩ cách thay đổi.”

“Thay vì than vãn, hãy thay đổi.” Câu nói này như tiếng sấm vang lên trong tim Thẩm Đình, những oán khí mà cô tích lũy hai năm nay đủ để phóng miến phí một tên lửa ra ngoài không gian, nếu cứ tiếp tục thế này, không đến hai năm nữa cô sẽ vình dự lên ngôi hội trưởng hội phụ nữ ai oán toàn cầu. Nhưng thay đổi từ đâu đây, nói thì dễ, nhưng làm thì đâu được như thế. Cô nên tận dụng thời gian nghỉ ngơi trên núi, tận dụng linh khí của vạn vật để nhìn lại mình cho tới nơi tới chốn.

Cô vội vã gõ cửa phòng Thẩm Nhân Kiệt, nhưng gõ cả nửa ngày trời mà vẫn không thấy ai trả lời, tên trời đánh này không bỏ rơi cô nơi khí ho cò gáy này, một mình lếch về nhà rồi đấy chứ. Ý nghĩ này mới thoáng qua, giữa cơn mụ mị sau giấc ngủ dài, trên ngọn núi không ai quen biết, giữa đêm sâu lạnh lẽo tĩnh mịch, một thứ cảm giác bơ vơ đáng sợ vây chặt lấy cô, giống như người chiến sĩ tỉnh dậy giữa chiến trường, mớ

mắt ra chỉ thấy bầu trời trống trải và vàng trắng lạnh lẽo như lưỡi dao, nhận ra mình vẫn nằm trong lùm cỏ giữa chốn đồng không mông quạnh, bốn bên đều là xác chết của đồng đội, tất cả đều chết cả, chỉ có mình mình đang tỉnh giấc.

Cô hoảng loạn chạy xuống quầy tiếp tân, cuống quýt hỏi cô nhân viên trực ban: "Cô có thấy người đàn ông đi cùng tôi không? Dáng người cao, cao như thế này này." Cô mô tả bằng tay, "trông khá bảnh, mắt xéch, nét mặt lạnh tanh, có cảm giác như rất kiêu ngạo... cô có thấy không? Có thấy không?"

Cô nhân viên cười rất lễ phép nói: "Vị đó thì tôi biết, anh ấy đang ở khu cà phê ở lầu hai..." Xem ra ai cũng biết đến đặc trưng này của anh.

Cô không đợi cô nhân viên nói hết, liền vội vàng chạy đến khu cà phê, qua lớp cửa kính, cô có thể nhìn thấy Thẩm Nhân Kiệt đang ngả người trên chiếc sofa ở bàn thứ ba. Quán chẳng có mấy người, trên mỗi chiếc bàn đều đặt một đĩa đèn hình hoa sen, ánh đèn vàng vọt đọng đưa, tiếng nhạc chậm chậm êm dịu, làm người ta liên tưởng đến một thị trấn nhỏ vô danh ở Italy, ánh mặt trời mùa thu làm những chiếc ghế dựa bên đường đổ bóng dài thườn thượt. Nơi này trang hoàng rất khá, cũng chỉ là một quán cà phê bình thường thôi, nhưng hiện lên trong mắt cô là sáng sủa, là ấm áp, là ánh sao trong bão tố, là một cây đại thụ nở hoa.

Thẩm Nhân Kiệt thấy cô hốt hải thì thắc mắc: "Cô bị ma đuổi à?"

Cô cũng không biết mình đang bị gì, đang yên đang lành tự nhiên phát điên. Cô biết mình đang sợ, sợ cô độc, sợ bị bỏ rơi, sợ còn lại một mình. Sau đó nghe Thẩm Nhân Kiệt nói, ừ, Thẩm Nhân Kiệt nói không sai, thứ tâm trạng hải hùng đó lắng xuống.

Cô hỏi anh: "Cậu ra đây làm gì?"

Anh hỏi cô: "Có muốn uống gì không?"

Cô hỏi anh: "Chúng ta có định về không đấy?"

Anh gọi nhân viên phục vụ: "Pha cho cô ấy ly sữa."

Anh căn bản không muốn trả lời câu hỏi của mình, cô trừng mắt nhìn anh.

Anh hỏi cô: "Cô sao thế? Có gì không ưng ý à?" Cảm thấy cô có gì không ổn.

"Tôi không muốn ở lại trên núi này nữa" Thẩm Đình đáp ngay.

Thẩm Nhân Kiệt cười nói: "Có phải cô nằm mơ thấy mình bị Diệt Tuyệt Sư Thái bắt đi cạo đầu nên mới hoảng hốt như thế không?"

“Cậu không định ở cả đêm ở nơi lưng chừng núi này chứ?” Thẩm Đình tự động lơ đi lời châm chọc của anh.

“Từ đây xuống núi phải đi bộ nửa tiếng, sau đó còn phải đi xe chừng một giờ mới về đến. Cô thật sự muốn về à?” Thẩm Nhân Kiệt ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên, tôi ngủ lâu thế rồi, bây giờ tỉnh táo lắm, không về thì ở đây làm gì?”

“Thế thì đi thôi.” Thẩm Nhân Kiệt biết tính cô như lửa, nghĩ đến là phải làm ngay, đã quyết định thì phải thực hiện bằng được. Anh đứng lên thanh toán rồi cùng Thẩm Đình đi xuống núi. Đường núi không khó đi, bởi vì nghe nói trụ trì chùa phối hợp với chính quyền làm đèn đường trên cả con đường lên núi, thấp sáng ngọn đèn chỉ lối cho những kẻ phạm phu tục tử đang trầm luân trong bể khổ hồng trần.

Ánh đèn chỉ chiếu sáng được không gian giới hạn, xa hơn ở hai bên đường là một màu đen thăm thẳm, cảm giác như đang ngồi trong chiếc phi thuyền bay ra ngoài vũ trụ vô cùng vô tận. Trên núi sắc thu nồng đượm, bởi vì có sương, con đường núi ướt ướt, không còn tiếng ve mà thay vào đó là âm thanh như tiếng đế, đưa nhau vang lên như tiếng vọng trở về từ hàng ngàn năm trước.

Thẩm Nhân Kiệt thấy Thẩm Đình đi hơi chậm bèn quay sang kéo tay cô, Thẩm Đình vô thức giăng ra, Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, nói không chút cảm xúc: “Đừng nghĩ nhiều quá, tôi chỉ muốn cô đi nhanh hơn thôi.”

Thẩm Đình cũng điềm nhiên nói: “Tôi không nghĩ gì cả, có chút đường núi này mà làm khó được tôi sao?”

Thẩm Nhân Kiệt đứng phía trước vỗ tay: “Không khuất phục tuổi già, có chí khí.” Trong đêm tiếng vỗ tay nghe giòn giã lạ lùng, cứ như từng đóa hoa đang nở.

Thẩm Đình then quá hóa giận, mắng: “Cậu có bệnh à?”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Cô có thuốc không?”

Thẩm Đình nói không lại anh đành ôm cục tức trong bụng, một lúc lâu sau mới đáp: “Cậu hết thuốc chữa rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt đi trước chỉ mỉm cười không nói gì. Cuối cùng cũng đã đi đến chỗ đậu xe, Thẩm Đình định mở cửa sau, Thẩm Nhân Kiệt liền vươn tay đóng ngay cánh cửa cô vừa mở: “Ngồi ghế trước.”

“Tại sao?”

“Tại vì tôi là cấp trên chứ không phải tài xế của cô.” Anh mở cửa giúp cô rồi nhìn cô bằng ánh mắt sắc lẹm, Thẩm Đình quyết định làm theo ý anh, dù gì cũng không nên vì chuyện con con này mà một mất một còn với anh, cũng đâu phải là ghế VIP mỗi giờ phải trả thêm hai trăm nhân dân tệ, ngồi đâu chả như nhau.

Anh mở radio, bài hát đang phát đã đến đoạn cuối:

“...Ngồi trên xe anh lái/nghe bài ca anh hát/tôi không phải không vui

Ngọn đèn đường đầu tiên đã sáng lên/anh đang nghĩ gì

Tiếng ca vui biết bao/ca sĩ ấy đã kết hôn/người anh yêu dấu...”

Tiết tấu nhanh và trong trẻo như bầu trời xanh trên mái nhà nhỏ, như đám mây trắng phiêu đảng trên bầu trời xanh, nhưng vẫn nhận ra đâu đó nỗi buồn muôn thuở trước cuộc đời.

Thẩm Đình thốt lên: “Ồ, chị đây thích bài hát này lắm đấy, hồi đó tôi mua đến mấy đĩa album này để tặng cho những người chung quanh, bắt họ cùng thưởng thức với tôi, lại còn ra lệnh cho họ không được nói không thích.”

“Thế sao?” Thẩm Nhân Kiệt thuận miệng hỏi.

“Đúng thế, hồi năm nào nhỉ, năm 2003, trời ơi, không tính thì không biết, vậy mà đã sáu năm rồi, cảm giác cứ như mới hôm trước thôi.” Thẩm Đình kinh ngạc trước phát hiện của chính mình. “Thật kỳ lạ, tại sao thời học sinh một ngày dài như một năm, còn bây giờ thì một năm ngắn như một ngày vậy, đời người tại sao bỗng nhiên trôi nhanh đến thế!”

Thẩm Đình quay nhanh sang nhìn cô, trả lời bằng giọng rất nghiêm túc: “Bởi vì đời cô đang đi xuống dốc.”

Tuy có độc miệng, nhưng có vẻ là lời nói thật sát thực nhất. Thẩm Đình giận đến đỏ mặt, máu nóng nổi lên như sắp phạm tội tới nơi.

Không biết tự lúc nào, chương trình tin tức âm nhạc bắt đầu phát đoạn phỏng vấn Tề Dự lúc bà chuẩn bị cho live-show, Tề Dự bỗng bật khóc, khiến hai người họ này giờ không để ý cũng bị thu hút. Tề Dự sụt sịt: “Đây sẽ là live-show cuối cùng trong cuộc đời tôi, tôi cũng rất ghét mình vì tự nhiên rơi nước mắt, nhưng đây tuyệt đối không phải làm trò, làm ơn đừng viết thành vĩnh biệt...Tôi không có lý do gì khác, ca sĩ làm live-show là vì họ còn có dã tâm, còn muốn lăng xê mình, còn tôi thì không muốn làm thêm live-show nào nữa...Tôi sẽ không bao giờ lưu luyến những điều này nữa...”

Tại hiện trường lúc đó còn có cả tiếng người khác đang nức nở, tay phóng viên ngớ ngẩn còn nằng nặc hỏi Tề Dự có buồn hay không. Ngớ ngẩn thật, buồn hay không có nghĩa lý gì? Một người đã năm mươi hai tuổi, anh còn muốn bà hát đến lúc nào nữa? Hóa ra Tề Dự đã già đến thế này. Thẩm Đình chỉ nhớ dáng vẻ trẻ trung của thần tượng, nhớ hồi trung học vẫn thường vừa đọc Tam Mao vừa nghe Tề Dự, Mạnh Đình Vĩ, thời ấy ánh mặt trời còn rất trẻ, và bầu trời luôn chỉ một màu xanh... Tam Mao đã qua đời, Tề Dự đã già, cây ô liu năm đó mà họ theo đuổi nay đã thành cây ô liu mà người khác theo đuổi. Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước tan tác trên bờ cát, mặc kệ người từng là con sóng to hung hãn hay chỉ là một dợn sóng lăn tăn. Biết nói gì đây?

Thẩm Đình buồn bã nói: “Đó là thần tượng của tôi đấy!”

Thẩm Nhân Kiệt hỏi bằng giọng: “Cô có thần tượng già đến thế à?”

“Lúc tôi nghe bà, bà đã...” Thẩm Đình chưa nói xong chợt nhận ra câu hỏi là nhằm vào đâu, đây là vấn đề của tất cả mọi câu hỏi!

“Bà ấy đã già rồi nhỉ?” Thẩm Đình hơi ấp úng, cô hướng mắt mình ra ngoài cửa sổ. Đây là vùng ngoại ô, trước sau không có nhà cửa hay hàng quán, hai bên là bụi cỏ rậm rạp, giờ này không còn xe đi lại, lâu lâu mới nhìn thấy ánh đèn xe yếu ớt ở phía xa vụt qua như sao băng.

“Có muốn đi xem không? Live-show ấy.”

Thẩm Đình nhúng nhằng đáp: “Không dám đi.” Một lúc sau lại nói: “Trốn còn không được ấy chứ.”

Thẩm Nhân Kiệt không thích cô cứ chìm đắm trong thiếu nảo như vậy, bèn bực bội cau mày: “Cô sao vậy, cứ như mèo bệnh ấy, trước kia đâu có như thế này!”

Thẩm Đình cũng rất bực bội trả lời anh, trong lòng cô đã khó chịu sẵn: “Đúng vậy, bởi vì một tháng nữa là đến sinh nhật thứ ba mươi của tôi rồi, cậu có hiểu cảm giác này không, người trẻ tuổi?”

Chiếc xe đột ngột dừng lại, vì phản lực quá lớn nên cả người Thẩm Đình đều dội ngược về sau, khí giận lại nổi lên khiến cô muốn ngất, Thẩm Đình sảng giọng hỏi anh: “Sao nữa, cậu còn muốn dừng xe lại cãi nhau à, đúng không? Cái xe của cậu ấy mà, hệ giảm chấn không phải tệ bình thường đâu.” Thẩm Nhân Kiệt không chú ý đến cô, sắc mặt lộ vẻ tập trung bất thường, ánh mắt đầy nghi hoặc, rõ ràng không đơn giản như cô nghĩ.

Sau đó cô thấy Thẩm Nhân Kiệt nhồm dầy lấy vật gì ở ghế sau, ra sáng nhìn kỹ thì thấy đó là một cây gậy dài dài to bằng cổ tay, trông như ống thép hoặc là roi điện.

Thẩm Đình hoảng hốt: “Cậu muốn làm gì thế?”

Thẩm Đình nói gấp gáp: “Cô đừng xuống xe.”

“Cậu nói gì? Cậu muốn làm gì?” Thẩm Đình cảm thấy anh bỗng nhiên biến thành một người vô cùng đáng sợ, đang giữa chốn đồng không mông quạnh, cô hoàn toàn kêu trời trời không thấu gọi đất đất không nghe, một cô gái như cô có khỏe thể nào cũng chỉ là một cô gái. Trán cô toát mồ hôi lạnh, có lẽ do đã quen đánh đá nhiều năm, cho nên dù sợ hãi cô vẫn không để lộ ra ngoài, vào thời khắc này cô vẫn trừng trừng nhìn thẳng Thẩm Nhân Kiệt.

Thẩm Nhân Kiệt đẩy nhẹ cô, nói: “Tôi thấy có người nấp trong bụi cỏ.”

Thẩm Đình ngoái đầu nhìn, quả nhiên thấy thấp thoáng trong đám cây có vài đốm sáng chớp chồn, có người mai phục trong đó. Nửa đêm nửa hôm ai lại ra rừng ngồi hút thuốc? Học Nhi Khang, Tình Cách Cách đi ngắm trăng sao, ngâm nga thơ phú để chiêm nghiệm triết lý cuộc đời sao?

Rồi cô nghe anh nói: “Xe chúng ta bể bánh rồi.”

“Gì cơ?” Thẩm Đình vẫn chưa quay đầu lại, không hiểu anh nói gì.

“Cô chưa từng nghe thấy sao? Có những kẻ chuyên kiếm tiền bằng cách này, chúng chọn nơi hoang vắng, phá hỏng xe của người ta, đợi họ xuống xe kiểm tra thì chúng sẽ xông đến cướp tài sản hoặc Thẩm chí giết người, không có gì chúng không dám làm. Giết người cướp của đấy, cô hiểu chứ! Tôi vốn không muốn nói với cô, nhưng không nói thì cô nhất định không chịu nghe tôi.”

Giờ thì Thẩm Đình hiểu cả rồi, cô cũng từng nghe thấy chuyện như thế, không ngờ nó lại xảy ra với chính mình, cô hoảng đến nỗi nói không rõ tiếng: “Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

Thẩm Nhân Kiệt vỗ vai cô, cười trấn an: “Không cần sợ, nghe nói Diêm Vương cũng sợ ác quỷ, mà hai chúng ta chính là ác quỷ. Xe không chạy được nữa rồi, cô mau gọi điện báo cảnh sát, tôi xuống xe đặt biển báo. Cô đừng xuống xe, cứ ngồi đây đợi tôi.”

Thẩm Nhân Kiệt một tay cầm roi điện, nhanh chóng xuống xe đặt biển báo tam giác, vật ban nãy xe đụng phải là một thanh chắn màu đen dài hơn một mét, rõ ràng là do bọn chúng vấp ở đây, ngoài ra còn có một số đinh, có vẻ như muốn bảo đảm cho xe bị bể bánh. May mà đây không phải xe Toyota và ban nãy anh lái chậm, nếu không có lẽ họ đã chết ngay tại chỗ rồi, đương nhiên nếu người trên xe chết trước khi cướp của sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bọn kia không ngờ anh phát giác nên vẫn tiếp tục đợi anh thay lốp xe để tấn công, chúng từ từ tiến đến gần, không chút vội vã. Anh thở mạnh một hơi, gõ cửa xe: “Xuống xe.”

Khi xuống xe Thẩm Đình suýt nữa khụy ngã, Thẩm Nhân Kiệt đưa tay đỡ cô, nói khẽ: “Đừng sợ, có tôi ở đây.” Nhưng có thể không sợ sao? Gặp tình cảnh này, đàn ông cùng lắm là chết, phụ nữ thì thê thảm hơn nhiều.

Thẩm Nhân Kiệt khóa xe, không muốn để chúng sinh nghi nên cố ý hơi cao giọng nói với Thẩm Đình: “Chúng ta đi về phía trước xem có chặn ai lại giúp ta không.” Anh nắm chặt tay Thẩm Đình đi về phía trước, Thẩm Đình tưởng rằng mình chắc chắn không bước đi nổi nữa, đôi chân cứ mềm nhũn ra như kẹo

bông, không ngờ cô vẫn nhấc chân lên được. Trong lòng càng sợ hãi thì cô càng muốn nhìn về phía ấy, khoe mắt cô thấy những đốm sáng dần dần di chuyển về phía chiếc xe. Bởi vì chung quanh vắng lặng nên Thẩm Đình chỉ còn nghe thấy chúng có vài người.

“Đừng nhìn về phía đó. Mặc kệ chúng.”

Cảm giác tiếng bước chân mỗi lúc một gần, Thẩm Đình cảm thấy như tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nói giọng run run: “Tôi...tôi thấy mình sắp bước không nổi rồi...Làm sao bây giờ?”

“Cứ bước đi thôi, sức lực ngày thường của cô đâu rồi? Cô sợ gì chứ?”

Ừ, cô rất gan lì, cô đã gan lì cả nửa cuộc đời, nhưng nay cái cô phải đối mặt là một lũ liều mạng, cô thà gặp ma còn hơn gặp phải loại người này. Cô có thể nghe thấy đám người đằng sau đến gần xe của anh rồi to nhỏ bàn bạc chuyện gì. Cô cảm thấy tay Thẩm Nhân Kiệt đang nắm chặt bàn tay lạnh giá của cô, hơi ấm nơi lòng bàn tay anh truyền vào trong tim cô, anh lặp lại câu nói ban nãy: “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Kỳ thực anh chẳng qua chỉ là một bệnh nhân tim bẩm sinh. Trên tay cầm thêm một thanh sắt thì có làm được gì? Bây giờ họ đâu phải là múa cột. Bọn kia chắc chắn cũng mang theo hung khí, một mình anh có thể đối phó mấy người? Vậy mà không hiểu sao Thẩm Đình vẫn cảm thấy an toàn, chỉ ít đầu óc cô không còn trống rỗng mà đã có thể suy nghĩ được, cô run rẩy hỏi: “Bọn chúng có đuổi theo chúng ta không?”

Thẩm Nhân Kiệt nói khẽ nhưng chắc chắn: “Ít ra thì bây giờ không đuổi, chúng sẽ đợi chúng ta đi xa một chút, sau đó khoảng đồ đạc trên xe. Bọn chúng chẳng qua muốn cướp tài sản, không nhất định phải làm hại người.”

Thẩm Đình không tin lắm: “Thật không? Loại người này mà phát điên lên...” Một khi cơn say máu nổi lên thì chúng chẳng cần lý do mới làm hại anh.

Trước mắt họ là một con dốc nhỏ, đi qua nó là xuống dốc, Thẩm Đình tự nhiên thấy yêu con dốc này biết bao. Thẩm Nhân Kiệt trả lời cô: “Đừng nghĩ nhiều như thế, qua khỏi đỉnh dốc này chúng ta sẽ chạy, bọn chúng đuổi theo không kịp đâu.” Ngờ đâu anh chưa nói dứt lời thì phía sau có tiếng động lạ, hai người cùng ngoái đầu lại, ba bốn tên trong bọn cướp đang hùng hổ đuổi theo, xem ra chúng đã đoán được rằng hai người họ đã biết chuyện này không chỉ là một sự cố, kẻ làm cướp được thì cũng không đến nỗi ngu ngốc. Không cướp thì thôi, đã cướp thì cướp cho bằng sạch, không chỉ muốn cướp tài sản trong xe mà đến hai người họ chúng cũng không tha. Thẩm Nhân Kiệt nắm tay Thẩm Đình chạy trốn chết, chạy đến nỗi Thẩm Đình thở không ra hơi. Nghe thấy tiếng chân phía sau mỗi lúc một gần, Thẩm Nhân Kiệt cũng hơi hoảng, cái khó ló cái khôn, anh vừa chạy vừa tháo chiếc đồng hồ trên tay ném thẳng về phía bọn chúng. Bọn cướp không biết là vật gì nên vội tránh, nhờ đó mà khoảng cách được nói ra một chút.

Chạy được mấy phút, Thẩm Đình thiếu điều muốn nằm lăn ra đất sùi bọt mép, giá mà kẻ đuổi theo cô là gấu thì tốt, như thế ít ra cô còn có thể nằm xuống giả chết. Thẩm Đình mặc cho anh kéo, hỏn hển nói: “Tôi thật tình... thôi thì, cậu chạy trước đi.”

Thẩm Nhân Kiệt nổi giận: “Cô xem tôi là hạng người nào chứ!” rồi lại động viên cô, “Yên tâm, đứa nào đến tôi chích điện chết đứa đó.”

Cô ba mươi tuổi chứ không phải mười ba, đâu có dễ gạt đến thế! Nếu thật được như vậy thì anh đã không phải chạy rồi.

Bọn côn đồ sắp đuổi tới nơi, họ bỗng nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát tuần tra, trước mắt họ xuất hiện hai luồng sáng phát ra từ đèn trước xe tuần, cứ như quân nhà trời giáng xuống vậy. Thẩm Đình không ngờ lần này xe cảnh sát lại đến kịp lúc, bọn cướp phản ứng rất nhanh, lập tức lùi vào đám cây ven đường, biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Xe cảnh sát dừng lại ở chỗ họ tra hỏi tình hình, Thẩm Nhân Kiệt tóm tắt cơn ác mộng vừa xảy ra, mấy viên cảnh sát ai cũng nghe rất chăm chú, Thẩm Nhân Kiệt liền nổi giận đùng đùng: “Các anh phải mau chóng đi bắt cướp chứ, sao lại dừng cả ở đây? Tôi đang ‘kể chuyện em nghe’ à? Các anh nghe cứ như bị thôi miên thế! Xem ra đây không phải lần đầu, vụ tai nạn chết người lên báo lần trước chắc cũng là do chúng gây nên. Các anh bảo vệ an toàn tính mạng cho công dân như thế à?”

Rất hiếm có công dân nào dám bắt kính với các chú cảnh sát như thế, chú cảnh sát lại nhìn cách ăn mặc và điệu bộ của anh, đoán anh là loại có gốc gác cho nên không tiện tỏ ra thô lỗ, trái lại thái độ rất tốt. Họ mời hai người lên xe, sau đó liên hệ với người trong cục để gọi thêm người tới.

Thẩm Đình hoài nghi hỏi: “Các anh có thật là cảnh sát không?”

Một người trong số họ dở khóc dở cười nói: “Đương nhiên rồi, còn có giả sao!”

Thẩm Đình rõ ràng là sợ hãi quá độ, trong đêm tối tăm bốn bề không một ánh đèn, trừ Thẩm Nhân Kiệt ra cô không dám tin ai cả, tất cả đều có thể là người giả mạo, cô không muốn có một vai trong vụ “kẻ giết người hàng loạt ở Đức Châu”. Cô không muốn lần nữa bị bọn cướp nguy trang đưa đến chỗ chết. Cô còn nhớ hai năm trước, ở tỉnh Vân Nam từng có vụ một nhân viên kiểm sát lái xe cảnh sát sang Myanmar vận chuyển hàng cấm, nhờ có xe cảnh sát “yểm hộ”, số hàng cấm ấy đã trót lọt qua vô vàn cửa khẩu mà không bị ai nghi ngờ. Cô luôn bị quan về năng lực của cảnh sát, đương nhiên trừ quản lý đô thị ra, cho nên nhất quyết đòi họ phải đưa giấy tờ chứng minh.

Chú cảnh sát đáng kính gặp phải hai người bị hại hiếm có trên đời, không còn cách nào khác nên đành đưa giấy tờ cho họ xem, xem xong Thẩm Đình mới chịu lên xe. Đến hiện trường mới thấy chiếc xe không hiểu vì sao không bị lái đi, nhưng đã bị đập đến biến dạng hoàn toàn, đồ vật đáng giá trong xe đã bị vơ vét hết, hơn nữa bọn cướp đã bóc hơi, thanh chắn sắt kia và tất cả những thứ khác có thể làm tang chứng cũng bốc hơi theo chúng.

Xe này thì làm sao mà sửa, Thẩm Đình nghĩ, xem ra ngày mai Thẩm công tử phải cùng cô đi xe buýt rồi, việc này nghĩ ra lại hay hay. Đến tận lúc này Thẩm Đình mới thật sự hoàn hồn, cảm giác căng thẳng vừa đi, cả người cô như sắp cạn kiệt sức lực.

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, thấy cô không bị thương nên tâm trạng mới bình tĩnh trở lại, lúc này anh mới thông thả nói: “Xem ra dưới chân Phật tổ cũng không an toàn, đây là lần thứ hai rồi.”

“Lần thứ hai gì cơ?”

“Ban nãy dắt cô chạy trốn, tôi đã cứu cô một mạng.” Thẩm Nhân Kiệt nói.

Thẩm Đình nghe đến đây thì không bình tĩnh nữa: “Đồ sao chối nhà cậu nói vậy mà không biết ngượng, may mà bà đây phúc lớn mạng lớn, nếu không cậu đã chở thẳng chị đây xuống suối vàng rồi. Còn nữa, ngày thường cậu phải bớt ác khẩu đi, lo tích chút đức chứ đừng liên lụy tôi mãi.”

Thẩm Nhân Kiệt mát mẻ đáp: “Sao cô không nói do cô nghiệp chướng quá nhiều, là cô liên lụy tôi, nhưng nhờ tôi phúc lớn mạng lớn nên mới cứu được cô.”

Thẩm Đình đánh trống lảng: “Này, sao trong xe cậu lại thủ sẵn roi điện thế? Cậu không có sở thích quái dị nào đấy chứ.”

“Bây giờ an ninh không tốt, có chuẩn bị thì an toàn hơn, cô không thích sao?” Anh đưa mắt nhìn cô, tuy đây chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng bầu không khí trong xe bỗng trở nên kỳ quặc.

“Nói thật, tôi thật sự rất khâm phục cậu, cậu tuy có rất nhiều khuyết điểm, nhưng cũng có những điểm ưu tú, người con gái nào lấy cậu có thể xem là có phúc, tiếc là tôi nghiệp chướng quá nặng không có cái phúc ấy.” Thẩm Đình thành thực nói.

Thẩm Nhân Kiệt nghe cô nói vậy liền chen ngang, rõ ràng không muốn tiếp tục chủ đề đó: “Xem ra tôi phải mua xe mới rồi, cô thấy xe nào tốt hơn, Audi được không?”

Đúng là người có tiền, phản ứng đầu tiên không phải là sửa xe mà là mua xe. Thẩm Đình trong lòng u ám, cảm thấy như anh đang khoe của, cho nên cô lại bắt đầu ai oán về cuộc đời của mình, cô không hiểu một người thông minh cầu tiến như cô, tại sao đến nửa đời người rồi vẫn còn chật vật, càng bận càng nghèo, càng nghèo càng bận, cuối cùng trở thành một ả gái già, quả thực mang đậm bản sắc Trung Quốc. Trái lại biết bao người giàu có không làm gì mà vẫn giàu, điều này khiến cô luôn hào hứng phê bình những người giàu có: “Thật ra cá nhân tôi thấy Alto tốt hơn, cậu xem, nó là em của Audi mà còn có họ hàng với Mini, lái ra đường mới chứng tỏ được thân phận! Vô cùng thích hợp với khí chất của cậu.”

Thẩm Nhân Kiệt đáp lại: “Sau đó tôi lại mua một chiếc QQ tặng cô, vừa cá tính vừa thời trang, cô lái chiếc đó mới thật là sành điệu.”

Thẩm Đình lắc đầu nói: “Không có công không hưởng lộc, hưởng hờ tôi vẫn thích nhất là taxi, bất kể cậu tặng ca đến giờ nào cũng có tài xế đến đón cậu, oai phong biết bao nhiêu!”

Chú cảnh sát nhớ rõ khi mới thấy Thẩm Đình, cô mặt mày thất sắc như sắp chết tới nơi, bây giờ lại vui vẻ tung hứng với Thẩm Nhân Kiệt, dường như đã quên hẳn chuyện vừa rồi, quả thật là một cô gái kỳ lạ.

Do phải đến đồn cảnh sát ghi biên bản, hai người họ mới biết hóa ra đồn cảnh sát chỉ cách hiện trường vụ án chừng hai, ba cây số, chẳng trách lần này cảnh sát lại hành động mau mắn đến vậy. Đáng trách là bọn cướp này lại có thể gây án ngay dưới mũi đồn cảnh sát, đúng là thời buổi nhiều nhượng, chẳng lẽ bởi vì lũ cướp này quá to gan, hơn nữa còn đặc biệt giỏi tháo thân?

Lời thôi mãi đến ba giờ họ mới về đến chung cư, Thẩm Đình đang định mở cửa vào nhà thì nghe Thẩm Nhân Kiệt gọi: “Này, chờ một chút.”

“Cậu gọi chị có việc gì?” Thẩm Đình quay đầu lại, do đã hơi mệt, cô dựa lưng vào cánh cửa.

“Nghỉ sớm đi, ngày mai đến giờ đi làm tôi gọi cô.” Thẩm Nhân Kiệt nói như cái máy.

Hôm nay mình không trúng số, xem ra anh ta sợ mình không đi làm cho nên cố ý nói như thế việc đó là đương nhiên. Đi làm đã bao nhiêu năm nay, hiếm khi ông chủ coi trọng cô như vậy. Cô cho rằng mình là người có qua có lại, cho nên cũng mỉm cười rất tươi: “Được, ngủ ngon.”

Thẩm Nhân Kiệt chợt thấy xao xuyến, lúc này hai người đứng cách nhau chỉ đôi ba bước chân, anh đột nhiên bước nhanh tới, tay giữ lấy vai cô, cúi đầu hôn lên môi cô. Thẩm Đình không kịp phản ứng, trong khoảnh khắc đầu óc cô choáng váng, cảm thấy khuôn mặt anh đang áp lên mặt cô, hơi thở của anh làm rối loạn cả hơi thở của cô, đợi đến lúc cô ý thức được việc gì đang xảy ra thì đôi môi ấm áp ấy đã rời khỏi. Thẩm Đình giận điên người, mặt đỏ lên như gấc, vung túi xách đánh anh: “Tên Sao Chối này, dám giở trò lưu manh với bà đây, tôi sẽ báo cảnh sát!” Nói xong cô rút điện thoại ra.

Thẩm Nhân Kiệt ung dung đáp lời cô: “Đây là nghi lễ xã giao thông thường thôi mà, cô đâu phải không biết là tôi đi du học về.”

“Đừng có lừa tôi, thế tại sao cậu không hôn tay tôi hay là chân tôi ấy? Còn giả vờ Tây học.”

“Được thôi, không thành vấn đề.” Thẩm Nhân Kiệt cầm lấy tay của cô đưa lên hôn. Thẩm Đình vội rút tay lại, sau đó véo má anh không thương tiếc. Quả nhiên là người trẻ tuổi, da dẻ của anh vừa trắng vừa mịn, Thẩm Đình không thấy đã tức mà trái lại chỉ có cảm giác thất bại, Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Cô lấy lễ đáp lễ đó à?”

Thẩm Đình không biết nói gì, đang định mắng người thì khóe mắt nhác thấy ở phía thang thoát hiểm có bóng dáng của một người phụ nữ tóc dài. Bây giờ đã là ba giờ khuya, bốn bề vắng lặng như tờ, cả trắng kia cũng đang ngái ngủ, ầy vậy mà lại có một người phụ nữ tóc dài đứng ở phía cầu thang, có khác gì phim kinh dị! Thẩm Đình bị phát hiện của mình làm cho giật mình, cô kêu kèn: “Bên kia có người! Chỗ cầu thang ấy!”

Thẩm Nhân Kiệt ngoái đầu nhìn: “Đâu?”

Thẩm Đình nhìn kỹ lại, không thấy ai cả, trong lòng cô càng sợ hãi hơn, người thì không sợ, chỉ sợ không phải người: “Sao lại không thấy nữa, rõ ràng ban nãy tôi nhìn thấy mà, thật đấy, cậu qua đó xem sao.”

“Tại sao tôi phải đi? Muốn đi thì cùng đi.”

“Này, cậu là đàn ông, nói thế nghe được à?” Thẩm Đình phản đối.

“Tôi nhớ ngay từ đầu cô đã nói là nam nữ bình đẳng.”

Lại còn nhớ dai thế, Thẩm Đình không khoái thác được, đành theo sau anh đi đến thang thoát hiểm. Cầu thang tối đen như mực, khiến người ta liên tưởng đến một hố đen vũ trụ, không biết bên trong ẩn giấu điều gì.

Thẩm Nhân Kiệt bật đèn, cả cầu thang sáng lên, làm gì có cô gái nào? Thẩm Nhân Kiệt đi lên trên một tầng rồi xuống dưới một tầng để kiểm tra cũng không thấy gì khả nghi. Anh bèn nói với Thẩm Đình: “Có phải lúc tối cô bị hù mất mật rồi nên bây giờ sinh ảo giác không?”

Không có lẽ? Lẽ nào thật sự là do cô mệt quá nên hoa mắt? Nhưng ban nãy rõ ràng là có một cô gái tóc dài mà, đúng là quỷ ám. Thẩm Đình càng nghĩ càng thấy sờn gai ốc, đủ các cảnh phim ma, phim kinh dị tái diễn trong đầu cô. Cô thấp tha thấp thỏm trở về nhà, vừa vào đến nhà cô khóa ngay cửa lại, rồi cập rập đi đóng hết tất cả cửa sổ. Kỳ thực cô không nhận ra, so với chết vì buồn thì chết vì kinh hãi vẫn hơn, ít ra nguyên nhân chết độc đáo, cơ hội lên trang nhất cũng lớn hơn.

Giấc ngủ chỉ dài mấy tiếng đồng hồ mà Thẩm Đình gặp gần chục cơn ác mộng, tất cả đều quái đản hoang đường, cứ như là gom cả tinh hoa của những cơn ác mộng cô từng gặp trước kia rồi đóng gói tặng cô. Khi nửa tỉnh nửa mơ, cô nhìn thấy mình đang đứng giữa con đường náo nhiệt, ánh mặt trời chói chang, những người cô từng quen biết cứ thế lần lượt lướt qua, không một ai để ý đến cô. Cô đứng bên đường hét lên đầy sợ hãi, trong lúc hoảng loạn cô tóm lấy tay một người lạ trên đường: “Tại sao họ không để ý đến tôi, tại sao không ai chú ý đến tôi?” Người qua đường có khuôn mặt gần như trong suốt ấy dừng dừng đáp: “Bởi vì cô chết rồi!” “Tôi chưa chết, tôi chưa chết mà!” Thẩm Đình ra sức phân bua với người lạ, sau đó người lạ ấy bỗng biến thành hình dạng của chính cô, nhìn cô cười độc ác: “Cô muốn có được gì? Cô nhìn chính cô đi, cô muốn đạt được cái gì?” Thẩm Đình kinh hoảng nhìn Thẩm Đình kia, cô còn chưa kịp hoàn hồn thì Thẩm Đình kia đã nhào tới tóm lấy cô... Thẩm Đình vùng tỉnh dậy, người ướt đầm mồ hôi, thấy mình đang ở trên giường cô mới thở phào, không ngờ mình lại mơ một cơn ác mộng cao xa đến như vậy, e rằng Chu Công cũng không giải nổi. Nhưng cô không ngờ đến trong mơ cô cũng không buông tha bản thân, vẫn truy hỏi bản thân muốn đạt được điều gì, cô lúc nào cũng bức bách chính mình như vậy mà chưa bao giờ nắm bắt được gì, thật mỉa mai. Thế giới này tàn bạo như thế đấy, người thích đu quay bị chứng sợ độ cao, người yêu đọc sách mắc chứng khó đọc, người luôn yêu say đắm lại chẳng bao giờ được yêu, kẻ mê tiền như mạng sống thì cả đời nghèo rớt mồng tơi, bạn càng mong muốn điều gì thì càng không cách gì đạt được điều đó, có như vậy Thượng Đế sáng tạo ra thế giới mới hài lòng. Anh không hèn mọn thì làm sao thấy được ngài vĩ đại, anh không dễ tiện thì làm sao thấy được ngài thần thánh? Ngài đặc ý mỉm cười nhìn đồng phê phẩm do mình tạo ra.

Thẩm Nhân Kiệt gõ cửa, Thẩm Đình nhớ tới nụ hôn tối hôm qua, cảm giác hơi kỳ dị, anh ta tỏ ra không để tâm mà cô cứ giãy nảy thì thành ra thiếu từng trải, nhưng nếu giả vờ như không có gì thì kỳ thực người chịu thiệt vẫn là cô, thật là khiến người ta đau đầu. Hóa ra cô đã suy nghĩ quá nhiều, khi mở cửa ra thấy mặt anh cô lại cảm thấy rất bình tĩnh, bao nhiêu suy nghĩ cũng tan biến hết, chỉ hỏi: “Hôm nay cậu muốn đi xe buýt chung với tôi không, Tổng giám đốc Thẩm?”

“Không phải cô có xe sao?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi tỉnh bơ.

“Nhưng tôi không chắc là xe tôi nổ được không nữa.” Thẩm Đình kinh ngạc, không ngờ anh lại nhớ đến chiếc xe yêu dấu của cô.

“Việc đó thì tôi không ngại.” Anh vẫn giữ giọng điệu đó.

Thẩm Đình hậm hực đáp: “Cậu đã không ngại thì tôi cũng không tiện nói là tôi có ngại nữa.”

“Thế thì tốt.” Thẩm Nhân Kiệt quả nhiên chẳng ngại chút nào.

Đương nhiên là Thẩm Nhân Kiệt làm tài xế, anh vừa định mở cửa thì Thẩm Đình nhúng nhằng nói: “Cả hai cửa trước đều hư rồi, chưa sửa, cậu vào từ cửa sau đi.”

Thẩm Nhân Kiệt ngao ngán hỏi: “Cô mua xe này mấy năm rồi?”

“Chưa được mấy năm.”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Chưa được mấy năm mà đã thế này?”

“Không thì cậu muốn thế nào?” Thẩm Đình lừ mắt nhìn anh.

Thẩm Nhân Kiệt lắc đầu không nói, anh vào xe từ cửa sau rồi trườn đến chỗ ngồi, thân hình anh đã cao, phải len lỏi như thế trông rất thảm hại. Ngồi xong đang định bảo Thẩm Đình lên xe thì anh thấy cô mở cửa trước chui vào ngồi cạnh anh như không có việc gì.

“Cô...” Thẩm Nhân Kiệt thấy cô thật đáng ghét.

Thẩm Đình cười hi hi nói với anh: “Đúng thế, cậu cũng thấy rồi đấy, tôi lừa cậu. Không ngờ cậu dễ lừa đến thế.”

Chẳng mấy khi phải nếm cảm giác bị trêu chọc, dư vị chẳng dễ chịu gì, Thẩm Nhân Kiệt biến bụng tức của mình thành động lực cho chiếc xe tiến về phía trước. “Có nhiều phụ nữ lừa người khác làm vui thật đấy.”

Thẩm Đình nghe thấy ý nghĩa khác trong lời nói của anh, bỗng rất muốn biết trong số phụ nữ này có bao gồm cả bạn gái cũ thần bí của anh không: “Bạn gái cũ của cậu cũng trong số đó à?”

Thẩm Nhân Kiệt không đáp, nét mặt lạnh băng, Thẩm Đình nhận ra cô càng ngày càng to gan vuốt râu hùm, hơn nữa còn thích thú không biết chán: “Hai người tại sao chia tay thế?”

Thẩm Nhân Kiệt trả lời rất bình thường: “Đến với nhau vì ngộ nhận, hiểu ra thì chia tay thôi.”

Thẩm Đình gật đầu nói: “Giống như phần lớn những đôi khác.” Nhưng những người đang yêu làm sao có thể thừa nhận mình cũng giống như người khác? Họ nhất định sẽ cảm thấy tình yêu của mình là khác biệt, là thiên trường địa cửu, là biển cạn đá mòn, sau khi chia tay nhìn thấy người khác thất tình mới nhận ra mọi cuộc tình đều giống như nhau, đá chưa mòn mà tình đã mòn, Thẩm chí có người còn căm ghét đến mức nguyện rửa: người tệ bạc như bạn trai, bạn gái của tôi sao không chết quách đi cho xong?

Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Còn cô?”

Thẩm Đình nói: “Tôi còn thắm hơn, chúng tôi chia tay vì người thứ ba.”

“Thế sao? Cô là bên nào?” Thẩm Nhân Kiệt tò mò hỏi.

“Điều đó quan trọng sao?” Thẩm Đình quay sang hỏi anh.

Thẩm Nhân Kiệt không đáp.

“Tôi là bên có lỗi ít nhất.” Kỳ thực mấy năm nay Thẩm Đình luôn băn khoăn, một cuộc tình thất bại ai cũng có trách nhiệm, nhưng cô trước sau vẫn không tìm ra bản thân mình đã sai ở chỗ nào. Khi ấy cô đối với anh ta tốt biết bao, hoặc giả quá tốt với anh ta cũng là một sai lầm, bởi vì một khi đã không yêu thì tất cả đều là sai. Cũng giống như kéo dây chun vậy, ai kéo càng căng thì bị búng càng đau, còn người nắm bên kia lại có thể buông tay mà không hề báo trước.

Thẩm Đình tình quái hỏi: “Thật ra có phải cậu vui lắm không?”

Thẩm Nhân Kiệt không hiểu: “Tại sao?”

Thẩm Đình nói rất nhanh: “Như thế thì cậu có thể nghĩ tôi từ chối cậu bởi vì tôi hận đàn ông, tôi có vấn đề tâm lý chứ không phải vì cậu không hấp dẫn.”

Thẩm Nhân Kiệt lắc đầu: “Tôi không trẻ con đến thế.”

“Thế cậu nghĩ sao?” Thẩm Đình không buông tha.

Thẩm Nhân Kiệt im lặng một lát, sau đó nói như không có gì: “Kỳ thực tôi hy vọng cô là người bị tổn thương ít nhất.”

Thẩm Đình không ngờ, thật sự không ngờ anh lại nghĩ như vậy. Cô bỗng thấy như sắp khóc, khi ấy bạn bè cô đều phần nộ và hùng hổ giúp cô nghĩ kế trả thù hai kẻ kia, nhiều năm trôi qua, cô chưa từng mong còn được nghe thấy câu nói này, cảm giác như có người đang cúi đầu khẽ khàng hôn lên vết thương đã kết sẹo của cô. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, khẽ nói: “Cám ơn.”

“Tôi nói thật lòng, cô không cần cám ơn.”

Đến công ty, Tạ Huyền hình như có việc gì gấp cần tìm Thẩm Nhân Kiệt, mới nhìn thấy anh đã chạy đến, sau đó lại nhìn thấy Thẩm Đình đang đứng phía sau, đôi mắt chợt bừng sáng: “Liệt Nữ, cô nghĩ phép cũng đủ rồi nhỉ, thật là một ngày không gặp dài như ba thu.”

Thẩm Đình chẳng buồn để ý đến anh. Tạ Huyền lôi Thẩm Nhân Kiệt vào văn phòng.

Người bên ngoài thì cứ như nổi nước đang sôi, xôn xao bàn tán, đương nhiên chủ đề không phải là Thẩm Đình, Thẩm Đình những tưởng lần này cô trở về vẻ vang, tất nhiên sẽ biến thành trung tâm dư luận, đáng tiếc là lại một lần nữa bị chủ đề nóng khác giành chỗ.

Vua Nhiều Chuyện rất kích động nói với Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình trở về rồi sao, em vui lắm. Nếu không chúng em chắc tiêu đời.”

Anh Khoe, Hồ Đen cũng thi nhau chị Thẩm Đình này, chị Thẩm Đình nọ. Trong môi trường làm việc, có người gọi bạn bằng chị không phải chuyện xấu, nhưng mọi người đều gọi bạn bằng chị thì không hẳn là chuyện tốt.

Anh Khoe mặt mày đăm chiêu đưa tấm thiệp mờ cho Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, tôi đang định hẹn chị ra ngoài, nay vừa khéo chị đi làm rồi nên tôi đưa luôn thế.”

Thẩm Đình nhận tấm thiệp cưới, cầm trên tay mà như nặng ngàn cân, tròn mắt hỏi: “Cậu sắp lấy vợ à?” Cô giở ra xem ngày: “Ngay tháng sau sao?” Trời đất, ngay cả cậu trai bé hơn cô năm ba tuổi cũng chuẩn bị kết hôn rồi, sau này cô biết cưới ai đây, nghĩ đến mà cảm cảnh.

“Đúng thế, chị nhất định phải đi đấy nhé.” Anh Khoe hào hứng, nhất định mời cho được Thẩm Đình.

Thẩm Đình thấy thế cũng tự động viên tinh thần, bi ai trả lời anh: “Tôi sẽ đi ngồi bàn trưởng bồi.”

Đầu óc Vua Nhiều Chuyện không hề để ở đây, cô liền đổi chủ đề: “Trời ơi, chị Thẩm Đình, ban nãy chị có nhìn thấy một đại mỹ nhân không, ở dưới lầu ấy?” Có thể khiến người muốn thi Hoa hậu Hoàn Vũ cho là đẹp, cô gái ấy rõ là có chỗ hơn người.

Thẩm Đình nghĩ một lát rồi nhún vai: “Không thấy.”

Hồ Đen cũng hạn hữu tích cực tham gia câu chuyện: “Không thấy sao, tiếc...tiếc quá, vô cùng xinh... đẹp.” Thẩm Đình thấy ngay cả tên cà lăm cũng trầm trồ, xem ra nhan sắc này chẳng phải tầm thường.

Anh Khoe xuýt xoa: “Lần đầu tiên tôi thấy một người beautiful như thế ở ngoài đời đây.” Anh Khoe xưa nay luôn tự xưng mình lịch duyệt, không bao giờ mất tròn mắt dẹt trước việc gì, thế mà giờ đây ngay cả chuẩn chú rể này cũng quên bồng khổ hình sắp tới, Thẩm Đình quả thực tò mò một người phụ nữ như thế nào mà có thể khiến mọi người không tiếc lời khen như thế.

Đang định hỏi kỹ hơn thì Thẩm Đình nghe Nữ Thần Ưu Sầu thở dài, lắc đầu nói: “Đáng tiếc, đẹp thì đẹp nhưng không có tâm hồn.”

Vua Nhiều Chuyện nghe thấy câu này thì nổi giận, bởi vì cô luôn tự nhận mình là một thành viên gạo cội của liên minh người đẹp. Câu nói này là đòn tấn công ác độc của quân đoàn gái xấu đối với liên minh gái đẹp, hơn nữa còn lan truyền rất rộng, cô đã phải tận tai nghe thấy nó không dưới ba lần. Cô từng vì nghĩ cách phản pháo lại câu này mà mất ngủ mất một dạo, cuối cùng đã có đất dụng chiêu, cô liếc Nữ Thần Ưu Sầu một cái sắc lẹm: “Cô xấu như thế cũng chưa chắc đã có tâm hồn.” Sợ Nữ Thần Ưu Sầu không nhìn thấy ánh mắt thù hận của cô, cô liếc bù thêm cái nữa.

Nữ Thần Ưu Sầu không ngờ Vua Nhiều Chuyện lại hạ độc thủ như vậy, giọng nói chột run run: “Tôi nói gì cô mà cô nói tôi như vậy, cô...” Cơ mặt Nữ Thần Ưu Sầu run lên, làm ra dáng vẻ nức nở ghen ngào của Lâm Đại Ngọc.

Thẩm Đình vội can ngăn: “Được rồi, được rồi, đâu cần phải cãi nhau vì một người không quen biết. Cô ta đẹp có liên quan gì đến chúng ta.”

Bên trong văn phòng là một trận sóng gió khác. Tạ Huyền trịnh trọng nói với Thẩm Nhân Kiệt: “Tôi báo cho cậu một tin chắc chắn cậu không muốn biết.”

Thẩm Nhân Kiệt ngồi trên sofa: “Cậu lấp lửng gì thế?”

Tạ Huyền nghiêm túc nói: “Bạn gái cũ của cậu trở về rồi đấy, lần này nghe đâu sẽ định cư lâu dài.”

“Việc đó liên quan gì tới tôi?” Thẩm Nhân Kiệt không hiểu nổi logic của Tạ Huyền.

“Cậu biết cô bạn gái ấy của cậu là thiên tài diễn xuất, lại thích gây sự chú ý, ai mà biết cô ta muốn làm gì, nói không chừng sẽ đến tìm cậu đấy.” Tạ Huyền gõ gõ ngón tay lên bàn, nhắc nhở Thẩm Nhân Kiệt.

“Buồn cười, cô ta mà đến tìm tôi.” Thẩm Nhân Kiệt có vẻ như đang nghe câu chuyện nực cười nhất thiên hạ.

“Tại sao lại không thể?”

“Bởi vì tôi không quan trọng đến thế.” Thẩm Nhân Kiệt dừng dừng nói, bây giờ anh đã có thể thản nhiên chấp nhận sự thật này, không còn cảm giác đau đớn nữa.

“Nếu như cả cậu cũng nghĩ như vậy thì tôi lo bò trắng răng rồi.”

Người bên ngoài văn phòng vẫn đang bàn tán xôn xao, Vua Nhiều Chuyện cũng tự tiện rời vị trí ở quầy lễ tân. Bên ngoài có tiếng chân rất nhịp nhàng đi về phía họ, sau đó một giọng nói vô cùng êm tai vang lên: “Xin hỏi, công ty của Nhân Kiệt ở đây phải không ạ?” Không phải Thẩm Nhân Kiệt, mà là Nhân Kiệt.

Thẩm Đình đang đứng nên có thể nhìn rất rõ, một phụ nữ vô cùng xinh đẹp đi ra từ phía khúc quanh, cô ta mỉm cười khi nhìn thấy cô, nụ cười rực rỡ có thể khiến người ta choáng váng. Đôi mắt to tròn long lanh như nước, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi căng mọng như trái anh đào, nét nào ra nét ấy mà kết hợp với nhau rất hài hòa. Chiếc áo sơ mi trắng cùng váy đen đơn giản càng tôn thêm vẻ đẹp thanh thoát và kiêu hãnh của cô. Rõ ràng người phụ nữ này biết mình đẹp và biết cách làm thế nào để khiến mình tỏa sáng một cách tự nhiên nhất. Cả người cô toát ra một vẻ nhu mì khó tả, trong cái nhu mì ấy lại hàm chứa ba phần vẻ yếu đuối cần được chở che.

Những người khác ngoái đầu nhìn cô, nhất thời không ai nói gì, sau đó Vua Nhiều Chuyện kích động nói với Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, là cô ấy đấy, em nói không sai chứ.”

Người đó hỏi lại một lần nữa: “Xin hỏi Nhân Kiệt có ở đây không?”

Thẩm Đình sực tỉnh: “Cô tìm tổng giám đốc của chúng tôi?”

Người đó khe khẽ gật đầu, sau đó lại mỉm cười rất tự nhiên, cô chưa nói thì người bên trong văn phòng đã xô cửa đi ra, Tạ Huyền cười hi hi chào cô: “Tổng Uẩn, lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ?”

Thẩm Nhân Kiệt thì không được đơn giản như vậy: “Cô hạ cố đến đây có việc gì?”

Tổng Uẩn dường như có đôi phần oan ức, nãy nùng nói: “Em đến tìm anh mà.”

Những người đứng xem đều ồ lên một tiếng, rì rầm phỏng đoán quan hệ giữa hai người. Thẩm Đình ngầm đoán được ít nhiều duyên do, nhưng không dám khẳng định, bởi tình huống hiện nay với những điều hai người họ từng nói dường như rất khác nhau.

Thẩm Nhân Kiệt cố gắng nén cơn giận, sau đó thấp giọng nói: “Có chuyện gì vào văn phòng nói.”

Tổng Uẩn gật đầu, đến đây thì khán giả đứng xem không thấy vui nữa rồi, các người vào văn phòng, chúng tôi ở đây xem cái gì, chẳng khác nào đang xem một bộ phim hồi hộp, xem đến mười phút cuối thì đĩa hư không xem được nữa, rốt cuộc hung thủ giết người là ai? Liệu vai nữ chính xinh đẹp có gặp nạn không? Trăm ngàn nghi vấn chưa được giải đáp, bảo người xem làm sao chịu nổi!

Ba người vào trong văn phòng nói chuyện thân mật, người bên ngoài làm sao bỏ qua vở kịch hay này, ai nấy đều về chỗ ngồi giả vờ chăm chú làm việc, nhưng kỳ thực mọi con mắt đều đổ về ô cửa kính của văn phòng, phân tích sát sao động thái bên trong, nhất cử nhất động đều không thoát khỏi đôi mắt hau háu của họ, Thượng Đế không ban cho chúng ta bản lĩnh nghe xuyên tường, nhưng tệ hơn, Ngài lại cho mỗi người một trí tưởng tượng phong phú.

Mấy phút sau, Tạ Huyền mang vẻ mặt thần bí khó tả trở về văn phòng mình, chỉ còn lại Thẩm Nhân Kiệt và Tổng Uẩn ở đó.

Ban đầu Thẩm Nhân Kiệt quay mặt về phía khán giả, mọi người có thể nhìn thấy nét mặt lúc u ám, lúc phẫn nộ của anh, nhưng tốc độ nói không nhanh cũng không chậm, hiển nhiên lập luận trôi chảy và không quá kích động. Nhưng những khán giả tinh tế sẽ thấy đôi vai chốc chốc so lại của vai nữ chính, từ đó suy ra có thể cô đang khóc, cũng phải, những lời gã độc miệng ấy nói lúc bình tĩnh đã khiến cho người ta cảm thấy mình không còn giá trị sinh tồn, gã mà giận lên thì ai mà đỡ nổi, thiếu điều gã sẽ nói cho bạn lòng lạnh như tro, kéo cả gia đình cùng nhảy lầu tự tử để khỏi gây hại đến thế giới chính nghĩa đang ngày càng tiến bộ này.

Sau đó, vai nữ chính đi đến níu tay anh, anh vùng ra, qua lại một hồi không hiểu sao Thẩm Nhân Kiệt quay lưng về phía khán giả, còn vai nữ chính thì ở ngay giữa ống kính. Mọi người thấy Tổng Uẩn đang nước mắt ràn rụa, dường như đang van xin điều gì. Đôi mắt đẹp ầng ậc nước, tựa như hồ nước trên núi cao, những giọt nước mắt tựa hồ như những hạt ngọc trai rơi xuống, càng làm tăng thêm vẻ nào nùng. Khán giả ai nấy đều xúc động, anh Khoe nói với Hồ Đen: “So pity, tổng giám đốc sao có thể nhìn cô ấy khóc như thế chứ?” Còn sự sùng bái của Vua Nhiều Chuyện đối với cô đã nâng thêm một bậc, khóc thế mà lớp trang điểm không bị nhòe, phải cao thủ thượng thừa mới làm được như vậy. Nữ Thần Ưu Sầu đa sầu đa cảm không biết lại nhớ đến câu chuyện thương tâm nào đó của mình mà cũng thút thít khóc theo cô. Ngay cả người như Thẩm Đình cũng động lòng trắc ẩn, cô cảm thấy cho dù phạm lỗi cũng không nhất thiết phải bị đối đãi như vậy, cho đến lúc này, nguyên nhân duy nhất khiến bị kịch không thể biến thành hỉ kịch là vai nữ chính không cách gì lay chuyển được nhân vật then chốt Thẩm Nhân Kiệt.

Một lúc sau, vai nữ chính tức tối đi ra khỏi văn phòng, tổng giám đốc thậm chí không thêm lịch sự tiễn cô ra. Khán giả chung quanh giả vờ bận rộn, lễ tân muốn tiễn cô đi, nhưng cô chỉ khoát tay rồi đi ra. Cho dù rất thảm hại, trên người cô vẫn toát ra một vẻ kiêu hãnh đặc biệt, khiến người khác không thể nghĩ đến việc cười cợt hay coi thường cô. Thẩm Đình không khỏi có chút khâm phục, thật không biết trong hoàn cảnh nào mới rèn luyện được tư chất ấy?

Là những nhân viên chuẩn mực, mọi người đã chuẩn bị sẵn tinh thần đợi Thẩm Nhân Kiệt giận cá chém thớt, nhưng năm phút sau vẫn không thấy anh ra. Vì thế mọi người bắt đầu cho rằng bản thân tổng giám đốc không muốn vạch áo cho người xem lưng, chắc chỉ có thể quăng đập mấy tính xách tay hay đồ dùng văn phòng cho hả giận mà thôi. Ai nấy bỗng thấy vui phơi phới, bởi vì vừa được chứng kiến chuyện ly kỳ của tổng giám đốc, vừa không bị làm khó, không bị sa thải, quả thật là cát nhân thiên tương.

Thế nhưng, tâm trạng của Thẩm Nhân Kiệt bình tĩnh đến mức vượt qua giới hạn chịu đựng của bất kỳ ai, người đời hay nói ái tình như gió thoảng mây bay, có lẽ đối với loại cao nhân như Thẩm Nhân Kiệt, vừa rồi chỉ là một đám mây bay qua mà thôi.

Hai mươi phút sau, lễ tân thông báo mọi người vẫn họp như thường lệ. Trước giờ họp Thẩm Nhân Kiệt cho gọi Thẩm Đình.

Thẩm Đình nghĩ bụng không biết chuyện gì, anh tìm cô vì việc công hay việc riêng? Bởi vậy mới nói người IQ thấp thì chớ nên yêu đương làm gì, bạn xem Thẩm Đình còn chưa yêu đã bị rơi xuống vũng bùn rồi.

Yêu cần có tư cách, được yêu cũng cần có tư cách. Nhìn thấy cô bạn gái cũ xinh đẹp của anh, Thẩm Đình chưa đến nỗi tự xấu hổ, nhưng không tránh khỏi tự xét lại bản thân, cô rốt cuộc có tư cách để một người như vậy yêu mình không?

Thẩm Đình sải bước vào văn phòng Thẩm Nhân Kiệt, anh chưa nói gì cô đã cướp lời: “Bạn gái cậu xinh đẹp thật.” Đây là một cách tự bảo vệ, chỉ học được cách từ chối chính mình.

Anh ngồi đó, hai tay đan nhau chống lên bàn, lúc anh ngược mắt nhìn cô, Thẩm Đình cảm thấy trong đôi mắt anh thấp thoáng vẻ trầm tư và tang thương, cứ như khoảnh khắc người vừa vượt qua sa mạc khô cằn mấy ngàn dặm đứng ở ranh giới của sa mạc ngoài đầu nhìn lại con đường đã qua. Ánh mắt thoáng qua ấy bỗng nhiên khiến Thẩm Đình thấy nhói nhói trong lòng.

Anh nói: “Đó là việc rất lâu rồi, còn đẹp hay không là tùy cách nhìn của mỗi người.”

Thẩm Đình không muốn đề cập càng không muốn đi sâu vào vấn đề này, cô cũng đâu phải là gì của anh, quan tâm hay tò mò cũng chỉ có mức độ thôi. Cô đổi chủ đề: “Cậu tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì, tôi chỉ muốn gọi cô vào thôi, nhìn thấy cô lòng tôi sẽ dễ chịu hơn.” Tâm trạng căng thẳng của anh dường như đã được cởi bỏ.

Không thể xem là lời nói khó nghe, nhưng Thẩm Đình không hiểu vì sao mình lại nổi giận: “Tôi đâu phải tượng Phật mà cậu nhìn thấy thì tâm an, cậu muốn tìm người tâm sự thì cứ gọi điện đến chương trình Trò chuyện nửa đêm đi. Tôi không rảnh.” Một người phụ nữ xinh đẹp như thế, ai ai nhìn thấy cũng như tiêm phải thuốc kích thích, còn mình là thuốc an thần, cảm giác thất bại khiến mình trở nên nóng nảy. Thẩm Đình định quay đi, kéo bản thân sẽ biến thành thuốc súng.

Anh nói với từ sau lưng: “Bóng ma cô thấy hôm qua có thể là cô ta.”

Lần này Thẩm Đình kinh ngạc thật, chẳng khác nào bị dội một gáo nước lạnh, nhưng sau khi nhớ lại cô lắc đầu khẳng định: “Không thể nào, người hôm qua tôi thấy tóc dài mà.”

“Cô ta có thể cắt.”

Thẩm Đình thực sự thấy hoài nghi đến khó hiểu: “Có cần phải thế không?”

“Cần hay không chỉ có cô ta biết.” Thẩm Nhân Kiệt trả lời.

Thẩm Đình không hiểu nổi, người bạn gái xinh đẹp đến thế trong mắt anh lại là con người như vậy. Anh không phải là kẻ bụng dạ hẹp hòi, không đến nỗi yêu quá hóa hận mà bóp méo hình tượng bạn gái cũ. Cô thật sự nghĩ không thông: “Cho tôi xin, bạn gái cậu việc gì phải làm như vậy? Chỉ vì sợ bị chúng ta nhận ra, biết cô ta đi lại trước cửa nhà cậu mà bị mất mặt hay sao?”

“Chẳng lẽ cô chưa từng nghe thấy câu này, tâm tư con gái khôn lường, hướng hồ là phụ nữ.” Thẩm Nhân Kiệt trả lời nửa nghiêm túc.

Thẩm Đình lừ mắt: “Đó là bạn gái cậu, cậu bớt nanh nọc được không?”

“Tôi không nanh nọc, tôi luôn thực sự cầu thị.” Nét mặt anh trang nghiêm.

Khuyết điểm ở đâu người ta khó nhận thấy nhất? Ở chính bản thân mình. Thẩm Đình nghe anh trang trọng nói mình luôn thực sự cầu thị thì suýt phì cười phá lên, cô cố nhịn cười nói: “Cậu...bạn gái cậu...”

Cô chưa nói xong Thẩm Nhân Kiệt đã dừng dừng nổi giận, thô bạo cắt ngang: “Đã nói là bạn gái cũ, đó là việc rất lâu rồi, cô cứ một bạn gái hai bạn gái, có thôi đi không hả?”

Thẩm Đình không ngờ anh trở mặt ngay, bị tấn công bất ngờ, cô thoát chốc cũng nổi trận lôi đình: “Tôi mặc kệ cậu mới cũ trước sau hiện tại tương lai, không có việc gì thì đừng gọi tôi vào kéo lãng phí thời gian của tôi.” Nói xong cô liền đi ra cửa.

Thẩm Nhân Kiệt hoang mang buông xuôi cơn giận, gọi cô: “Này...”

Thẩm Đình quay đầu lại nói: “Đúng rồi, chiều nay nhờ phó tổng Tạ đưa cậu về đi, cảm ơn đã hợp tác.” Rồi đi một mạch ra ngoài. Việc gì phải đến Tứ Xuyên học đổi mặt, cứ học với người phụ nữ bên cạnh bạn là được rồi.

Chưa đến giờ tan sở, Vua Nhiều Chuyện nghe xong điện thoại liền gọi Thẩm Đình: “Chị Thẩm Đình, dưới lầu có người tìm chị, không có thể thông hành của tòa nhà nên bảo vệ không cho lên, chị đi xuống đi vậy.”

“Ai thế nhỉ?” Thẩm Đình thật sự không nghĩ ra ai lại đến nơi làm việc tìm cô, ngay cả Cao Hiểu Vi cũng chưa chắc nhớ công ty cô nằm đâu, mỗi lần cô nói xong cô nàng lại hỏi: “Ồ, cậu ở đường Số 1 Công viên Phần Mềm à, tớ đang ở đường Số 2, có ở gần đường Số 2 không?”

Lần nào Thẩm Đình cũng ngao ngán: “Ai nói thế? Đương nhiên không phải, ai quy định đường Số 1 nhất định phải ở gần đường Số 2?” Đúng là trí tuệ Châu Bá Thông trong Đông thành tây tựu điển hình.

Thẩm Đình ôm một bụng thắc mắc xuống lầu, đến sảnh tiếp khách hỏi bảo vệ, bảo vệ chỉ đến người đứng trước cửa kính. Trời đánh thánh vật! Ắ đó lại mò đến tận đây, có bệnh à?

Thẩm Đình vờ không nhìn thấy đi lên lầu, nhưng cậu bảo vệ quý hóa đầy tinh thần trách nhiệm ngăn cô lại: “Bà chị, chị không thấy sao, cô ta đứng ngay kia kìa!” Không sai, cậu bảo vệ này có khả năng đã từng xem đoạn video trong thang máy.

Bà chị? Thẩm Đình đang chết điếng thì người phụ nữ kia nhìn thấy cô, tung tăng chạy tới nói giọng chói lói: “Thẩm Đình, tìm cậu khó quá đây.”

Thẩm Đình lạnh lùng nói: “Cậu cũng vất vả đến đây.” Thẩm Đình trông như phụ nữ nhà Thanh chụp ảnh, thần sắc nghiêm trang, sợ “tách” một tiếng xong linh hồn mình sẽ bị ảnh hút mất.

Người phụ nữ đó rõ ràng rất vui vẻ đón nhận lời khen của Thẩm Đình: “Không có gì, nhưng tớ đã hứa sẽ đưa thiệp cưới của chúng tớ cho cậu thì phải đưa bằng được, nếu không tớ sẽ rất bất an, cậu cũng biết con người tớ mà.” Không sai, cô ta là vợ sắp cưới của gã bạn trai cũ tồi tệ của cô, cũng từng là bạn thân của cô.

8. Chương 08

Chương 8 - Từ khóc và đổ kị đến cười và hâm mộ

Để hạ nhục Thẩm Đình đến cùng, cô ta không ngại lặn lội đến đây tìm cô, thiếu điều dán cáo thị tìm người khắp đường lớn hẻm nhỏ trong thành phố này. Nếu bây giờ họ đang ở trên đường, Thẩm Đình chắc chắn sẽ đẩy cô ta ra cho xe đụng.

Người phụ nữ đó rút tấm thiệp trong túi ra như rút súng, đưa cho Thẩm Đình, Thẩm Đình vừa liếc qua đã thấy chữ “hỉ” to đùng, chữ “hỉ” hóa ra lại rất hợp với đôi con hát này. Tuy là thế, Thẩm Đình vẫn thấy tấm thiệp cưới này đỏ đến chướng mắt, cứ muốn làm lóa mắt cô. Không muốn nhìn thấy bản mặt ấy nữa, Thẩm Đình mở thiệp ra, dòng chữ bên trong ngay ngắn: “Anh Sử Kiến Nam cùng chị Trang Thực Ni long trọng cử hành hôn lễ vào ngày xx tháng xx năm xx tại nhà hàng Xương Ký...” Do nghề nghiệp nhạy cảm với chữ nghĩa, radar của Thẩm Đình rung lên, cô thấy có điều không ổn liền rà lại tên nhà hàng. Trời ơi, nhà hàng này đặt tên thất đức đến thế, nhưng cũng rất hợp với đôi này.

Trang tiểu thư nói với giọng tiếc rẻ: “Thẩm Đình, sao cậu cứ làm việc ở đây thế, bao nhiêu năm rồi mà không nghĩ đến việc phát triển sao? Đáng tiếc quá. Cậu biết không, lúc đi tìm cậu tớ cứ nghĩ cậu phải

thành công hơn kia, tớ không ngờ cậu vẫn ở đây làm biên tập. Cho dù cậu thích ở đây, họ cũng nên cho cậu làm chủ biên rồi mới phải. Tớ biết, cậu có thừa khả năng.” Nói đến cùng lại hóa ra giọng điệu tri âm.

Cô ta không những biết nơi cô làm, mà còn biết cô chưa từng đổi công việc. Quả nhiên, kẻ địch luôn hiểu rõ bạn hơn cả bạn hữu. Thẩm Đình mỉm mai: “Hình như cậu còn bạn tâm hơn cả tớ nhỉ.”

Trang tiểu thư vô cùng kinh ngạc, rõ ràng không cho phép Thẩm Đình hoài nghi thái độ của cô: “Đương nhiên, trong lòng tớ luôn xem cậu là bạn tốt. Hôm cưới tớ hy vọng cậu có thể làm chứng cho tớ.”

Thẩm Đình mắng thầm: “Cô thật sự muốn biến đám cưới thành đám ma à.”

Trang tiểu thư lại nói: “Nói cho cùng, chúng tớ yêu nhau có lỗi với cậu, chúng tớ muốn đến hôm cưới sẽ được cậu tha thứ. Hơn nữa chỉ có cậu chứng kiến cả cuộc tình của chúng tớ. Cho nên cậu nhất định phải đến nhé.”

Thẩm Đình cười nhạt: “Đương nhiên tớ sẽ đến, bởi vì đó nhất định sẽ là một kỷ niệm thú vị trong cuộc đời tớ.”

Trang tiểu thư thở phào: “Thế thì tốt rồi, nhiều bạn lớp mình cũng đến nữa, đây chắc chắn sẽ là một cuộc họp mặt vui vẻ.”

Ồ, ả đàn bà xấu xa này, cô muốn gọi người đến xem kẻ bị bỏ rơi à, đừng tưởng bở. Vui thì chưa chắc, nhưng tôi chắc chắn sẽ cho cô biết tay. Thẩm Đình nghĩ bụng.

Trang tiểu thư còn chưa muốn đi, Thẩm Đình đã chịu không thấu: “Sao cậu chưa đi, tớ còn phải làm việc.”

Trang tiểu thư lắc đầu cười giả tạo: “Cậu chẳng thay đổi gì, nóng nảy quá, được rồi, tớ đi đây... Cậu đừng nhớ nhầm ngày đấy nhé.” Trang tiểu thư sợ lỡ mất một vở kịch hoàng tráng, cho nên đã chặn trước mọi cái cớ. Cơ mặt Thẩm Đình khê giật giật, Trang tiểu thư sắp quay đi thì nghe thấy phía sau có người lên tiếng: “Liệt Nữ, sao mới ngày đầu đã trốn việc ra đây nói chuyện, trừ lương bây giờ”. Trang tiểu thư thắc mắc lẽ nào Liệt Nữ ấy chính là Thẩm Đình.

Thẩm Đình hiên ngang nói: “Cứ trừ đi, tôi sẽ kiện lên tòa án nhân dân cho họ phân xử, rồi cậu xem.” Cô đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối câu.

Tạ Huyền đi tới, gật đầu với Trang tiểu thư rồi quay sang nói chuyện với Thẩm Đình.

Trang tiểu thư tò mò hỏi: “Thẩm Đình, đây là ai thế?”

Thẩm Đình trả lời oang oang: “Phó tổng giám đốc công ty chúng tôi, tuổi trẻ tài cao, thế nào, cậu có hứng thú à?”

Trang tiểu thư bắt giặc đỏ mặt, nũng nịu trách Thẩm Đình: “Cậu đúng là thần kinh.”

Thật là giả tạo đến nỗi da gà, Thẩm Đình nhắc nhở: “Cậu đừng để tớ bị trừ lương chứ!”

Trang tiểu thư dứt khoát: “Được, cậu làm việc đi, tớ còn phải đi thu xếp vài việc cho lễ cưới, ông xã tớ đang đợi trước đường, ôi, đám cưới làm tớ bận tối mắt tối mũi. Gặp lại ở đám cưới nhé.” Cô ta nói xong thì đi.

Tạ Huyền cười hi hi hỏi: “Ai thế? Sao mà chồng cô ta bị nói thành ra như chiến lợi phẩm ấy.”

Thẩm Đình tức giận nói: “Đừng nhắc đến hai kẻ ấy, buồn nôn.” Con giận kìm nén này giờ bị cô trút lên Tạ Huyền.

Tạ Huyền vô tội nói: “Ban này cô chẳng nói tôi tuổi trẻ tài cao sao?”

Thẩm Đình vẫn đang bực bội: “Lần sau tôi sẽ nói cậu tuổi trẻ lao đao.”

Tạ Huyền chẳng hiểu đầu cua tai nheo: “Cô sao thế?” Anh giật tấm giấy báo từ trên tay cô mở ra xem rồi nói: “Cùng ngày với anh Khoe.”

Thẩm Đình xem kỹ lại, đúng là như thế, hôm đó là ngày gì mà thiên hạ đua nhau cưới thế, trái đất có nổ tung trước ngày đó đâu! Địa chỉ hai đám cưới cách xa nhau, chắc chắn chỉ đi được một cái. Nếu được lựa chọn, Thẩm Đình đương nhiên muốn đi đám cưới của anh Khoe, nhưng cô đành rửa: “Đám cưới này tôi không đi không được.”

Tạ Huyền đâm chiêu: “Người phụ nữ này có thâm thù đại hận gì với cô à? Cô cướp chồng cô ta?” Anh lại lắc đầu: “Không đúng, cô ta cướp chồng cô, cũng không đúng, nếu như vậy thì cô ta không thể vênh vang đến thế. Rốt cuộc các người là quan hệ gì vậy?”

“Quan hệ tay ba.” Thẩm Đình đáp ngắn gọn.

“Ồ, chúc mừng cô, hình tam giác là bền vững nhất đấy.” Tạ Huyền tư lự nói.

“Đúng thế, bây giờ hai góc kia sắp cưới nhau rồi, vai nam chính là bạn trai cũ, vai nữ chính từng là bạn thân, họ khăng khăng mời tôi đến để chứng kiến tình yêu thành công vĩ đại của họ, cốt truyện này cậu thấy thế nào?”

Tạ Huyền đồng cảm: “Ô, mối quan hệ nặng ký đây, có cần tôi giúp một tay không. Làm bạn trai một ngày của cô?”

“Cậu á? Thôi đi, có cậu thì còn tệ hơn là không có.” Thẩm Đình nhìn anh từ trên xuống dưới.

“Sao cô lại nói thế, tôi khiêm khuyết ở chỗ nào?” Tạ Huyền khổ sở hỏi.

“Thứ lỗi tôi nói thẳng, nếu mà là cậu, chắc chắn bọn họ sẽ nghĩ tôi thuê Ngưu Lang (traí bao) đi đám cưới.” Thẩm Đình nói chẳng nề nang.

Mặt Tạ Huyền chuyển sang màu xanh: “Ngưu Lang? Cô...”

Thẩm Đình bình tĩnh chứng minh: “Cậu trông trắng trẻo nõn nà thế, lại lúc nào cũng hơn ha hơn hở, gặp người khác, đặc biệt là phụ nữ thì ton hót lú lo, cậu có đủ các đặc trưng của giới Ngưu Lang đấy.”

Nói thật, Tạ Huyền có vô vàn khuyết điểm, nhưng tính tình được rèn luyện rất tốt, anh không hề giận, huống hồ anh vốn đã rất thích Thẩm Đình, nên trái lại anh thấy thú vị trước kiểu hài hước của cô: “Thế thì cô làm Chức Nữ của tôi đi, cảm động biết bao.” Đúng là miệng lưỡi rất Ngưu Lang.

“Tôi tự biết phận mình, tôi không hợp vai Chức Nữ, họa may có cô gái xinh đẹp nào nùng kia thì hợp.” Cô bỗng nhiên nhớ đến vị tiên nữ rơi lệ ban sáng.

Tạ Huyền nghĩ một lát, biết cô đang nói đến ai thì mặt liền biến sắc: “Cô rất có thiện cảm với cô ta phải không?”

Thẩm Đình nhún vai: “Cũng có, con gái yếu đuối ít khiến người ta ghét.”

Tạ Huyền cười trở trêu: “Yếu đuối? Ha, ha, tôi thấy cô mới là ngây thơ! Nói cho cô biết, đừng bao giờ tin bất cứ lời nào của người đàn bà đó.”

Câu nói này khiến Thẩm Đình thực sự bất ngờ, đến Tạ Huyền cũng nói như vậy, người phụ nữ này thật sự hiểm độc đến vậy sao? Có vẻ như hai người đàn ông đều nghiêng rằng khi nói tới cô ta, hoặc giả hai người họ vì lý do gì đó mà lừa nhau bôi đen cô ta? Thẩm Đình có muôn vàn nghi vấn: “Ý cậu là sao? Cô ta đã làm gì?”

Tạ Huyền lại bắt đầu đánh trống lảng: “Người biết nhiều quá đều có kết cục không tốt, tôi chỉ muốn bảo vệ cô thôi.”

“Không nói thì thôi, tôi chẳng cần, đừng làm ra vẻ.” Thẩm Đình bỏ mặc anh, sải bước đi thẳng.

Tạ Huyền đuổi theo: “Để tôi mời thầy phong thủy coi được ngày tốt rồi nói rõ với cô.” Người này tuy ba hoa nhưng cũng rất kín miệng. “Tôi còn có một chuyện muốn hỏi cô.”

Thẩm Đình thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh, liền hỏi: “Có việc gì?”

Tạ Huyền làm ra nét mặt rất đau đớn: “Cô thật sự cảm thấy tôi không thích hợp làm bạn trai của cô sao?”
Thẩm Đình mặc kệ anh vờ vệt, gật đầu: “Tôi thật sự thấy thế.”

Tạ Huyền nói: “Cô thật là không biết nhìn hàng, cô có biết có bao nhiêu người chạy theo tôi không?”

Thẩm Đình giả vờ thắc mắc: “Sao thế, sao lại chạy theo cậu? Có phải cậu đánh cắp đồ đạc của người ta không?”

Tạ Huyền cười bí hiểm: “Đúng thế, cô cũng biết, tôi chuyên đánh cắp trái tim.”

Hai người đã đến tuổi này rồi, Thẩm Đình thật sự không chịu nổi anh tự tăng bốc mình như thế. Vì bao tử của mình cô không muốn nói chuyện với anh nữa.

Lúc sắp đi đến thang máy, Tạ Huyền nói với Thẩm Đình: “Hay là ta đi dạo một lát rồi hãy lên, cô đi với tôi, tôi sẽ nói cho cô biết một bí mật.”

“Bí mật gì? Kỳ thực trong sâu thẳm tâm hồn cậu vẫn là một người sùng bái tình yêu vô nhiễm?” Thẩm Đình châm chọc.

“Cô muốn biết không?” Tạ Huyền đã có thể chống chọi sự độc địa của Thẩm Nhân Kiệt trong ngần ấy năm, đương nhiên không sợ chút nanh nọc của Thẩm Đình. Anh bình tĩnh hỏi lại như không có gì.

Thẩm Đình dứt khoát từ chối: “Không muốn.”

Tạ Huyền lại thở dài nói: “Xem ra cô sợ tôi thật, đi dạo một chút không mang bầu đâu.”

Xem ra ai nấy đều là người phóng khoáng, lời cứ nói thẳng không cần che đậy, Thẩm Đình lắc đầu: “Không mang bầu, nhưng tôi sẽ mang một cục tức.”

Đang dùng dằng thì Cao Hiểu Vi gọi điện tới, Thẩm Đình chưa nói gì Cao Hiểu Vi ở đầu bên kia đã gào lên: “Thẩm Đình, tớ muốn tự tử.”

Thẩm Đình chưng hửng, đang định mắng thì nghe thấy tiếng nước nổ ở đầu dây bên kia, Cao Hiểu Vi nói giọng sụt sùi: “Cậu đến đây mau, không thì tớ chết thật đấy, cậu mà không đến thì cậu sẽ hối hận cả đời.”

Thẩm Đình nghe thấy trong điện thoại có tiếng sóng dội vào bờ, bụng nghĩ không biết có phải cô muốn nhảy xuống biển tự tử không. Thẩm Đình hoảng loạn không kịp hỏi Cao Hiểu Vi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trong lòng chỉ nghĩ phải đến bên cạnh cô ngay lập tức, cô căng thẳng hỏi: “Cậu ở bờ biển à? Chỗ nào đấy?”

Cô thực sự không hiểu Cao Hiểu Vi vì chuyện gì mà nghĩ quẩn, Cao Hiểu Vi là loại người ít khả năng tự sát nhất, cô ta yêu mình còn không kịp, huống hồ hai ngày trước cô ta còn vui vẻ thế kia, bạn trai cô yêu chiều cô ta thế kia, Thẩm chí họ đã bắt đầu tính chuyện cưới hỏi, tất cả đều tốt đẹp thế kia mà. Ngay cả bạn thân nhất như Thẩm Đình cũng nghĩ không ra lý do, điều này khiến cô càng lo sợ, thật ra chán đời không có lý do còn đáng sợ hơn nhiều.

Cô quay người chạy đi, Tạ Huyền ảo não: “Cô không đến nỗi phải làm vậy chứ?”

Thẩm Đình trả lời vội vã: “Bạn tôi gặp chuyện rồi, tôi phải đến đó gặp, tôi xin phép.” Tạ Huyền định nói nhưng cô đã chạy xa.

Thẩm Đình lòng nóng như lửa đốt bắt xe đến bờ biển chỗ Ca Hiểu Vi, cô đi giày cao gót bước loạng choạng trên bãi cát tìm bạn, bãi cát mềm, Thẩm Đình đi vài bước đã muốn lún xuống. Vừa giận vừa lo, cô cởi phăng giày cao gót cầm trên tay, chân đất chạy trên bãi biển, không kịp lo sẽ giẫm phải vật gì. Dáo dác tìm ba, bốn phút cô mới thấy Cao Hiểu Vi ngồi trên một tảng đá. Cô liền chạy đến, mắng phủ đầu: “Cậu phát điên rồi hả? Tính nhảy xuống biển sao?”

Cao Hiểu Vi im lặng không nói, Thẩm Đình ngồi xuống cạnh cô, thấy mặt cô ngấn nước mắt. Thẩm Đình vươn tay ôm lấy vai cô, dịu dàng nói: “Rốt cuộc cậu bị sao thế? Sao lại làm tớ sợ như vậy?”

Cao Hiểu Vi thở dài, nghẹn ngào nói: “Tớ bỗng thấy mình sống thật mệt mỏi, thật sự không biết để được gì?”

Thẩm Đình xoa đầu cô: “Tớ thì có khác gì, tớ còn thấm hơn cậu, nhưng tớ chưa bao giờ nghĩ tới cái chết. Cậu sao thế? Cãi nhau với Trư Bát Giới à?”

Cao Hiểu Vi không nói gì, sau cùng mới gật đầu.

Thẩm Đình dịu giọng nói: “Hai cậu chẳng phải tốt lắm sao? Mấy bữa trước còn muốn kết hôn mà? Người yêu nhau cãi nhau là chuyện thường, cậu cũng đâu phải là người bỗng bột, không nên bắt cần đời như vậy.”

Cao Hiểu Vi thở dài: “Tình cảm là thế, trông lúc nào cũng tốt đẹp hơn thực tế.”

Thẩm Đình vốn tính nóng nảy, liền nhăn mày nói: “Hai đứa các cậu gặp phải chuyện gì rồi? Nói ra cho nhẹ lòng đi, tớ cũng có thể giúp cậu, đừng có đòi sống đòi chết nữa.”

Con sóng khổng lồ ném bọt sóng trắng xóa lên bãi cát rồi mau chóng rút lui, bỏ lại bọt sóng chết kho trên bãi cát, gấn bó là thế mà cũng phải rơi vào kết cục này, Cao Hiểu Vi quay sang hỏi Thẩm Đình: “Có phải quan hệ khăng khít đến đâu cũng không nên dính đến vấn đề tiền bạc không?”

Thẩm Đình nghĩ một lát, không biết trả lời thế nào, cô luôn miệng nói tiền rất quan trọng, nhưng kỳ thực cô đối với tiền là có quan niệm chứ không có khái niệm, càng không cần nói đến kinh nghiệm.

Cao Hiểu Vi lại nói: “Hôm nay chúng tớ bàn cụ thể về việc kết hôn, nhà anh ấy sẽ cho anh ấy một số tiền mua nhà, đủ để thanh toán đợt đầu thôi. Tớ hứng lên thuận miệng nói, ‘Được thôi, ghi cả tên em vào nữa, đến lúc đó hai đứa mình cùng nhau trả nợ’. Lúc đó tớ thật sự chỉ tiện miệng nói chứ trong lòng không nghĩ gì, hai đứa cùng nhau trả nợ mua nhà, tuy có cực nhọc nhưng tớ rất muốn ném trải cảm giác gắn bó không phân anh tôi ấy, một thứ cảm giác thật hạnh phúc. Người ta thường nói đàn bà tham lam, nhưng kỳ thực chúng ta cũng rất dễ bị lừa. Thế nhưng, anh ấy lập tức thay đổi sắc mặt, ấp úng nói: “Không thể ghi tên em vào giấy tờ nhà được, bởi vì bố mẹ anh...”

Thẩm Đình nghĩ đây là vấn đề mà gần như mỗi người Trung Quốc sắp kết hôn đều phải đối mặt – vấn đề nhà ở, Trung Quốc chỉ có giá nhà là vượt Anh đuổi Mỹ, cao đến nỗi sau cùng không phải giá nhà nhảy xuống biển thì là dân đen nhảy xuống biển. Nhà nước này vĩ đại đến thế, miệng hô hào cho nhân dân cơ hội tái sinh, người dân sống ở đây dường như vất vả cả cuộc đời cũng không cách gì báo đáp được ân tình ấy. Các phương tiện truyền thông luôn ra rả lao động là vinh quang, nộp thuế là vinh quang, cống hiến là vinh quang. Chúng tôi là công dân của đất nước này, không phải là kiến thợ.

Cao Hiểu Vi lại nói: “Kỳ thực tớ hiểu rõ, bây giờ nhà cửa đắt đỏ đến thế, cha mẹ anh ấy cũng không giàu có gì, họ đều là công nhân lao động, thất lưng buộc bụng cả đời, mua cái máy giặt cũng đắn đo cả nửa năm, số tiền ấy là do nhịn ăn nhịn mặc mà có. Thế nhưng tớ cũng phải nghĩ đến cảm nhận của mình chứ, tớ lấy anh ấy, anh ấy không có tiền cũng không có quyền, tớ không cần gì cả, tớ chỉ mong muốn một tình cảm gắn bó keo sơn, họ có cần phải đề phòng tớ như vậy không? Họ dựa vào cái gì? Tớ cũng có thể bỏ tiền ra, cưới xong muốn tớ đóng góp nhiều một tí cũng được mà.”

Thẩm Đình có thể hiểu được sự chua chát dâng lên từ đáy lòng cô, nói cho cùng, thế giới này là thế giới kim tiền. Nhưng là một người bạn chân chính, cô sẽ không che giấu cảm giác của mình mà mù quáng ủng hộ bạn: “Hiểu Vi, tớ biết cậu rất buồn, nhưng việc như thế này rất nhiều người gặp phải, nghĩ đến chết cũng không phân định được ai đúng ai sai đâu, xã hội bây giờ càng ngày càng thực tế, tình người càng lúc càng lạnh nhạt. Bố mẹ anh ấy có suy nghĩ thực tế của riêng họ, cậu cũng không thể nói là họ sai. Chúng ta nên bình tĩnh nghĩ cách giải quyết thì hơn, hà tất phải vì việc con con này mà nghĩ quẩn.”

Trời đã vào thu, lúc này lại đang là hoàng hôn, gió thổi lên mặt mang cái lạnh se sắt, không rõ trong lòng Cao Hiểu Vi nghĩ gì, cô vừa như tự nói với mình vừa như hỏi Thẩm Đình: “Con người là động vật kinh tế, ái tình chẳng qua là chút điểm xuyết mà thôi, cậu nói có phải không? Kỳ thực mua nhà chỉ là cái cớ, nhưng từ cái cớ ấy, chúng tớ đã cãi nhau rất to, mắng nhiếc nhau không tiếc lời, dùng những lời đáng sợ nhất để vạch trần khuyết điểm của đối phương, câu nào câu nấy đều vừa đúng vừa độc. Tớ dọa anh ấy là tớ muốn tự sát rồi chạy ra đây, đến giờ anh ấy cũng không đến tìm tớ.”

Thẩm Đình suy nghĩ một lúc rồi nói: “Chắc là điện thoại anh ấy hết pin, hoặc là anh ấy đang tìm nhưng chưa thấy.”

Cao Hiểu Vi lại hỏi: “Thế anh ấy có gọi cho cậu hỏi tớ không?”

Thẩm Đình lắc đầu.

Cao Hiểu Vi cười rồi thở dài với biển: “Cưới nhau vì yêu đôi khi rủi ro rất lớn, tình yêu có thời hạn, đợi đến khi tình yêu hết hạn, hai người lấy chi để sống qua ngày đây? Bình tĩnh nghĩ lại thấy thật đáng sợ, trả nợ tiền nhà, sinh con, mua sữa, đóng học phí, trả viện phí, với mức chi tiêu và thu nhập phi lý như hiện nay, hai người chúng tớ làm sao kham nổi? Đến lúc đó chỉ sợ thất nghiệp một tháng thôi cuộc sống đã có nguy cơ, hai đứa ngày ngày bị tiền ép đến thở không ra hơi, còn có nhiệt tình để sống sao? Năm sáu năm sau, chúng tớ nên trở lại hay nên khóc lóc khi đối mặt với cuộc đời.”

Thẩm Đình choàng lấy vai cô mỉm cười an ủi: “Làm việc gì cũng có rủi ro, nếu cứ bận tâm nhiều như thế thì không thể làm được gì. Cậu xem tớ, đến cơ hội kiếm người yêu để cưới cũng không có, còn cậu, tìm được rồi còn thấy chưa đủ. Một việc đáng mừng lại bị cậu nói ra bi thảm đến thế, cậu đang mắc chứng sợ hôn nhân sau cái vãi, rất điển hình. Hai người hòa giải xong sẽ ổn thôi.”

Cao Hiểu Vi lạnh nhạt nói: “Đời người vốn dĩ là bi kịch.”

“Được rồi, được rồi.” Thẩm Đình kéo Cao Hiểu Vi dậy, để đưa cô ra khỏi tâm trạng này, Thẩm Đình không tránh khỏi phải hy sinh bản thân: “Đi dạo với tớ một vòng, cậu xem có có cuộc đời tuyệt đối bi kịch của tớ làm ví dụ cho cậu so sánh, cậu nên vui mới phải. Không thì cậu bảo tớ còn mặt mũi đâu mà sống?”

Cao Hiểu Vi bật cười: “Xem ra chúng mình đều có bệnh.”

Thẩm Đình kéo tay cô: “Yên tâm đi, sống trong thế giới biến thái này, ai dám nói mình không có bệnh, không có bệnh sinh lý thì cũng có bệnh tâm lý. Như vậy càng tốt, phải nuôi kháng thể chứ.”

Có bệnh đương nhiên phải đi bác phổ trị bệnh. Thẩm Đình cùng cô đi dạo trung tâm mua sắm, sau đó đi ăn, ăn xong lại hào hứng chuẩn bị bắt xe đi dạo một trung tâm mua sắm khác. Thẩm Đình là tín đồ “windows shopping” điển hình, không có tiền mua nhưng có sức dạo, nhìn cho đã mắt cũng được rồi. Các trung tâm mua sắm mà có ban hành danh sách một trăm đối tượng cần ghi nhớ, loại người này chắc chắn sẽ đứng đầu bảng.

Cuối cùng, Bát Giới đã gọi cho Thẩm Đình, Thẩm Đình vừa nhận điện thoại đã trút giận giùm Cao Hiểu Vi: “Bây giờ anh mới gọi làm gì? Tôi cứ tưởng cậu đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi cơ đấy.”

Bát Giới là người tỉnh táo, biết rõ Thẩm Đình không dễ đắc tội, hơn nữa bây giờ anh là người cần cầu cạnh.

Thẩm Đình lại nói: “Cho tôi xin, đến giờ này nhớ đến Cao tiểu thư là được sao? Cao tiểu thư của chúng tôi hoa nhường nguyệt thẹn, dịu dàng chu đáo, anh rốt cuộc có biết trân trọng không hả?”

Tám chữ ấy hiển nhiên có duyên không phận với Cao Hiểu Vi, cô thấy mặt đỏ lên, muốn cướp lấy điện thoại của Thẩm Đình, hơn nữa Bát Giới đã chịu lép, Thẩm Đình không có đối thủ nên khẩu khí cũng dịu xuống. Nói xong nơi Cao Hiểu Vi ở, cô bắt Cao tiểu thư đứng đó đợi nửa tiếng đồng hồ. Bát Giới đến lại thêm một phen lộn xộn, cuối cùng Cao tiểu thư vẫn vùng vằng, miễn cưỡng bị Bát Giới lôi đi. Nhìn hai người đó đi xong thì đã sắp mười một giờ, dưới ánh đèn vàng, hình bóng Thẩm Đình trông thật cô lẻ, cô đành gọi taxi về nhà.

Taxi không được vào trong khu dân cư, không chỉ người, ngay cả xe cũng bị phân biệt đối xử. Thẩm Đình đành xuống xe trước cổng, vừa bước vào cổng lớn cô bỗng thấy trong khoảng tối có bóng người, trước mắt cô xuất hiện hình ảnh của những lão già biến thái như trong phim Hồng Kông, cô bước đi nhanh hơn.

“Này, không phải cô to gan lắm sao?” Bóng người đó nói.

Tiếng nói có ra tro cô cũng nhận ra, cô quay đầu lại nhìn anh, anh đang đứng đó hút thuốc, có thể thấy một đóm nhỏ cam cam đang lập lòe trong đêm tối, giống như khi cô tăng ca đến nửa đêm, lê tấm thân mệt mỏi về nhà, đứng dưới lầu nhìn thấy ánh đèn đang chờ đợi ở bên trong. Đương nhiên thứ hạnh phúc này cô chỉ dám ước mơ chứ chưa từng có được. Khóe miệng anh khe khẽ cười.

“Cậu đứng đó làm gì?” Thẩm Đình bực mình hỏi.

“Đợi cô.” Thẩm Nhân Kiệt trả lời như không có chuyện gì.

“Thật sao? Sao cậu biết tôi sẽ đi qua lối này?” Thẩm Đình chất vấn.

“Tôi thấy cô gấp đến mức bỏ cả xe lại, bạn bè quan trọng đến thế nghĩ cũng biết là những ai, mà người bạn ấy của cô lại không có xe, taxi lại không được vào, cho nên cô chỉ có thể vào lối này, thế đấy.” Thẩm Nhân Kiệt nói gãy gọn.

Thẩm Đình nghĩ anh đang đợi cô thật, giống như ngọn đèn trong nhà. Tuy anh nói rất chắc chắn, nhưng ai cũng biết có đợi được cô về hay không lại là một chuyện khác. Trong đêm tối dễ khiến người ta mềm lòng này, ngọn gió phương xa đi qua những biển cả, băng tuyết, vườn hồng, đem đến một mùi hương mát rượi như bạc hà. Bởi vì ánh trăng này, ngọn gió này, mùi hương này, trong lòng Thẩm Đình lại trỗi lên thứ cảm xúc như trái táo non tuổi mười tám, cô cảm kích nói: “Cám ơn cậu đã luôn đợi tôi.” Nghĩ lại đã sáu năm, gần hai ngàn ngày không có ai đợi cô như thế.

Thẩm Nhân Kiệt cười, dụi điếu thuốc, tiến về phía cô, nói: “Không dễ gì thấy được cô không có gai.”

“Ý gì thế?” Thẩm Đình buột miệng hỏi.

“Cô có biết cô giống gì không? Cô rất giống một cây hoa xương rồng.” Hoa xương rồng, tự ti, kiêu hãnh, không cho ai đến gần, tự bảo vệ chính mình, cho dù đau đớn đến đâu cũng vẫn phải gờ nanh múa vuốt, nhiều người vẫn cho rằng nó quật cường, hung dữ, rất ít người biết được nó thực ra là một cây hoa xinh đẹp, dịu dàng.

Thẩm Đình hơi phật ý: “Cậu mắng tôi người xấu hay tác quái à?”

Thẩm Nhân Kiệt lắc đầu, cười nói: “Cô lại thế nữa rồi, tôi không có ý đó. Cô có đẹp, nhưng đẹp một cách không rõ ràng.”

“Đẹp một cách không rõ ràng.” Thẩm Đình lặp lại câu nói này, không cam tâm trách móc, “Sống đến tuổi này tôi mới nghe kiểu khen ấy lần đầu đấy, chị đây thật không biết nên vui hay nên buồn.”

Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Người bạn ấy của cô sao rồi?”

“Chẳng sao cả, lên cơn điên chút thôi, bây giờ đỡ rồi.”

“Tại sao? Vì tiền? Hay vì tình?” Thẩm Nhân Kiệt ướm hỏi.

Thẩm Đình vô cùng kinh ngạc: “Ở đây có gắn máy nghe trộm không? Cậu cứ như thần ấy nhỉ.”

“Còn có nguyên nhân nào khác sao?” Anh hỏi ngược, rồi lại nói: “Tôi có việc này muốn hỏi cô, cô có còn viết tiểu thuyết không, viết xong chưa?”

“Sắp xong. Cậu có gì chỉ giáo?” Thẩm Đình hỏi.

Hai người bước đi chậm chậm trên con đường lát đá của khu dân cư, trong đêm khuya mờ hơi sương, dưới ánh trăng, nó làm người ta liên tưởng đến con đường mòn dẫn đến ngôi nhà của mụ phù thủy giữa khu rừng thần bí trong câu chuyện cổ tích thuở ấu thơ.

“Tôi có người bạn làm nhà xuất bản, họ liên kết với nhiều nhà xuất bản và trang web khác mở một cuộc thi viết, tôi đem bản thảo cô đi thử xem sao.”

“Thật sao? Nhưng mà không cần đâu...tôi tự đi được rồi.” Thẩm Đình vội từ chối.

“Sao thế? Sợ tôi đọc được à? Không đủ tự tin? Không tự tin thì còn viết làm gì?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi dồn.

Thẩm Đình nổi giận: “Cậu đừng có thách thức được không, tôi đã hoàn toàn lãnh ngộ sự thông minh tài trí của cậu rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt bỗng nhận ra mình đã quen áp đảo người khác, anh nhìn cô hối lỗi, khẽ nói: “Xin lỗi, tôi không biết nói thế nào...Nhưng tôi hy vọng cô có chút lòng tin, thực sự cô rất ưu tú.”

Anh đã quen cho dù xuất phát từ ý tốt cũng phải gói nó trong lời lẽ khắc nghiệt, nhưng Thẩm Đình không thấy cảm kích, cô không còn thấy lảng lảng trước những lời khen nữa;” Quá nhiều người nghĩ rằng mình ưu

tú. Nhiều năm sau, chúng ta mới nhận ra, chúng ta chẳng giỏi giang như vẫn nghĩ.” Thẩm Đình dừng một lát, “Chị đây đã từng như thế.”

Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Thế sao?”

Thẩm Đình gật đầu: “Hồi còn trẻ, tôi thường cảm thấy cha mẹ mình thật tầm thường vô dụng, tại sao họ chỉ có thể làm được đến đó? Thật khiến người ta nản lòng. Tôi nghĩ sau này tôi chắc chắn sẽ khác, chắc chắn tôi sẽ tỏa sáng thành một nhân vật lớn, chứ không bao giờ vì hai hào tiền mà lằng nhằng cả nửa ngày trời với chủ sạp rau, sẽ không bao giờ vì mua tấm áo ăn Tết mà chạy đi so sánh ba cửa hàng rồi vẫn chưa dám mua. Thế nhưng, giờ đây tôi cay đắng nhận ra mình Thẩm chí không làm được như họ. Cuối cùng tôi đã hiểu, cha mẹ tôi cũng đã từng muốn hơn người. Ai chẳng muốn làm tiên, làm công chúa, làm hoàng tử? Đáng tiếc sau cùng đều biến thành phàm phu tục tử. Hóa ra cha mẹ tôi có thể nuôi tôi lớn cũng đã là một việc phi thường.” Đúng là một đêm lạ lùng khiến người ta dễ dàng dốc cạn ruột gan, nhưng Thẩm Đình lại nói thêm: “Đương nhiên, cậu thì khác, cậu sinh ra trong bọc điều, sinh ra đã là hoàng tử, chúng tôi đương nhiên không thể bì với cậu.”

Thẩm Nhân Kiệt phản đối: “Gì mà hoàng tử công chúa? Cô đang kể chuyện cổ tích hay chuyện cười? Cô đang nằm mơ à?”

“Có điều, bạn gái...bạn gái cũ của cậu,” Thẩm Đình cố ý nói lại cho đúng, “lại có chút giống công chúa.” Kỳ thực cô không phải không ngưỡng mộ.

“Lại là cô ta?” Thẩm Nhân Kiệt cười nhạt.

Tuy họ đi không nhanh nhưng cũng đã đến dưới tòa nhà nơi họ ở. Thẩm Đình quả thực hơi phản cảm trước thái độ của anh đối với bạn gái cũ, người ta nói dễ hợp dễ tan, việc gì phải khi bên nhau thì ân cần chăm sóc, chia tay rồi thì cay đắng mĩa mai. Thẩm Đình dừng lại trước cửa, nói với anh: “Tôi cảm thấy cậu rất thiếu chừng mực, thật đấy. Quân tử tuyệt giao không nói xấu. Cậu biết không? Có cần chị đây dạy cậu không?”

“Cô muốn dạy thế nào?” Thẩm Nhân Kiệt cao hứng hỏi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đúng lúc anh cúi đầu nhìn cô, thoát chốc cô ở sát gương mặt anh, thấy tóc mai rũ xuống hai bên trán anh, đôi mắt sáng như sao đêm, đôi môi mấp máy như muốn nói điều gì. Bỗng nhiên cô có một ảo giác lạ lùng, một luồng khí nóng dâng lên trong lồng ngực, tim đánh trống “thình thịch”, nhưng miệng vẫn nói cứng: “Chị đây...”

Thẩm Nhân Kiệt thấy nóng đến mức lòng bàn tay rịn mồ hôi, những sợi lông trên áo len như muôn vàn bàn tay nhỏ siết lấy cổ anh. Anh cảm thấy rất bất an, nghe đến câu này anh bỗng nhiên nổi nóng, cau mày nói: “Cô đừng có chị này chị kia nữa, không thấy phiền sao,” anh ngừng lại một lát rồi cảnh cáo, “còn nói nữa tôi sẽ hôn cô.”

Thẩm Đình thấy tình cảnh này quá ư kỳ quặc, buột miệng nói: “Chị đây...”

Cô mới nói được nửa câu thì anh đã cúi đầu xuống, môi anh chạm lên môi cô, khóa chặt. Một thế kỷ trôi qua, cô cảm thấy khó thở, hơi nóng không ngừng phả ra trên người cô, thiêu đốt cô, làm cô choáng váng. Cuối cùng cô cũng đẩy được anh ra, cô chùi miệng, mắng: “Đồ lưu manh. Cậu thật là...”

Lưu luyến vô hạn, sau đó là cảm giác tội lỗi khiến anh hơi lo sợ. Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô không giấu được cảm xúc, miễn cưỡng cười nói: “Mặt cô đỏ rồi, tai cũng đỏ nữa.” Anh đưa tay muốn chạm vào tai cô, cô ngăn lại, với tay móc ví của anh ra: “Cậu phải trả tôi năm trăm tệ.”

“Tại sao?” Thẩm Nhân Kiệt tránh ra, hỏi như vô tội.

Thẩm Đình nổi xung: “Cậu muốn hôn không tôi à, đừng tưởng bở.”

Thẩm Nhân Kiệt định thần lại, nghiêm túc nói: “Tại cô ra ám hiệu trước, sau này hễ cô nói “chị” là tôi biết cô muốn gì.”

“Cậu...” Thẩm Đình không biết diễn tả cơn giận của mình như thế nào.

Thẩm Nhân Kiệt có vẻ rất vui, hớn hở nói: “Tôi hiểu rồi, đây chính là cách dạy tôi trưởng thành mà cô vừa nói”

Thẩm Đình đang định đánh chết anh, bỗng nhiên cô thấy trước mặt cô, sau lưng anh, trong đám cây, có một đôi mắt ma mị đang ngẩn lẹ, đáng thương đến não nùng. Cô biết đôi mắt đó là của ai.

Khuya thế này, nguyên nhân cô ta đứng đó chỉ có một, nhưng lại không dám cho anh biết, tội nghiệp biết bao. Thẩm Đình chợt thấy lòng áy náy, cô phán một câu: “Trơ trên, ấu trĩ.” Xong quay sang đi lên lầu.

Thẩm Nhân Kiệt gọi cô: “Này, nhà văn lớn...” Anh theo cô đi lên.

Thẩm Đình về đến phòng, vừa cởi giày thì chuông điện thoại vang lên, cô không biết có phải là cô ta không, trong lòng hơi hoang mang, chạy sang nhắc máy.

“Tôi sẽ cho cô địa chỉ và phương thức liên lạc. Cô có vẻ rất mệt, ngủ sớm đi.” Là Thẩm Nhân Kiệt.

Thẩm Đình mở rèm cửa, nhìn thấy cô ta đang ngồi trên chiếc ghế đá dưới lầu ngẩng đầu nhìn lên, không phải về phía Thẩm Nhân Kiệt, mà là về phía cô.

Cô nhìn thấy cô ta, cô ta cũng thấy cô. Thẩm Đình có thể cảm nhận được nét mặt ai oán đó. Lòng cô rối bời, không biết nên đồng cảm với cô ta, coi thường cô ta hay mặc kệ cô ta.

Thẩm Đình kéo rèm lại, quay ra mở cửa, ấn thang máy, cô thật sự không chịu nổi sự mập mờ, muốn hỏi cho rõ rốt cuộc là chuyện gì, giữa hai người này rốt cuộc đã có quá khứ gì ghê gớm.

Cô ra đến cửa, nhìn ra ghế đá thì thấy người đã đi khỏi, nhìn quanh bốn bề, đêm khuya thăm thẳm, nào có bóng người, đúng là xuất quỷ nhập thần. Một cơn gió lạnh thổi qua, Thẩm Đình không mặc áo khoác nên run lên cầm cập, cô chợt thấy rợn tóc gáy, vội vã đi lên lầu.

Tuy Thẩm Đình ngoài miệng nói không để ý lời giới thiệu của Thẩm Nhân Kiệt, nhưng kỳ thực trong lòng cô rất căng thẳng, đây xét cho cùng là cơ hội cuối cùng để cô theo đuổi ước mơ của mình. Nếu như lần này thất bại nữa, cô sẽ không bao giờ nhắc đến nó nữa, cô sẽ xóa nó ra khỏi cuộc đời mình, làm người đau khổ nhất là có ước mơ. Huống hồ sau ba mươi tuổi, người ta nhìn lại cuộc đời mình cứ như nhìn kiếp trước, sự tốt xấu của kiếp trước đã không còn liên quan gì đến mình.

Dùng dằng mấy ngày, hôm nay là hạn chót nộp bản thảo, giờ nghỉ trưa, cô lên in từng trang bản thảo ra, bỏ vào phong bì dán kín xong mới thở phào. Không ngờ Tạ Huyền từ đâu xuất hiện, tò mò hỏi: “Cô đang in cái gì hay ho đây? Nhiều thế này, cô in tiền giả à?” Anh vươn tay lấy xem, Thẩm Đình lừ mắt nhìn anh, tay giữ chặt bản thảo.

May mà có Thẩm Nhân Kiệt đến giải vây: “Tạ Huyền, mẹ cậu gọi cậu kìa.”

Tạ Huyền giật mình, mắt hững hờ quay rồi Thẩm Đình: “Không phải chứ!”

Sau đó anh hoảng hốt chạy về văn phòng: “Chẳng lẽ hôm nay lại đánh mặt chược thua, thật xúi quẩy.”

“Tôi đưa cô đi.” Thẩm Nhân Kiệt không nói thêm lời nào, lẳng lặng đi trước, Thẩm Đình không thích lời thôi, nhưng không còn cách nào khác đành ngoan ngoãn đi theo anh. Đến nơi, thấy cả rừng cả biển sách, bản thảo cô vừa nộp đã lẫn vào vô vàn những bản thảo khác. Nhân viên ban tổ chức nhét từng chồng bản thảo vào bao, cô mới nhận ra rằng báu vật hay ước mơ cô nâng niu chẳng là gì trong con mắt người khác. Thẩm Đình bỗng cảm thấy hụt hẫng, nhụt chí nói: “Người Trung Quốc sao mà đông đến thế, thật là thừa thãi nhân tài.”

Thẩm Nhân Kiệt vỗ vai cô: “Đừng lo, cô nhất định có hy vọng.”

Thẩm Đình vội gạt phăng lời an ủi: “Đừng, tôi sợ nhất là hy vọng. Có hy vọng thì tiếp đến sẽ là thất vọng.”

Cô cảm thấy giữa anh và cô dường như đã có một vài thay đổi tế vi, điều này làm cô sợ, huống hồ anh còn có cô bạn gái cũ như bóng ma. Thẩm Đình quyết định mình nên giữ khoảng cách với anh là hơn, để tránh cho mình gặp bất trắc, cô không hề muốn học yêu.

Cuộc sống như một bức tường, người ta sống mỗi ngày đều muốn lao vào tường. Giữa bức màn u ám ấy cuối cùng đã dọi lên một làn sáng vui tươi, Thẩm Đình nhận điện thoại của Cao Hiểu Vi: “Tớ quyết định kết hôn rồi.” Trong giọng nói hơn hở có vài phần kìm nén.

Tâm trạng đang nặng nề của Thẩm Đình bỗng chốc bừng sáng: “Thật sao, hay quá, ôi, cuối cùng cậu đã lấy được chồng, đúng là trời cao có mắt.”

Cao Hiểu Vi mỉm cười: “Gì hả, cậu có thái độ gì đấy?”

Thẩm Đình vừa cười vừa nói: “Nói mau, nói mau, cậu chọn ngày nào?”

Cao Hiểu Vi thủng thẳng đáp: “Tớ đang ở quán cà phê Bờ Nam, cậu qua đây, tớ đích thân nói với cậu.”

Thật là biết nể mũi, tâm trạng Thẩm Đình trở nên phơi phới, cô hào hứng như cô dâu chính là cô, Thẩm Đình vội vã đi gặp Cao Hiểu Vi.

Vừa vào quán Thẩm Đình đã thấy Cao Hiểu Vi, cô vội lao tới, ngồi xuống hỏi ngay: “Cao tiểu thư, cô rút cuộc ngày nào xuất giá đây, người làm phù dâu như tớ phải biết tất cả đến từng chi tiết.”

Cao Hiểu Vi cười miễn cưỡng, cẩn thận gọi cho Thẩm Đình một ly cà phê không đường rồi nói: “Tám ngày nữa.”

“Tám ngày nữa? Cậu với Bát Giới nhanh gần bằng tàu Thần Châu 6 rồi.” Thẩm Đình đặc biệt thích phong thái nói là làm ngay của họ.

Cao Hiểu Vi đắn đo lựa lời, cố gắng hết sức để giảm sức sát thương xuống thấp nhất, cô nhỏ nhẹ đính chính: “Tự tớ cũng thấy nhanh quá, nhưng mà đối tượng kết hôn không phải là Bát Giới ... mà là Lý Đại Dũng.”

Thẩm Đình không phản ứng kịp, cả người mụ mị, một lúc sau mới hỏi: “Cậu nói ai? Bát Giới đâu phải tên Lý Đại Dũng! Lý Đại Dũng là ai?” Thẩm Đình dùng định vị GPS lục lọi khắp trí nhớ cũng không nhớ ra nhân vật này. Cô cảm thấy Cao Hiểu Vi đang nói một chuyện mà cô hoàn toàn không hiểu.

“Cậu không nhớ ra à? Gặp ở trên núi ấy.” Cao Hiểu Vi khẽ nhắc nhở.

Thẩm Đình nghĩ kỹ lại mới miễn cưỡng nhớ ra con người này, kinh hãi nói: “Cậu nói cái anh...cái anh Địa Trung Hải ấy?”

Cao Hiểu Vi gật đầu, cô không lắc đầu, cô gật đầu, cô đã gật đầu. Thẩm Đình cảm thấy đây giống như một cảnh phim quay chậm, rõ ràng là một động tác khó coi mà họ cứ làm chậm đến mười lần cho bạn xem.

Thẩm Đình mặt biến sắc, gào lên: “Cậu kể chuyện cười quốc tế à, cậu nói cậu sẽ kết hôn với Địa Trung Hải?”

Cao Hiểu Vi thoáng cười: “Là thật đấy, tớ cần cậu ủng hộ.”

Thẩm Đình như chết điếng, không hiểu cô ta đang nói gì, chỉ hỏi: “Thế...thế Bát Giới làm sao? Bát Giới bạn trai của cậu thì sao?”

Cao Hiểu Vi điềm tĩnh trả lời: “Bọn tớ chia tay rồi, sau này đường ai nấy đi.”

“Việc từ bao giờ?” Thẩm Đình hỏi, bây giờ một ngày của Thẩm Đình bằng một năm của Cao Hiểu Vi rồi sao?

“Từ hôm đó.” Đôi mắt Cao Hiểu Vi nhìn về phía người bạn thân nhất của cô, hy vọng được cô cảm thông.

Thẩm Đình uống một ngụm cà phê, gần như dốc cả ly vào miệng, suýt sặc vì vị đắng, bỗng vì sức nóng cô mới trở về với hiện thực. Vị đắng mới là hiện thực: “Nhưng hai cậu yêu nhau đã hai năm, cậu đã nói rằng cậu rất yêu anh ấy, các cậu đã định kết hôn rồi kia mà.” Mỗi tình này từng là chút tưởng tượng tốt đẹp của cô về tình yêu, từng khiến cô cho rằng những cuộc cãi vã ồn ào cũng là một minh chứng của hạnh phúc, thế giới này bị sao rồi?

“Nhưng tớ đã thay đổi.” Cao Hiểu Vi nói.

Thẩm Đình nắm tay Cao Hiểu Vi, cô không thể để cho người bạn thân thiết của mình phải phí hoài tình yêu, từ bỏ hạnh phúc như vậy được, cô nói một cách vô cùng thành khẩn: “Hiểu Vi, tớ biết các cậu đang cãi nhau, cậu đừng bắt cần thể được không, đây là cuộc đời cậu, cậu không thể tùy tiện như vậy được.”

“Tớ đã nghĩ kỹ rồi, tớ sẽ không hối hận.” Cao Hiểu Vi kiên định nói.

Thẩm Đình đau đớn nói: “Bây giờ cậu không hối hận, sau này cậu không còn cơ hội để hối hận nữa đâu. Cậu biết không?”

Cao Hiểu Vi càng kiên định hơn: “Tớ đã nói là tớ sẽ không hối hận.”

Thẩm Đình nhìn Cao Hiểu Vi, cô cứ như người xa lạ, Cao Hiểu Vi dường như đã bị ai tráo xác đổi hồn, cô buồn bã nói: “Có thể cho tớ biết vì sao không?”

Cao Hiểu Vi từ tốn đáp: “Bởi vì anh ấy yêu tớ, ngay hôm sau tớ chia tay Bát Giới, anh ấy mua cả một xe hoa hồng, cắm lên từng ngọn đèn đường trong khu , chất đầy trong phòng tớ, an ủi tớ, cầu hôn tớ. Anh ấy yêu tớ nhất. Tớ muốn cưới người yêu tớ, có gì không đúng sao?”

Thẩm Đình yêu mến người bạn này biết bao, cô không muốn cuộc sống của cô ta gặp trắc trở, cô nói lớn: “Cậu đừng nói dối nữa, cậu lấy anh ta vì tiền. Bởi vì anh ta giàu.”

Hai người đều nóng giận, tiếng nói mỗi lúc một to, quán cà phê lại là nơi lịch sự, mọi người quay lại nhìn hai người họ, thỉnh thoảng khẽ bình phẩm điều gì.

Kỳ thực Thẩm Đình rất quan tâm, rất lo lắng, nhưng Cao Hiểu Vi không nghe ra như vậy mà thấy lời nói như kim đâm vào tai: “Đúng thế, nếu cậu nói như vậy thì tớ không còn gì để nói,” cô hỏi, “vì tiền đáng xấu hổ lắm sao? Người khác không hiểu tớ thì thôi, nhưng cậu phải hiểu tớ, cậu phải ủng hộ tớ.”

“Tớ sẽ không bao giờ ủng hộ cậu.” Thẩm Đình kích động.

“Tại sao cậu không thể ủng hộ tớ, tớ cũng có quyền hạnh phúc chứ.”

“Hạnh phúc? Hạnh phúc? Bát Giới mới là người cậu yêu, điều này thì tớ biết.”

“Nhưng tớ không thể vì tình yêu mà từ bỏ hạnh phúc, ai biết tớ còn yêu được bao lâu?”

Thẩm Đình nhìn Cao Hiểu Vi, lòng đau như dao cắt, cô phẫn nộ nói: “Cậu dựa vào cái gì mà nói đó là hạnh phúc, chỉ cần có tiền là hạnh phúc được sao? Cậu bán đứng chính mình thì hạnh phúc được sao?”

Cao Hiểu Vi cười đáp trả: “Đây không phải cậu dạy tớ sao? Không phải cậu ngày ngày ra rả phải cưới đại gia sao? Tớ chẳng qua là người thực hiện lý thuyết của cậu.”

“Cậu nói vậy hóa ra toàn là lỗi của tớ?” Ác quá, đánh ngay vào sơ hở của cô, Thẩm Đình bỗng thấy rung mình như vừa bị dìm xuống hồ băng, tứ chi không cử động được. Đúng là cô luôn cho rằng không có tình thì phải có tiền, nhưng cô chưa bao giờ phủ nhận sự thiêng liêng của hôn nhân do tình yêu, chưa bao giờ.

“Chẳng lẽ chỉ có cậu mới được gả vào nhà giàu, còn tớ thì phải cưới tên gác cổng?”

“Cậu có ý gì?” Thẩm Đình không hiểu cô đang nói gì.

Cao Hiểu Vi tức giận buột miệng: “Tớ biết Thẩm Nhân Kiệt yêu cậu, ánh mắt anh ta nhìn cậu đến quỷ thần cũng nhận ra. Cậu làm được còn tớ kém cỏi sao? Tớ nên chịu thua cậu sao?”

“Cậu nói gì?” Thẩm Đình điếng người, giống như bị gậy đánh ngay đỉnh đầu, hự một tiếng, cô ngã gục xuống đất. Đây là người bạn thân thiết nhất của cô, bạn nối khố của cô, là người chia sẻ mọi điều suốt hai mươi lăm năm nay. Cô lo lắng cho cô ta đến thế, nếu như có thể giúp cô ta, cô sẵn sàng móc cả tim mình ra, ấy vậy mà cô ta nói cô ta đã làm việc này chỉ vì không muốn thua kém cô, cô ta trở thành kẻ địch giả tưởng của cô, thật mỉa mai. Cô giống như người mẹ nhận nhầm con ở bệnh viện, mười năm sau được báo

tin con mình đã chết, chết vì đói và lạnh. Cô không cho nước mắt mình rơi xuống, hồi lâu cô mới hỏi: “Đây là lời thật lòng cậu sao?”

Đến lúc này Cao Hiểu Vi mới bình tĩnh lại, lắc đầu khẽ nói: “Không phải.” Nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, đâu có hốt lại được, Thẩm Đình còn chưa ngốc đến mức không phân biệt được thật giả.

Hai người đều im lặng, cầm lấy túi chạy ra ngoài, Cao Hiểu Vi nói: “Đám cưới của tớ, cậu vẫn làm phù dâu chứ?” Tiếng nói của cô ta cũng mang một thoáng ghen ngào không kìm nén được.

Phù dâu, phù dâu, đây là lời nguyện của cuộc đời tôi sao? Thẩm Đình lắc đầu, lòng tan nát: “Tớ cũng không biết.” Cô lao ra ngoài lấy xe, chỉ muốn lái đến nơi hoang vắng để khóc một trận, khóc cho sự hoang liêu của kiếp người.

Nhưng bây giờ đang là giờ cao điểm tan tằm, nơi nơi kẹt xe, Thẩm Đình bị kẹt giữa biển xe cô không nhúc nhích được, nhìn thấy mục tiêu ngay trước mắt, nhưng mọc cánh cũng không bay qua được. Cũng giống như cuộc đời này, thấy rõ hạnh phúc ở không xa, chỉ có thể mắc kẹt giữa đường chịu muôn vàn đau khổ.

Thẩm Đình gục đầu trên tay lái, không kìm nén được nữa, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, đô thành hoa lệ trước mắt cô trở nên nhòe nhoẹt, giống như phong cảnh trong tấm bưu thiếp bị ướt nước, bị nhòa mất, không bao giờ trở lại hình dạng ban đầu, mãi mãi sẽ bị xem là phế phẩm.

Ma xui quỷ khiến, cô lại đi đến bờ biển mà mấy hôm trước cô an ủi Cao Hiểu Vi, một mình ngồi trên bãi cát ngắm ánh tà dương trên mặt biển, màu đỏ cam như một trái tim đau khổ đến tận cùng, như một người anh hùng cô độc đã đi đến ngày tàn, chìm xuống biển không gì cứu vãn được. Bờ cát hoang vắng không một bóng người, chỉ sót lại đây đó những dấu chân, nỗi đau bị bỏ rơi vấy lấy trái tim cô.

Cô muốn khóc lên thật to, dù sao cũng không ai nghe thấy, dù có người nghe thấy chẳng nữa cũng sẽ không có ai an ủi cô. Nhưng lạ lùng là cô không thể khóc, chỉ có nước mắt lặng lẽ tuôn rơi, cổ họng đắng chát như vừa uống cả chai thuốc nước.

Kỳ thực cô hiểu trong việc này cô sai rất nhiều, đáng lẽ cô nên bình tĩnh, đâu phải cô kết hôn, Cao Hiểu Vi còn có thể bình tĩnh, tại sao cô cứ khăng khăng đặt mình vào vị trí của Cao Hiểu Vi như vậy, giờ đây Cao Hiểu Vi chỉ cần một người bạn ủng hộ cô mà thôi. Vậy mà Thẩm Đình một mực ép bạn mình phải nói ra những lời trong lòng, một mực vạch lá tìm sâu, khiến cả hai đều không còn đường thoái lui.

Cô đã nói mà không mấy may mắn đo, chẳng qua là đã thật sự xem Cao Hiểu Vi là tri kỷ, nhưng hai người bất kể thân thiết đến đâu, cũng không có nghĩa là mọi việc đều có thể nhúng mũi vào.

Nhưng cô không thể thôi lo lắng, Cao Hiểu Vi sắp lấy Lý Đại Dũng thật rồi, phải chăng lời nói ngày thường của cô đã đầu độc Cao Hiểu Vi quá nặng, nhờ mai sau cô ấy sống khổ sở thì phải làm sao? Tuy đó là sự lựa chọn của bản thân cô ấy, nhưng chắc chắn cô ấy cũng sẽ oán hận cô, bởi vì suy cho cùng nguyên nhân là do cô ảnh hưởng.

Trời sắp về tối, gió thổi rất mạnh, thổi tóc cô bay tán loạn, có rất nhiều chuyện cô không thể nào kiểm soát, chúng ta những tưởng mình làm chủ cuộc sống, nhưng kỳ thực cuộc sống đang đưa đẩy chúng ta, chức phù dâu này số cô không làm nổi.

Thẩm Đình thở dài, vừa định trở về thì nhìn thấy ở phía trước có một cô gái mặc áo trắng, xem chừng cũng ra biển thở than, nhưng cô ta cứ tiếp tục đi về phía biển, nước biển đã ngập quá đầu gối cô, Thẩm Đình chợt nhận ra cô ta định làm gì.

Cô lớn tiếng gọi: “Này này, đừng đi xuống nữa, nguy hiểm lắm.” Cô gái áo trắng đó không để ý đến cô, vẫn từ từ bước xuống biển.

Mới đó nước đã ngập đến eo cô, Thẩm Đình trong lúc cấp bách liền lao xuống biển giữ cô lại, dùng hết sức níu tay cô: “Đừng như thế, tuổi đời còn trẻ việc gì cũng giải quyết được.”

Cô gái ấy tuyệt vọng nói: “Tôi đâu có quen biết chị, chị mặc kệ tôi.”

9. Chương 09

Chương 9 - Điều mà tình yêu cần là khảo nghiệm chứ không phải kinh nghiệm

Thẩm Đình thấy giọng nói ấy quen quen, chưa kịp nhớ ra mà chỉ kéo cô lại: “Vì tôi biết cô làm thế là rất sai, vô cùng sai.”

“Nhưng tôi mệt quá rồi.” Cô gái kia khóc thành tiếng, quay lại nhìn Thẩm Đình. Lúc nhìn thấy Thẩm Đình, cô ta tỏ rõ sự kinh ngạc, còn Thẩm Đình càng sững sờ hơn, bất giác buông tay ra, trời, đây chẳng phải là bạn gái cũ của Thẩm Nhân Kiệt thì còn là ai?

Thẩm Đình hoàn hồn lại, nói: “Là cô à? Sao lại ngốc như thế mà làm chuyện này? Mau đi lên đi.”

Tống Uẩn lắc đầu đáp: “Chị xem như không nhìn thấy gì đi.”

Thẩm Đình nhíu mày: “Rõ ràng đã nhìn thấy thì làm sao xem như không thấy được, cô đừng hại tôi nữa đời còn lại bị ám ảnh chứ!”

“Tôi chán sống rồi, chị đừng quản tôi.” Cô ta mệt mỏi chán chường đáp lại.

“Tôi lớn hơn cô, tôi còn chưa nói chán sống thì cô càng không có tư cách nói thế.” Sóng to quá, cứ ập đến từng đợt, thủy triều sắp lên, Thẩm Đình hét với toàn bộ sức lực.

Tống Uẩn không trả lời, Thẩm Đình vận hết sức kéo tay cô ta lên bờ. Lúc đó mới dám thở phào, ngồi phịch xuống bãi cát thở hổn hển.

Tống Uẩn ngồi cạnh nhìn cô, một lúc sau mới gương nở nụ cười còn khó hơn là khóc: “Chị đúng là người tốt, chẳng trách Thẩm Nhân Kiệt thích chị.”

Thẩm Đình nghe thế, tim run lên, chẳng trách cô nàng tự sát có liên quan đến Thẩm Nhân Kiệt? Cố gắng bình tĩnh lại, cô hỏi: “Tại sao cô lại làm chuyện ngốc nghếch như vậy? Cô không sợ làm người thân cô đau lòng à?”

“Tôi chẳng có người thân.” Tống Uẩn cười thê lương, cùng với gương mặt trắng bệch, toát lên một vẻ đẹp khiến người ta thấy xót xa thương cảm.

Không ngờ, cô ta lại là trẻ mồ côi, Thẩm Đình nghe thấy thế nên mềm lòng, lại nói: “Nhưng cũng không thể làm thế được, đang trẻ trung như vậy cô không thấy tiếc à?”

“Có gì mà phải tiếc?” Tống Uẩn ử rử, “Cuộc đời tôi cứ bắt đầu lại từ đầu hết lần này đến lần khác, tôi mệt quá rồi, không muốn xuất phát lại từ đầu nữa, tôi chỉ muốn kết thúc nó thôi.”

Thẩm Đình lần đầu nghe thấy có người cảm khái như thế nên hơi ngạc nhiên, câu mà cô ta nói ra chẳng phải cũng là nỗi băn khoăn trước nay của cô hay sao? Trước kia cô cho rằng cô ta là người không đầu óc, nên dịu giọng hỏi: “Tại sao lại nói thế?” Nói chuyện với cô ta, đến người như Thẩm Đình cũng bất giác dịu dàng hẳn, cô biết một người muốn tìm đến cái chết nhất định rất cần người nào đó để thổ lộ tâm tình.

Cô ta ngồi đó ôm lấy hai đầu gối, thần sắc thê lương, giống như bức tượng điêu khắc bị cuộc sống sỉ nhục nhưng vẫn vô cùng tôn nghiêm, vì đã từng chết nên rất cần thổ lộ: “Mỗi lần khi cuối cùng tôi có được chút gì đó, cảm thấy cuộc đời tôi gần như có thể khá hơn trước thì phát hiện ra bước tiếp theo lại trở về vạch xuất phát...Khi tôi đã hiểu biết thì tôi đã ở cô nhi viện rồi, tôi không biết người nhà tôi tại sao lại vứt bỏ tôi, cuộc sống ở cô nhi viện đau khổ thế nào, không phải là việc người ngoài có thể hiểu được. Lần nào tôi cũng chỉ có thể tự nhủ rằng tương lai phải do mình tự tạo ra. Tôi không chỉ phải làm những việc nặng nề quá sức trong cô nhi viện, bị người đời chế nhạo, mà còn phải làm thêm kiếm tiền. Đến năm mười tám tuổi, cuối cùng tôi đã vào được trường đại học tốt nhất, thật vinh quang, sự cố gắng tôi phải trả cho giây phút đó không ai có thể tưởng tượng được. Tôi đã nghĩ cuộc đời sẽ mở rộng vòng tay chào đón, cuối cùng tôi đã có thể đứng trên đỉnh cao mà bay đi. Nhưng tôi đã rơi tự do, hướng mà trường đưa đến chẳng qua chỉ là con đường thất nghiệp. Tôi đành cố tin tưởng mà nỗ lực điên cuồng hơn, cuối cùng đã có đủ tư cách xuất ngoại, nhưng rồi thì sao? Đến đó rồi mọi thứ lại trở về con số 0, tôi giúp rửa chén bát ở Chinatown, sau đó còn phải học, lặn lội suốt ba năm mới thích nghi được một chút, cuộc sống như bắt đầu có chút ánh sáng...” Nói đến đó, Tống Uẩn chìm vào im lặng, ánh mắt long lanh lạnh.

Cuộc đời quá dài biến cố quá nhiều, có được rồi lại mất đi. Không có hạnh phúc nào nắm bắt được, chỉ có sự bắt đầu lại hết lần này tới lần khác. Thẩm Đình bỗng nảy sinh nhiều niềm cảm thông mạnh mẽ với cô ta, khẽ vỗ vỗ vai, thông hiểu và thương cảm: “Giống tôi đây, mỗi lần vất vả vượt qua một ngọn núi lớn

rồi phát hiện mình lại trở về vực sâu, phía trước vẫn là một ngọn núi lớn, nhưng cô không thể đứng tại chỗ khóc lóc, mà chỉ có thể nghiêng răng lao về phía trước.”

Tống Uẩn nhìn Thẩm Đình về ngưỡng mộ: “Chị dũng cảm hơn tôi nhiều, thật đó, nên lần đầu nhìn thấy chị, tôi đã rất thích chị.” Cô ta rầu rĩ.

Thẩm Đình bắt giác thấy hơi hổ thẹn, cảm giác lần đầu nhìn thấy cô ta của cô lại tương phản hoàn toàn, cô thấy xấu hổ cho bản thân, thiện cảm dành cho Tống Uẩn tăng lên vùn vụt, cảm xúc chân thật của cô ta đối với cuộc sống khiến người khác bắt giác thấy tin tưởng, Cô lại dịu giọng: “Rồi sau này ở Mỹ thế nào?” Tống Uẩn mấp máy môi, gương mặt lộ ra nụ cười mơ màng, giống như sương mù trên biển: “Sau đó là chuyện vui nhất trong đời tôi, tôi đã gặp được Thẩm ...Nhân Kiệt, anh ấy cho tôi rất nhiều kỷ ức, hạnh phúc, niềm vui tươi đẹp, anh ấy giống như cầu vồng rực rỡ trong cuộc đời tôi, tiếc là cầu vồng tan biến quá nhanh, cuộc đời không mỉm cười với tôi quá lâu, vì hiểu lầm mà chúng tôi chia tay. Chị biết tính khí anh ấy đấy, tôi làm gì cũng không níu kéo được. Tôi cứ muốn từ bỏ nhưng thực sự quá đau khổ quá dần vặt, tôi không làm được, nên về nước tìm anh ấy, không ngờ...” Cô ta lắc đầu, “Lần này đến cơ hội cho tôi làm lại từ đầu cũng không còn... Tương lai dài đằng dặc, tôi thực sự không thể chịu đựng sự bắt đầu lại mãi thế này, không còn ham muốn sống nữa.” Cô ta quay lại cười với Thẩm Đình, còn khó coi hơn khóc: “Chị và Nhân Kiệt...nói thật là, tôi rất đau lòng, nhưng cũng rất vui, ít nhất thì anh ấy cũng được vui vẻ. Xin lỗi, nói với chị thế này, chị đừng lo cho tôi. Tôi sẽ không nghĩ quẩn nữa đâu.”

Thẩm Đình hiểu ý cô ta nói, lần này cô ta quẩn bách đến mức này đa phần là vì Thẩm Nhân Kiệt, vì Thẩm Nhân Kiệt mà Tống Uẩn cảm thấy cuộc đời mình là bể khổ, cô nhớ lại những lời Tạ Huyền và Thẩm Nhân Kiệt đã nói với cô, phán đoán về bạn gái cũ của bạn trai cũ và cả chiến hữu của bạn trai cũ không đáng tin tưởng lắm, hướng hồ cô ta nói rất có tình có lý, có điều Thẩm Đình vẫn còn nghi ngại nên vội nói: “Tôi và cậu ta chẳng có quan hệ gì hết.”

Tống Uẩn tỏ vẻ không tin, nhếch môi cười gượng: “Cho dù chị và anh ấy...tôi cũng sẽ không trách chị. Thật đấy, chị mặc kệ tôi đi.”

“Chúng tôi thật sự không có gì cả, cũng sẽ không thể có gì đâu.” Thẩm Đình sợ nhất là nụ cười ra nước mắt của kẻ khác nên đành lên tiếng.

Tống Uẩn đột ngột khóc to, vùi mặt vào giữa hai đầu gối, gần như thỏa sức khóc: “Điều do lỗi của tôi, anh ấy và Tạ Huyền nhất định rất hận tôi, họ hiểu lầm như thế, cũng đáng đời tôi lắm...Tôi thật sự rất hối hận...”

Cô ta nói thế, không cố ý che giấu suy nghĩ của Tạ Huyền và Thẩm Nhân Kiệt với cô ta, trái lại Thẩm Đình còn tin cô hơn, nhưng bây giờ với tình huống này cô cũng không tiện hỏi việc đã qua, đành lựa lời an ủi.

Tống Uẩn hơi bình tĩnh trở lại rồi không nhắc gì đến Thẩm Nhân Kiệt nữa, chỉ nhìn Thẩm Đình bằng ánh mắt vô cùng chân thành: “Thật đấy, tuy nhìn chị rất hung dữ nhưng chị rất tốt bụng, tôi biết sự hung dữ của chị chỉ để bảo vệ bản thân.”

Thẩm Đình không chịu thừa nhận: “Tôi cũng không hiểu nổi chính mình, còn cô thì nói như thể đúng rồi ấy.”

Tống Uẩn lại thở dài: “Nếu chúng ta gặp nhau từ trước thì thật sự đã có thể trở thành bạn thân rồi.” Lời nói đó nếu do người khác thốt ra thì ít nhiều cũng thấy kỳ cục, nhưng trong hoàn cảnh này, cô ta thành thật nhìn bạn, bình thản nói như vậy, như không có chút mưu đồ nào, chỉ là một đứa trẻ nghĩ gì nói vậy.

Thẩm Đình trước kia rất cảnh giác với cô ta, nhưng gần như cũng bị cảm động bởi sự chân thành đó, phán đoán của đàn ông và phụ nữ với cùng một người lại có sai biệt lớn thế hay sao? Cô ta thực sự không giống như lời họ nói, không giống đến mức lạ kỳ, ngược lại càng khiến cô cảm thấy rối loạn và nghi ngại hơn, nên chỉ cười nói: “Thật à? Làm bạn với một đại mỹ nữ như cô, tôi rất vinh hạnh.”

“Đừng nói đại mỹ nữ gì chứ! Thực ra sắc đẹp chẳng qua chỉ là tài sản rẻ mạt.” Câu nói có vẻ hờ hững ấy thốt ra, sự nghi ngờ trong lòng Thẩm Đình lại tăng lên, đó chẳng phải là câu mà Thẩm Nhân Kiệt đã từng nói hay sao? Xem ra hai người này đã từng rất tâm đầu ý hợp, cô cũng không rõ cảm giác kỳ lạ đang dâng lên trong lòng là gì nữa.

Bản thân Thẩm Đình tuy thấy tâm trạng rất đau khổ nhưng để tránh cho cô ta không nghĩ quẩn, nên cô đành lắng nghe cô ta tâm sự, phát hiện ra cô ta là người suy nghĩ chín chắn, rất nhiều suy nghĩ mà chính cô vẫn chưa nói ra hoặc cảm thấy rất khó diễn tả, thì cô ta đã giúp bạn nói rồi, thật là không hèn mà gặp, nói trúng ngay tâm trạng của bạn. Con người càng trưởng thành càng cô đơn, Thẩm Đình lâu lắm rồi chưa gặp được người nào hợp ý như thế, trong lòng thấy vô cùng kỳ lạ và sửng sốt, nếu không vì Thẩm Nhân Kiệt và Tạ Huyền đã cảnh báo trước đó thì cô đã xem cô ta là bạn mình. Đến khi Tống Uẩn về thì đã gần mười giờ, di động của cô lại reo vang, đó là cú điện thoại số bảy hay tám mà Cao Hiểu Vi gọi đến, Thẩm Đình cảm thấy vừa bức bối vừa phiền muộn, lúc này thực sự không muốn nói gì với bạn mình nên đã từ chối không nghe.

Trong đầu cứ nhớ lại cảnh lúc này nói chuyện với Tống Uẩn, cô biết mình nghi ngờ cô ta, đồng thời cảm thấy đau khổ vì chút hoài nghi đó. Cô ta rất trẻ trung, thông minh, thành thật, đau khổ, cuộc đời ngắn ngủi đã trải qua biết bao khó khăn đến nỗi đã nghĩ đến cái chết. Còn Thẩm Đình, cô lại tỏ ra hoài nghi đối với sự thành thực của một người muốn chết và nỗi đau khổ mà cô ta bộc bạch sau khi thoát chết, không nên thế chút nào! Một người nào đó không thể vì những khổ nạn mà mình đã chịu đựng quá đủ mà xem thường khổ nạn của người khác, càng không có tư cách xem những trải nghiệm đau thương của người đó là thành công của mình. Đặc biệt là trong đó còn có sự xuất hiện của một người đàn ông, như thế chỉ càng tỏ ra là bỉ ổi hơn.

Nghĩ đến đau cả đầu, nếu cô có thể vượt qua ải tâm lý này, cô đã không chỉ thấy vui mừng như thế. Thẩm Đình mua mấy chai bia, về nhà thay giày rồi lên tầng sân thượng, hai chân thò ra giữa lan can, uống vài ngụm bia, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, thành phố đèn đuốc huy hoàng khiến bầu trời trở nên đặc biệt ảm đạm, không nhìn thấy sao đâu cả.

Thẩm Nhân Kiệt ngồi xuống cạnh cô, nói: “Chị thanh thoi thật nhỉ.”

Thẩm Đình nhớ đến Tống Uẩn, vì chuyện gì anh cũng có thể tuyệt tình đến thế, tính khí anh khi làm việc trước nay đều khiến cô tin chắc rằng anh cũng không thuộc phái chính nghĩa gì cho lắm, hơn nữa vốn dĩ cô cũng không cần thiết phải phiền muộn vì Tống Uẩn, đều là do anh! Thế là cô phớt lờ anh.

Anh nói tiếp: “Lý Đại Dũng gọi điện cho tôi, nhờ tôi làm phù rể, cậu ta sắp kết hôn rồi.”

Thẩm Đình bỗng đứng nghe có người lại nhắc đến chuyện này nên sắc mặt tối sầm lại, liếc anh một cái: “Rồi sao?”

“Cô dâu là bạn của chị.” Anh nhìn cô rồi nói, “Chắc chị cũng biết.”

“Rồi sao?”

“Chắc chị sẽ không chỉ vào mặt bạn mình mà mắng chứ? Với tính khí của chị thì cũng không phải là không thể.” Thẩm Nhân Kiệt nói, khóe môi dần dần nở nụ cười.

Thẩm Đình nhìn xuống dưới lầu, hai hàng đèn sáng trưng thẳng tắp, từng ngọn từng ngọn đều sáng, giống như thành phố không ngủ trong truyện cổ tích. Cô hỏi ngược lại: “Cậu cảm thấy tôi làm không đúng à?”

“Nói thực là, hai người dù có thân đến mấy thì cũng là hai người, chị không thể chịu trách nhiệm cho lựa chọn của chị ấy, cũng không thể chịu trách nhiệm cho tương lai của người ta được.”

“Nhưng tôi bắt buộc phải nói cho nó biết là việc nó đang làm nguy hiểm đến nhường nào, vì nó là bạn thân nhất của tôi.” Thẩm Đình nghiêm chỉnh nói.

Thẩm Nhân Kiệt vỗ vỗ vai cô, lắc đầu: “Không thể nói là nguy hiểm hay không, kết hôn vì tình yêu cũng chưa chắc vui hơn, trước khi kết hôn thì bổ sung tính cách cho nhau, sau khi kết hôn lại trở thành những năm tháng đáng oán trách nhất đời. Chị ấy chọn con đường nhìn thấy được hạnh phúc để đi thì không có gì là sai, giá trị quan của con người không giống nhau, cô không thể ép buộc người khác.”

Nhưng, nhưng, bị anh chặn ngang, cô ứ ứ không tìm ra lý do, tuy cô biết thế nhưng vẫn không muốn thừa nhận, hạnh phúc thực ra không liên quan gì đến tình yêu. Thế nên đa số phụ nữ thà rằng khóc trong BMW còn hơn là cười trên xe đạp. Ví như cô, nếu cô đơn ngồi trên xe đạp, cho dù có cười cũng ít nhiều cảm thấy lúng túng, tỏ ra không vui sướng gì cho lắm. Thế nên người có điều kiện thì tìm một người khá giả và yêu mình kết hôn, người thường thường bậc trung thì chọn người khá giả để kết hôn, còn người thấp hơn thì kết hôn với một người tình nghèo khổ. Hiện thực khiến người ta thấy thảm thương thất bại như thế, và những đòi hỏi yêu cầu về một thứ gì đó tốt đẹp còn sót lại trong lòng càng khiến người ta thấy thất bại hơn.

Thẩm Đình không muốn thừa nhận rằng thực ra mình đã rất lúng túng, thì điện thoại reo, cô thở phào một hơi, cầm lên xem số, lại là của Bất Giới, gọi vào giờ này không biết là có chuyện gì, chắc không phải do Cao Hiểu Vi không chịu nghe máy nên cậu ta truy sát đến chỗ cô chứ, Thẩm Đình căng thẳng đẩy đẩy Nhân Kiệt, chỉ vào di động: “Bất Giới gọi đến.”

Điện thoại giống một đứa trẻ sơ sinh đang khát sữa cứ kêu gào để cha mẹ phải quan tâm đến. Thẩm Nhân Kiệt nói: “Nghe nhanh đi.”

Thẩm Đình nghe máy, Bát Giới bên kia im lặng, dường như không biết phải nói gì, thế là Thẩm Đình cũng không nói, điện thoại im đến độ như đang nối kết đến một buổi đêm tĩnh lặng như biển trên một tỉnh cầu xa xôi nào đó.

Đến khi Thẩm Đình nghỉ ngơi điện thoại bị hư thì bên kia mới lên tiếng, giọng nói nhỏ nhỏ, như đang cố hết sức kiềm chế: “Thẩm Đình, tôi đây.”

Thẩm Đình “ừ” một tiếng.

Bên kia lại nói: “Muộn thế này còn làm phiền cậu. Tôi muốn hỏi một chút, hôm nay cậu có nhìn thấy Hiểu Vi không?”

Thẩm Đình đang do dự xem có nên nói thật không nhưng cuối cùng vẫn im lặng, hỏi cậu ta: “Sao?”

Bát Giới bên kia cười, như đang mỉa mai chính mình: “Thẩm Đình, cậu yên tâm, không phải tôi muốn gây phiền phức cho cô ấy đâu, tuy tôi... nghèo, không thể nào cho cô ấy những thứ cô ấy cần...nhưng vẫn chưa tệ hại như thế đâu.”

“Tôi không có ý đó.” Thẩm Đình vội nói, nhưng cậu có áp lực, tôi cũng có áp lực, ai cũng có áp lực, nhưng phụ nữ còn phải chịu đựng áp lực, huống hồ là đàn ông.

Bên kia lại im lặng, một lúc sau mới nói: “Tôi gọi điện chỉ là muốn trò chuyện với cậu, cậu đừng trách cô ấy, cô ấy luôn quan tâm đến suy nghĩ của cậu.”

“Tôi...”

“Tôi hiểu cô ấy ra quyết định đó cũng rất khó khăn, xưa nay cô ấy vốn không có chủ kiến, đây là lần đầu cô ấy tự làm chủ. Chắc cô ấy rất sợ hãi.”

“Nhưng nó làm tổn thương cậu.” Thẩm Đình không hiểu rốt cuộc cậu ta muốn nói gì? Vẫn đang lo lắng cho bạn cô cái gì chứ?

Cô loáng thoáng nghe thấy Bát Giới bên kia nắc nhen một lúc, cậu ta đẩy điện thoại ra xa, cố gắng không để Thẩm Đình nghe thấy. Cậu ta nói nhanh, như sợ chậm trễ thì can đảm sẽ biến mất: “Không phải lỗi của cô ấy mà là của tôi, nếu tôi có chút bản lĩnh thì sẽ không để cô ấy cảm thấy theo tôi là vô vọng, hẳn ta thắng tôi vì giàu có hơn tôi, nhưng tôi không muốn phục cũng phải phục. Đến cả tiền đặc cọc để mua nhà mà cũng do cha mẹ giúp tôi trả thì tôi có thể cho cô ấy được gì? Một người đàn ông như tôi đến cảm giác an toàn cũng không thể cho cô ấy, còn có ai thất bại hơn tôi không? Cô ấy không lấy tôi cũng đúng.”

“Cậu đừng nói thế.” Thẩm Đình cắn môi, vừa thương cảm lại vừa bực bội.

“Thẩm Đình, sau này tôi và cô ấy không thể gặp lại nữa, cậu có thể giúp tôi chăm sóc cô ấy không?”

Cậu ta có cần yêu bạn gái mình đến thế không? Có đáng không? Nhưng, một người đàn ông phạm sai lầm, đánh mất người yêu, không muốn từ bỏ nhưng lại không biết cách tiếp tục thế nào mà chỉ biết khóc lóc thì càng mất mặt. Thử hỏi xem có ai dám phó thác cả đời cho anh ta? Thẩm Đình thấy sống mũi cay cay, không thể nén được nữa mà kêu lên: “Cậu đừng tốt như thế, tại sao phải vĩ đại như thế, cậu muốn làm gì hả? Cậu không thấy cậu như thế là rất giống một thứ đồ phế thải không?”

“Xin lỗi.” Bát Giới bên kia nói tiếp, “Tôi không yên tâm cô ấy, nhưng cũng đành bó tay.” Thẩm Đình nghe thấy tiếng nức nở không thể kiềm chế của cậu ta, “Cậu nhất định phải giúp cô ấy. Đừng kể lại với cô ấy là tôi đã gọi điện cho cậu, để cô ấy vui mà lấy người khác, cô ấy xứng đáng có được một hôn lễ không hối tiếc, tôi chỉ là cục phân chuột trong hôn lễ thôi. Không bao giờ liên lạc với hai người nữa...Tạm biệt.” Từ đó Tiêu Lang đã thành người xa lạ.

“Cậu là người tốt, đừng uống rượu nữa, sau này cậu cũng sẽ hạnh phúc.” Thẩm Đình vội vàng cúp máy, hít một hơi thật sâu, cô biết cậu ta chắc chắn đã say khướt, đối với một người đàn ông như thế, thật là tình cảm phức tạp mâu thuẫn tột cùng. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, những ngôi sao đã hơi mờ nhạt, cô muốn cười lại muốn khóc, hồi lâu sau chỉ nói: “Ngay cả bầu trời cũng không dung nạp nổi những ngôi sao nữa rồi, thế giới này sao thê lương đến thế?”

Thẩm Nhân Kiệt vuốt tóc cô, dịu dàng nói: “Bầu trời trong thành phố bây giờ không thể nhìn thấy sao đâu, có cơ hội sẽ đưa cô đến đài thiên văn.”

“Tôi không cần, tôi muốn ngắm sao ở đây. Tại sao lại phải đến đài thiên văn, tại sao lại dùng những dụng cụ lạnh ngắt đó mới nhìn thấy được sao?” Thẩm Đình cũng không hiểu mình đang so đo cái gì nữa.

Thẩm Nhân Kiệt chỉ nhìn cô, không nói gì.

“Từ nhỏ tôi đã quen Cao Hiểu Vi, tôi nhớ rõ lúc ấy bọn tôi lên lớp Tám, nó thích một cậu bạn trong lớp, ngồi ở hàng thứ hai, bao giờ cũng mặc áo sơ mi trắng, vẽ rất giỏi, trong giờ âm nhạc còn biết thổi sáo nghe rất hay, thi thành phố được giải nhì. Cao Hiểu Vi lần nào cũng vui sướng nói với tôi: “Sau này lớn lên sẽ lấy cậu ấy, cho dù không lấy được cậu ấy, tớ cũng sẽ lấy một họa sĩ, tuyệt đối không lấy những kẻ kinh doanh toàn mùi tiền. Tính khí anh ấy có thể rất xấu, không sao, tớ sẽ rất yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, giúp anh ấy giặt bít tất, mua bút vẽ, dọn dẹp phòng vẽ, để anh ấy vẽ ra những bức tranh đẹp mà đến các nhà nghệ thuật cũng hâm mộ.” Bây giờ, mùi cay của mực tàu đúng là nhức mũi đến nỗi không thể chịu đựng được, mà mùi vị của đồng tiền lại càng thơm hơn, tại sao cuộc sống lại khiến người ta thay đổi dễ dàng như thế, đau khổ như thế chứ?”

“Vậy cậu bạn ấy bây giờ làm gì?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

“Lúc đó cậu ta không thi đậu vào trường nghệ thuật, bây giờ trải một quầy hàng trong chợ đêm bán quần áo.” Thẩm Đình nói, một chàng trai đầy ắp tế bào nghệ thuật bây giờ lại bán những thứ quần áo rẻ tiền không chút thẩm mỹ.

“Quy luật đào thải, ưu tú thắng thấp kém đó chính là cuộc sống.” Thẩm Nhân Kiệt trả lời.

Thẩm Đình quay lại trừng mắt với anh: “Cậu dựa vào đâu mà nói ai ưu tú, ai thấp kém. Cậu cũng có ưu tú chỗ nào đâu.” Chai bia trong chớp mắt cô đã uống chỉ còn có một nửa.

“Cô nói thế có nghĩa là trong lòng cô luôn nghĩ tôi rất ưu tú, cảm ơn nhé.” Thẩm Nhân Kiệt không giận mà trái lại rất hỉ hả, lấy chai bia cạnh mình lên, chỉ muốn uống một ngụm bia của cô, nhưng lại cảm thấy hơi ảm còn sót lại của cô trên miệng chai.

Cô vội ngăn lại: “Này, chai đó tôi uống rồi.”

“Có gì ghê gớm đâu.” Thẩm Nhân Kiệt thờ ơ nói.

Thẩm Đình thấy cảm động, nhưng lại vừa thấy có chút cảm thương và xúc động, trong một đêm như thế này, dưới chân là thành phố to lớn và luôn chuyển động, trên là bầu trời bao la vô tình, trời đất mệnh mông vô cùng, nhưng lại có anh bên cạnh, đã cho một người hoang mang như cô có được hơi ấm và sức mạnh, giống tuyết rơi trong đêm trên cánh hoa, ai cũng ngỡ sẽ khiến cánh hoa đông cứng và héo tàn, nhưng tuyết lại tan ra để nuôi nó. Thời gian dài đằng đẳng, thế giới lại lạnh lùng, anh và cô có thể đi đâu đây? Cô bỗng muốn ôm chầm lấy anh mà khóc, ôm anh thật chặt, áp mặt vào ngực anh, khóc xé gan xé ruột, trước mặt anh cô không cần giữ hình tượng gì cả. Thế nhưng cô chợt nhớ đến Tống Uẩn xinh đẹp, nên nói với vẻ ảm ức: “Cậu như thế không giống cậu chút nào, ghét quá.” Một cơn gió lạnh thốc đến, cô bất giác rung mình một cái.

Thẩm Nhân Kiệt thấy thế liền cởi áo khoác ra, choàng lên người cô, Thẩm Đình muốn đẩy anh ra, từ chối đón nhận hơi ấm của anh, thế nhưng Thẩm Nhân Kiệt đã quyết định phải làm cho bằng được, Thẩm Đình không khỏe bằng anh nên cuối cùng cũng đành khuất phục, sau đó cô nói: “Toàn mùi thuốc lá, hôi chết đi được.”

“Đó chính là căn nguyên của từ “đàn ông thôi”.” Thẩm Nhân Kiệt cười nói.

Thẩm Nhân Kiệt chỉ chăm chú ngắm cô, lúc cô cười mảy mắt rất sinh động, anh không kìm được đưa tay ra sờ lên hàng lông mày của cô rồi di chuyển đến đôi mắt, ngón tay ấm áp của anh trượt qua gương mặt mát lạnh của cô, giống như điện giật, khiến cô bỗng tê dại cả người, cảm giác ngứa ngứa len vào tận trái tim, Thẩm Đình gạt tay anh ra: “Chị...” Vừa buột miệng cô đã vội sửa lại, “Bà đây...”

Vẫn chưa nói xong, một chiếc dép trên một bên chân đang vung vẩy trong không trung bỗng rơi xuống, Thẩm Đình kêu lên: “Tiêu rồi, dép...” Hai người cùng nhau nhìn xuống phía dưới.

Lúc đó dưới lầu vừa có người định vào trong, chiếc dép rơi “bộp” một phát xuống ngay trước mặt anh ta, kinh thiên động địa, giống như khách từ hành tinh khác đến thăm. Người đó giật bắn mình, loạng choạng lùi lại mấy bước, một lúc sau mới ngửa đầu lên, gầm gú bằng giọng địa phương: “Mẹ kiếp, đứa quỷ quái thất đức nào ném thế hả, làm ông đây sợ chết được, còn tưởng ai nhảy lầu chứ! Còn rơi xuống ngay trước mặt ông, có thất đức không cơ chứ!”

Đêm tĩnh mịch, giọng anh ta ngay cả trên sân thượng cũng nghe rõ mồn một. Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt đều bật cười, Thẩm Đình cười tới nỗi chảy nước mắt, Thẩm Nhân Kiệt lắc lắc vai cô: “Đừng cười nữa, ngốc quá, bây giờ làm sao cô xuống lầu?”

Thẩm Đình mới sực nhớ: Đúng rồi, chẳng lẽ bây giờ mình chỉ có thể nhảy lầu. Nhớ đến nhảy lầu, cô lại nhớ đến Tống Uẩn hôm nay đã nhảy xuống biển, thế là nói với anh: “Hôm nay tôi đã gặp Tống Uẩn.”

Không ngờ cô lại biết tên bạn gái cũ, Thẩm Nhân Kiệt bàng hoàng, ngẩng lên nhìn cô.

Thẩm Đình nhìn vẻ mặt của anh, bỗng rất muốn thăm dò xem sao: “Hôm nay cô ấy định nhảy xuống biển, bị tôi ngăn lại.” Nghe đến đó, khóe môi Thẩm Nhân Kiệt lại xuất hiện một nụ cười lạnh lẽo, điều đó khiến Thẩm Đình tự dưng thấy thoải mái kỳ lạ, sau đó ngay lập tức khinh bỉ tâm hồn đê tiện của mình. Sau đó lại bắt đầu bất mãn với thái độ của anh, cho dù là người lạ nhưng khi nghe thấy ai đó nhảy xuống biển, cũng sẽ tỏ ra quan tâm và đồng cảm, anh đúng là máu lạnh như xưa nay vẫn thế.

Nếu đã diễn kịch rồi thì phải diễn cho hết vở, cô lại nói: “Cô ấy nói với tôi rất nhiều, tôi cảm thấy đó là một cô gái rất hiểu biết, có thể xem là thấu tình đạt lý. Hai người nhất định là có hiểu lầm, nên tìm một cơ hội để nói rõ.”

Thẩm Nhân Kiệt vẫn làm mặt lạnh: “Bọn tôi không có hiểu lầm.”

Thẩm Đình ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi cảm thấy cô ấy cũng có thể được coi là một cô gái tốt, không nói là bắt buộc phải thế này thế kia, mà chỉ nói là có thể làm bạn với nhau, mọi người đều là người lớn cả rồi.”

Sắc mặt Thẩm Nhân Kiệt bắt đầu sa sầm, anh đứng lên lạnh lùng hỏi: “Cô tin một người quen biết chưa được nửa ngày, chứ nhất định không chịu tin tôi?”

“Không phải là tin hay không, tôi chỉ thấy sao nói vậy.” Thẩm Đình thấy anh giận dữ nên bắt đầu tức tối.

“Thấy sao nói vậy! Dù là chuyện gì thì người sai cũng chắc chắn là tôi. Đó là phán đoán của cô à? Đó chính là phán quyết của cô về tôi?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi, hàng lông mày vì tức giận mà xoắn lại với nhau, dù đã rất tức nhưng cô vẫn cảm thấy được sát khí tỏa ra từ người anh.

Thẩm Đình không sợ nhất là uy hiếp, chỉ nói nhanh: “Tôi tưởng mình đã cố gắng trung lập, nếu cậu đã nói thế thì tôi đành chịu.”

“Cô cảm thấy! Cô tưởng! Cô trung lập!” Thẩm Nhân Kiệt hừ mũi, “Đừng mang tình cảm vào đây, vận dụng chút trí thông minh, OK? Yêu cầu này không quá đáng chứ!” Thẩm Nhân Kiệt không biết lửa giận lớn như thế từ đâu mà ra, quay ngoắt người bỏ đi.

Vốn dĩ không phải chuyện của cô, kết quả là cô lại bị trách cứ một cách thảm hại, phá hỏng mọi việc. Thắm Đình vừa tức tối vừa thấy ảm ức, sự nghi ngờ trong lòng lại tăng lên, chắc chắn cô ta đã làm chuyện gì đó tổn thương đến anh chẳng? Nhưng một cô gái như cô ta thì có thể làm tổn thương được đến đâu? Lời cô ta nói thực ra là có phần lừa dối hoặc giấu giếm ư? Nhưng rất nhiều người đối với sai lầm quá khứ của mình đều sẽ tự bao dung tha thứ, chẳng ai trách được, có điều là mức độ khác nhau thôi. Mà cô ta thì có lý do gì để lừa gạt mình chứ? Nếu cô ta cần gì thì đối tượng cũng phải là Thắm Nhân Kiệt, chứ không phải cô. Nếu nghĩ không ra thì thà đừng nghĩ gì cả. Hơn nữa không có dép nên đành thỏa hiệp, Thắm Đình định gọi Thắm Nhân Kiệt, nhờ anh lấy giúp mình đôi dép, ai ngờ nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng anh đâu nữa.

Thắm Đình ngồi thừ ra, đành tự nhủ: “Tên này thật dễ tức giận, khinh thường...” Vừa bất lực quay lại, nhìn thấy cạnh chân cô có thêm một chiếc dép, chắc chắn là do anh để lại. Lúc này tuy anh tức giận nhưng vẫn không quên cởi dép ra cho cô, còn anh đi xuống với một chân chỉ mang đôi vớ, còn cô vì quá ảm ức nên không chú ý ra dáng đi hơi bất thường của anh, xem ra phụ nữ còn dễ giận dữ hơn đàn ông nhiều.

Thắm Đình hơi hổ thẹn, thò chân ra thử chiếc dép ấy, bên trong vẫn còn vương lại chút hơi ẩm, giống như đang giấu một mùa xuân. Chiếc dép to hơn chân cô đến mấy số, mang vào có cảm giác như sắp tuột ra đến nơi, gần như phải vừa đi vừa lê theo, lúc nhấc chân hay đặt chân xuống, chiếc dép lúc nào cũng đi trước một bước, lúc chậm đất lại nên xuống cồm cộp, như thể đang tuyên cáo sự tồn tại của mình. Cô đi được nửa đường, bỗng dừng khựng lại, hai tay đút vào túi, trong tim như có một dòng chảy ảm áp khiến cô tự nhiên thấy vui một cách vô duyên vô cớ, cô miễn cưỡng kiềm nụ cười bằng lý trí của mình. Nếu phía trước có một tấm gương, cô sẽ phát hiện ra vẻ mặt như cười như không của mình. Cô còn nhớ trong một ca khúc nước ngoài có câu thế này: “Chiếc áo của anh hôm nay em đang mặc, không giữ được anh nhưng vẫn thấy ảm áp”, trước kia cô luôn cảm thấy cô nữ chính ấy quá ủy mị quá sến, diễn cuộc sống thành một vở kịch, nhưng tình cảnh và tâm trạng ấy hôm nay cô bỗng nhiên thấu hiểu. Đang nghĩ ngợi lung tung thì gương mặt đáng thương của Tống Uẩn lại chen vào trong đầu, cô vỗ vỗ đầu mình, lẩm bẩm: “Thần kinh, mình đang nghĩ gì thế này?”

Cô xuống dưới rồi gõ cửa phòng anh, đặt chiếc dép trước cửa phòng anh một cách rất lịch sự rồi bỏ về phòng mình.

Người đã quen mang dép số nhỏ như cô, hôm nay có người tự nguyện dâng tặng một đôi dép lớn, cô thật không biết phải cảm ơn thế nào.

Hôm sau vừa vào văn phòng đã nhìn thấy một đám người vây quanh máy tính, chụm đầu bàn tán, Thắm Đình đến gần, hỏi: “Mọi người làm gì thế? Máy tính đó biết khiêu vũ à?”

Vua Nhiều Chuyện gọi cô về hào hứng: “Bọn em đang xem hình cưới của “anh Khoe”! Chị Thắm Đình cũng đến xem sao.”

Hình cưới cô đã xem ra cả trăm ngàn bộ, chỉ mỗi chưa chụp thôi. Nhưng cô vẫn tham gia vào nhóm bàn tán, bộ ảnh cưới chụp ngoại cảnh, ánh nắng, bãi cát, chim bay, cỏ xanh, đôi nam nữ tạo đủ mọi kiểu dáng hạnh phúc, vẻ mặt vì làm quá nên có vẻ giả tạo, nhìn có vẻ giống như chụp ảnh lịch. Nhưng cũng có thể hiểu, hạnh phúc dù sao cũng cần phải bộc lộ ra cho mọi người nhìn mà.

Thẩm Đình nhanh mắt, thấy chiếc váy cưới của cô dâu hơi cũ, mép váy còn bị hỏng mất thì bất giác thấy tiếc thương, Thẩm Đình cô còn nhìn thấy được, cô dâu càng có thể thấy hơn, dù sao cũng là chuyện đại sự cả đời. Thẩm Đình hỏi: “Đây là cửa hàng váy cưới nào thế?”

Vua Nhiều Chuyện kích động nói: “Là cửa hàng váy cưới Trời Sinh Một Cặp, em giới thiệu cho họ đó, em có người bạn làm việc trong đó mách rằng, số váy cưới này tháng sau sẽ thay bỏ, nên khi chụp có thể giảm giá nhiều hơn nữa.” Nói cho cùng thì vẫn là tiền, cô biết “anh Khoe” thích trào lưu show hàng, nhưng hoàn cảnh gia đình hết sức bình thường, nên cho dù kết hôn thì cũng không thể vung tiền mạnh tay, trong hạnh phúc còn có nỗi chua xót, thế sự khó mà viên mãn được, Thẩm Đình quay lại nhìn nụ cười ngọt ngào vô cùng của họ thì có phần cảm khái, mọi việc đều không dễ dàng, nên tốt nhất là nghĩ thoáng một chút.

Khi vừa xem hình của “anh Khoe” thì anh ta gọi điện đến, Thẩm Đình nghe máy, nói vài lời chúc mừng khách sáo với anh ta, rồi anh ta cũng nói rõ ý mình: “Chị Thẩm Đình, chị có thể giúp tôi mượn Tổng giám đốc Thẩm vài chiếc xe không?”

“Vài chiếc?” Thẩm Đình có vẻ không hiểu.

“Anh Khoe” cười gượng gạo: “Đúng thế, tôi muốn dùng cho hôn lễ, chị cũng biết thuê thì rất đắt, nếu xe càng nổi tiếng thì càng đắt, chỉ dùng một ngày nên tôi thấy không đáng. Thế nên...quan hệ của chị với Tổng giám đốc Thẩm rất tốt, chị đánh tiếng thì dễ dàng hơn tôi.”

Thế là Thẩm Đình hiểu ra, “anh Khoe” muốn nở mày nở mặt trong hôn lễ, điều này có thể hiểu. Nhưng lại không có tiền, thuê vài chiếc xe lại mất cả tháng lương, thực sự khiến người ta xót lòng. Nên đã nhớ đến Thẩm Nhân Kiệt, tuy trong lòng “anh Khoe” e dè Thẩm Nhân Kiệt, quan hệ của họ cũng không thể gọi là hòa hợp, có điều con người trước thực tế thì luôn phải cúi đầu. Cô lại nhớ đến sự lựa chọn của Cao Hiểu Vi.

Cô nhận lời, vào nói rõ tình hình với Thẩm Nhân Kiệt, anh cũng không làm khó gì mà đồng ý ngay. Thẩm Đình hiểu anh cũng rất hào phóng, nhưng có thể là anh đang bật đèn xanh với cô, Thẩm Đình không muốn nghĩ sâu thêm. Thẩm Nhân Kiệt thầm nghĩ “anh Khoe” đúng là khá thông minh, tìm Thẩm Đình để nhờ làm việc này nên trong lòng thấy hơi vui sướng. Anh lại nói: “Lúc này Cao Hiểu Vi gọi điện cho tôi.”

“Hả?” Thẩm Đình thấy rất kỳ lạ.

“Cô ấy nói cô không chịu nghe điện thoại, nên đành cô gọi đến cho tôi, chị ấy đang đợi cô ở quán cà phê dưới lầu, bảo sẽ đợi cô cho bằng được.”

Lại quán cà phê, Thẩm Đình im lặng.

Thẩm Nhân Kiệt lại lên tiếng: “Cô nên đi, chuyện này cô cũng không cần phản ứng thái quá.”

Thẩm Đình nghe anh hoa tay múa chân chỉ đạo mình thì lửa giận chợt bốc lên, lườm anh một cái: “Cậu còn nhỏ tuổi lắm, thế mà đã có cái tật thích làm đáng cứu thế à.”

Thẩm Nhân Kiệt không phủ nhận, chỉ lặp lại: “Cô ấy đã xuống nước với cô lắm rồi, cô nên biết đủ đi, có thể làm bạn với nhau trên mười năm không phải là chuyện dễ dàng đâu.”

Thẩm Đình làm sao không hiểu, cô cũng không phải là từ chối qua lại với Cao Hiểu Vi nữa, chỉ là vẫn chưa nghĩ thông nhưng cuối cùng vẫn chuẩn bị xuống quán cà phê, sau đó lại nghe chàng trai sau lưng bổ sung một câu: “Tuổi tâm lý của tôi lớn hơn cô nhiều.”

Nếu là thật thì sẽ không cố ý bổ sung câu này, Thẩm Đình cười ghen.

Vào quán cà phê, Thẩm Đình nhìn về một phía theo thói quen, Cao Hiểu Vi quả nhiên đang ngồi ở đó, mắt chọn chỗ của cô nàng vẫn không hề thay đổi. Cao Hiểu Vi hôm nay ăn mặc rất thực nữ, từ bỏ phong cách lòe loẹt sắc sỡ như vệt thường ngày của cô nàng. Cô nàng đang cúi đầu, cầm thìa khuấy café một cách thờ ơ.

Thẩm Đình ngồi xuống đối diện, cô nàng mới sực tỉnh, vui sướng nói: “Cậu đến thật rồi.”

Thẩm Đình bực bội nói: “Giả đấy, người đang ngồi trước mặt cậu là tượng sáp trong bảo tàng sáp Madame Tussauds đó.”

Cao Hiểu Vi không nhịn được cười, đưa tay ra nắm lấy tay cô, có ý muốn hòa giải: “Hôm đó tớ nói linh tinh, cậu đừng giận tớ nữa nhé? Hôm đó thật sự là tớ rất rối loạn.”

Thẩm Đình nhớ đến những lời bạn mình đã nói với cô, nỗi đau ấy như mới ngày hôm qua, cô lại thay đổi sắc mặt, lạnh lùng hỏi: “Hôm đó những lời cậu nói là có ý gì?”

Tay Cao Hiểu Vi nắm chặt lại, mím môi nói: “Hôm nay thực ra tớ cũng muốn nói với cậu điều đó, không như cậu nghĩ đâu.”

Thẩm Đình cũng muốn xem thử cô nàng tìm ra được ý tưởng gì mới trong đám tầm thường ấy, thế là cô hỏi: “Thế rồi sao?” Cô nhìn về ngấp ngừng của người bạn thân nhất đời mình, nỗi đau trong tim như đang bóp nghẹt lấy cô.

Thực ra trước khi đến. Cao Hiểu Vi tập luyện cho lời giải thích của mình đến mấy trăm lần, nhưng lúc đến nơi lại thấy trống rỗng, Thẩm Đình là bạn thân nhất của cô, cô chỉ muốn nói suy nghĩ chân thật nhất, còn có tin hay không thì phải chờ Thẩm Đình, cô khó nhọc nói: “Lúc ở trên núi tớ đã thấy là Thẩm Nhân Kiệt thích cậu. Nói thật là ban đầu tớ rất đổ kị với cậu, hai ta đã là bạn bao năm, bỗng nhiên cậu sắp một bước lên mây, từ đó sẽ khác hoàn toàn với tớ, tớ thật sự rất khó thích ứng, về sau đã bắt đầu sợ hãi.”

Thẩm Đình không nói, cô tin những lời của bạn mình. Cô tự hỏi lòng, nếu đối lại là cô thì sẽ làm thế nào? Phản ứng đầu tiên tuyệt đối sẽ là vui mừng thay cho bạn, chứ không phải đổ kị.

Sau đó Cao Hiểu Vi nói tiếp: “Chút đồ kỵ đó đã nhanh chóng biến mất, thật đấy, tớ bắt đầu xúc động thay cậu, không ngờ cuối cùng cậu đã có thể gả cho người giàu có! Nhưng tớ lại rất sợ, sợ rằng bọn mình sẽ không còn cùng một đẳng cấp, tình bạn của chúng ta sẽ biến chất, tớ sẽ đánh mất người bạn thân nhất là cậu. Cậu có thể sẽ nghĩ tớ là lòng dạ tiểu nhân. Nhưng tớ cảm thấy chúng ta có thể trở thành bạn thân như thế là vì chúng ta cùng trên một chiến tuyến, nhưng nếu tớ lấy Bát Giới thì tớ chỉ có thể ở giai cấp ăn lương cả đời, vật vờ trong cơm áo gạo tiền. Chủ đề, mối quan tâm mà chúng ta nói chuyện sau này cũng sẽ dần dần thay đổi.”

Thẩm Đình nghe bạn nói thế bỗng có một cảm giác buồn bã, đó là cảm giác cô thường có sau khi đã ra ngoài xã hội. Kiến giải của Cao Hiểu Vi không phải là vô lý, sự lo âu của cô nàng về tính yếu ớt của tình cảm cũng không phải là vô lý. Nhưng bạn cô đã nghĩ quá nhiều, lần đầu tiên nghĩ nhiều như thế, có thể là do đã ở vị trí của kẻ yếu, vì quá dễ tâm nên lúc nào cũng nghĩ nhiều, nghĩ sâu.

Cao Hiểu Vi lại nói: “Hơn nữa, cậu có tiền, tớ lại không, chắc chắn sau này tớ sẽ có nhiều việc cần cậu giúp đỡ, chuyện của tớ, chuyện của chồng tớ, Thẩm chí cả chuyện của cha mẹ ruột, cha mẹ chồng nữa. Lâu dần rồi chúng ta sẽ không bình đẳng nữa. Tớ biết cậu sẽ không khinh thường tớ, nhưng nếu đến lúc đó bản thân tớ cũng không chịu được, không phải cậu xa cách tớ, mà là tớ sẽ xa cách cậu.”

Cũng giống những người trong Hội học sinh, tình hình của mỗi người đều khác nhau, nhưng đạo lý thì đều giống nhau.

Đại đa số đều là phàm phu tục tử, tình cảm phải thiết lập trên thực tế, còn thực tế thì rất thô thiển đáng thương, nếu mắc chứng thích tình cảm trong sáng thì làm sao sống được trên thế gian này? Nếu có sống thì có thể làm bạn được với ai không? Cho dù Thẩm Đình cô có lòng tự tin rằng trong tương lai sẽ không bị đồng tiền địa vị hủ hóa, trở nên mất mọc trên đỉnh đầu, Cao Hiểu Vi cũng khó mà không lo lắng, huống hồ những người đứng phía dưới và ngược nhìn lên, bao giờ tâm thái họ cũng dễ mất cân bằng. Trong lòng Thẩm Đình đã tha thứ cho bạn mình, sự tự ti hẹp hòi thì ai cũng có, làm người không thể không tính toán, nước xanh quá thì lại không có cá. Nhưng ngoài miệng cô vẫn cứng cỏi: “Gần như tớ sẽ không có khả năng gả cho Thẩm Nhân Kiệt, sao cậu lại nghĩ nhiều như thế?”

Cao Hiểu Vi đã chơi với cô bao lâu rồi, vừa nghe thế đã biết cô cũng mềm lòng, cô biết rõ nhất là Thẩm Đình thực ra chính là người khẩu xà tâm Phật, thế là lập tức tươi tỉnh, tâm trạng trở nên tốt đẹp hơn, vui vẻ vỗ tay Thẩm Đình: “Woa, cậu thừa nhận cậu và hần quả nhiên có quan hệ mờ ám nhé!”

Thẩm Đình đã quen với kiểu tâm trạng thay đổi thất thường như thế rồi, nếu cô nàng rất bình thường rất nghiêm túc thì Thẩm Đình lại thấy đặc biệt sợ hãi, giống như lúc nãy vậy, Thẩm Đình bèn mắng: “Cái gì mà mờ ám? Cậu quả nhiên là mồm chó không nhả ra nổi ngà voi!”

Cao Hiểu Vi phản kích: “Có mồm chó nào mà nhả ra nổi ngà voi chứ? Cậu nhả ra thử tớ xem nào!”

Thẩm Đình sực phát hiện ra mình thua thiệt nên trả vốn lại: “Cậu mới là chó ấy, cậu mới là mồm chó ấy!”

Cao Hiểu Vi không nói gì mà chỉ cười to, một lúc sau mới bảo: “Thật đấy, tớ rất sợ cậu sẽ mặc kệ tớ, hôm qua cả đêm không ngủ nổi, từ nhỏ đến lớn, cậu là người bạn thân duy nhất của tớ. Chúng ta cho dù làm lành rồi, sau này cũng đừng ai nhắc chuyện này nữa, cậu còn phải là phù rể cho tớ.”

Thẩm Đình vừa nghe đã thấy kỳ lạ: “Cậu kết hôn mà tớ còn phải giả trai nữa à? Tớ hy sinh quá nhiều rồi, tình hình tớ như thế thì hôn lễ của cậu có gánh chịu nổi không?”

Cao Hiểu Vi lúc ấy mới nhận ra mình nói nhầm nên vội vàng sửa lại.

Thẩm Đình nghiêm túc hỏi: “Tớ hỏi cậu lần cuối, cậu thật sự đã quyết định rồi à? Đừng vì tớ mà quyết định sai lầm.” Cô nhớ lời Bát Giới nói, lại bổ sung: “Đương nhiên nếu cậu quyết định rồi thì tớ sẽ ủng hộ.”

Cao Hiểu Vi gật đầu: “Tớ sẽ không thay đổi. Không phải vì cậu, mà là suy nghĩ cho hạnh phúc tương lai của chính mình, tớ có lỗi với anh ấy, nhưng tớ phải nghĩ cho bản thân.”

Thẩm Đình có thể thấy sự đau khổ cố chôn giấu của bạn mình. Nhưng đã không nhắc lại nữa, thì cô cũng sẽ mãi mãi không nhắc đến cuộc điện thoại ấy. Xin lỗi, hãy xem như cô chưa bao giờ nghe đi, hãy xem như nó reo suốt cả buổi tối mà không ai nhận máy trong đêm khuya cô độc vậy. Hạnh phúc của cô ấy giống như cậu đã nói, không liên quan gì đến cậu.

Cao Hiểu Vi lại xúc động nói: “Còn nhiều thứ đồ lắm mà tớ chưa mua, thời gian gấp quá, cậu nhất định phải xin nghỉ một, hai ngày để chọn đồ với tớ, nếu không một mình tớ sẽ đau đầu hoa mắt cho xem.”

Thực ra trong lòng Thẩm Đình rất muốn ra tay giúp đỡ, nhưng vẫn khinh khỉnh: “Cậu bảo nghỉ là nghỉ à, tớ còn phải làm việc để có cơm ăn chứ.”

Hai người vừa nói vừa ra khỏi quán café, Cao Hiểu Vi hễ kích động là bắt đầu nói quá lên: “Tiền lương cậu bị trừ thì để chị đây giúp cậu bù đắp vào.”

Thẩm Đình tỏ vẻ chán động: “Woa, ông tiết kiệm biến thành máy in tiền nhanh thế cơ à.”

Nếu như thành phố này không có luật pháp, Cao Hiểu Vi thực sự rất muốn bóp cổ cô chết ngay trên đường.

10. Chương 10

Chương 10 - Nước mắt chưa chắc làm cho tình cảm trong sáng hơn

Thẩm Đình y hẹn đi dạo phố sắm đồ cưới với bạn mình, đó là sự xa xỉ cả đời chỉ có một lần, Cao Hiểu Vi ôm quyết tâm “Không có thứ tốt nhất, chỉ có thứ tốt hơn”, kéo Thẩm Đình đi hết cả thành phố, lớn thì tivi tủ lạnh, nhỏ thì thìa đũa, mua một mà đi so sánh giá tới ba bốn chỗ, dung lượng công năng tiêu phí điện

nặng của tử lạnh như thế nào là lý tưởng nhất, dưa nên dài bao nhiêu, nặng bao nhiêu thì hợp hơn, thứ mà họ đang kén chọn là dưa ư? Không, là nhân sinh.

Thẩm Đình đành hỏi: “Bây giờ cái cậu muốn mua quan trọng nhất là gì?”

Cao Hiểu Vi đáp: “Không có quan trọng nhất, mà quan trọng như nhau.”

Thẩm Đình chất vấn: “Dưa quan trọng lắm à? Thì quan trọng lắm à? Dao quan trọng lắm à?”

Cao Hiểu Vi nói với vẻ chắc chắn lạ thường và cũng trầm tĩnh lạ thường: “Đều quan trọng vô cùng.”

Thẩm Đình vỗ trán, kêu trời: “Trời ơi, sao cậu không nuốt dao đi.”

Cao Hiểu Vi lắc lắc cô, cười duyên dáng: “Cũng chỉ có một lần thôi mà, cậu có thể diễn tập quân sự nữa còn gì.”

Thẩm Đình mệt đến nỗi sắp không nói được gì, chỉ có gượng gạo bảo: “Nếu có kết hôn thì tớ sẽ mua một cái giường, chọn cái nào thoải mái nhất, nằm lên thì không muốn dậy nữa, để khỏi phải làm việc đã mệt, nhìn thấy cậu càng mệt hơn.”

Cao Hiểu Vi mới sực nhớ ra: “Đúng rồi, giường cưới của tớ cũng chưa mua mà.”

Thẩm Đình lại thẳng thốt với trí tuệ của bạn mình: “Giường cưới chưa mua mà cậu với tớ lại mất cả ngày để đi chọn một đôi dưa.”

Cao Hiểu Vi vội vàng đưa cho cô một chai trà thanh nhiệt để hạ hỏa: “Tớ và Đại Dũng chọn cả mấy ngày rồi mà cũng chưa thích được cái nào, anh ấy bảo để tự tớ quyết định. Nên cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Tớ giúp cậu, rồi ai giúp tớ?” Thẩm Đình hỏi trời, trời không đáp.

Hai người đang gườm gườm nhìn nhau thì Thẩm Đình bất cẩn đâm sầm vào một người vừa bước ra từ góc phố, đang định xin lỗi thì người đó đã lên tiếng: “Là chị à, Thẩm Đình.” Giọng nói trong trẻo đáng yêu, giống như tiếng chim vàng anh líu lo.

Cao Hiểu Vi không kịp được, thì vào tai cô: “Ai thế? Đẹp quá.”

Thẩm Đình vừa có phần kinh ngạc lại vừa thấy hơi sợ hãi, không ngờ ở đây mà cũng gặp cô ta, trùng hợp đến mức đáng sợ. Lúc không cho bạn gặp, thì cùng một thành phố, cả đời cũng không để bạn gặp; nếu muốn bạn gặp, thì một ngày cũng bắt gặp bạn những ba lần. Thẩm Đình hỏi: “Tổng Uẩn, cô đi đâu vậy?”

Tống Uẩn đáp lại rất lịch sự: “Tôi vừa đi lễ nhà thờ về.” Thẩm Đình thấy trên tay cô ta là quyển “Kinh Thánh” dày cộp, chẳng trách lúc này đâm sầm vào nhau, vai cô lại đau đến thế, thì ra là bị Thượng Đế đâm vào, đúng là đáng đời.

Cao Hiểu Vi cũng chen vào: “Thì ra cô cũng là tín đồ Kitô giáo.”

Tống Uẩn gật đầu, gương mặt tỏ vẻ chân thành, ánh mắt lấp lánh ánh sùng bái: “Chuyện gì cũng nên bao dung, chuyện gì cũng nên tin tưởng, chuyện gì cũng nên hy vọng, chuyện gì cũng nên nhẫn nại. Tình yêu mãi mãi không bao giờ cạn là châm ngôn nhân sinh của tôi.”

Cao Hiểu Vi thở dài khen ngợi: “Cô đúng là trong ngoài đều ưu tú như nhau.”

Tống Uẩn mỉm môi cười: “Quá khen rồi, hai chị đang đi đâu thế?”

Thẩm Đình đáp: “Chúng tôi đang định đi mua giường cưới.”

“Giường cưới? Ai sắp kết hôn à?” Tống Uẩn hỏi.

Thẩm Đình lẩm bẩm: “Chính là cô nàng này, chẳng còn mấy ngày nữa mà giường còn chưa mua, không biết phải “chung giường chung gối” thế nào nữa.”

Cao Hiểu Vi nhất thời cuống lên, rất muốn dùng ngay con dao mới mua, Tống Uẩn lại cười rồi nói: “Tôi biết có một cửa hàng bán giường rất tuyệt, cũng không xa đây, hay là tôi đưa hai chị đi xem.”

Cao Hiểu Vi gấp gáp: “Vậy có ổn không? Có làm phiền cô không? Vậy cô đi trước dẫn đường đi.” Thẩm Đình còn thấy ngượng thay cho cô nàng.

Tuy là cuối thu nhưng ánh nắng hai giờ chiều vẫn có phần nóng bức, Tống Uẩn chỉ trang điểm nhẹ, cũng không mang theo dù như những người khác, lúc trò chuyện với Cao Hiểu Vi và Thẩm Đình cũng rất chừng mực, trong tích tắc thật không nhìn ra bất kỳ khuyết điểm gì. Cao Hiểu Vi ngỡ vực cô gái hoàn hảo mà không biết Thẩm Đình đã làm quen được ở đâu, kiểu gì cũng thấy thua kém cô ta. Tống Uẩn quả nhiên đã dẫn họ đến một cửa hàng không dễ tìm thấy nhưng lại rất tuyệt vời.

Cao Hiểu Vi vừa nhìn thấy những chiếc giường cưới đó thì lập tức sung sướng lao đến, như thể cô nàng không phải gả cho người, mà là gả cho giường vậy.

Thẩm Đình nói: “Không phải cậu định lấy thân ra thử giường, trèo lên đó ngủ hai tiếng đồng hồ trước đây chứ?”

Cao Hiểu Vi nói về đứng đắn: “Tất nhiên, một phần ba thời gian trong cuộc đời con người là tiêu tốn trên giường rồi, làm sao mà qua loa cho có được?”

Thẩm Đình vạch mặt: : Tớ nhớ chiếc giường cậu đang ngủ bây giờ là di vật của Thời Đại Nhảy Vọt, cậu cũng có thiếu tau thiếu chân gì đâu.”

“Tinh thần tớ chịu tổn thất, nhưng tớ che giấu giỏi! Bây giờ tớ phải chọn thì tất nhiên phải chọn cho kỹ rồi, tớ muốn mua chăn lụa tốt, gối đầu hoa oải hương cao chín centimet, và cả chiếc giường cưới bằng gỗ đỏ nữa, Thẩm Đình cảm thấy quá mắt mặt, thật chỉ muốn có người nào đó cũng đem cô nàng đi bán phứt cho rồi, hoặc mua một tặng một – mua một chiếc giường tặng một Cao Hiểu Vi.

Tống Uẩn cười dễ dãi: “Bạn chị thật trong sáng.”

Thẩm Đình lắc đầu: “Đừng bao giờ khen nó, nếu không nó sẽ càng khoa trương hơn.”

Tống Uẩn cười thành tiếng, Cao Hiểu Vi bên kia hét lên: “Cẩn thận đó, đừng hòng âm mưu nói xấu tớ.”

Nhân viên phục vụ trong cửa hàng xem ra rất dày dặn kinh nghiệm, sức miễn nhiễm với những người đẳng cấp điên cuồng như vậy cực kỳ cao, ngữ điệu luôn giữ ở “Tone” vui vẻ. tự khen ngợi sản phẩm của mình giống một bà cô già đang ra sức làm mai mối ai vậy. Cao Hiểu Vi cũng rất thích thú với mọi thứ trong cửa hàng, về sau khó khăn lắm mới chọn được. Thanh toán tiền xong, cô nàng hỏi Tống Uẩn: “Sao cô lại biết cửa hàng này, tôi đã tìm hết một lượt thành phố, thời gian lại gấp, cuống chết đi được mà cũng không tìm ra.”

Tống Uẩn trầm ngâm như đang chìm vào nỗi đau thương vô cùng lớn, sau đó mới cố gượng cười: “Tôi cũng từng định kết hôn, đã bắt đầu chọn giường cưới rồi, tốn rất nhiều thời gian để chọn lựa, có điều sau cùng... vẫn không kết hôn được.”

Thẩm Đình lại thấy cô ta đề cập đến chuyện cũ như thế thì nhất thời ngẩn người, không biết phải hỏi gì.

Cao Hiểu Vi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không kết hôn được?”

Tống Uẩn lắc đầu, khóe môi nhếch lên, cười nói: “Ai mà biết được? Có lẽ số tôi không tốt, thực ra rất nhiều việc cho dù là người trong cuộc cũng chưa chắc thấy rõ, chị nói có đúng không?” Trong đôi mắt lại phảng phất buồn thương.

Người trong cuộc là ai? Thẩm Đình rất muốn hỏi, nhưng vẫn kìm lại được.

Cao Hiểu Vi vốn dĩ đang chọn mua đồ cưới rất nhiệt tình sung sướng, cũng đành phải trả lời một cách nghiêm túc: “Cô đừng nghĩ thế, xinh đẹp như vậy thì còn sợ gì không ai cưới.” Cao Hiểu Vi là thế, nếu đã quyết định rồi thì kiên quyết không nghĩ đến và cũng không quay đầu lại nhìn, chỉ một lòng nhìn về tương

lai. Tâm trạng hể vui sướng thì cứ như có ánh sáng Phật pháp chiếu rọi chúng sinh, khiến người xung quanh cũng may mắn theo.

Tổng Uẩn gật gù đầu, cảm ơn cô, Cao Hiểu Vi vẫn định tiếp tục càn quét các khu mua sắm với Thẩm Đình, Tổng Uẩn vốn yếu ớt nên cáo từ trước, mang theo quyển “Kinh Thánh” dày cộp đi mất.

Cô ta vừa đi thì Cao Hiểu Vi cũng gạt bỏ sự e dè của cô gái đang đợi về nhà chồng, bắt đầu nhiều chuyện: “Cô ta trông có vẻ tốt quá chứ, tính tình vừa tốt mà lại xinh đẹp, sao còn bị đá nhỉ? Người đàn ông cô ta nói là ai?” Hề xuất hiện câu chuyện nàng công chúa bị bỏ rơi, tuy trong lòng rất thông cảm, nhưng đành phải nói là vẫn có chút vui trên sự đau khổ của kẻ khác.

Thẩm Đình nhăn mày: “Tớ cũng không biết. Nhưng... tớ chỉ biết bạn trai cũ của cô ta là Thẩm Nhân Kiệt.”

Miệng Cao hiểu Vi biến thành chữ O, một lúc sau mới lấp bắp: “Là cô ta à? Cũng được đấy, nhưng mà... tớ cảm thấy thực sự cô ta hơi giả tạo, lúc cô ta nói đến châm ngôn cuộc đời, tớ có cảm giác như bị sét đánh ấy.” Cao Hiểu Vi miêu tả bằng giọng điệu hết sức khoa trương, tuy thứ trong tay đa phần đều do cô ta giúp, nhưng vẫn cứ phải nói xấu.

Thẩm Đình im lặng. Những gì cô nhìn thấy, nghe thấy, cảm nhận thấy, và cả những điều trong lòng cô nghĩ đều khác nhau hoàn toàn, cô không biết nên tin vào điều nào. Xưa nay cô cảm thấy đối với những việc mình chưa hiểu rõ, nếu cứ bàn luận về nó, thì thái độ tốt hơn chính là im lặng. Thế là cô khoát tay: “Đối với cô ta thì tớ bất tiện nhất là bình luận, nói nhiều sai nhiều. Chúng ta cứ tiếp tục chọn đồ thôi.”

Hai người đi được một đoạn, Cao Hiểu Vi mở miệng “Chúng ta đã là bạn bao năm rồi, cậu còn nhớ không?”

“Mười tám năm.” Thẩm Đình không hiểu tại sao cô nàng đột ngột hỏi điều này.

“Đúng thế, mười tám năm, nên tớ muốn nói với cậu, Thẩm Nhân Kiệt có thể là cơ hội cuối cùng trong cuộc đời cậu, tớ không nói là cơ hội kết hôn mà là cái khác, cậu hiểu chứ?”

Thẩm Đình hiểu bạn mình ám chỉ gì nên lên tiếng có vẻ phản cảm: “Cậu đừng có lộ liễu trần trụi thế, nghe phản cảm lắm.”

Cao Hiểu Vi thẳng thừng: “Cậu phản cảm thì tớ cũng phải nói, cơ hội trong đời người rất nhiều, xem cậu có thể nắm bắt không, tóm được một cơ hội sẽ có khả năng lật ngược tình thế. Cậu thử nhìn những người đang tung hoành ngang dọc xem, ai lại không nắm bắt cơ hội tốt hết lần này đến lần khác trong đời chứ, còn cậu thì sao?”

Điều này làm sao Thẩm Đình lại không hiểu, nhưng hiểu là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Hiểu rồi thì phải có hành động mới thành sự thực được, chẳng hạn như Cao Hiểu Vi.

Cao Hiểu Vi vẫn tiếp tục tỉ tê: “Đầu tư vào đàn ông cũng nguy hiểm như đầu tư tiền bạc, Wendi là tấm gương tốt nhất cho chúng ta học tập. Chúng ta đã đứng ở ô thông gió cuối cùng của cuộc đời rồi, sau này chắc chắn điều kiện nhiều hơn thì mắt nhìn của cậu sẽ cao hơn, chẳng lẽ định cô độc đến già? Vậy cậu có bản lĩnh cô độc đến già không? Bản thân cậu bây giờ có dành dụm tiền dưỡng lão không, chắc không có chứ gì? Một tháng cậu còn lại được bao nhiêu tiền? Bây giờ xã hội ngày nào cũng thay đổi đến chóng mặt, một trăm tệ hôm nay còn chưa bằng một tệ ngày mai, cả bản lĩnh cô độc đến già của cậu cũng chẳng có.”

Sự thật đúng là rõ ràng rành ra đó, Thẩm Đình tức tối: “Được rồi, đừng cay độc thế nữa, đừng nói như thế bà đây không nơi nương tựa chứ.”

Cao Hiểu Vi nắm tay cô, nói với vẻ quan tâm: “Cậu thấy đó, bạn gái cũ của hần ta đã xuất hiện rồi, tớ thật sự lo cậu sẽ mất đi cơ hội này, mất đi một người đàn ông xuất sắc. Với xã hội như bây giờ, phụ nữ đều phải biết kinh doanh chính mình, có phải cậu không hiểu đâu.”

Thẩm Đình lắc đầu nói với bạn mình: “Cậu có biết không? Năm ngoái truyện tranh Doraemon đã có đoạn kết, thì ra Nobita bị chứng tự kỷ, tất cả đều do cậu bé ảo tưởng mà ra. Chính vì kết cuộc tàn nhẫn đó mà tỷ lệ tự sát ở Nhật Bản tăng cao, khiến cho tác giả cuối cùng phải sửa lại đoạn kết. Thực ra mọi người đều sống quá vất vả và áp lực, xung quanh đều là tường thép bao bọc, nên càng không thể giết đi giấc mơ duy nhất còn lại. Người hiện đại không có ranh giới cuối cùng cũng chẳng có tín ngưỡng, nhưng chúng ta nên tin vào một số thứ gì đó, để chúng ta có thể tiếp tục sống. Tình yêu và hôn nhân cũng thế, chúng không phải là thứ để mua bán, con người nên chấp nhận hiện thực, nhưng cũng nên để lại chút không gian mơ mộng. Cho dù biết rõ là giả tạo, nhưng còn hơn là không có. Cậu có thể nói tớ tự lừa mình lừa người, nhưng tớ thích thế.”

Cao Hiểu Vi không biết nên khuyên gì nữa, đạo không giống thì khó lập mưu, có bàn tiếp thì mãi mãi không có kết quả, thế là Thẩm Đình nói: “Được rồi, cậu cưới thôi mà, có đến nỗi đao to búa lớn thế không! Đi thôi, còn cả đồng thứ chưa mua kia.”

Hai hôm nữa là Cao Hiểu Vi kết hôn, vốn dĩ là một chuyện rất thực tế, không biết vì sao mà càng gần lúc đó lại càng giống một giấc mơ. Có lẽ vì Thẩm Đình trở nên mỗi lúc một căng thẳng? Cô không chỉ nói với Thẩm Nhân Kiệt một lần rằng: “Không biết tại sao mà tôi cứ linh cảm hôm đó tôi sẽ đến trễ, làm sao đây, hôm đó anh nhất định phải nhớ gọi tôi đấy!”

Thẩm Nhân Kiệt nhận thấy cô căng thẳng như thế thì chọc: “Yên tâm, cô không quan trọng thế đâu. Hôm ấy cô không phải là cô dâu mà chỉ là phù dâu thôi.”

Thẩm Đình có vẻ không vui: “Anh cũng yên tâm, hôm đó anh cũng không phải chú rể, mà là sói đuôi to.”

Sáng hôm đó, Thẩm Đình cố ý đặt những ba chiếc đồng hồ báo thức, vừa đến giờ thì tiếng chuông đồng loạt réo vang, làm Thẩm Đình giật mình lăn ngay xuống đất. Thời gian vốn dư dả, nhưng vì tắc đường, mắc kẹt trong dòng xe không nhúc nhích được, thấy thời gian cứ dần dần trôi đi, Thẩm Đình đợi đến nỗi tóc xanh cũng hóa đầu bạc, điên cuồng trong xe: “Cậu nên học làm Spider Man đi, xe mà gặp lúc gấp gấp thì có thể mọc cánh bay.”

Thẩm Nhân Kiệt lại tỏ ra chán tỉnh: “Thế à? Thế thì tôi sẽ bị cảnh sát đuổi bắt cho xem.”

Đến đầu đường, Thẩm Đình xuống xe vẫy taxi, hai người chia ra chạy đến chỗ cô dâu và chú rể, khó khăn lắm cuối cùng cũng đến nơi, mặt trời đã lên hẳn, mà to hơn cả mặt trời là cú lườm nguýt của Cao Hiểu Vi.

Thẩm Đình vội vàng giải thích để chuộc tội: “Trời đất ơi. Đúng là không tưởng tượng nổi. Lần này không phải kẹt xe, mà là kẹt đèn động phòng hoa chúc của cậu ấy.”

Cao Hiểu Vi vẫn không tha: “Cậu lại dám đến muộn trong ngày kết hôn của tớ, mới là không tưởng tượng nổi thì có.”

Thẩm Đình khoát tay, đùa cợt: “Được rồi được rồi, lần sau chắc chắn sẽ không thế nữa.”

Cao Hiểu Vi thấy có gì đó không ổn, thò tay ra cấu cổ: “Lần sau nào? Cậu nói lần sau nào hả?”

Tuy hôn lễ khá cấp tập vội vàng, nhưng nhà họ Lý rất trọng lễ tiết, vẫn yêu cầu mọi thứ đầy đủ. Hơn nữa bạn bè lại đông, nên buổi trưa đãi tiệc, buổi tối cũng đãi tiệc. Hiếm hoi lắm mới kết hôn nên Cao Hiểu Vi đương nhiên phải thỏa mãn cơn nghiện được làm cô dâu của mình, buổi trưa hôn lễ theo kiểu Âu, buổi tối lại là tiệc theo kiểu Trung, cô nàng đặc biệt chuẩn bị hai bộ trang phục chính, một bộ váy cưới, một bộ xường xám. Váy cưới xếp tầng tầng lớp lớp, mấy người xúm vào khó khăn lắm mới mặc được váy cho cô nàng, Cao Hiểu Vi nhìn gương vẻ quyến luyến, nói: “Thà mặc váy cưới cả đời cho xong.” Không cần quan tâm đến cơm áo gạo tiền, mãi mãi sống trong thế giới lý tưởng.

“Đừng nằm mơ nữa, chú rể sắp đến rồi đó.” Thẩm Đình kéo mạnh bạn mình.

Quả nhiên chú rể đã đến ngay sau đó, bọn Thẩm Đình đứng vây quanh cửa, không để chú rể vào theo tập tục kỳ quặc, Thẩm Đình cười vui vẻ nhất, người anh ta muốn cưới là bạn thân nhất của cô, thấy bộ dạng mờ mờ hồ hồ kẻ đâm dĩa hiểm có của anh ta, giờ phút ấy cô cũng thấy hạnh phúc thay Cao Hiểu Vi. Đang cười như gió xuân thì trực giác mách bảo có người luôn nhìn mình, cô nhìn về phía đó, là Thẩm Nhân Kiệt vận bộ Âu phục xám bạc rất đỉnh đạc, tìm một người như thế làm phù rể rất không tốt, vì người không biết gì lại tưởng anh mới là chú rể! Thẩm Đình bị nhìn đến mất tự nhiên, lại chọc ghẹo chú rể, nhưng anh vẫn nhìn mãi khiến Thẩm Đình cuối cùng cũng không chịu nổi, ra hiệu cho anh đừng nhìn nữa, nhưng anh như không nghe thấy gì, chỉ nhìn cô chăm chú không rời mắt, như thể Thẩm Đình cô mặc bộ lễ phục chính là cô dâu vậy, Thẩm Đình hùng hổ lườm anh một cái rồi bỏ mặc, không quan tâm nữa.

Cuối cùng mọi người đã đùa giỡn đủ, đều quay lại hỏi Thẩm Đình: “Thẩm Đình, cậu còn điều kiện gì không?”

Thẩm Đình cười khúc khích: “Đương nhiên, tôi còn có một điều kiện rất lớn nữa.”

Lý Đại Dũng tuy trong tên có chữ Đại, nhưng lúc này đây anh ta thật sự ghét cái chữ đó.

Thẩm Đình lại bảo: “Anh không nhận lời tôi thì hôm nay không cưới được cô dâu đâu”

Thẩm Nhân Kiệt lên tiếng thay anh ta với vẻ rất phóng khoáng: “Cô có điều kiện gì cứ nói, chúng tôi chẳng có gì phải sợ cả.”

Thẩm Đình phớt lờ anh: “Không liên quan đến cậu, cậu đang lo chuyện thiên hạ à.”

Mọi người thấy có trò vui để xem nên lại bắt đầu đùa giỡn ầm ĩ, giống như đội cổ vũ trong các cuộc thi thể thao ở trường vậy.

Thẩm Nhân Kiệt tiếp tục kể cả: “Không nói thì chúng tôi xông vào trong đấy nhé.”

Kéo Lý Đại Dũng định xông vào hì cả một đám đàn bà con gái liều mạng ngăn cản, có thể thấy hai bên đang chơi trò “cá quẫy rách lưới”.

Thẩm Đình nói: “Thực ra điều kiện này của tôi rất lớn nhưng cũng rất đơn giản, tôi muốn anh thề rằng cả đời này sẽ đối xử tốt với Cao Hiểu Vi, không bao giờ bắt nạt cô ấy.” Hôn lễ là truyện cổ tích, còn cưới xong sẽ là hiện thực.

Lý Đại Dũng nói mà không hề do dự: “Tôi thề, tôi sẽ mãi mãi đối xử tốt với cô ấy, cả đời này không bắt nạt cô ấy.”

Thẩm Đình vỗ tay: “Tốt lắm, mọi người đã nghe rồi đó, anh phải làm được vậy đấy, vậy mau vào đón cô dâu đi.” Mọi người cũng vỗ tay, muốn tung hoa mà tiếc là hai bên không chuẩn bị đạo cụ, lúc đó mới chịu để cho hai người họ sau khi trải qua đủ mọi khó khăn vất vả được đoàn tụ.

Một đoàn xe lao vút trên đường phố, ánh nắng lấp lóa, khắp nơi là những vệt sáng bạc vụn vỡ. Trong thành phố không được đốt pháo nên đoàn xe cố tình chọn một con đường khá xa, vượt ra khỏi thành phố đến một thị trấn nhỏ, mười mấy chiếc xe chiếc nào cũng có một thùng pháo, người trên xe dùng bật lửa châm pháo rồi ném ra ngoài cửa sổ, mười mấy phong pháo nổ cùng một lúc, xác pháo hồng bay khắp nơi, mặt đất như sắp bị nổ thành từng hố nhỏ, âm thanh càng vang dội vui tai. Rất nhiều người trên phố đều chú ý nhìn theo, đối với miền quê mà nói, hôn lễ này có thể nói là rất hào nhoáng xa xỉ.

Cao Hiểu Vi xúc động đến mức nói luôn miệng, trong tiếng pháo, Thẩm Đình không nghe rõ cô đang nói gì, chỉ biết cổ quá vui sướng. Cũng phải, thật sự giống như đang khua chiêng gõ trống tuyên cáo rằng đã vạch rõ giới hạn với quãng đời u ám trước đó, từ đây sẽ lao về phía tương lai rực rỡ náo nhiệt. Cả buổi hôn lễ chính là một bức tường hoa. Đang nổ tung những đóa hoa hồng đỏ điểm lẹ không nhìn thấy điểm dừng, hơn nửa84 biển hoa vẫn kéo dài mãi mãi, xa tít tắp...

Thẩm Đình đi kính rượu từng bạn với nhân vật chính, Thẩm Nhân Kiệt đỡ rượu hộ Lý Đại Dũng, còn Thẩm Đình hầu như phải uống hết rượu cho Cao Hiểu Vi, Thẩm Nhân Kiệt cau mày nói khẽ: “Cô đừng uống nhiều thế, buổi tối còn tiệc nữa.”

Thẩm Đình không muốn bị cụt hứng, cô ngật ngưỡng lảm bảm: “Không sao, chỉ là rượu thôi mà, sợ gì, chị đây biết uống.”

Giữa đám đông thế này, Thẩm Nhân Kiệt thật sự bó tay với cô.

Đến khi tiệc trưa đã tàn, Thẩm Đình đã mặt đỏ bừng bừng, Cao Hiểu Vi định đưa cô đi ngủ một chút thì thấy Thẩm Nhân Kiệt chạy đến chỗ họ, sau đó đưa thuốc giải rượu cho cô, nói: “Nhớ cho cô ấy uống, hôn lễ này của chị thật giống chiến trường, còn cô ấy là tốt thí.”

Cao Hiểu Vi thấy anh lo lắng như thế thì bất giác thấy vui, nói: “Còn anh thì là quân mã theo sau.”

Hôn lễ này cũng đúng là một trận chiến thật. người kết hôn trước thì sung sướng, sau thì chịu khổ. Niềm vui quả nhiên đều phải trả giá, mà lần này cái giá phải trả quá thảm. Mấy người mới chợp mắt một tý đã phải dậy thay quần áo chuẩn bị cho bữa tiệc tối. Thẩm Đình ngủ một giấc dậy đầu đau như búa bổ, mãi lâu sau mới nhìn rõ phương hướng. Vợ vã chạy vào phòng vệ sinh rửa mặt thay trang phục.

Cao Hiểu Vi và mấy người khác đứng ngoài đợi cô. Di động của ai trên bàn đang kêu réo inh ỏi, báo có tin nhắn đến, Cao Hiểu Vi lại gần thì thấy thì ra là di động của Thẩm Đình bỏ quên trên bàn, vội đến lấy giúp cô để khỏi đánh mất. Bất cẩn bấm nhầm vào nút mở, tin nhắn lập tức hiện ra, mà càng không ngờ nữa là, đó là tin nhắn của Bát Giới. Tin nhắn bằng chữ Tống màu đen nho nhỏ, rất giống tính cách của anh ta, bảo thủ và dễ dàng thỏa mãn: “Tôi đứng lẫn trong đám người nhìn thấy đoàn xe cưới rục rịch, như một giấc mộng vậy. Chắc chắn cô ấy rất vui sướng, thực ra chưa đến giờ phút đó thì tôi vẫn còn tự lừa dối chính mình, vẫn còn hoang tưởng rằng đến phút cuối vẫn sẽ xoay chuyển được tình thế...Tôi nhìn thấy cô ấy trong xe, nhưng cô ấy không nhìn thấy tôi, không phải tôi muốn quấy rối cậu, chỉ đột nhiên muốn tìm ai đó để tâm sự, tìm đi tìm lại cũng chỉ có cậu.”

Đến giờ phút này rồi mà anh ta vẫn yếu đuối, đúng là hết thuốc chữa. Cao Hiểu Vi rất đau lòng. Nhưng cô biết quyết định của mình là đúng, bàn tay cầm điện thoại run lên, cô thở dài, những âm thanh chúc tụng đúng lúc này lại rộ lên, không ai chú ý đến tiếng thở dài nhẹ như không ấy. Cô nghĩ, xem như cô cũng thật lòng yêu mọi người rồi, bây giờ lại có thể kết hôn hoành tráng như vậy, cuộc đời cũng đã viên mãn. Tình yêu là tình yêu, hôn nhân là hôn nhân, hai thứ quá khác nhau, cô phân biệt rõ, không có gì đáng để tiếc rẻ. Cô vội vàng bấm một tin nhắn: “Cô ấy rất ổn, mọi thứ đều đã thành sự thật, nếu đã chia tay thì phải lãng quên. Cậu cũng nên nghĩ cho cuộc sống sau này của mình rồi, đừng liên lạc với tôi nữa, tôi không trả lời nữa đâu.”

Sau đó cô xóa hết cả hai tin nhắn. Cuối cùng điện thoại cũng đã im, và đột nhiên xung quanh cũng tĩnh lặng hẳn. Di động cầm trên tay rất lâu mà anh ta vẫn không nhả lại, không bao giờ nhả lại nữa.

Thẩm Đình ra khỏi phòng vệ sinh, Cao Hiểu Vi đưa điện thoại cho cô. Thẩm Đình nhìn rồi hỏi: “Hình như lúc này nghe báo tin nhắn à?”

Cao Hiểu Vi lắc đầu về bình thản: “Không có!”

Thẩm Đình nghiêng đầu, ngờ mình nghe nhầm nên cũng không để tâm, ngược lên thấy mắt bạn mình ươn ướt như có ngăn lệ thì hỏi: “Sao, cậu khóc à?”

Cao Hiểu Vi cố gắng lườm cô một cái: “Đang yên đang lành tự dưng tớ khóc làm cái gì? Thật là, chỉ là mệt quá thôi.”

Nói cũng phải, vốn dĩ tân hôn và chia tay người nhà đều nước mắt đầm đìa lưu luyến không rời, mà nhà họ lại vui mừng hỉ hả, mẹ cô miễn cưỡng nặn ra vài giọt nước mắt, hoàn toàn là mừng rỡ mà tiễn biệt, mọi người đều biết cô đang tiến về phía tương lai tốt đẹp, còn nhà gái từ đó cũng có thêm hậu thuẫn vững chắc, hai thứ đều có đủ, không có chuyện gì đáng phải buồn thương

Buổi tối lại đãi mời mấy bàn tiệc, Thẩm Đình là người không sợ rượu như thế mà nghĩ đến còn thấy kinh hoàng, cũng không còn tâm trí đâu quan tâm xem đó là nước mắt của bạn mình hay bản thân cô bị hoa mắt nữa

MC chuyên nghiệp vẫn đọc những lời thoại ngàn năm không đổi một cách thâm tình sâu sắc: “Hôm nay một đôi giai nhân đã nên duyên vợ chồng...Chú rể đẹp tựa Lưu Đức Hoa, cô dâu xinh hơn Trương Mạn Ngọc...” Những lời tăng bốc lộ liễu cứ thế phát huy hết công suất.

Những lời sáo rỗng vẫn sống được là do mọi người thích nghe, bạn bè phía dưới bắt đầu ồ lên trêu đùa, đòi tân nhân biểu diễn tiết mục, Lý Đại Dũng cũng đã chúnch choáng say, MC hào hứng bắt hai vợ chồng họ biểu diễn cảnh Trư Bát Giới công vợ.

Thẩm Đình cảm thấy tay Cao Hiểu Vi hình như run lên một chút, sắc mặt có vẻ nhợt nhạt. Thẩm Đình làm sao không hiểu được bạn mình, nên vội vàng nắm chặt tay cô. Nếu đã đến nước này rồi, thì đừng thừa nhận bản thân lạc đường!.

Bát Giới mới công cô dâu cũ đi quanh một vòng, khiến rộ lên từng tràng cười, giống như những chiếc lá rầm rập đang rung rinh trên mỗi gốc cây, còn trái tim Thẩm Đình lại là gốc cây đã rụng mất lá.

Tiệc cưới đã trôi qua được một nửa, lại bắt đầu kính rượu, đi hết bàn này đến bàn khác, Thẩm Đình vẫn uống cạn rất hào sảng, cũng mặc kệ mình có thắng nổi không mà tahy bạn uống gần hết rượu. Đương nhiên dù uống đến mức tai bắt đầu ù ù, cô vẫn có thể cảm thấy một số vị khách đang chỉ chỉ trỏ trỏ cô và xì xầm bàn tán. Thẩm Đình biết họ đang bàn luận điều gì. Cao Hiểu Vi đã là một cô dâu “Lớn tuổi”, mà lại có người cùng tuổi làm phù dâu, đúng là một cảnh nổi bật trong hôn lễ. Thẩm Đình hiểu rõ lý luận của bọn họ, kết hôn có hạnh phúc hay không là một chuyện, nhưng con người hễ ba mươi mà chưa kết hôn thì bị người ta xem là bida đỡ đạn cũng đáng kiếp, không nghi ngờ xu hướng tình dục của bạn đã là nể mặt bạn lắm rồi. Thế là Thẩm Đình loáng thoáng nghe thấy những từ mà cô nhạy cảm “gái già”, “không gả đi đâu được”, v.v... đúng là ôm đầy một bụng tức.

Những cô gái trẻ ngồi chung một bàn, tỏ ra rất hứng thú với phù rể, cứ tìm đủ mọi cách hỏi thăm tin tức của anh, muốn tạo ra một hôn lễ tiếp theo. Đáng ghét là, khi họ khen phù rể đẹp trai cao ráo, thì đồng thời cũng không quên lôi cô ra để so sánh đối lập, không ngừng truy hỏi phù rể phù dâu vốn dĩ phải trông có vẻ đẹp đôi, mà tại sao bây giờ lại khác biệt nhau đến thế. Sự thực đương nhiên không tới nỗi đó, rõ ràng là

do quy luật cùng dấu đẩy nhau, trái dấu hút nhau mà thôi. Có điều, Thẩm Đình vẫn rất bức bối quan sát Thẩm Nhân Kiệt, được thôi, càng bức bối hơn mà thừa nhận rằng tên any2 vẫn còn có chút hấp dẫn.

Còn có một bàn là đại bản doanh của các bà cô, có lẽ thường ngày rảnh rỗi, ngoài việc béo phì ra thì lại đi mai mối cho người khác. Thế là nhìn thấy Thẩm Đình vẫn còn độc thân, bất giác cảm thấy cô đã làm vấy bẩn đạo đức nghề nghiệp thần thánh của họ. Thẩm Đình tiến lại, vừa đúng lúc nghe thấy mấy người đó đang huyền thuyên lộ liễu: “Sao cô ta lại có thể làm phù dâu nhỉ? Trông cũng đến hai mươi chín rồi còn gì, chưa chịu lấy ai nữa à? Con gái bây giờ thật đáng sợ, có phải là có tật xấu gì không?” Vừa nói vừa lắc đầu, vì mặt mập phì nên lúc lắc lư càng giống như trống bỏi.

Thẩm Đình say đến nỗi đầu nặng chân nhẹ, trong cả buổi tiệc chẳng mấy ai khen ngợi cô, nghe câu đó thì như lửa bị châm thêm dầu, nhưng vì là hôn lễ của Cao Hiểu Vi nên cụng không tiện nổi giận, chỉ nói: “Cháu làm phù dâu thì có gì là lạ đâu. Con người cháu thích được làm phù dâu đấy.”

Mấy bà cô đó muốn trút giận thay cho bố mẹ của cô, nên cứ giả giọng trách móc mãi: “Cháu xem chị em cháu đều lấy chồng hết rồi, bố mẹ cháu chắc đau lòng chết đi được, cháu khôn muốn làm cô dâu mà lại đi làm phù dâu à? Suy nghĩ kiểu gì thế?”

Thẩm Đình dừng dừng: “Có gì lạ đâu, sau này đi kết hôn cháu cũng có thể làm phù dâu cho dì.”

Mấy bà cô kia đều hít một hơi, nhìn thấy người trí tuệ có hạn là cô như nhìn quái vật: “Các dì đây đã kết hôn từ lâu rồi.” Chẳng lẽ cô không nhìn ra?

Thẩm Đình lại nói về phóng khoáng: “Kết hôn rồi thì có thể ly hôn rồi kết hôn lại mà, dù gì bây giờ kết hôn cũng không phải chuyện đặc biệt thần thánh gì lắm.”

Cuối cùng đã nhìn thấy các bà cô đó đỏ mặt tía tai, giận đến mức suýt nữa thì phun cả máu ra, cô hí hửng bỏ đi. Thực ra Thẩm Đình cô đã gặp những người đàn bà nội trợ ấy từ lâu rồi, nhưng hôm nay cô thật sự là rất... rất không vui.

Đến khi hôn lễ kết thúc, mọi người cùng chụp hình, Thẩm Đình đã díp mắt lại như muốn ngủ gục ngay tại chỗ. Cao Hiểu Vi rất lo, đòi đưa cô về nhưng Thẩm Nhân Kiệt khoát tay bảo: “Không cần, tôi đưa cô ấy về là được.”

Thẩm Đình cũng hươ tay theo, cười hì hì: “Không cần đâu, hai người phải động phòng hoa chúc chứ.”

Mặt Cao Hiểu Vi đỏ lựng, Lý Đại Dũng cũng nói để Thẩm Nhân Kiệt đưa cô về là hoàn toàn có thể yên tâm được, Cao Hiểu Vi mới chịu bỏ suy nghĩ đó, chỉ ôm lấy Thẩm Đình, khẽ an ủi: “Đừng lo, mộng đẹp của cậu sẽ trở thành sự thật, bạn thân yêu nhất của tớ, mọi chuyện của cậu sẽ thuận lợi mà.”

Thẩm Đình nghe cô nói thế, không phân biệt rõ là cảm động hay khó chịu nữa, bỗng thấy không chịu nổi, bèn vệt mọi người ra. Đi nhanh đến cổng, mà lại đi rất loạn xạ, Thẩm Nhân Kiệt vội vàng đến đỡ lấy cô.

Ra khỏi cổng, gió đêm lành lạnh thổi qua, Thẩm Đình rùng mình một cái, bỗng đầu óc tỉnh táo hẳn, thấy Thẩm Nhân Kiệt bên cạnh thì hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

Thẩm Nhân Kiệt đáp với vẻ bó tay: “Tất nhiên là đi về. Cô còn muốn ngủ trên giường tân nhân à?”

Bầu trời khuya xanh thẫm gần như tím, vài ngôi sao lấp lánh như đang đi lại trên trời. Thẩm Đình cảm thán một câu: “Cao Hiểu Vi cuối cùng cũng kết hôn rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt biết cô đang nghĩ gì, cuối cùng cô chỉ còn lại một mình, bạn thân cuối cùng cũng có người kết hôn trước.

Anh lái xe lại, dìu cô lên xe.

Thẩm Đình uống quá nhiều rượu nên Thẩm Nhân Kiệt không dám lái nhanh, cô ngồi mềm oặt ở đó như sinh vật không có xương sống. Sau đó lẩm nhẩm: “Trước kia tôi nghe bạn nào đó kết hôn, rồi bạn nào đó có con.” Cô cười giễu nói, “Bây giờ lại nghe bạn nào đó ly hôn, thì ra thoáng cái đã bao năm trôi qua rồi! Người ta đã đi một vòng trong vì thành, tôi lại vẫn chưa tìm được ai để lấy...”

Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng hỏi: “Tôi không phải người à?”

Thẩm Đình say khướt chồm lại gần anh, ngẩng kỹ anh không chớp mắt. Thẩm Nhân Kiệt bị nhìn đến gai người, cuối cùng anh hỏi: “Cô nhìn gì thế?”

Thẩm Đình lắc đầu bi thương: “Cậu nhỏ quá, thật đấy, không thích hợp.” Cuối cùng cô vẫn sợ hãi, vẫn không nghĩ thoáng được.

Thẩm Nhân Kiệt hít một hơi khí lạnh “Tôi nhỏ chỗ nào?”

Thẩm Đình hỏi ngược lại: “Chứ cậu lớn chỗ nào?”

Thẩm Nhân Kiệt trả lời với vẻ nghiêm túc: “Chỗ nào của tôi cũng lớn.”

Thẩm Đình nghe anh nói bậy nói bạ cũng không tức giận, có thể vốn dĩ cô đã không nghe thấy gì. Một lúc sau, cả người Thẩm Đình đã mềm oặt dựa vào Thẩm Nhân Kiệt, anh không kìm được cúi xuống nhìn cô, Thẩm Đình nửa say nửa tỉnh, ngân nga rồi rạc: “Nhìn thấy cậu sắp làm cô dâu, là bạn thân đây thật muốn không nhéo...”

...Chỉ mong chị em tốt ôm tôi một cái, chia bớt chút phúc cho tôi, không cho phép bỏ lại tôi một mình.

...Cuối cùng cậu đã giữ được, sao tôi và anh ấy của tôi không nhận được.

...Mỗi lần tôi yêu đến điên cuồng khờ dại, đã làm sai rồi, quan hệ đã sai lầm.

...Tôi luôn quá yêu người, cưỡng ép đến mức người yêu trở thành bạn rồi lại trở nên xa lạ.”

Hát mãi hát mãi, chỉ còn lại câu “Chỉ mong chị em tốt ôm tôi một cái. Chia bớt chút phúc cho tôi, không cho phép bỏ lại tôi một mình” cứ lặp đi lặp lại mãi, rồi thành tiếng ậm ừ khe khẽ.

Thẩm Nhân Kiệt nghe thật kỹ, cuối cùng cũng nghe rõ, vừa thấy đau buồn thay cô, lại vừa thấy buồn cười, để mặc cô dựa vào mình, lái xe về với vẻ hài lòng, ánh sao ngập trời đang bay về phía anh, bay rất nhanh, giống như đang sa xuống đất vậy.

Đến nơi ở, Thẩm Đình vẫn dựa vào anh ngủ mà không tỉnh dậy, thế là Thẩm Nhân Kiệt cũng ngồi im không nhúc nhích, lặng lẽ ngắm cô. Có vài sợi tóc chạm vào rèm mi của cô, khiến cô ngủ không yên, anh đưa tay khẽ gạt tóc cô ra, nhất thời rung động, khó mà kiềm chế, lại khẽ khàng đặt một nụ hôn lên môi cô. Lần này Thẩm Đình đã tỉnh lại. cô ngẩng phắt đầu lên, đụng mạnh vào trán Thẩm Nhân Kiệt.

Hai người đều đau muốn chết, ôm đầu, Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Cô làm gì thế?”

Thẩm Đình không biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì, cũng giận dữ: “Tại sao cậu lại gần tôi thế hả?” Sau đó lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “Thì ra là tối rồi à.”

“Ừ, tối rồi.”

Thẩm Đình nhìn cảnh đêm quen thuộc bên ngoài, gốc đa to bên cạnh tỏa bóng như chiếc ô, một con đường lát đá dẫn đến vạt ánh đèn của từng nhà, nhưng có ánh đèn nào thuộc về cô? Cô cũng không muốn xuống xe nên áp sát vào cửa sổ, giống như một con bướm chờ chết ép vào đó, không có tương lai, nhiều nhất cũng chỉ được bắt lên để thưởng thức: “Cậu có biết không? Ngày mai là sinh nhật tuổi ba mươi của tôi, đã ba mươi tuổi thật rồi. Người xưa nói, tam thập nhi lập, nhưng tôi thì tam thập nhi lật...Nhìn lại chuyện cũ sâu chẳng thấy đáy! Còn tương lai, ồ, tôi chẳng thấy đâu cả.” Cô cứ tự hỏi tự đáp, “...Vật lộn bao năm qua, điều duy nhất tôi không mất công sức mà vẫn thu được đó là tuổi tác.”

Ngừng lại một lúc sau lại tự cười giễu: “Không đúng, còn có nếp nhăn ở khóe mắt, ở cổ...”

Thẩm Nhân Kiệt ở phía sau cũng nhìn theo hướng cô đang nhìn, hôm cổ cô có thể cảm nhận thấy hơi thở nóng hổi của anh, cô có phần rối loạn liền đẩy cửa xuống xe, nhất thời đứng không vững, loạng choạng vài bước lại muốn ngã nhào. Anh vội vàng xuống xe đỡ lấy cô.

Thẩm Đình hoảng hốt nói: “Cảm ơn.”

Thẩm Nhân Kiệt cười nói: “Tự nhiên chị “ngũ giảng tứ mỹ” thế không biết.” (ngũ giảng: chỉ văn minh, lịch sự, vệ sinh, ngăn nắp, đạo đức; tứ mỹ chỉ tâm hồn đẹp, ngôn ngữ đẹp, hành vi đẹp, hoàn cảnh đẹp)

Thẩm Đình hỏi ngược lại: “Tứ mỹ nào, trong đẹp và ngoài đẹp? Cái này thì tôi luôn có.” Nhưng chân cô thật sự quá yếu, chỉ còn cách để Thẩm Nhân Kiệt dìu cô lên lầu.

Lên đến phòng, vừa ngủ say thì điện thoại lại reo vang, trong đêm tối nghe sắc nhọn lạ thường, Thẩm Đình lấy gối bịt tai, định để đối phương bỏ cuộc, ngờ đầu người ta cứ gọi hết lần này đến lần khác, không hề có ý bỏ cuộc, âm thanh lớn đến mức giường cũng rung rinh theo.

Thẩm Đình đành ngồi dậy nghe điện thoại, “Alo” liền mấy tiếng cũng chẳng ai trả lời, Thẩm Đình mắng một tiếng “Đồ thần kinh” rồi cúp máy.

Khi cô đến bên giường, điện thoại lại reo vang, Thẩm Đình bắt đầu cảnh giác, nhanh tay nhấc máy lên, bên kia đầu dây không ai nói gì, chỉ có tiếng thở u ám nào nề. giống như gió đêm đang thổi qua.

Thẩm Đình đang nghĩ thầm xem rốt cuộc ai đang đùa dai thế này? Mình có đắc tội với ai không? Nhưng nửa đêm nửa hôm, cũng sợ Sadako đột nhiên chui ra khỏi điện thoại, cô thấy gai cả người. (Sadako, ma nữ nổi tiếng trong phim The Ring của Nhật)

Cô cúp máy, cuộc điện thoại thứ ba lại reo vang, Thẩm Đình cố động viên mình, không biết có nên nghe không, cuối cùng vẫn dừng cảm nghe máy.

Bên kia vẫn không nói gì, cơn giận dữ của Thẩm Đình đã chiến thắng nỗi sợ hãi, cô hét lớn: “Đồ thần kinh đồ khùng, nửa đêm giả thần giả quỷ, còn gọi nữa thì bà đây giết chết.” Đang định cúp máy thì bên kia cuối cùng đã có âm thanh vắng đến, đầu tiên là tiếng cười lạnh lẽo, sau đó là một giọng nữ máy móc không chút tình cảm: “Thẩm Đình, tôi đã cho chị ba cơ hội, chị không chịu hồi cải. Tôi nói cho chị biết, chị hết cơ hội rồi. Đợi đó...”

Giọng nói đó làm sao Thẩm Đình lại không nhận ra? Là Tống Uẩn, bạn gái cũ của Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Đình nhất thời không phản ứng kịp, chỉ hỏi: “Cơ hội gì? Cô bị chứng hoang tưởng à?”

Bên kia lại tiếng cười ấy, nghiêng rằng nói: “Sau này chị sẽ biết.” Sau đó “Tút” một tiếng, cúp máy.

Thẩm Đình nghĩ, cô ta chắc chắn lại nấp vào bóng tối quan sát cô và Thẩm Nhân Kiệt, cứ phải lôi kéo cô vào mới chịu được, đúng là một người kinh dị. Đuôi cáo bao giờ cũng phải lộ ra, trước khi thông báo, cô ta cố ý gọi hai cuộc điện thoại yên lặng để hù dọa cô, đúng là nham hiểm. Nhưng cũng lạ lùng là, Thẩm Đình lại cảm thấy thoải mái, sự nghi ngờ vốn dĩ mơ hồ của cô cuối cùng đã được chứng thực, cô không thương xót nữa, cô cũng không bao giờ có lòng từ bi hỉ xả nữa. Quan trọng hơn là, chứng minh thêm lần nữa, Thẩm Nhân Kiệt không hề lừa dối cô, anh đáng để cô tin tưởng.

Sắc đêm rất nồng, Thẩm Đình về lại giường, lật qua lật lại cũng không hiểu nổi ba cơ hội cô ta nói là gì. Thật sự, người bình thường và kẻ bệnh tâm thần quả nhiên không thể hiểu nhau. Cô ta làm gì được có?

Chẳng qua chỉ là một con bé non nớt, cô đi thẳng ngồi ngay, chưa hề sợ tiểu nhân. Cái gọi là “Quân đến thì ngăn lại”, đương nhiên không cần rụt rè, thế là cô yên tâm ngủ thiếp đi.

11. Chương 11

Chương 11 – Ánh sáng ở đâu? Ánh sáng ở đâu?

Ngày hôm sau, Thẩm Nhân Kiệt định đi gặp khách hàng, Thẩm Đình thì lại rất tò mò Tổng Uẩn muốn làm gì, cũng có một bụng thắc mắc cần được giải đáp, mà người có thể trả lời thì Tạ Huyền là một trong số đó, hôm nay cô nhất định phải lôi bí mật ra ngoài mới được. Thế là trăm bước xung kích, ngựa giỗ chạy nhanh, cuối cùng đã đến lúc.

Lúc đợi thang máy thì thấy Tạ Huyền và Vua Nhiều Chuyện cũng đang đứng chuyện trò ở đó.

Vua Nhiều Chuyện thấy Thẩm Đình liền gọi: “Chị Thẩm Đình.” Tạ Huyền cũng cười hí hí: “Chào buổi sáng.”

Thẩm Đình ngờ vực hỏi: “Sao cậu lại cười sung sướng thế?” Có xui xẻo không, hôm nay lại là sinh nhật ba mươi tuổi của cô, cô thật sự không vực nổi tinh thần.

Tạ Huyền vẫn cười: “Tôi nhìn thấy chị là sung sướng ấy mà.”

Thẩm Đình đành bó tay: “Tôi thì lại cảm thấy cậu có ý đồ đen tối.”

Tạ Huyền chưa nói gì, Vua Nhiều Chuyện đã chen vào: “Không đâu, em cảm thấy Phó tổng Tạ là người rất tốt.”

Cũng không lạ, vì đa số mọi người trong mắt Vua Nhiều Chuyện đều không xấu. Thẩm Đình hỏi vu vơ: “Cậu ta đã làm chuyện gì tốt à?”

Vua Nhiều Chuyện hào hứng: “Phó tổng Tạ rất tốt với nhân viên.”

Thẩm Đình chớp mắt, nhìn Tạ Huyền rồi đùa: “Chắc em không nịnh cậu ta đó chứ.”

Tạ Huyền chỉ cười, im lặng như không có gì xảy ra.

Vua Nhiều Chuyện xưa nay ngây thơ đáng yêu, vội vàng biện bạch: “Tất nhiên là không phải, em nói thật mà. Chị còn nhớ Tiểu Trần lần trước làm tòa soạn chúng ta bị cháy không? Tuy đã phạm lỗi lớn đáng ra bị

đuổi rồi nhưng Phó tổng Tạ lại nói thực ra tòa soạn cũng không thiệt hại gì, thôi thì châm chước cho một cơ hội, nên đã bồi thường rất nhiều tiền giúp cậu ta. Thật đấy, Phó tổng Tạ rất tốt mà.”

“Hà? Bồi thường bao nhiêu? Tốt bụng thế cơ à.” Trong lòng Thẩm Đình rất thắc mắc, rất nhiều doanh nghiệp là nhà từ thiện, trở thành nhà từ thiện hơn nữa là đã có mục đích, đối xử tốt với nhân viên bị đuổi như vậy, lại để người nhiều chuyện nhất công ty biết, không loại trừ đó là cách làm tốt để lấy lòng nhân viên. Tạ Huyền là một cao thủ.

Vua Nhiều Chuyện định nói gì nữa thì thang máy đã đến, Vua Nhiều Chuyện vội vào trong ấn nút giữ cửa mở, Thẩm Đình và Tạ Huyền theo sau, Thẩm Đình trịnh trọng nói với anh ta: “Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi cậu.”

Tạ Huyền quay lại nói: “Chị có câu hỏi gì, tôi đối với chị thì cái gì biết cũng nói, mà đã nói thì không dứt được.”

Thẩm Đình bắt ngay lấy câu nói đó: “Cậu nói đấy nhé. Lát nữa đừng có hối hận.”

Vẫn chưa đến giờ làm nên mọi người chưa đến đủ, Thẩm Đình nóng tính nên theo Tạ Huyền vào văn phòng. Mở miệng hỏi ngay: “Tôi muốn hỏi chuyện về một người.”

“Ai?” Tạ Huyền bắt đầu thấy kỳ lạ.

“Tôi biết chắc chắn cậu sẽ rất rõ chuyện của cô ta, Tống Uẩn.” Thẩm Đình đáp.

Tạ Huyền dờ người: “Chuyện này...cũng không tiện cho tôi nói, chị biết Thẩm Nhân Kiệt bảo vệ đời tư nhất, tôi không muốn cậu ta giết tôi đâu.”

“Không đâu, cậu ta không giết nổi cậu, cậu là kim cương không hỏng mà.” Thẩm Đình ngồi đối diện, tỏ rõ thái độ muốn nói chuyện nghiêm túc.

Tạ Huyền thầm kêu khổ, đúng là tự chuốc họa vào thân. Anh khéo léo: “Chắc chị nên đi hỏi Nhân Kiệt thì hơn.”

Thẩm Đình đã quyết tâm lột bỏ sự phòng vệ của anh ta: “Cậu có biết vì sao tôi lại đột ngột hỏi những điều này không? Tôi biết hai người không muốn nói, tôi cũng không muốn hỏi, vốn dĩ tôi chẳng có chút hứng thú với cô ta. Nhưng giờ thì chuyện đã liên lụy đến tôi rồi.”

Bàn tay cầm văn kiện của Tạ Huyền khựng lại: “Như vậy là sao?”

“Con bé chết tiết đó nói sẽ cho tôi biết mặt.” Thẩm Đình nói gọn.

“Cô ta nói thế? Tại sao? Lúc nào?” Tạ Huyền tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi liên tục.

Không ngờ Tạ Huyền lại phản ứng mạnh mẽ như thế, Thẩm Đình nhú mày: “Tôi hôm qua. Cô ta muốn gương vỡ lại lành với Thẩm Nhân Kiệt? Vẫn còn yêu Thẩm Nhân Kiệt? Cô ta nói với tôi đã cho tôi ba cơ hội, tôi nghĩ đi nghĩ lại, từ sau khi gặp nhau ở công ty, thực sự đã gặp ba lần, một lần là lúc sắp nhảy xuống biển, xem ra cô ta đã cố ý.”

Tạ Huyền nghe xong, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Con nhỏ đó là đứa biến thái, cô ta yêu bản thân chết đi được, làm sao tự tử chứ? Cô ta yêu Thẩm Nhân Kiệt? Đúng là chuyện nực cười nhất thế giới.” Thẩm Đình lần đầu thấy vẻ mặt Tạ Huyền như thế, nên cô kể lại cho Tạ Huyền nghe cô ta đã nói những gì, sắc mặt Tạ Huyền mỗi lúc một sa sầm, cuối cùng ném mạnh tập văn kiện lên bàn, lồng ngực phập phồng, lâu lắm mới kìm nén cơn giận, đó là kết quả Thẩm Đình mong muốn, anh ta nói: “Quả nhiên cô ta không hề thay đổi. Chẳng trách chị lại mắc lừa, tám mươi phần trăm lời cô ta kể là thật, nhưng phía sau mỗi việc lại có chân tướng mà cô ta không nói ra. Lại thêm mắm dặm muối hai mươi phần trăm nữa, thật thật giả giả, tình tiết phong phú, thảo nào chị tin là phải. Cô ta là cao thủ chuyện này mà.”

“Cô ta đúng là xuất thân từ cô nhi viện, nhưng cô ta chưa bao giờ mất hết người thân mà còn có một cô em gái. Cô ta đúng là đã tiến lên từng bước, nhưng lót dưới chân cô ta là những người đàn ông. Cô ta đến Chinatown ở Mỹ, nhưng không làm việc mà là bà chủ ở đó.”

“Bà chủ?” Thẩm Đình sững sờ, “Chắc không phải là cô ta kết hôn rồi chứ?” Đúng là một tin gây chấn động.

Tạ Huyền cười lạnh: “Chị không ngờ chứ gì, những chuyện không ngờ còn nhiều lắm. Tôi cũng sau này điều tra kỹ mới biết, có ai mà ngờ được.”

Tạ Huyền trầm tư một lúc rồi nói: “Chị cũng biết một số người, lúc họ vừa sinh ra là cỏ dại, nhưng họ đã sống bằng cách thức khó khăn hơn người bình thường. Mà một bộ phận nhỏ trong số những người đó vì sống quá vất vả, nên đành dựa vào việc hút khí độc của thế giới để sinh tồn, rồi lại biến khí độc ấy thành dinh dưỡng và máu cho bản thân. Cô ta là một loài cỏ độc, vừa tàn nhẫn lại xảo quyệt với thế giới này, chị biết cô ta được nhận nuôi từ cô nhi viện thế nào không? Chị biết cô ta đã vào được trường trung học tốt bằng cách nào không? Rồi có biết vì sao cô ta vừa tốt nghiệp đã có thể ra nước ngoài không? Tôi thật sự rất không muốn nói lại những chuyện đó.”

Anh ta ngừng lại một chút, Thẩm Đình lặng lẽ lắng nghe, bàng hoàng không ít, một cô bé năm tuổi đã có thể dựa vào sự mưu mô để được dẫn ra khỏi cô nhi viện, khiến nam chính yêu thương sâu sắc, có mấy người làm được thế?

Tạ Huyền nói: “Thực ra cô ta vừa tốt nghiệp đại học xong đã kết hôn, đối tượng là phó thị trưởng của một thành phố. Lúc ấy vị phó thị trưởng đó vẫn chưa ly hôn, họ đăng ký kết hôn ở Mỹ. Thực tế thì đó là tội trùng hôn. Cô ta có thể khiến người đàn ông đó phát điên vì mình, nhưng cô ta không quan tâm, chẳng qua là muốn đạp trên đầu ông ta để mình đứng cao hơn thôi. Phó thị trưởng vận động toàn bộ mối quan hệ của mình, để cô ta vừa tốt nghiệp đã đi Mỹ được, mua một cửa hàng ở phố Chinatown cho cô ta làm bà chủ. Bất hạnh là, phó thị trưởng đó vì tội tham ô nên bị bắt giam, phán án tử hình. Nhưng chẳng chút ảnh hưởng tới cô ta. Cô ta đã nghe phong thanh, đồng thời trước đó cũng đã ly hôn với ông ta, không biết vì

sao mà việc điều tra vị phó thị trưởng đó cuối cùng cũng không tra ra được cô ta, có thể là ma quỷ thì có ma quỷ bảo vệ.”

Thế thì, những gì cô ta nói, đã từng chọn giường cưới trước đây, thì ra là chỉ quăng thời gian đó, nhưng lại cố ý để Thẩm Đình phải suy nghĩ linh tinh.

Cuối cùng Tạ Huyền đã kể đến phần đau khổ và uất hận nhất: “Sau đó cô ta bắt đầu tìm kiếm đối tượng mới. Một buổi tối nọ, cô ta xông vào một bữa tiệc, trong đó có tôi và Thẩm Nhân Kiệt, cô ta hất tay hất rượu lên người Thẩm Nhân Kiệt, hoảng hốt cuống quýt như một con thỏ trắng, nói rằng cô ta vào nhầm chỗ, thân phận chỉ là một cô gái nghèo khổ làm việc ở Chinatown, hơn nữa còn cố gắng tự học, cố gắng sinh tồn trong thành phố này. Thực ra trước khi gặp Thẩm Nhân Kiệt, cô ta đã ra vào những bữa tiệc như thế đến mấy trăm lần rồi. Mỗi một bữa tiệc xuất hiện những ai, cô ta đều nắm rõ.”

Thẩm Đình nhớ đến một bài báo, viết rằng có một cô gái vì muốn gặp được đại gia nên mỗi cuối tuần đều mượn tiền để đi máy bay, hơn nữa lại là khoang VIP, vì khoang Economy sẽ chỉ gặp tầng lớp bình dân. Thứ Bảy đi, cuối tuần lại về. Đến khi nợ nần ngập đầu, cuối cùng cô ta đã túm được một đại gia để kết hôn, tất nhiên không phải ai cũng gặp được kết quả tốt đẹp như vậy. Nhưng Tống Uẩn từ dung mạo đến thủ đoạn đều thuộc hàng cao thủ, làm sao thua được?

Tạ Huyền châm một điếu thuốc, cô hiếm khi thấy anh ta hút thuốc, rồi lại nói: “Chị cũng biết Nhân Kiệt là người thận trọng và thông minh như thế nào. Muốn lừa cậu ta đâu phải dễ, nhưng cô ta đã làm được. Tóm lại...những gì đã xảy ra tôi không muốn nhắc lại...Nhân Kiệt rất yêu cô ta, còn tôi thì tán thưởng cô gái ấy, ba chúng tôi thường xuyên đi chơi cùng nhau, lúc đó cứ ngỡ là những ngày thần tiên. Hai người họ thậm chí còn bắt đầu bàn đến việc kết hôn, tôi cũng ủng hộ họ, dù sao một cô gái tốt như thế rất khó tìm.” Tạ Huyền cười lạnh, “Nhân Kiệt nói với người nhà là về nước sẽ chuẩn bị kết hôn ngay. Người nhà cậu ta cũng điều tra thân thế cô ta, nhưng cô ta giấu lý lịch của mình quá kỹ, không để lộ tí sơ hở nào.”

Thẩm Đình thấy lạnh cả người, đang nghĩ xem một ván cờ tinh tế như vậy làm sao lại bị phát hiện ra.

Tạ Huyền nói: “Nếu không phải vì một sự tình cờ, một sự bất ngờ, bọn tôi có thể mãi mãi cũng không biết được chân tướng. Hôm đó trong một bữa tiệc, cô ta nói không muốn tham gia, nên hai chúng tôi cũng bảo không muốn đi, cô ta còn hỏi lại thêm hai lần nữa. Sau đó tối ấy cô ta liên lạc với chúng tôi, bảo cô ta đi gặp bạn học, tuyết rơi nhiều quá nên không muốn về. Chúng tôi cũng không nghi ngờ gì. Trùng hợp là, mấy hôm sau, tôi lại đến nhà một người bạn, cô ấy rửa ra một xấp hình, là hình của bữa tiệc đó, khoe khoang khả năng chụp hình của mình, nắm bắt được đến từng chi tiết. Thế là tôi cầm lên xem, kết quả xem đến cuối cùng phát hiện ra cô ta ở trong bữa tiệc đó, đang khoác tay thân mật với một người Mỹ. Vẫn chưa đáng để ngạc nhiên, mà kỳ lạ hơn là, người Mỹ đó là nhân vật quan trọng ở thành phố đó, tôi và Nhân Kiệt đều quen. Nhưng vấn đề là, một cô gái nghèo khổ như cô ta làm sao quen biết được?”

“Vì chuyện đó mà tôi bắt đầu nghi ngờ cô ta, thế là cũng dần dần phát hiện ra cô ta giấu giếm rất nhiều chuyện, nhưng cô ta đúng là một diễn viên kỳ tài, từ TV đến AV đều diễn được. Nếu không vì ngẫu nhiên thì thực sự tôi cũng không nghĩ cô ta lại kinh khủng đến thế.”

Thẩm Đình nghĩ mọi điều là thật, đặc biệt là đối diện với một cô gái dung mạo trong sáng ngây thơ đáng thương như vậy, Thẩm Đình cô là phụ nữ mà còn thấy đồng cảm với cô ta, tuy vẫn nghi ngờ nhưng cũng không mãnh liệt lắm. Huống hồ gì là đàn ông, phụ nữ như cô ta có sức thu hút chí mạng.

“Cô ta giống như một ả đào nghiện diễn xuất vậy, bao giờ cũng giở thủ đoạn với bất kỳ người đàn ông nào, chứng minh sự quyến rũ của mình. Nhưng lúc đó tôi vẫn chưa tìm ra được nhiều hơn, đã kiên trì cảnh tỉnh Thẩm Nhân Kiệt, vì chuyện đó mà chúng tôi đã cãi nhau mấy lần. Nhân Kiệt tuy thông minh nhưng không giống tôi, cậu ta khá bi kịch là có một đức tính tốt, rằng hễ chắc chắn rồi thì sẽ tin tưởng không nghi ngờ. Tôi tức cậu ta đến nổi suýt nữa là đánh nhau. Cuối cùng cậu ta mới nhận lời tôi, rằng sẽ lừa Tống Uẩn là bố mẹ cậu ta kiên quyết phản đối họ kết hôn, vì họ tìm ra được cô ta chỉ là trẻ mồ côi, cho rằng một đứa trẻ mồ côi như thế thì không môn đăng hộ đối, nếu cứ đòi kết hôn sẽ cắt đứt quan hệ, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết cưới cô ta, hơn nữa còn tin rằng dù cậu ta trở nên trắng tay, Tống Uẩn cũng sẽ không quan tâm, xem Tống Uẩn sẽ phản ứng ra sao. Lúc đó cô ta tỏ ra rất tự nhiên, nói rằng người cô ta yêu là chính Thẩm Nhân Kiệt, nên không chút quan tâm chuyện đó. Thẩm Nhân Kiệt nhìn tôi đắc thắng. Khi tôi vật nài yêu cầu mãi, cuối cùng cậu ta thỏa hiệp rằng sẽ diễn vở kịch này một tháng, cậu ta luôn cho rằng tôi bày trò, cô ta thật sự yêu cậu ta, nên cũng không sợ thử với tôi.”

Tạ Huyền kể đến điểm mấu chốt, thao thao bất tuyệt, dù đã đến giờ vào làm: “Tôi vẫn theo họ đi chọn đồ cưới, nhưng đều chọn thứ rẻ nhất, hơn nữa còn đánh tiếng rằng vốn dĩ cậu ta vẫn không mua nổi, là tôi đã cho cậu ta mượn tiền. Đó giống như một trò chơi gián điệp và phản gián điệp vậy. Nửa tháng qua đi, cuối cùng Tống Uẩn bắt đầu tưởng là thật, đồng thời hoảng lên, cuối cùng không nhịn nổi nữa, giận dữ nói rằng không muốn chọn những thứ rác rưởi đó. Sự tình bắt đầu lộ ra bản chất thật của nó. Họ bắt đầu cãi nhau thường xuyên, Nhân Kiệt vẫn khẳng khái hi vọng thay đổi được cô ta. Có một lần cãi nhau rất ghê, Nhân Kiệt hỏi cô ta với vẻ giận dữ vô cùng: ‘Rốt cuộc là em có yêu anh hay không?’ Cô ta không chút kiêng dè trả lời thẳng: ‘Có thể là có một chút, nhưng từ sau khi anh nói yêu tôi, tôi đã không còn yêu anh nữa.’”

Tạ Huyền dụi điều thuốc vào gạt tàn, đến tận bây giờ anh vẫn không thể hiểu nổi sao lại có một ả đàn bà như thế: “Cô ta là người như thế, cô ta thích diễn trò để những người đàn ông ưu tú yêu thương cô ta. Nhưng chỉ cần anh nói yêu cô ta, tình yêu của cô ta với anh sẽ biến mất ngay tức khắc đó. Đồng thời bắt đầu thấy chán ngán, bức bối, thậm chí ghét bỏ. Đó là cô ta, một thứ không thể hiểu nổi. Sau lần cãi nhau đó, cô ta bắt đầu ngênh ngang xuất hiện cùng gã đàn ông VIP người Mỹ ấy ở mọi nơi, rồi sau đó không lâu, vì một chuyện xảy ra mà Thẩm Nhân Kiệt đã tuyệt vọng hoàn toàn, rồi họ chia tay nhau.”

Thẩm Đình nghe những chuyện kinh hoàng ấy, cảm thán thế giới này quả nhiên chuyện kỳ lạ nào cũng có, lại có cả loại người như thế, sau đó tò mò hỏi: “Vậy rốt cuộc là bây giờ cô ta quay lại tìm Thẩm Nhân Kiệt để làm gì?”

Tạ Huyền nhún vai, cũng không giải thích được: “Cô ta không yêu Nhân Kiệt, Nhân Kiệt cũng không yêu cô ta, tôi cũng không biết lần trước vì sao cô ta đến vừa khóc vừa làm dữ, đúng là bệnh! Cô ta quá gian xảo, kiểu tư duy ấy người bình thường khó lý giải lắm.”

Thẩm Đình bắt đầu thấy hơi sợ hãi người phụ nữ đó, không biết cô phải đối phó với cô ta thế nào. Đang định bỏ đi tâm trạng Tạ Huyền bình tĩnh hơn, anh cười nói: “Chị còn nhớ lần xem mắt giữa chị và Nhân Kiệt không?”

“Ấn tượng vô cùng sâu sắc, khó mà quên được.” Thẩm Đình thấy lạ vì sao anh ta lại nhắc đến chuyện đó.

“Lần đó xe cậu ta bị hư, tôi đến đón, cậu ta nói vốn dĩ không chộc giận chị, có điều phản ứng của chị lại phối hợp rất tốt. Vì nhìn từ bên ngoài qua cửa kính, hai người rất giống đôi tình nhân đang cãi nhau.”

Thẩm Đình ngờ vực, hay là cô đã bắt cần để bị người ta lợi dụng: “Cậu có ý gì?... Người tính khí như cậu ấy tại sao phải đi xem mắt, đến giờ tôi vẫn không nghĩ ra.”

Tạ Huyền cười nói: “Lúc đó Tống Hàm, cũng chính là em gái của Tống Uẩn, hẹn gặp Nhân Kiệt, hai chúng tôi biết chắc là Tống Uẩn bảo cô ấy đến. Thế là tôi đi thăm dò mục đích của Tống Uẩn, thì ra nhân vật quan trọng mà cô ta đeo bám sắp tham gia tranh cử, điều mà chính khách sợ nhất là những chuyện không trong sạch. Một người đàn bà kinh khủng như Tống Uẩn làm sao để cho tồn tại được, nên mới muốn cho cô ta biến mất, Tống Uẩn đành quay về tránh nạn, có lẽ là thuận tiện thăm dò tình hình Nhân Kiệt. Chúng tôi đều đoán cô ta chắc chắn sẽ nấp ở bên ngoài chỗ hẹn để quan sát tình hình. Nhân Kiệt không muốn đi, còn tôi thì vì thấy thú vị nên cứ bắt cậu ta nhận lời. Nên chúng tôi cố ý sắp xếp xem mắt ở chỗ hẹn, có một người bạn nói rằng sẽ tìm cho chúng tôi mấy cô em xinh đẹp đến đó, cậu ta cũng không biết là ai, không ngờ cuối cùng người xuất hiện ở buổi xem mắt lại là chị, thật là sai lầm lại càng sai lầm.” Tạ Huyền từ đó bắt đầu nghĩ rằng, cái từ “xinh đẹp” thật khó hiểu, tiêu chuẩn quá mờ nhạt.

Tạ Huyền vốn muốn để Tống Uẩn biết mục đích chủ yếu khi Nhân Kiệt nhận lời hẹn gặp thực ra là xem mắt, cho cô ta tức chết đi. Ngờ đâu điều bất ngờ nhất là, hai người họ lại có vẻ giống tình nhân đang hẹn hò nhau.

Sau khi Tống Uẩn nhìn thấy, quả nhiên tức đến muốn thổ huyết, cô ta luôn nghĩ rằng người đã yêu mình thì dù cô ta có đối xử với anh ta thế nào, anh ta vẫn mãi mãi yêu cô ta, trước khi chết cũng vẫn gọi tên cô ta. Cô ta hận nhất là người khác phản bội mình, lén lút về lại Mỹ, liên lạc đến tòa soạn báo, đài truyền hình v.v... khai sạch sẽ về mối quan hệ mờ ám của cô ta với nhân vật quan trọng kia cùng những câu chuyện về ông ta cho mọi người đều biết. Ông kia thân bại danh liệt, không chỉ thất bại trong cuộc tranh cử, mà đến gia đình cũng cắt đứt quan hệ. Sau khi xử lý xong hết mọi việc, Tống Uẩn lại về nước, cũng chính là lần này đây.

Tạ Huyền ngừng lại, bắt đầu chuyển sang một vấn đề khác mà anh ta thấy thắc mắc, hỏi cô: “Tống Uẩn lần này hơi lạ, chị và Nhân Kiệt có phải là đã lén lút ở bên nhau rồi không? Tôi hỏi mà cậu ta chẳng trả lời câu nào cả.”

Những việc gần đây bắt đầu hiện lên trong đầu cô như chiếu lại một bộ phim, cũng may mà không hỏi đến những chuyện khác, câu hỏi này thì cô có thể trả lời nghiêm túc: “Tất nhiên là không. Có khả năng đó à?”

Thế là Tạ Huyền nói với vẻ càng thắc mắc hơn: “Vậy thì tại sao chị không thích tôi, còn từ chối tôi?”

Trời ạ, sao lại có người yêu bản thân mình đến thế, Thẩm Đình đang định sỉ nhục anh ta vài câu thì Tạ Huyền đã nhìn thấy có người bên ngoài đang nhìn họ qua cửa kính, đồng thời còn chụm đầu bàn tán gì đó.

Tạ Huyền hỏi với vẻ lạ lùng: “Họ sao thế nhỉ?” Thẩm Đình quay lại nhìn, cũng cảm thấy vẻ mặt họ thật lạ. Cô và Tạ Huyền liền ra ngoài.

Hỏi mấy người đồng nghiệp đều trốn tránh không nói thật, hơn nữa còn nhìn Thẩm Đình bằng ánh mắt rất khó hiểu, trong lòng Thẩm Đình rất ngờ vực, chắc chắn đã bị Tống Uẩn chơi một vỏ. Cô cuống lên, nói với họ: “Mọi người sao thế? Có nhầm lẫn gì không?”

Lúc này họ mới chịu dạt ra, Thẩm Đình và Tạ Huyền nhìn thấy email trên đó đang mở, đó là một bức mail rất dài mà Tống Uẩn viết, cô ta gửi hết cho mọi người trong công ty. Tạ Huyền xem vài dòng, câu nào cũng đảo lộn trắng đen, anh ta hít một hơi khí lạnh, còn Thẩm Đình thì càng đọc càng nổi giận, trong thư mỗi một câu đều khiến người ta thương xót, nhưng thực sự câu nào cũng nhắm đến Thẩm Đình, thư viết thế này:

Sở dĩ tôi viết lá thư này, xin mọi người hãy tin rằng tôi đã quá bất lực và không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi có quá nhiều quá nhiều nỗi đau khó nói nên lời, chỉ cần nghĩ đến thì nỗi đau đè nặng trong ngực tôi càng khiến tôi rơi nước mắt, tuy tôi vẫn cố gắng giữ cho nụ cười luôn ở trên môi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tình yêu ba năm gần như hoàn hảo của tôi và Nhân Kiệt lại dễ dàng bị hủy diệt đến thế trong nửa năm anh ấy về nước và sau khi cô ấy xuất hiện. Những dòng chữ không thể nào diễn tả nỗi đau của tôi, sự lạnh nhạt của anh ấy càng khiến tôi khủng hoảng. Thậm chí tôi đã bỏ đi tôn nghiêm để van xin cô ấy, cả ba lần, lần nào cô ấy cũng nhận lời, nhưng hễ quay đi lại quên mất lời hứa. Tôi còn làm được gì nữa đây, trong mối quan hệ này, tôi luôn là người bị hại, là kẻ yếu, đợi họ thương hại. Tôi rất không muốn nhắc đến tên cô ấy, nhưng im lặng chỉ khiến tôi oán hận thêm. Thẩm Đình, chị hại tôi thất vọng cả về con người và tình yêu, nhưng chị lại nói, cách suy nhất để không thất vọng là đừng hi vọng vào bất cứ thứ gì. Nhưng tôi không thể bỏ được, tôi chưa bao giờ thực sự nghĩ rằng sẽ bỏ cuộc, bây giờ lại bị bỏ rơi vào bất cứ lúc nào. Tôi cảm thấy bản thân hèn hạ và thê thảm vô cùng. Sở dĩ tôi viết lá thư này, cũng chỉ là trong tuyệt vọng hoang tưởng rằng sẽ ép được anh ấy đáp ứng 4 việc này, xin lỗi, tôi không còn cách nào khác.

Một, em không muốn chia tay, hai người nếu muốn ở bên nhau, em cũng có thể chấp nhận, em chỉ mong mỗi tuần được gặp anh ít nhất một lần, để em chắc chắn rằng người đàn ông em yêu vẫn luôn với vị trí đó trong cuộc đời em.

Hai, mong rằng khi em đau ốm, anh có thể đến thăm em, để trong lúc em thấy yếu đuối nhất cũng không thấy tuyệt vọng. Yên tâm, em sẽ không đau ốm thường xuyên đâu, và cũng không vì muốn gặp anh mà cố ý bệnh tật.

Ba, mong rằng anh có thể nói cho em biết, mỗi ngày anh đã ở đâu. Mỗi ngày chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là được. Anh đang ở với ai, đang làm gì anh không cần nói với em, em không để tâm đâu.

Bốn, mong anh có thể yêu quý sức khỏe, bớt đi tiếp khách, uống rượu, bớt hút thuốc. Anh là người đàn ông em yêu nhất, em mong anh mà gặp sẽ luôn luôn khỏe mạnh, nổi bật.

Tôi biết hai người đọc thư của tôi sẽ thấy tôi hèn hạ, tôi cũng biết mình giống như bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối, biết không còn cơ hội nào nên đành thuận theo ý trời. Cho dù đón hèn như một con người vô hình, tôi vẫn hy vọng có thể nhìn thấy anh ấy mỉm cười với nhau. Tôi nghĩ nếu chúng tôi không ở bên nhau, bao năm về sau gặp nhau trên đường tôi nói với anh ấy: “Em rất hạnh phúc”. Đó chắc chắn là giả, chỉ có

thể thỉnh thoảng gặp anh, nhưng lại không thể sống cùng nhau thì làm sao tôi hạnh phúc được? Thế nên hãy tha thứ cho tôi, hãy thuận theo sự cố chấp của tôi, cùng anh say ngây ngất ba nghìn bữa với gương mặt vô cảm, không nói đến chia lìa. Đến khi tôi già rồi, hồi tưởng lại cuộc đời, tôi sẽ không thấy hối hận.

Đã viết lá thư này, tôi không còn sợ những điều ông tiếng ve nữa. Dù sao trên thế giới này, không còn ai thay tôi chịu đựng nỗi nhớ nhung, cũng sẽ không có ai chết cùng tôi nữa.

Tổng Uẩn

Hẳn nhiên, Tổng Uẩn rất hiểu Thẩm Nhân Kiệt, lòng tự trọng của anh rất lớn, những chuyện của Tổng Uẩn tất sẽ không kể ai biết, không có sự cho phép của anh, Tạ Huyền cũng không dám nói gì. Ngay cả Thẩm Đình cũng không biết thì người khác càng không thể biết. Nên cô ta dám công khai dặt nên sự dối trá để lừa gạt Thẩm Đình, thì càng dám viết ra một lá thư tình ý đầy ắp đau khổ báo cáo thiên hạ.

Thẩm Đình xem xong, giận dữ đến mức sắp đập vỡ máy tính, lại có loại người trơ trên đến thế, email này xúc động đến tận tim gan, đa số người không tin cũng sẽ bán tín bán nghi. Huống hồ gì có phải là sự thực hay không thì không quan trọng, đối với bất hạnh của kẻ khác, rất nhiều người đều mang tâm trạng vui trên nỗi đau người ấy, thà tin rằng có chứ không tin là không có gì.

Chiều này của Tổng Uẩn thực quá độc, rất nhiều người trong xã hội cảm thấy hình như chỉ cần có một cô gái già thì sẽ phá hoại gia đình kẻ khác, khiến xã hội mất đi hài hoà. Gái già chỉ cần không lấy ai sẽ là phạm tội, phải bị đóng đinh lên thập tự giá để cảnh cáo người đời. Tổng Uẩn là một loại cô độc tuyệt đẹp, cô ta hiểu rõ cái độc trong lòng mỗi người, càng am hiểu phải lợi dụng nó như thế nào.

Lúc này, Cao Hiểu Vi đang đi hưởng tuần trăng mật cũng gọi điện đến, nói rằng vừa nhận được một email kỳ quái, bảo Thẩm Đình phải cẩn thận. Thẩm Đình tức đến nỗi người run rẩy bầy, mặc kệ bạn có thoáng hay không thì một người phụ nữ sống trong xã hội, danh tiết rất quan trọng, từ cổ chí kim đều thế. À Tổng Uẩn này không biết đã gửi email cho bao nhiêu người, với kiểu tâm linh của cô ta thì chắc bạn bè thân hữu và đồng nghiệp đều được “chăm sóc”. Cô thật sự chỉ muốn lấy dao chém cô ả kia cho xong.

Mọi người thấy Thẩm Đình không nói gì thì Vua Nhiều Chuyện e dè hỏi một câu: “Có phải cô gái xinh đẹp lần trước đến không, cô ta nói không phải là thật chứ ạ?” Nữ Thần Ưu Sầu vội vàng kéo Vua Nhiều Chuyện lại.

Thẩm Đình muốn chửi mắng ai đó nhưng môi đã run bần bật, nhất thời không nói nổi. Tạ Huyền vội nói thay cô: “Tất nhiên là không thể như thế, Tổng giám đốc Thẩm và cái cô ả tâm thần kia đã chia tay lâu lắm rồi”.

Thẩm Đình thấy ánh mắt có phần nghi ngờ của mọi người thì bỗng vỡ lẽ, hiểu ngay mục đích lần đầu Tổng Uẩn đến đây. Cô ta cố ý, nhân lúc mọi người đều có mặt thì vừa khóc vừa làm ầm ĩ trong văn phòng, cố ý cho mọi người thấy vẻ yếu đuối và nước mắt, để mọi người cho rằng cô ta vẫn là bạn gái của Thẩm Nhân Kiệt. Cửa kính đóng chặt, mọi người không nghe thấy cuộc trò chuyện bên trong, trông có vẻ Thẩm Nhân Kiệt muốn đá Tổng Uẩn, còn Tổng Uẩn không đồng ý. Mọi người ai cũng biết tính khí của Thẩm Nhân

Kiệt nên đều hướng sự thông cảm về phía cô ta, và hôm nay tất cả những sự đồng cảm thương hại đều được dùng đến. Đúng là mưu sâu kế độc, lần đầu cô ta đã vạch xong ván cờ cao thâm này rồi.

Hướng hồ mọi người đều thấy Thẩm Đình và Thẩm Nhân Kiệt rất gần gũi, thực tế cũng đúng là vậy thật. Trong giả có thật, khó lý giải đến nỗi mọi người đều hài lòng. Đây đều là những đồng nghiệp cô gần gũi nhất, nếu còn nghi ngờ cô thì những người khác càng khỏi phải bàn.

Thẩm Đình không muốn nói nhiều, chỉ nói gọn một câu: “Thường ngày tôi thế nào, mọi người đều rõ cả. Những gì email này nói đều là vu khống. Nếu mọi người thà tin một người lạ cũng không muốn tin tôi thì tôi cũng chẳng còn gì để nói.” Cô bỗng hiểu tâm trạng hôm ấy khi Thẩm Nhân Kiệt nói “Thà tin một người lạ gặp mặt chưa được nửa ngày, chứ cũng không chịu tin tôi”.

Cô nghĩ giờ đây điều cô cần nhất là xuống dưới hít thở một lát cho thoải mái, nếu không cô sẽ vỡ mạch máu mà chết mất. Nghĩ thế, cô liền bước nhanh ra ngoài. Tạ Huyền thấy vậy cũng vội vàng giải thích cho cô rồi cũng theo sau ra ngoài, đuổi đến thang máy thì cô đã xuống dưới mất rồi.

Cô vừa đến cổng công ty thì đụng ngay Thẩm Nhân Kiệt, anh thấy sắc mặt cô rất kém thì ngăn lại: “Cô sao vậy?”

Thẩm Đình thấy anh, cuối cùng cũng có được chút cảm giác an toàn, tâm trạng hơi bình tĩnh lại, cô đáp: “Tổng Uẩn đó...”

Thẩm Nhân Kiệt nghe cái tên đó đã phản cảm, tưởng cô lại ngu ngơ đi tìm cô ả đó thì giận dữ bảo: “Đã nói cô đừng nhắc đến cô ta.”

Thẩm Đình vốn đã rất âm ức, tưởng có thể kể lể với anh để được an ủi. Nghe câu đó càng thêm uất ức, cô ngậm luôn miệng không nói nữa.

Đúng lúc đó, Tạ Huyền cũng bước ra, thấy Thẩm Nhân Kiệt thì nói ngay: “Cô ả Tổng Uẩn quá đáng thật!”

Không ngờ Tạ Huyền cũng nhắc đến Thẩm Nhân Kiệt cau mày, anh ghét nhất là để Thẩm Đình biết chuyện Tổng Uẩn, Tạ Huyền kể lại mọi chuyện cho Thẩm Nhân Kiệt nghe: “Tôi đã kể hết chuyện Tổng Uẩn cho chị ấy nghe rồi. Cậu biết cô ả Tổng Uẩn kia...” Chưa nói xong, Thẩm Nhân Kiệt đã nổi giận: “Tại sao lại nói cô ấy biết?” Chuyện mà Thẩm Nhân Kiệt hận nhất trong đời chính là chuyện này, mà giờ bạn anh lại kể Thẩm Đình nghe.

Tạ Huyền nói: “Tôi...”

Không đợi anh nói hết, Thẩm Nhân Kiệt nóng tính đã quay lại hỏi Thẩm Đình: “Chắc chắn là cô bắt cậu ta nói, nếu không cậu ta đã không nói gì.” Thẩm Nhân Kiệt cảm thấy mất mặt vô cùng, trước mặt Thẩm Đình, anh không hề muốn mất mặt tý nào.

Mà Thẩm Đình lại càng cứng rắn, bạn cứng thì cô càng cứng hơn, nên cô ngẩng đầu lên nói: “Phải, là tôi hỏi cậu ta, rồi sao?”

Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng hỏi: “Tại sao cô lại đi dò hỏi đời tư của tôi? Có lắm chuyện như thế sao không đến làm việc ở tòa soạn báo là cải đi?”

Thẩm Đình cười lạnh: “Tôi cũng không muốn biết đâu, có gì hay ho chứ. Chả hiểu nổi.” Nói xong định bỏ đi.

Thẩm Nhân Kiệt kéo cô lại: “Nói gì thế, cô nói rõ xem. Còn nữa, tôi rất ghét cô ả kia, sau này cô đừng nhắc đến.”

Thẩm Đình bị anh bóp tay đến phát đau, càng giận dữ hơn: “Cậu tưởng tôi muốn nhắc đến à? Nực cười! Kéo tôi làm gì? Cậu làm liên lụy đến tôi vẫn chưa đủ hả?” Cô giằng ra, sải bước bỏ đi, bắt một chiếc taxi rồi rời khỏi đó, Thẩm Nhân Kiệt dờ dẩn đứng phía sau nhìn cô đi xa dần.

Tạ Huyền lắc đầu, nói: “Cậu hiểu lầm rồi, lần này xong đời cậu, ngốc quá!”

Thẩm Nhân Kiệt vẫn chưa hồi phục lý trí, quay lại thắc mắc: “Nói gì vậy? Lạ thật.”

Thẩm Đình về đến nhà mới nhớ ra hôm nay phải đi làm, cô đã giận đến mù mắt đầu óc, nên vô duyên vô cớ quay về, lại bị trừ mất một ngày lương. Thôi rồi, xem như cho mình nghỉ một ngày vào ngày cuối cùng của năm hai chín tuổi vậy.

Chưa nghĩ xong thì điện thoại reo vang, mẹ cô gọi đến, cô vừa nghe máy thì mẹ cô đã nổi giận dùm dùm, mắng phũ đầu: “Con bé chết tiệt, trước kia tao dạy mày thế nào mà mày lại đi cướp bạn trai của người ta. Người ta viết thư đến đây kể tội mày, hàng xóm láng giềng cũng nhận được, chuyện xấu truyền ngàn dặm, thanh danh mày sắp bốc mùi rồi, mày có thấy mất mặt không hả? Tao bảo mày đi xem mắt rồi lấy chồng thì mày không chịu, cứ đòi thế này mới vui, hử? Mày muốn tao tức chết à?” Mẹ cô thao thao bất tuyệt khiến cô không chen vào đâu được. Cuối cùng đợi mẹ mắng xong, cô đã sắp khóc đến nơi, nức nhen nói: “Mẹ, sao mẹ lại tin một lá thư vớ vẩn mà lại không thèm tin con gái mình chứ?”

Mẹ cô nghe thế mới chịu yên: “Lá thư nói có thật hay không?”

Cô cắn môi: “Đều là giả cả. Cô ả đó bệnh tâm thần. Mẹ, nếu mẹ không tin con thì không ai tin con cả.”

Mẹ cô đương nhiên là tin con gái mình, nhưng vẫn chêm vào: “Kiến không đục trứng không có lỗ, nếu con sớm kết hôn thì đã không có chuyện này, không nghe lời người già thì thua thiệt thôi. Kết hôn nhanh đi.”

Thẩm Đình mặt mũi: “Con tìm ai để lấy đây? Chuyện này phải do hai bên tự nguyện. Mẹ bảo con trói một anh về làm áp trại tướng công à?”

Mẹ cô lại nổi giận: “Mẹ biết ngay mày lại kiểng có mà, lúc này còn đùa được, mẹ đến chợ xem mắt rồi, mấy nhà đều có ý với mày đấy.”

“Chợ xem mắt?” Thẩm Đình đã nhớ ra đó là nơi nào, là nơi cha mẹ hai bên ra mắt, một số người buồn phiền vì con cái chưa kết hôn đã mang hình ảnh và lý lịch đến tập trung một nơi, treo hình ảnh và lý lịch của mình mang đến lên một tấm lưới sắt, giống như những tác phẩm vậy. Sau đó phụ huynh các nhà sẽ đi dạo một vòng như thưởng thức triển lãm tranh, thấy ai mình thích sẽ dừng lại hỏi thăm, hai bên cha mẹ sẽ định sẵn thời gian xem mắt. Đó gọi là chợ xem mắt gì đó, đúng là chợ rau xem mắt thì có. Lần trước cô thấy bản tin đó đã cười đến hụt hơi, ngờ đâu mình lại nằm trong số đó, chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy sắp không chịu đựng nổi. Cô kêu lên: “Mẹ, sao mẹ lại đem hình con đến chỗ đó? Mẹ bảo con phải vác mặt mũi đi đâu bây giờ?”

Mẹ cô chất vấn cô rất thẳng thừng: “Vậy mặt mũi của mẹ? Nếu không thì con bảo mẹ làm sao đây, mẹ bảo con làm gì con cũng không làm, mẹ đành tự ra mặt thôi.”

Không hiểu nổi, thật không hiểu nổi, Thẩm Đình kêu gào: “Mẹ...”

Thẩm Đình lại gào: “Mẹ...”

Mẹ cô nói: “Thôi, không nói với mày nữa.” Lát sau lại dịu giọng: “Mẹ chỉ có mỗi mình con, mong con sống tốt, nếu con không được thế thì mẹ phải làm sao? Hôm nay là sinh nhật con, nhớ nấu một bát mì ăn nhé, mẹ cúp máy đây.” Rồi gác máy.

Thẩm Đình rã rời ngã người xuống ghế sofa, tuy cảm thấy thực sự rất hài hước, nhưng cô thực sự sắp bị bố mẹ bức đến phát điên rồi, thế nên hai năm nay trừ Tết ra thì cô không mấy khi về nhà. Vì thế cô cũng thấy mình rất bất hiểu, những ông bố bà mẹ khác đã có thể bế cháu từ lâu, chỉ mỗi mẹ cô vẫn chưa được hưởng phúc con cháu, cô cảm thấy có lỗi với bố mẹ, cô biết bình thường mẹ cô vốn hiền hậu mà phải nhảy nhồm lên như thế là lỗi của mình, nhưng làm gì có cách nào khác? Nếu muốn để cha mẹ không thất vọng, hy sinh ước mơ của mình, sống như thế liệu có vui vẻ gì? Cô cảm thấy tuyệt vọng với vận mệnh thê thảm của mình.

Điện thoại lại reo, cô không nhìn gì mà nghe máy, một mối nói: “Mẹ, lại sao thế ạ?”

Bên kia là một giọng nam sang sảng: “Xin lỗi, có phải cô Thẩm Đình không?”

Thì ra không phải mẹ, cô vội đáp: “Vâng, xin hỏi ai đấy?”

Người đàn ông kia vẫn giọng điệu đều đều: “Tôi là người phụ trách cuộc thi chính văn chương xx, chúng tôi rất tiếc phải thông báo với cô là tác phẩm của cô không được chọn. Vốn dĩ chúng tôi không cần phải thông báo, nhưng vì mối quan hệ của Thẩm tiên sinh với chúng tôi, nên chúng tôi đặc biệt gọi đến đây, vô cùng xin lỗi.”

Cô vẫn hiểu, dù trong nỗi thất vọng hụt hẫng cùng cực như máy bay đang bị rơi. Ý anh ta là, cô là người thất bại, thực ra chúng tôi không cần phải thông báo, chúng tôi chỉ thông báo cho người đoạt giải, lần này là đặc biệt vì quan hệ với Thẩm Nhân Kiệt. Thẩm Đình thấy vô cùng hụt hẫng, trái tim như rơi xuống tận đáy vực. Di động của cô cũng rơi xuống thảm. Thực ra cô đã mất khá nhiều thứ cho quyển tiểu thuyết này, ôm một hy vọng to lớn cho cuộc thi văn chương, thầm mong đây sẽ là bước ngoặt cho sự nghiệp và cuộc đời mình. Nhưng, làm không được vẫn là làm không được, không có tức là không có. Không hoa tươi, không tài năng, không năng khiếu. Hứng thú chỉ là hứng thú, không phải mọi hứng thú đều có thể phát triển thành tài hoa của cao nhân được, mọi chuyện không phải vì bạn đã cố gắng và nhiệt tình bao nhiêu mà có hồi đáp, khả năng của bạn chỉ đến đây, có trả giá thêm cũng chỉ vô ích. Cô chẳng qua là một người bình thường, không có gì để cô có thể tỏa sáng trong biển người, nhưng lại hy vọng bản thân nổi bật. Trong sinh nhật ba mươi tuổi, đã cắt đứt mọi suy nghĩ trong cô, bắt cô mất đi mọi mơ ước, bắt cô thừa nhận bản thân thực ra là người không có chút tài năng, thế nên không thể có được thành tựu ở phương diện này, chuyện cô đã mất công sức làm trong ba mươi năm thật ra chỉ là lãng phí.

Cần một trái tim kiên cường đến nhường nào mới có thể thừa nhận bản thân thật sự chỉ là thế, chỉ có thể thôi. Vậy thì một bản thân vô dụng như thế, sẽ khá hơn là chết không?

Thẩm Đình thẫn thờ ngồi trong phòng, đến buổi trưa cũng không muốn đi ăn. Điện thoại và tin nhắn an ủi một cú cũng không thấy, càng không đến tìm cô khiến trái tim cô trống rỗng như một bãi đất hoang. Cô nhận ra, anh trong lòng cô đã có một địa vị khác, anh có thể khiến cô nhận ra anh vẫn đang tồn tại.

Thẩm Đình chờ đợi, cũng không biết đã mấy giờ rồi, sau đó nghe ngoài cửa có người ra sức bấm chuông, tiếng chuông cứ vang lên thôi thúc Thẩm Đình nhưng cô không muốn động đây. Người ngoài cửa bắt đầu nóng nảy gõ mạnh vào cửa, gọi to: “Thẩm Đình, tôi biết cô đang ở trong đó, mở cửa mau. Nhanh lên.”

Thẩm Đình mệt mỏi hét lên: “Đừng ồn ào, người này đã chết, có gì đốt giấy đi.”

Thẩm Nhân Kiệt ngoài cửa tiếp tục gõ mạnh cửa, sau đó bắt đầu dùng chân đá cửa: “Đừng giả chết với tôi, mau ra mở cửa, nếu không tôi đá hỏng cửa đấy.”

Thực ra Thẩm Đình rất giận anh, nên cô nói: “Gì thế, cậu điên à?”

“Đá hỏng để xem Hoàng Khải Nam nói thế nào với chủ nhà.” Vừa nói anh vừa đá mạnh.

Thẩm Đình nghe nhắc đến Hoàng Khải Nam thì không muốn làm khó anh, liền giận dữ đứng lên, chửi: “Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Rồi mở toang cửa ra.

Thẩm Nhân Kiệt đang đá cửa bị hụt chân, suýt nữa đá trúng Thẩm Đình, anh vội vàng rút chân lại, tý nữa thì ngã nhào.

Thẩm Đình chẳng muốn cười chút nào, chỉ chất vấn: “Cậu biểu diễn hay lắm đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt không nói năng gì, chỉ kéo tay cô: “Cô đến chỗ tôi.”

Thẩm Đình chưa nhận lời thì anh đã khẳng khái kéo cô đi. Thẩm Đình đang định nổi điên thì lại thấy phòng anh bài trí rất rực rỡ, những dải băng màu sắc sỡ khiến căn phòng trở nên lộng lẫy hơn nhiều, những chùm bong bóng trôi trên trần nhà, trên bàn có một chiếc bánh kem, có lẽ anh bận rộn cả ngày hôm nay là cho chuyện này. Thẩm Đình lúc này đã có cảm giác bị thế giới bỏ quên, bây giờ cuối cùng lại cảm động vì anh, Thẩm Nhân Kiệt nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Thẩm Đình gương gao: “Sinh nhật vui vẻ, làm sao tôi vui vẻ được? Tôi không muốn ăn mừng cái sinh nhật này.”

Thẩm Nhân Kiệt gật đầu: “Tôi biết, nên không gọi ai khác, chỉ có hai chúng ta.” Không có ai khác, tôi và cô không phải “ai khác”.

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Chuyện Tống Uẩn tôi đã biết rồi, xin lỗi.”

Thực ra Thẩm Đình hoàn toàn không để tâm tới chuyện đó, mà cô để tâm tới chuyện khác. Ngồi trên ghế sofa, cô không nói gì, nhìn đồng hồ ra là đã gần bốn giờ chiều. Cô nói gọn lỏn: “Lúc này bạn tổ chức cuộc thi văn chương gọi điện đến nói với tôi, tôi thua rồi.”

Rõ ràng anh chờ ra một lúc, biết cô đã bị shock đến nhường nào: “Không sao, không có chuyện gì là thành công ngay được, lần sau sẽ còn cơ hội mà.”

Thẩm Đình thở dài lắc đầu: “Không phải là “ngay”, tôi đã cố gắng lâu lắm rồi. Mỗi lần đối diện là đều thất bại. Tôi sắp bỏ cuộc rồi.”

Thẩm Nhân Kiệt ngồi xuống cạnh cô, thành thật: “Cô nên tự tin vào bản thân, không lý do gì mà kiên trì bao lâu rồi lại bỏ cuộc.”

Thẩm Đình thờ ơ: “Đó không phải là vấn đề về tự tin. Chỉ là tôi bỗng linh ngộ ra từ thất bại rằng, tôi vốn không phải nhân tài, tôi chỉ cố gắng mạnh mẽ, luôn mắt cao hơn khả năng, luôn tự lừa gạt chính mình. Tôi nhớ ban đầu lúc gặp cậu, cậu đã nói rằng bây giờ viết được mấy dòng chữ cũng ngỡ mình là văn hào. Tôi không từ bỏ, mà là bị từ bỏ, không nên kiên trì vô ích nữa, chẳng có ý nghĩa gì hết. Đó là lựa chọn tốt nhất.”

Thẩm Nhân Kiệt im lặng, anh hiểu cô, cứ khuyên nữa thì chưa chắc giúp được cô mà ngược lại còn làm hại cô, không phải mọi sự kiên trì đều có kết quả tốt, có lúc bỏ cuộc không phải vì sợ thất bại mà là phát hiện ra thực sự nó đã mất đi ý nghĩa, từ bỏ là vì tương lai tốt hơn. Anh dịu giọng: “Cô muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Thẩm Đình thấy cực kỳ chua xót, nhưng lại cười đau khổ: “Tôi đã ba mươi rồi, khóc cái quái gì nữa? Ngay cả bản thân tôi cũng khinh thường chính mình. Tôi chỉ khó chịu, tại sao đến ba mươi tuổi mới nhận rõ con người mình, nếu không thì trước kia chỉ ít tôi có thể thực tế hơn, đáng thương cho tuổi trẻ bị bỏ phí.”

Lặng im, lặng im, sắc trời dần ảm đạm, Thẩm Đình thấy cô đơn trong bóng tối: “Tôi luôn cảm thấy mơ hồ, sau ba mươi tuổi sẽ phải đi thế nào, tôi không biết mình nên làm gì, hai năm nay tôi suy nghĩ rất nhiều, rất sợ hãi, chuyện gì cũng định trước khả năng xấu nhất sẽ xảy ra. Nhưng mĩ mai thay, thực ra tôi cũng chẳng có gì để mất, không sự nghiệp, không tình yêu, tôi luôn hiểu cảm giác không có gì là thế nào. Nhưng trước năm ba mươi, bạn vẫn có thể hào hùng nói rằng, không có gì cũng chẳng sao, tôi vẫn có sức để tranh đấu. Nhưng sau ba mươi, không có gì đã là chuyện cả đời. Cậu có hiểu không?”

Thẩm Nhân Kiệt to tiếng bác lại: “Tôi không hiểu, ba mươi tuổi chỉ là ba mươi tuổi, nó chỉ là một con số, có gì đáng phải sợ đâu, sau này cô muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy.”

Thẩm Đình cười với anh: “Cậu nghĩ thế là vì cậu vẫn còn trẻ, vẫn còn cả đồng thời gian.”

Cô ngồi xuống cạnh cửa sổ, trên bầu trời xanh thẫm mặt trăng tròn vành vạnh đã lên cao, trăng bạc giống như phong nền trên sân khấu. Những chuyện cũ cứ chất chồng trong đầu cô, cô nhớ lại thuở ấu thơ và thiếu nữ, nhớ đến chuồn chuồn và bướm bướm, nhớ đến Hoàng Khải Nam và Cao Hiểu Vi, nhớ đến những đêm mất ngủ vì không như ý, cô chưa bao giờ cảm thấy mình yếu đuối và chênh vênh như lúc này: “Tôi thì khác, một phụ nữ ba mươi tuổi...” Cô lắc đầu, “Mỗi đêm không ngủ được, tôi có thể nhìn rõ mặt trăng chiếu bên giường, ánh trăng ngoài cửa sổ sáng nhường ấy, giống như buổi đêm thuở ấu thơ, trèo cây với Hoàng Khải Nam và chỉ muốn trèo lên mặt trăng kia, chớp mắt đã hai mươi mấy năm rồi, tuổi thanh xuân đã trôi đi mất... Ánh trăng này sẽ nhìn thấy tôi cuối cùng cũng biến thành cát bụi.”

Thẩm Nhân Kiệt cũng bước đến bên cạnh cô, vỗ vỗ vai cô: “Ánh trăng này đã nhìn thấy vô số người hoá thành bụi rồi, không có gì đáng phải thương cảm cả.”

Thẩm Đình bỗng như phát điên lên, cô mở to mắt, van nài anh: “Cậu đưa tôi đi! Rời khỏi đất nước này, rời khỏi thế giới này, rời khỏi thời gian, rời khỏi mọi thứ, được không?”

Thẩm Nhân Kiệt kiên quyết: “Tôi sẽ không giúp cô trốn tránh hiện thực đâu.”

Thẩm Đình cảm giác anh không hiểu cô, không thông cảm với cô, cô sốt ruột cần một ai đó hiểu hoàn cảnh của cô thế là cứ lảm nhảm nói đi nói lại như bị tâm thần: “Không phải tôi trốn tránh hiện thực mà là hiện thực không thể chấp nhận tôi. Tôi giống như một con ong mật cần mẫn, tỉnh giấc ngủ dài lại nhận ra cả thế giới đã thay đổi, hoa cỏ chẳng thấy đâu nữa, tôi là kẻ thừa thãi, vô dụng, chỉ có thể đi chích người lung tung... Tôi hiểu rõ tại sao tôi lại thất bại như thế, vì cuộc đời rõ ràng thật vô nghĩa, tôi lại cứ tìm kiếm một ý nghĩa nào đó.”

Thẩm Nhân Kiệt không phụ họa: “Đừng trách móc thế sự vô thường, cuộc đời vốn dĩ đã không bù đắp được cho chúng ta. Giống như một trận chiến, kỳ thực chiến tranh chẳng có ai thắng. Chỉ là thi xem cuối cùng ai còn có thể đứng dậy trong vũng máu thôi.”

Thẩm Đình thật sự căm ghét chính mình, chỉ ao ước lúc vừa sinh ra đã chìm mình chết đi cho xong, cô như đang lằm bằm một mình, nhưng cũng giống đang van xin: “Bất hạnh thay là đôi chân tôi đã mềm nhũn, lại mắc chứng sợ máu... Hôm kia tôi phải tham dự hôn lễ của tình địch cũ, hề nhớ tới gương mặt đáng ghét của chúng là tôi muốn ói. Tại sao cuộc đời tôi lại thắm đến thế tuyệt vọng đến thế, tại sao tôi không thể thành công chứ, tôi không thể cao ngạo ngẩng đầu được hay sao? Cậu có hiểu cảm giác của tôi không... Ánh sáng

cuộc đời tôi ở đâu? Ánh sáng ở đâu? Bọn họ đã mang thời gian đi mất, chỉ ít cũng phải cho tôi chút ánh sáng chứ...”

Cô nhìn anh, lại loé lên chút tia hy vọng: “Tôi vốn định cùng Hoàng Khải Nam đi, nhưng anh ấy đang đi công tác tỉnh khác, hay là, cậu đi với tôi nhé, thế nào?”

Thẩm Nhân Kiệt cảm giác lúc này đây, trái tim cô đã hoàn toàn sụp đổ, anh sợ cô như thế, nên kiên quyết chối từ: “Cô nên đi một mình, tự đối diện với mọi thứ, tự mình vượt qua cửa ải này, chẳng ai giúp được cô đâu.”

Thẩm Đình ôm hai đầu gối, cô có thể cảm thấy sự thất vọng của anh với cô, cô cũng rất thất vọng bản thân mình: “Thật là, tôi cũng rất muốn hỏi cậu, người như tôi có gì đáng để thích nào?”

Thẩm Nhân Kiệt không nói mà đột ngột đứng dậy, tắt di động, lấy gạt tàn thuốc đập nát chiếc đồng hồ Omega mà anh đang đeo, Thẩm Đình hoàn toàn sững sờ: “Cậu điên rồi à?”

Thẩm Nhân Kiệt phớt lờ cô, lao đến đập nát hết mọi đồng hồ treo tường, đồng hồ để bàn trong phòng như một cơn gió lốc, vứt hết mọi dụng cụ đo thời gian. Thẩm Đình không ngăn nổi anh, có phần sợ hãi, đành theo anh đi dọc căn nhà, cố gắng ngăn cản: “Cậu sao vậy, cậu đang làm gì, dừng tay lại nhanh lên!”

Thẩm Nhân Kiệt lao đến bên cửa sổ, kéo kín màn cửa, căn phòng không bật đèn nên trong tích tắc, cả thế giới đều trở nên tối om, hai người đều chìm trong bóng tối vô hạn, Thẩm Đình hoàn toàn không nhìn thấy anh, chỉ nghe thấy anh lên tiếng: “Ở đây, không có thời gian.”

Trong tích tắc cô hiểu anh đang làm gì, họ giống như đang ở trên một cánh đồng hoang ngoài hằn thời gian, trời đất mệnh mang, vũ trụ bao la, không biết đất trời, không thấy sự sống.

Thẩm Nhân Kiệt khẳng định chắc nịch: “Thế giới này vốn không có thời gian, thời gian chỉ là một đơn vị do con người tạo nên, là một trật tự mà thế giới này bị ép phải có. Người ta sáng tạo ra đủ mọi loại dụng cụ tính giờ tinh xảo, giống như một nhà tù, giam hãm từng người trong thời gian. Khiến mỗi người đều phải đuổi theo nó, chạy đua với nó, ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, là gì nào? Đó chỉ là một khái niệm ảo. Nếu cô chạy thoát khỏi trật tự đó, đứng ngoài thời gian nhìn chúng, cô nói xem chúng là gì?”

Trong màn hỗn độn, trước mắt Thẩm Đình như có chớp điện, chưa ai nói với cô rằng, thì ra thế giới là một hình dạng khác, nó có một gương mặt khác. Trong bóng tối, đầu óc đã suy sụp của cô bắt đầu tỉnh táo trở lại, trước kia ngỡ rằng mình không thể làm được, bây giờ cô bỗng cảm thấy bản thân có thể sẽ thật sự vượt qua được. Không, nếu nó thực sự không phải một cái hố, thì không cần phải vượt qua.

Thẩm Nhân Kiệt lại nói: “Cô phải biết là thời gian không phải là trở ngại, tuổi tác cũng không thể khống chế con người. Có một số việc đang thay đổi, nhưng cô cũng đang thay đổi. Giống như năm nào đó tôi bỗng cảm thấy, áo sơ mi hoa tôi không muốn mặc nữa, không liên quan đến tuổi tác, chỉ là vì bản thân không còn thích. Chúng ta làm việc không cần phải sợ hoặc không sợ, chỉ cần tùy theo lòng mình, dựa vào trực giác mà làm là được. Những người sợ biến động sẽ không phát hiện ra lỗi rẽ của con đường có thể đang giấu một bất ngờ thú vị nào đó.”

Thẩm Nhân Kiệt nắm lấy tay cô trong bóng tối, ấm áp mạnh mẽ, khiến cô bỗng thấy sâu trong trái tim mình đang dậy lên một nỗi e ngại. Anh nói: “Tôi cũng có lúc tuyệt vọng như cô, nên tôi nói chị biết, cho dù trong tuyệt vọng cũng cần nhìn về tương lai! Lúc đó, Tổng Uẩn vẫn chưa chia tay tôi, nhưng lại công khai ở bên một nhân vật quan trọng, tôi luôn bảo mình rằng tôi chưa nhìn thấy thì có thể xem như chưa từng phát hiện. Trưa hôm đó, tôi nhớ rất rõ, có ánh nắng, gió cũng rất ấm áp. Tôi đứng bên kia đường, nhìn thấy cô ta và người đó khoác tay nhau thân mật vô cùng. Tôi vừa hận vừa tức lại vừa đau, cả trái tim như muốn nhảy ra ngoài.”

Thẩm Đình biết anh bị bệnh tim, có lẽ không thể chấp nhận một cú sốc mạnh như thế, nên nắm chặt tay anh về căng thẳng.

“Cô ta cũng quay lại nhìn thấy tôi, nhưng như không thấy vậy. Tôi thấy tim mình như ngừng đập, không thể chấp nhận nỗi đau ấy. Không biết vì sao lại ngắt đi, nhưng thần trí tôi vẫn tỉnh táo, tôi có thể thấy mọi người lạ đều vây quanh, nhìn tôi, cuống quýt cứu tôi. Chỉ có cô ta, lại xem như không thấy, thản nhiên bỏ đi ở đầu phố bên kia. Tôi được đưa vào bệnh viện. Tuy tôi bệnh rất nặng, có thể sẽ chết ngay, nhưng tôi lại cảm thấy thoải mái hẳn. Vì trong tích tắc ấy trái tim tôi đã nghĩ thoáng rồi.”

Đó chắc chắn là khoảng thời gian mà anh không muốn nhắc đến nhất trong đời, nhưng anh lại thành thật nói hết cho cô nghe, không còn lo lắng chuyện mất mặt nữa. Thẩm Đình cảm thấy đau lòng cho anh lúc đó, cô đưa tay sờ hàng lông mày của anh, anh khẽ hôn tay cô. Cô đặt bàn tay run rẩy lên trái tim anh, cảm nhận được nó đang đập mạnh mẽ, căn bản không giống một trái tim mang bệnh, cô cảm thấy linh hồn của cô và anh lúc này đang trần trụi nhìn nhau, không thiên vị, không trở ngại. Tâm hồn hai người hoà hợp đến thế, cô khẽ hỏi: “Lúc đó chắc đau lắm phải không?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Tôi không yếu đuối như vậy, cô cũng thế. Lúc cô thật sự đối diện với nó, cô sẽ nhận ra bản thân thực ra đủ kiên cường để đón nhận, mọi nỗi đau đều sẽ biến thành niềm vui.”

Thẩm Nhân Kiệt đứng dậy, nói: “Cô cần ánh sáng, vậy thì sẽ có ánh sáng.”

Anh kéo “soạt” màn cửa, thế giới bên ngoài sáng bừng chói mắt, toàn thành phố đã lên đèn, chiếu sáng cả một góc trời. Trong ánh sáng, Thẩm Đình ngồi cạnh anh, cô ngẩng lên nhìn anh, anh cũng cúi xuống nhìn cô, đôi mắt sáng của anh như ngọn đèn rực rỡ, đôi môi mím lại, đường nét của gương mặt hợp lại dưới cằm. Cô cần ánh sáng, anh đã cho cô ánh sáng, giống như một thiên thần trẻ tuổi, những hồi ức khi cô và anh ở bên nhau bỗng như những ngôi sao băng va vào trái tim cô, những hồi ức ấy, trong cánh rừng u buồn, trên sân thượng khu nhà, trong hôn lễ cô đơn, lúc bị đồng nghiệp nghi ngờ, khi ước mơ vụn vỡ, khi bạn bè phản bội. Khi cô bị tổn thương, anh công cô tiến lên phía trước; khi cô dừng lại, anh cổ vũ cô tiếp tục bước đi; khi cô sợ hãi, anh đẩy cô đi tiếp. Trái tim cô ngập tràn nỗi vui mừng e ngại, cô nghe theo trái tim mình, làm theo trực giác của mình, cô biết mình đã yêu anh, cô yêu anh rồi. Có người phụ nữ nào lại không yêu anh được? Có người phụ nữ nào chống cự nổi sức hấp dẫn của anh trong giờ phút này? Vì anh, mọi nỗi đau và phiền muộn trong lòng cô đều tan biến như mây khói.

Cô không cần nói, anh đã hiểu. Thẩm Nhân Kiệt lại cúi xuống, hôn cô, hai tay cô vòng qua cổ anh. Cuồng nhiệt như bão, nhẹ nhàng như mưa, gió xuân hoá thành mưa, như thể mãi mãi cũng không hôn đủ, nước mắt cô rơi, cô có thể hôn được vị mặn mòi ấy, là vị của cuộc đời mới.

Anh kéo cô lại bàn, nói: “Nào, chúng ta mừng một bữa sinh nhật đẹp nhất.”

Cô hỏi: “Thế nào là đẹp nhất?”

Anh đột ngột quệt kem lên mặt cô, bôi đầy không sót chỗ nào: “Thế này là đẹp nhất.”

Cô kêu lên: “Này.” Rồi cũng cầm bánh kem trả thù, anh chạy vòng qua bàn, cô không cách nào đuổi kịp. Giận quá, cô hét lên: “Đứng lại.”

Quả nhiên anh đứng lại thật, cô cười hí hí bôi kem lên đầy mặt anh, nói: “Thế mới đẹp chứ.”

Thẩm Nhân Kiệt gật gù nói: “Phải, rất đẹp, rất giống vợ chồng.”

Thẩm Đình cong môi: “Nghĩ hay nhỉ.”

Anh cúi xuống hôn lên má cô. Vị bánh kem giòn ngọt. Anh bảo: “Để anh nấu mỳ cho em ăn.”

Thẩm Đình nằm bò trên ghế sofa, giấu anh trong nhà bếp, dầu mỡ cuộn lên, anh đổ nước, nhất thời bất cẩn làm dầu bắn tung toé, anh lập tức nhảy lùi về phía sau như tránh hiện trường nổ vậy.

Thẩm Đình cười ngặt nghẽo, ở đáy vực sâu của cuộc đời cô đã gặp tình yêu, nếu bạn cứ sợ hãi, nếu bạn không dám hành động, thì làm sao lại có niềm vui bất ngờ như vậy được.

Cô vào bếp, ôm lấy anh từ phía sau, như có thể ôm cả tâm hồn anh, rất yên bình. Thân thuộc như những người yêu nhau đã từ rất lâu, có thể cảm nhận được sức mạnh từ tâm hồn của nhau.

Thẩm Nhân Kiệt hỏi cô: “Hôm kia, không cần anh đi cùng em chứ?”

Niềm tin của Thẩm Đình đã quay về, cô cười đáp: “Đương nhiên là không, anh tham dự hôn lễ của anh Khoe đi. Em đường đường là anh hùng cờ vải, có chỗ nào mà chưa thấy qua.” Nỗi đau sâu sắc nhất sẽ khiến chúng ta có sự lột xác sâu sắc nhất.

12. Chương 12

Chương 12 - Nụ cười của em, anh phải cất giữ thế nào?

Cao Hiểu Vi đã đi hưởng tuần trăng mật, vì cô đã cắt đứt liên lạc với cô ả kia lâu rồi nên cũng chẳng thêm gửi phong bì. Đến bảy giờ tối, Thẩm Đình đến đó một mình. Cô không đi thì cũng biết chắc là sẽ gặp bạn bè cũ, chắc cũng gần đủ mặt, không biết có bao nhiêu cô gái ôm ấp mộng tưởng đã biến thành những bà nội trợ đích thực. Trong đó chắc chắn có không ít kẻ nhận được lá thư đỏ máu của Tống Uẩn. Nhưng thế thì sao, Thẩm Đình thông thường không thêm giải thích với kẻ khác làm gì cho mất công.

Ngoài cửa nhà hàng dán chữ Hỷ to tướng và liên hôn giữa hai nhà “Sử - Trang”. Sử Kiến Nam và Trang Thục Ni đứng ngoài đón khách, nhìn thấy Thẩm Đình liền cười rạng rỡ, mồm gần như rời khỏi mặt mà dán dính vào cửa. Đón lấy phong bì của Thẩm Đình, cô ả Trang nhìn một cái rồi hỏi về số tiền: “Cậu chỉ có một mình à?”

“Tôi không muốn dẫn thêm người nữa đến lợi dụng cậu, hiểu không?” Thẩm Đình nói thẳng.

“Sao lại thế được?” Kiến Nam tiên sinh tỏ vẻ không tin.

“Sao lại không thế?” Thẩm Đình cũng cười với họ về biết tổng.

Phía sau liên tục có người ra vào, cô bỏ vào bên trong sảnh tiệc trước.

Vừa nhìn thấy chỗ ngồi được xếp sẵn của mình, Thẩm Đình lại bị đánh bại trước sự nhọc công vất vả của Trang tiểu thư. Cùng một bàn với cô là hai bạn học nữ trước kia từng có xích mích với cô và chồng của họ; hai bạn học nam từng theo đuổi cô nhưng không thành và cả vợ chồng của họ, người cuối cùng, cũng chính là người ngồi cạnh cô là một người đàn ông xấu xí xa lạ.

Vừa đến chỗ ngồi, mấy người đó đã nói: “Thẩm Đình, là cậu à! Lâu quá không gặp, đi một mình hả?”

Thẩm Đình vui vẻ: “Bạn trai tôi có việc, tôi đến một mình.”

Đương nhiên là bọn họ không tin những lời cô nói, có bạn trai rồi mà còn đơn độc đến dự hôn lễ của bạn trai cũ à! Những người đàn ông bị từ chối khó mà không nghĩ rằng, ai bảo năm xưa mắt cô cao hơn đỉnh đầu nên giờ mới có kết cuộc này đây, nhưng vẫn không đến nỗi tỏ vẻ mặt lộ liễu đó. Còn hai cô gái đã kết hôn thì khác, trong lòng họ, đã được làm vợ thì hẳn nhiên sẽ khá hơn gái già không chỉ là một cấp.

Vừa ngồi chưa được mười phút, hai người phụ nữ kia bắt đầu bình luận về Thẩm Đình, nhưng lại làm ra vẻ đồng cảm sâu sắc: “Thẩm Đình, gần đây cậu sao vậy?”

Thẩm Đình ngẩng lên nhìn bọn họ đang giả vờ giả vịt một cách nghi ngại.

Một trong hai người nói: “Mình đã nhận được lá thư đó.” Cô ta nhìn cô, tỏ vẻ “chắc chắn cậu biết về lá thư đó, đừng mong che giấu”, nói tiếp: “Sao cậu lại có thể làm chuyện như vậy được chứ?”

Người kia ngồi cạnh phụ hoạ: “Phải phải, mình cũng nhận được, sao cậu lại làm thế?”

Thẩm Đình giải thích gọn: “Những gì trong đó nói đều là chuyện không tưởng.”

Hai người đó làm sao chịu tin cô, rất nhiều bà nội trợ đều công nhận gái già là nguyên tố bất ổn định của xã hội; vợ bé, tình nhân, ngoại tình v.v... đều vì bọn gái già mà có, nhưng chưa bao giờ họ chịu nghĩ lại bản thân mình. Hai người họ tranh nhau nói: “Thẩm Đình, con người không thể làm thế, sao lại đi giết bạn trai kẻ khác chứ? Nếu là vậy thì hôn lễ kiểu đó mình chắc chắn không đi. Mình vẫn còn có đạo đức cơ mà.”

Một sự châm biếm tuyệt hảo, hôn lễ hôm nay bọn họ đều đến rất sớm. Thẩm Đình cười nói: “Các cậu yên tâm. Để tỏ ra tôn trọng các cậu, tôi chắc chắn cũng không mời các cậu.”

Rõ ràng hai người họ đã tự biên tự diễn quá nhiều, đàn ông trong bàn bao gồm cả chồng của họ đều không nhịn được cười, họ phần nộ véo vào đùi của chồng mình dưới gầm bàn. Một mặt vẫn tiếp tục đục khoét Thẩm Đình: “Sao cậu lại ăn mặc thế này?”

Hôm nay Thẩm Đình mặc áo hở vai, trông rất gợi cảm. Hai bà chị kia thế là nổi điên lên, một cô gái già lại ăn mặc xinh đẹp rực rỡ thế kia, đương nhiên sẽ bị bọn họ xem là cái gai trong mắt, nhưng ăn mặc không đẹp lại bị họ cười giễu. Thẩm Đình nói: “Tôi thấy vui mà, tôi nghĩ mình vẫn hợp với bộ quần áo này.” Trái tim mở rộng thì mọi thứ đều chẳng là gì, cô lại đùa: “Yên tâm nào, tôi không có hứng với chồng của các cậu.”

Hai người họ tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng, ai tưởng thật thì người đó thua!

Thẩm Đình không muốn quan tâm tới họ, để mặc họ nói gì thì nói, còn cô chỉ lo ăn. Thấy họ nói nước bọt văng tung toé, thỉnh thoảng đáp lại một, hai câu, mà lại nói trúng chỗ đau của họ nên họ càng tức điên lên.

Còn gã đàn ông xấu xí bên cạnh thì hoàn toàn hợp lại làm một với các món ăn, một lòng chú ý đầu vào mỹ vị trên bàn, chắc chắn anh ta tưởng nhầm là đến để ăn buffet, thế nên đã thề sẽ ăn cho đủ số tiền đã mừng đám cưới thì thôi.

Thẩm Đình bị họ châm chọc mãi cũng bó tay, liền đứng dậy đi đến phòng vệ sinh.

Và lại gặp ngay chú rể uống rượu say đến nổi mặt đỏ bừng ở đó.

Cô gật đầu chào anh ta rồi định vào trong.

Kiến Nam tiên sinh khàn giọng gọi cô: “Thẩm Đình...” Xem ra anh ta uống đã nhiều.

Thẩm Đình quay lại hỏi: “Có chuyện gì à?”

Anh ta chần chờ một lúc lâu, Thẩm Đình đang định bỏ mặc anh ta thì cuối cùng anh ta cũng lên tiếng với giọng thâm tình: “Anh rất nhớ em...”

Thẩm Đình tuy hiểu biết rộng, gặp qua vô số cực phẩm, nhưng anh chàng cực phẩm này mỗi lần gặp đều phát hiện ra điểm sáng mới, cô nói: “Tự anh nói những gì, anh biết chứ?”

“Anh rất nhớ em, em có thể ở bên anh không?” Anh ta lấy hết can đảm nói, đôi mắt đỏ ngầu dùng để nhìn cô, đôi mắt giống hệt mắt tôm. Thực sự cô cảm thấy mình như đang bị khiêu dâm vậy.

“Anh có nhầm không, giờ đang là hôn lễ của anh mà?” Thẩm Đình cũng thấy ngỡ ngàng thay cho anh ta, thấp giọng nói.

Anh ta thấy cô như vậy lại nghĩ rằng cô đã dao động, mượn rượu nên càng lớn tiếng hơn: “Anh và cô ta kết hôn cũng là bất đắc dĩ. Thực ra...”

Thẩm Đình cắt ngang: “Vậy vợ anh thì làm thế nào?”

Anh ta đáp bằng giọng vô vùng tự tin: “Cô ta sẽ không biết đâu?”

Thẩm Đình đã rõ, anh ta tưởng cô không có bạn trai, vẫn còn ôm ấp mối tình cũ, thế nên mới đến tham dự hôn lễ của bọn họ. Vì thế đã muốn cô làm tình nhân, dù sao làm gái già cũng còn hơn là tu luyện một mình, đường đời còn dài, chỉ bằng làm tình nhân, có tệ mấy thì cũng có người bên cạnh. Hơn nữa anh ta biết cô và Trang tiểu thư quan hệ khá căng thẳng, không nhận lời cũng sẽ không nói ra bí mật này.

Thẩm Đình nói: “Để tôi suy nghĩ xem.” Mắt anh ta sáng lên, cô lại nói: “Rồi quyết định có cho vợ anh biết hay không, anh biết tôi là người ghét nhất chuyện lén lút mà.”

Anh ta đã đi nhầm nước cờ, gương mặt tròn vo càng đỏ bừng, giống như một chiếc đĩa sơn mài màu đỏ, đỏ đến kinh hoàng.

Thẩm Đình vào phòng vệ sinh, rửa mặt một cái, tự thấy buồn nôn; chẳng trách người ta nói “Có cô gái nào lại không lầm lỡ”, mình lại đi thích một người như thế, thật chẳng có mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Vừa hay cô dâu Trang tiểu thư cũng vào dặm lại son phấn, cô ta nhã nhặn đứng cạnh Thẩm Đình, Thẩm Đình còn đang suy nghĩ xem có nên báo cô ta biết hay không, dù gì cũng là phụ nữ với nhau, cô ta lại đang tổ chức một buổi hôn lễ long trọng. Cô ta vừa trang điểm lại, vừa nói: “Có thích sự sắp xếp của tôi không? Tôi nghe nói trong rất nhiều buổi tiệc cưới sẽ nắm bắt được lương duyên, nên cố ý xếp cho một người đàn ông độc thân ngồi cạnh cậu, mong hai người sẽ có duyên phận với nhau.”

Quả nhiên cùng một giuộc như nhau, không làm vợ chồng cũng phí, Thẩm Đình quyết định bỏ ý định nói bí mật kia ra. Cô bảo: “Cậu thật chu đáo, tiếc là bọn này không có cơ hội.”

“Không ngờ cuối cùng tôi cũng có thể lấy anh ấy nhỉ.” Trang tiểu thư cười cười, nhìn Thẩm Đình.

“Thực sự là không ngờ đấy.” Thẩm Đình nói, có vẻ vui sướng.

Trang tiểu thư đắc chí khoe khoang: “Tôi đã nói tôi sẽ thắng cậu mà. Tôi đã làm được.”

“Chuyện này tôi không bình luận. Nhưng tôi chỉ thắc mắc một điều, tại sao cậu lại hận tôi đến thế?”

“Cậu không biết à?” Trang tiểu thư hỏi với vẻ không tin.

“Tôi phải biết à?” Thẩm Đình thật không hiểu tại sao cô nhất định phải biết.

Trang tiểu thư nhìn cô chăm chăm, đôi mắt như sắp toé lửa. Thẩm Đình nhìn xung quanh, cũng may nhà hàng này hệ thống phòng cháy chữa cháy khá hoàn thiện. Trang tiểu thư nghiêng răng nghiêng lợi: “Trước kia tôi và cậu làm bạn, cậu luôn xem tôi là người ở của cậu. Những thứ cậu không cần, không muốn dùng thì vứt cho tôi. Cậu tưởng tôi là cái thùng rác của cậu à? Những người theo đuổi cậu không được đều quay sang theo đuổi tôi. Thật nực cười! Ngày nào tôi cũng thề với lòng mình, tôi nhất định phải có được thứ tốt hơn cậu, nhất định phải sống tốt hơn cậu.”

Thẩm Đình không bao giờ nghĩ rằng bao năm nay nỗi hận không thể dập tắt với cô lại bắt nguồn từ điều đó, đầu tiên cô thấy sững sờ, sau đó cô cười thất thanh: “Tôi chưa bao giờ đưa cho cậu những thứ đã dùng rồi, lần nào mua cũng là những thứ còn mới tinh. Cậu không nhìn ra à? Vì lúc đó tôi xem cậu là người bạn thân nhất, khi cậu khó khăn, tôi tiết kiệm ăn mặc để giúp cậu. Nhưng lại sợ tổn thương lòng tự trọng của cậu. Nên tôi mới nói là tôi đã dùng rồi. Nhưng rõ ràng là, lúc đó cậu không xem tôi là bạn, nếu không cậu đã nói với tôi cảm nhận của cậu. Mọi chuyện không thể theo ý con người, cậu có tâm tư như thế, chỉ có thể trách sự hẹp hòi và nực cười của chính cậu thôi.” Lúc đó Trang tiểu thư luôn miệng bảo Thẩm Đình là bạn thân nhất, thực ra trong lòng không hề cảm kích sự giúp đỡ của cô mà chỉ thấy hận thù. Có thể thấy rằng một người muốn hiểu rõ về một người khác thì khó khăn biết mấy.

Trang tiểu thư bàng hoàng, không ngờ sự việc lại rẽ sang một lối khác, nhưng cô ta không thể tin, nếu tin thì đã chứng minh những chuyện cô ta làm mấy năm nay đều là sai lầm, có nghĩa là thừa nhận nỗi hận của cô ta là vô duyên cớ, luôn là tư tưởng của cô ta bản thủ, thế nên cô ta nói với giọng điệu càng hận thù hơn: “Chuyện này là do chính cậu tạo ra, bây giờ còn muốn gạt tôi, tôi sẽ không tin cậu đâu, sao cậu lại ác độc đến thế?”

Thẩm Đình cũng không muốn lý luận thêm, không có hứng, vì dù là bản thân cô ta hay là chuyện ấy đối với cô cũng đã trở nên vô vị và mờ nhạt. Chẳng ai lãng phí sức lực và tâm tình vào những chuyện vô vị như vậy. Cô nhún vai nói: “Tin hay không tùy cậu. Sao cũng được.” Sau đó cô bỏ đi.

Trang tiểu thư nhìn chăm chăm vào cánh cửa đã khép, hậm hực rủa: “Đúng là cô ả ác độc cực điểm, đáng đời không tìm ra chồng!”

Thẩm Đình ngồi xuống rồi, một bà nội trợ lại có hứng tiếp, hỏi cô: “Thẩm Đình giờ đang làm việc ở đó à? Cái công ty mà nảy sinh tình yêu với sếp như trong thư nói đó?”

Nghe cô ta nhắc đến Thẩm Nhân Kiệt, cô không nhịn được cười, gật đầu.

Họ phát hiện ra nỗ lực không ngừng của mình cuối cùng cũng khiến họ tìm thấy nhược điểm chí mạng của Thẩm Đình, nên kích động khuyên bảo: “Cậu còn đang làm việc mà, haizzz, không nên hủy diệt chính mình. Mau cắt đứt với người đó đi, tìm người mà lấy! Chăm sóc chồng, dẫn con cái đến nhà trẻ công viên, cậu sẽ nhận ra đó mới là cuộc đời mới.”

Theo thống kê của ngân hàng thế giới, thu nhập của nữ giới toàn cầu đến năm 2014 sẽ đạt 18 vạn tỷ đô-la mỗi năm, cao hơn 5 vạn tỷ đô-la thu nhập hiện nay, con số này cao gấp 2 lần so với GDP của Trung Quốc và Ấn Độ năm 2014, vì thế CNN rất kinh ngạc: Động lực phát triển kinh tế lớn nhất toàn thế giới không phải Trung Quốc, mà là phái nữ. Trong đó sự cống hiến của gái già là cực đại. Nhưng mỗi một gái già được phép viết sách, được phép ca ngợi sự nghiệp thành đạt của mình, nhưng lại không thể thoát khỏi ánh mắt thương hại của kẻ khác, mọi người đều đoán chắc rằng cô đang cố mạnh mẽ, đoán chắc rằng vì cô không lấy được ai nên đành ký gửi tình cảm vào công việc. Những người phụ nữ đã có chồng, có con cái, có sự nghiệp mới là vinh quang chính đại, mới là tấm gương cho nhân loại học tập.

Cuối cùng đã tìm ra điểm công kích, bọn họ lập tức gia tăng sức mạnh và tốc độ thâm biếm, chỉ sợ buổi tiệc bỗng dừng kết thúc thì hứng thú sẽ sụt giảm. Kiến Nam tiên sinh và Trang tiểu thư kính rượu đã đến bàn này. Đương nhiên với bàn này thì đôi vợ chồng này đã nảy sinh chút phân biệt đối xử, Kiến Nam tiên sinh muốn giả vờ như Thẩm Đình không tồn tại, còn Trang tiểu thư lại đặc biệt yêu thích giây phút này, Thẩm Đình phải tồn tại!

Mọi người bắt đầu đùa giỡn, hai tân nhân đã uống rượu. Trang tiểu thư nói: “Mọi người ăn nhiều đi, còn nữa, Thẩm Đình cậu cũng vậy nhé, họ đều có người đưa về, còn cậu thì sao?” Sau đó nói với người đàn ông đang hồn nhiên ăn uống bên cạnh: “Lát nữa anh phải giúp tôi đưa cô Thẩm đây về nhé.”

Mấy bà nội trợ trong bàn cũng có máu mai mối, thấy một người phụ nữ phải lấy người thua xa chồng mình là trò vui mà họ thích xem nhất. Cũng nói đùa vào: “Nhất định phải đưa về đấy.”

Người kia ngậm một miếng đầy thức ăn, vừa nói: “Được, được.”

Thẩm Đình gượng gạo: “Không cần, cảm ơn.”

Họ lại tranh nhau nói: “Nhất định đấy, Thẩm Đình, đừng khách sáo, cậu cứ thế nên mới...”

Thẩm Đình bị họ làm cho phát phiền thì bắt đầu nổi nóng, đập đũa lên bàn: “Các người có thể mặc kệ tôi không, liên quan gì các người.” Những người đàn ông ngồi tại đó đều có cảm xúc sâu sắc với câu nói này của Thẩm Đình.

Mấy người kia vẫn còn định chọc tức cô thì nghe một giọng đàn ông nói: “Sao lại nổi nóng rồi?” Người đó đặt tay lên vai Thẩm Đình rất tự nhiên.

Mấy người phụ nữ đó cùng lúc nhìn thấy một người đẹp trai cao ráo đứng sau lưng Thẩm Đình, chắc chắn là trẻ hơn Thẩm Đình. Cô ngẩng lên nhìn anh: “Ừa, sao anh đến đây? Không đến hôn lễ của anh Khoe à?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Đi rồi, nhớ em nên đến đây.”

Trang tiểu thư và Kiến Nam tiên sinh bỗng nhận ra tình huống đảo ngược, bất giác đỡ dẫn cả người.

Một bà nội trợ hỏi: “Đây là ai thế?”

Thẩm Đình nói với vẻ bình thản: “Anh ấy là bạn trai tôi, Thẩm Nhân Kiệt.” Những người đã từng xem qua lá thư đương nhiên đều nhớ ra đây chính là thần thánh phương nào. Thứ nhất, là con trai một đại gia. Thứ hai, có công ty riêng. Miễn cưỡng kìm nén vẻ hâm mộ trong mắt, thực ra nếu họ có thể có được người bạn trai như thế, họ chẳng thèm quan tâm rằng có phải là cướp từ tay kẻ khác hay không, Thẩm Đình có nói trăm câu cũng không hiệu quả bằng một giây Thẩm Nhân Kiệt xuất hiện.

Thẩm Nhân Kiệt xem bọn họ như không khí, chẳng thèm quan tâm. Chỉ hỏi Thẩm Đình: “Lúc này mọi người đang nói gì đó?”

Thẩm Đình trả lời: “Họ tốt bụng, muốn nhờ người ta đưa em về.”

Thẩm Nhân Kiệt cau mày: “Sao anh có thể để người khác đưa em về, có nghĩ nhiều quá không.”

Thẩm Đình rót cho Thẩm Nhân Kiệt một ly rượu, cô cũng cầm lấy một ly, nói với đôi vợ chồng mới cưới: “Tôi thấy hơi mệt nên về trước. Để tỏ ý xin lỗi, hai chúng tôi uống trước ba ly.”

Mọi người há mồm tròn mắt, hai người họ đã uống cạn, sau đó chào tạm biệt rồi nắm tay nhau bỏ đi.

Mấy người kia không nén được sự đổ kỵ, một trong số đó ngực to không nỡ, buột miệng: “Cướp bạn trai người ta sẽ không có kết quả tốt đâu.” Phán một câu như thế, trong lòng cũng thấy dụi dụi. Nhưng cô ta không ngờ rằng câu nói đó không thể làm tổn thương đến Thẩm Đình văng mắt một tí nào, mà lại khiến Trang tiểu thư rất tức tối, cho rằng đang ám chỉ mình nên bắt cần để Trang tiểu thư nảy sinh mối hận.

Hai người cười nói đi xa một đoạn rồi, Thẩm Nhân Kiệt hỏi: “Không ngờ anh lại đến chứ gì.”

Thẩm Đình cũng thực sự tò mò, rõ ràng anh đã nói là không đến: “Sao anh lại đến?”

Thẩm Nhân Kiệt đặc ý: “Anh cho em sân khấu để em biểu diễn trước đã.”

Thẩm Đình chọc anh: “Thôi đi, anh muốn xuất hiện vào phút chót cho người ta ấn tượng không thể nào quên chứ gì.”

Thẩm Nhân Kiệt kéo cô lại gần hơn: “Vậy anh biểu hiện thế nào?”

Thẩm Đình nghĩ cô nên khen ngợi anh một tí: “Tốt kinh khủng. Anh biết đa số phụ nữ, cho dù tư chất bình dân cỡ nào, đều muốn có ngày nào đó bỗng được nổi bật hơn mọi người trên sân khấu, đó là nguyên nhân mà cô bé lọ lem được yêu thích. Còn nguyên nhân nổi bật thì thiên cổ bất biến, đó là được một người đàn ông xuất sắc nâng niu. Em vừa hay cũng là người phụ nữ tâm thường như vậy.”

Thẩm Nhân Kiệt lại hỏi về quan tâm: “Lúc vừa đến, em có sợ không?”

Thẩm Đình hỏi ngược lại anh: “Sợ gì chứ? Em chưa bao giờ sợ hãi cả.”

Thẩm Nhân Kiệt mời cô lên xe, vừa đóng cửa lại vừa nói: “Thật à? Trước mặt anh thì đừng giả bộ làm gì. Muốn đi đâu?”

Thẩm Đình thẳng thắn: “Lúc này thật sự em không nuốt nổi, vô vị quá, có chỗ nào ăn nhẹ không?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Anh cũng thế.”

Thẩm Đình than thở: “Trời ạ, tiền còn chịu tội, chúng ta đúng là lãng phí tiền bạc quá.”

Tìm chỗ nào ăn món nướng vậy, gần biển, nghe tiếng sóng vỗ, gợn lên những đóa hoa sóng bạc trắng. Chủ quán quả nhiên suy nghĩ rất chu đáo, nếu khách ăn không thấy vui thì có thể nhảy luôn xuống biển.

Hai người phục vụ tiến đến cho họ chọn món ăn. Hai người đưa đẩy mãi rồi cuối cùng cũng chọn đủ. Hai cô phục vụ vừa đi vừa thì thào: “Lần đầu mình thấy tình chị em thế đấy.”

Thẩm Đình vì quá đói nên tai đặc biệt nhạy cảm, lại gọi họ trở lại.

Hai người kia thật không lạnh, bị khách nghe thấy mất rồi, mà hai vị khách này xem ra tính khí cũng rất kỳ quặc.

Thẩm Đình hỏi: “Lúc này hai người nói gì đó?”

Hai người kia lắp ba lắp bắp, giả vờ không biết gì, từ chối không nói câu nào.

Thế là Thẩm Đình lại hỏi bằng câu khác: “Tại sao các cô không nghĩ rằng chúng tôi là chị em?”

Thẩm Nhân Kiệt nhìn cô, đối với chuyện này, cô vẫn không thể nào không để tâm được.

Một cô phục vụ vẫn còn vờ làm thành trì im lặng, một cô khác lại lờ lờ, giống súng bị cướp cò: “Chúng tôi có mù đâu, tình nhân hay chị em, cảm nhận thấy là biết.”

Thẩm Nhân Kiệt cười, vỗ tay: “Nói hay lắm, có kiến thức.” Rồi bảo họ đi, sau đó nói với Thẩm Đình: “Em thấy đó, cô ta còn thông minh hơn em.”

“Vậy anh cưới cô ta đi.” Thẩm Đình trả miếng.

Thẩm Nhân Kiệt tỏ ra rất nghiêm túc: “Em yên tâm, anh mãi mãi cũng không bỏ em đâu.”

Thẩm Đình vội vàng làm động tác cảm tạ Chúa ban phúc.

Ăn được nửa chừng thì Thẩm Đình chợt nhớ ra một chuyện, hỏi anh: “Còn nhớ chuyện Hoàng Khải Nam giúp em tìm nhà không?”

Nghe cái tên ấy, Thẩm Nhân Kiệt có vẻ không vui: “Sao?”

“Là thế này, chỗ em ở hiện nay chủ nhân sắp về rồi, Hoàng Khải Nam bây giờ lại đang đi công tác, nói rằng đã nhắm được một chỗ, về sẽ dẫn em đến đó xem.”

Thẩm Nhân Kiệt nói gọn lỏn: “Đừng.”

Thẩm Đình nói như thương lượng: “Vì trước kia em đã nhận lời rồi, nên bây giờ nói cho anh biết.”

Thẩm Nhân Kiệt lắc đầu: “Vấn đề này chẳng có gì để nói.”

Thẩm Đình bảo: “Anh thật nhỏ mọn.”

Thẩm Nhân Kiệt không vui: “Tất nhiên không rộng rãi như em.”

Thấy anh không vui, thế là Thẩm Đình hỏi: “Vậy phải làm sao?”

Thẩm Nhân Kiệt chỉ đợi câu này của cô: “Em đi xem nhà đi, nhưng bảo là không cần. Nhà thì anh sẽ giúp em tìm.”

Lúc về còn ở cạnh nhau đến nửa đêm. Hôm sau là chủ nhật nên họ dậy muộn một chút. Gần trưa, lúc Thẩm Nhân Kiệt sắp tỉnh dậy thì điện thoại đã réo trước, anh nghe máy, người bên kia nói: “Alô, giúp tôi mang một phần cơm rang đến nhé.”

Thẩm Nhân Kiệt dở khóc dở cười, nói: “Chỗ anh không phải tiệm thức ăn nhanh, em ngủ chờ cả người rồi à, anh là Nhân Kiệt.”

Thẩm Đình bên kia lại nói: “Ồ, Nhân Kiệt à! Vậy giúp em mang đến một phần cơm rang nhé.”

Thẩm Nhân Kiệt thực sự bó tay, đành giục cô: “Ừ, đợi một chút, em dậy nhanh đi.”

Một lúc sau có người bấm chuông cửa, không ngờ cô lại dậy nhanh đến thế. Thẩm Nhân Kiệt chạy ra mở cửa, nói: “Nhanh vậy.”

Ai ngờ ngoài cửa lại là Tống Uẩn.

13. Chương 13

Chương 13 - Thượng Đế là được sự không đạt chuẩn

Thẩm Nhân Kiệt làm mặt lạnh: “Cô đến đây làm gì?”

Tống Uẩn nói: “Đến thăm anh, không hoan nghênh à?”

Thẩm Nhân Kiệt định đóng cửa thì Tống Uẩn nũng nịu nói: “Đừng đóng, anh sẽ hối hận.”

Thẩm Nhân Kiệt thờ ơ: “Uy hiếp tôi? Chuyện chúng ta tôi đã nói với cô ấy rồi, đây không còn là con bài của cô nữa.”

Tống Uẩn vào trong, hỏi: “Lá thư của tôi anh đọc chưa, có cảm động không?”

Thẩm Nhân Kiệt kiểm chế cơn giận của mình: “Nôn ra mấy lần, vẫn không thể nào đọc được hết.”

Tống Uẩn nhìn anh dịu dàng: “Anh đừng thế, thực ra tôi rất muốn yêu anh, nhưng tôi không làm được, thật đấy, anh không thể trách tôi được. Giống như tôi muốn lên trời hái sao, thậm chí tàu vũ trụ đã chuẩn bị xong cả, nhưng lúc xuất phát lại phát hiện ra, thì ra không được, thì ra tôi có chứng sợ độ cao! Nhân sinh hoang đường thế đấy, anh cũng biết chứ.” Cô ta nói bằng giọng điệu rất kịch, rất khoa trương.

Thẩm Nhân Kiệt đã không quan tâm những chuyện đó, chỉ thấy vô cùng phản cảm: “Không ngờ bây giờ cô thích nói chuyện nhảm thế này!”

Tống Uẩn thông thả nói: “Nói nhảm là câu đầu tiên khi giao tiếp với nhau mà. Dưới đây mới là vấn đề chính. Lá thư ấy chỉ là màn mờ đầu vang dội thôi, bên dưới còn cao trào phong phú, hay ho hơn nhiều.”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Có điều diễn xuất của cô chắc nhiều quá hóa nhàm, chẳng có gì đáng xem.”

Tống Uẩn lắc đầu vẽ yêu kiều: “Anh sai rồi. Anh có biết không? Sau khi anh về nước, tôi vẫn quan tâm mọi thứ về anh. Đặc biệt là vụ cháy đặc sắc kia.”

“Vụ cháy!” Tim Thẩm Nhân Kiệt đập mạnh, giống như ngọn lửa kia bỗng táp vào người.

“Phải, vụ cháy do anh tạo ra, quá đặc sắc. Tôi vừa đọc tin tức đã biết ngay là kiệt tác của Kiệt thiếu gia, cả sự việc đó quả là kín kẽ, tôi không thể không khâm phục anh mất mấy ngày, đúng là một vụ án kinh điển.”

Thẩm Nhân Kiệt cười lạnh lùng: “Đúng là tiểu nhân. Đó chỉ là một sự cố.”

Tống Uẩn lại cười: “Chúng ta quen nhau lâu như thế, là sự cố hay không thì tôi lại không rõ à? Anh đừng lừa tôi.”

“Tin hay không tùy cô.” Thẩm Nhân Kiệt không muốn nói nhiều với cô ta, chỉ ném lại một câu.

Tống Uẩn mở to đôi mắt đẹp: “Đương nhiên là tôi không tin rồi, nhưng không có chứng cứ tôi cũng sẽ không tự dưng chạy đến tìm anh làm gì. Chắc tính cách này của tôi anh cũng không đến nỗi không hiểu chứ. Thực ra anh cũng giống tôi, chúng ta cùng một loại.” Cô ta đến gần Thẩm Nhân Kiệt.

Đôi mắt Thẩm Nhân Kiệt như tóe lửa: “Cô đừng có dát vàng lên mặt mình nữa.”

“Nói cũng phải.” Tống Uẩn gật gù, “Anh vẫn hiền lành hơn, cho kẻ gây họa một số tiền lớn. nếu không tôi cũng không tìm ra sơ hở của anh. Cho một số tiền nhỏ thông qua công ty. Tạ Huyền còn gửi một khoản lớn nữa.”

Thẩm Nhân Kiệt sắc mặt nặng nề, hơi thở gấp gáp, anh tiến lên một bước, rất muốn bóp chết cô ta cho xong.

Tống Uẩn lại nói: “Nhưng anh yên tâm, không phải Tạ Huyền nói tôi biết đâu, anh ta hận tôi muốn chết, sao lại nói được. Tất nhiên là tôi có cách của mình, anh nhất định sẽ khâm phục khả năng của tôi.”

Thẩm Nhân Kiệt tất nhiên không nghi ngờ Tạ Huyền, tìm ra Tiểu Trần – người phóng hỏa – để bắt anh ta, đối với cô ta là điều đơn giản như động đậy một ngón tay. Sự đã đến nước này, anh hỏi một cách trầm tĩnh: “Cô muốn làm gì?”

Khóe môi Tống Uẩn nở một nụ cười rất đẹp: “Tôi không muốn làm gì cả, nhưng, bà chị kia của anh vẫn chưa biết chuyện này nhỉ. Có điều chắc sẽ nhanh chóng biết ngay ấy mà.”

“Chuyện chúng tôi không cần cô lo.” Thẩm Nhân Kiệt lạnh lùng.

“Ngại quá, tôi vẫn phải lo rồi.” Tống Uẩn nói.

“Tại sao cô...” Thẩm Nhân Kiệt thực sự không hiểu cô ta tại sao lại làm thế, anh không yêu cô ta, cô ta cũng không yêu anh, hơn nữa họ chẳng ai nợ ai.

Tống Uẩn cắn môi, nói: “Vì tôi không thoả mái, sau khi anh thích tôi, sao lại có thể yêu loại người đó.”

Thẩm Nhân Kiệt không nhịn được cười “phì” một tiếng, đến lượt Tống Uẩn hỏi anh: “Tại sao anh cười?”

“Tôi cảm thấy nực cười, sao cô không lại không tự biết mình như thế, còn so sánh với cô ấy. Cô và cô ấy không cùng một cấp bậc, cô ấy tốt hơn cô gấp ngàn vạn lần.”

Tống Uẩn nổi giận: “Tôi thì muốn thử xem chị ta rốt cuộc tốt tới mức nào!”

Thẩm Nhân Kiệt khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Cô cứ việc thử, còn giờ thì mời ra ngoài cho!”

Tống Uẩn nghe anh hạ lệnh đuổi khách, cũng không nản nì thêm mà bỏ ra ngoài, nói một câu rất thân mật: “Tạm biệt, tôi sẽ còn đến đây.”

Thẩm Nhân Kiệt có cảm giác như sắp ngạt thở, nếu biết cô ta đang theo dõi anh, nếu biết nó sẽ trở thành dây dẫn lửa ảnh hưởng đến anh và Thẩm Đình, anh chưa chắc sẽ làm, nhưng nay hối hận cũng đã muộn. Anh bình tĩnh lại, nghĩ xem bước tiếp theo cô ta sẽ làm gì, nghĩ bản thân sau đó sẽ phải làm gì. Mỗi một bước đi của anh phải nhanh hơn cô ta.

Lúc đó, Thẩm Đình đẩy cửa bước vào, hỏi: “Sao không khóa cửa?”

Thẩm Nhân Kiệt ngẩng lên: “Ồ, quên mất.”

Thẩm Đình thấy vẻ mặt anh rất kì lạ thì tiến lại ngồi xuống cạnh anh, quan tâm: “Anh sao vậy?”

Thẩm Nhân Kiệt hít một hơi thật sâu, nếu để người khác nói cô biết thì chi bằng bây giờ anh sẽ kể hết cho cô nghe: “Anh có chuyện này muốn nói với em.”

“Chuyện gì, sao anh cứ như đang báo cáo ở Liên Hiệp Quốc thế, nghiêm túc quá.” Thẩm Đình đùa một cách vô tư.

“Em nghe rồi đừng giận nhé.” Anh cần cô đảm bảo với mình.

“Em không dễ giận đâu.” Cô nói, thực ra thực tế lại ngược lại.

Thẩm Nhân Kiệt ngẫm nghĩ rồi nói: “Em còn nhớ vụ cháy ở tòa soạn báo của chúng ta không?”

Thẩm Đình thấy lạ là vì sao anh lại nhắc đến chuyện đó, cô nói: “Đương nhiên, đó là một vụ cháy lớn trong sự nghiệp sinh nhai của em mà.”

“Vụ cháy đó do anh làm.”

“Anh nói gì?” Thẩm Đình chưa hiểu.

“Vụ cháy đó do anh làm.”

“Vụ cháy đó do anh làm?”

Cô thấy anh gật đầu, không thể nào tin được, nhưng lại không thể không tin, vụ cháy đó lại do anh làm! Nhưng đêm hôm đó khi cô cuống đến nỗi sắp khóc, anh lại còn làm bộ làm tịch ngồi cạnh cô than vãn kể lể cả mấy tiếng trong đêm, lúc đó cô khâm phục nghị lực và trí tuệ của anh biết bao, không còn lo sợ gì về tai nạn đó, hôm sau cô bận rộn viết kế hoạch đến mấy tiếng, bây giờ anh nói thế, đúng là quá giả tạo, đúng là quá đáng sợ.

Một vụ cháy quá khéo, không cháy ở xưởng in, không cháy trên đường phố phồn hoa, mà lại trên con đường quê hẻo lánh vắng người, không làm hại ai, không phải chịu trách nhiệm hình sự, chỉ làm tòa soạn của họ bắt lửa, nghĩ lại thì trời cao quá thiên vị họ, khiến người ta nghi ngờ anh là con riêng của ông trời. Làm ăn như thế, thật ra cô có thể hiểu, là sếp mà làm thế, cô cũng có thể hiểu, dù sao cô cũng lẫn lộn bao nhiêu năm rồi, biết rằng “vô thương bất gian”. Nhưng nếu người này là bạn trai cô, bạn nghĩ rằng tâm hồn của

họ tương thông, nhưng bỗng dưng phát hiện thật ra không phải vậy, thì liệu có đáng sợ không? Anh nói dối cô cũng nhất định sẽ mặt không biến sắc tim không đập loạn như vậy. Thậm chí hôm nào đó, liệu anh có bắt đầu toan tính với cô?

Trong mắt Thẩm Đình không ngừng tái hiện cảnh đêm ấy anh kinh sợ cầm bật lửa, tay lại run đến nỗi không bật lửa được, cười và than thở: “Diễn xuất của anh thật tốt, khiến em khâm phục đấy.”

Thẩm Nhân Kiệt nắm tay cô, cuống quýt: “Xin lỗi, anh không cố ý lừa em.”

Thẩm Đình không nói gì, không nhìn anh, cô rất muốn tha thứ cho anh, cô thật sự yêu anh, nhưng cô chỉ nhẹ nhàng rút tay ra.

Thẩm Nhân Kiệt vội vàng đặt tay lên vai cô, không muốn chọc giận cô, nhưng vẫn nói với vẻ tự tin: “Bây giờ em nghĩ thế nào? Chuyện này chắc không ảnh hưởng đến chúng ta chứ?”

Thẩm Đình vùng ra, tư duy rất hỗn loạn, cô miễng cưỡng nói: “Em cũng không biết mình đang nghĩ gì, nhưng em thấy anh rất đáng sợ. Anh có thể cho em yên tĩnh suy nghĩ một chút, sắp xếp lại mọi thứ không?” Vừa nói cô vừa đi ra ngoài.

Thẩm Nhân Kiệt biết chuyện này không thể gấp gáp được, càng gấp càng loạn, nhưng lại rất lo lắng, thế là anh ngăn cô lại: “Em muốn nghĩ bao lâu?”

Thẩm Đình lắc đầu: “Em không biết.”

“Vậy anh đợi em ăn cơm trưa.” Anh nói nhanh.

“Anh đừng đợi em.” Thẩm Đình nói xong, nhanh chóng về lại nhà mình, đóng chặt cửa.

Thẩm Nhân Kiệt ngã phịch xuống ghế sofa, chỉ một lúc sau anh đã bắt đầu thấy cuống quýt, gọi điện cho cô mấy lần đều bị từ chối. Không chịu thua, anh gọi lại thì máy đã tắt. Vì là lỗi của anh, không thể trách ai khác, anh chỉ có thể giận chính bản thân mình. Nhưng anh lại hi vọng cô có thể tha thứ. Tổng Uẩn bức ép anh cũng không sao, nhưng cô thì khác, cô bắt buộc phải hiểu cho anh, thế là lửa giận lại cháy lan sang chỗ Thẩm Đình.

Anh đi nhanh đến cửa nhà cô, gõ “cộc cộc cộc” đến mười phút liền. Thẩm Đình bên trong cuối cùng không chịu nổi, lên tiếng hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Em nghĩ xong chưa?” Thẩm Nhân Kiệt hỏi.

“Chưa.” Người bên trong trả lời.

“Vậy còn cần bao lâu?” Thẩm Nhân Kiệt rất lo, thế là càng thêm tức giận.

Thẩm Đình cảm giác giống như mình là người có lỗi, bất giác như lửa đổ thêm dầu: “Em không biết.”

Thẩm Nhân Kiệt: “Em không thấy rằng em nên thông cảm cho anh sao?”

Thẩm Đình không nói gì.

Anh không thấy cô đáp lại thì cau mày, khẳng định: “Anh không nghĩ rằng mình đã phạm tội tày trời. Giới kinh doanh luôn là thế, dùng chút thủ đoạn cũng có thể hiểu được. Lúc đó chúng ta chưa quen nhau bao lâu, anh không thể tin em hoàn toàn, không nói cho em biết cũng có thể hiểu được chứ. Em cần suy nghĩ cái gì?”

Thẩm Đình nói: “Không phải em đang suy nghĩ đến những chuyện đó.”

Cách một cánh cửa nghe thấy giọng cô, tiếng nói bỗng trở nên rời rạc xa xôi, anh cuống cuống hỏi: “Vậy rốt cuộc em có chuyện gì không nghĩ ra được?”

Thẩm Đình lại trầm tư một lúc rồi nói: “Anh cũng biết là em đã nghĩ rất lâu mới quyết định ở bên anh, lúc đó không phải là vì không thích anh, mà là vì suy nghĩ của chúng ta đối với nhiều việc quá khác xa nhau. Chúng ta đều là người lớn cả, không phải trẻ con mà yêu đương chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết, mà chúng ta phải nghĩ cho tương lai. Nhưng hôm đó em phát hiện ra em thật sự rất thích anh, em muốn buông thả bản thân một lần, nghe theo trực giác bản thân một lần. Bây giờ chuyện này thực sự khiến em hơi sợ hãi, giống như nó đang thức tỉnh em vậy. Nếu như anh không yêu em nữa thì em phải làm sao? Tha thứ cho em ích kỷ, em không muốn để mình phải tổn thương thêm lần nữa.”

Thẩm Nhân Kiệt không ngờ cô lại dễ dàng bỏ cuộc vậy nên nổi giận: “Em làm trò gì thế? Anh có thể đảm bảo anh chưa bao giờ áp dụng những cách trong kinh doanh vào cuộc sống, vào bản thân mình. Em chẳng có gì phải lo cả.”

Thẩm Đình hạ giọng nói: “Em lo sau này sẽ trở nên chông chênh, không có cảm giác an toàn.”

Thẩm Nhân Kiệt lại gõ cửa dồn dập: “Em có thể mở cửa không, chúng ta phải nói chuyện với nhau.”

Màn cửa trong phòng khép kín giống như một căn phòng tối. Thẩm Đình cũng thấy đau khổ, cô phải vất vả bao nhiêu mới quyết định ở bên anh, nếu đã quyết định rồi thì cô nhất định sẽ bất chấp tất cả để đi cùng anh, không ngại phong ba bão táp. Nhưng sự thật đang thử thách cô, cô có thể hoàn toàn chấp nhận con người anh không? Cái tốt và xấu của anh, hoặc trong những ngày tháng sau này, sẽ xem như không thấy hoặc không nghe thấy. Năm nay là năm khó khăn nhất trong cuộc đời cô, nhưng mỗi khi vất vả đều có anh bầu bạn, cô mới vượt qua, tìm ra lối thoát. Nửa năm cô ở bên anh đã như mười năm. Gặp được người mình yêu thật lòng đã khó nhường nào, yêu một người đối với cô càng khó khăn gấp bội! Bất cô từ bỏ anh, thì

cuộc đời còn lại của cô nhất định sẽ hối hận. Cứ nghĩ phải từ bỏ, cô cảm thấy như có thứ gì đó thít chặt lấy tim mình, khiến cô đau tới mức không còn là mình nữa. Âm thanh gõ cửa dồn dập giống như một đoàn tàu hỏa xuyên qua phòng cô, đập thẳng vào trái tim cô.

Thì ra, yêu đương giống như diễn vở kịch đau thương của Chúa Ki-tô, phải nhẫn nại, phải bao dung, phải từ bỏ, phải hy sinh. Tiếc rằng cô không thể, cô cảm thấy bản thân không đủ tư cách để yêu.

Dần dần, tiếng gõ cửa ngừng hẳn, hình như anh đã bỏ đi. Rồi dần dần, màn đêm buông xuống, cô bất giác ngủ thiếp đi, đến khi mở mắt choàng dậy thì sắc trời đã sáng hẳn. Không ngờ cô lại nằm bò trên ghế sofa ngủ cả một đêm. Vừa ngủ dậy cô đã thấy lẩn cấn, nhưng cũng bình tĩnh lại nhiều. Phàm là sự gì cũng cần mở rộng trái tim, cô định làm thế thật. Hơn nữa hôm nay mẹ cô đến, vốn dĩ cô còn định giới thiệu người nhà cho anh biết, để tránh cho mẹ cô cứ thúc giục bức bách mãi. Nghĩ đến đó, cô bất giác cảm thấy kì lạ, sao lúc này rồi mà mẹ cô vẫn chưa đến nơi?

Đang nghĩ ngợi thì điện thoại reo vang, cô vừa nghe thì bố cô bên kia đã cuống quýt: “Mẹ con ngất ở ga tàu, cần một số tiền phẫu thuật ngay! Rất gấp!”

Thẩm Đình nghe như sấm dội trên đầu, cũng không nghĩ phải hỏi kĩ càng mà chỉ cuống cuồng: “Mẹ con có sao không, bố, mẹ bây giờ sao rồi? Cần bao nhiêu tiền?”

Bố cô đau khổ: “Bác sĩ nói rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể... Làm phẫu thuật ít nhất phải hai trăm ngàn tệ, bố cuống lắm rồi, con mau nghĩ cách giúp đi!”

Cô đào đâu ra hai trăm ngàn, tuy cô đã đi làm gần mười năm nhưng đến phí chữa bệnh cho mẹ cô lại không trả nổi, đúng là bi ai cuộc đời. Nhưng cô không thể để bố cô lo lắng về chuyện này nên nói nhanh: “Bố, đừng lo, bố chăm sóc mẹ đi, chuyện này con giải quyết, con về ngay.”

Cô cúp máy, tay chân luống cuống nhất thời không nghe bản thân điều khiển, ngã sông xoài ra đất, đồ đạc trên bàn rơi xuống “loảng xoảng”, một ống tiết kiệm tiền vỡ tan, tiền xu trong đó “tình tình tang tang” vung vãi đầy đất. Thẩm Đình muốn khóc mà không khóc nổi, tại sao trong phim truyền hình khi người ta gặp nạn đều có thể nhờ người giúp, còn cô chỉ có thể đập vỡ một ống tiết kiệm vô dụng.

Lúc mở cửa phòng lại suýt té ngã, thì ra trên đất đầy những món ăn, là Thẩm Nhân Kiệt thấy cô cả ngày không ra ăn cơm nên mua cho cô, trong lòng cô rất cảm động. Thấy cửa phòng Thẩm Nhân Kiệt đang mở, anh nằm trên ghế sofa đối diện cửa ngủ say, chắc sợ cô lặng lẽ bỏ đi nên cả đêm cũng không đóng cửa.

Cô lao đến, Thẩm Nhân Kiệt nhìn thấy cô hoang mang thất thần, nhưng rõ ràng rất vui, hỏi: “Sao thế?”

Thẩm Đình cũng mặc kệ lòng tự trọng, trước mặt tiền thì làm gì còn lòng tự trọng nữa, cô hỏi: “Anh có thể cho em mượn một trăm năm mươi ngàn tệ không, em có năm mươi ngàn rồi.”

Anh hỏi, vừa nghi ngại vừa lo lắng: “Em sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Đình rơi nước mắt: “Mẹ em bệnh rất nặng, cần tiền gấp, anh phải giúp em, nhất định phải giúp em!”

Thẩm Nhân Kiệt nghe thế cũng rất lo lắng, nhưng anh phải an ủi cô trước: “Đừng vội, bây giờ đang ở đâu? Em đưa anh đến đó.”

Thẩm Nhân Kiệt và Thẩm Đình cùng chạy đến bệnh viện mẹ cô nằm, tâm trạng rối bời, Thẩm Đình không thể làm gì nổi. Cũng may là còn Thẩm Nhân Kiệt giúp đỡ giải quyết gần hết mọi việc, lại tìm bác sĩ để liên lạc với bên quản lí bệnh viện, cuối cùng đã tìm ra bác sĩ giỏi nhất về phương diện này trong bệnh viện.

Thẩm Đình rất hối hận, cứ khóc hỏi bố: “Bố, sao lại thế này, mẹ bệnh từ lúc nào, sao lại thời kỳ cuối, sao con không biết?”

Bố cô ôm đầu, dờ dẫm nói: “Bố cũng không biết, mẹ con vẫn khỏe mạnh, ngày nào cũng nói cười với bố, sáng nào cũng dậy rất sớm, chỉ thỉnh thoảng bắt gặp là đang uống thuốc gì đó, hỏi thì mẹ con chỉ nói là thuốc đau đầu. Mẹ con luôn giấu, không ai biết cả.”

Thẩm Đình lại khóc, run rẩy nói: “Sao mẹ lại như thế! Thật là... thật là...”

Bác sĩ vừa cho bà uống ít thuốc, mẹ cô tạm thời vẫn khá tỉnh táo, ngày mai sẽ phẫu thuật. Thẩm Đình chăm sóc bà suốt ngày, Thẩm Nhân Kiệt cũng ở cạnh giúp đỡ.

Thẩm Đình gượng cười nói với mẹ: “Mẹ, con chưa nói mẹ biết, đây là bạn trai con, cũng được đấy chứ.”

Mẹ cô cũng có vẻ vui: “Con bé này, có bạn trai tốt thế cũng không báo mẹ biết, hại mẹ mất công lo cho mày.” Lại vẫy tay gọi Thẩm Nhân Kiệt đến, anh nắm lấy tay bà.

Mẹ cô nói: “Cậu bé à, cảm ơn cháu, bác là mẹ nó, bác biết nó thường ngày rất phiền phức, tính khí khó chịu, tính cách cũng kém, bác thật sự rất...”

Thẩm Nhân Kiệt vội nói: “Bác gái, bác đừng nói thế, là cháu cứ bám riết theo cô ấy mà.”

Thẩm Đình than vãn: “Mẹ, mẹ xem thường con quá.”

Mẹ cô định nói gì nhưng bỗng buồn nôn, Thẩm Đình vội đưa chậu đến, mẹ cô nôn đến mức đứt hơi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thẩm Đình thấy mẹ cô khổ sở đến mức đó thì trong lòng rất đau buồn, nghẹn ngào nói: “Mẹ, xin lỗi, nếu không phải vì đến thăm con... Tại con làm mẹ lo lắng.”

Mẹ cô lắc đầu, khó khăn lắm mới nói được: “Con bé ngốc, không phải lỗi của con.”

Thẩm Đình vừa giận vừa đau lòng, cô kêu lên: “Nhưng mẹ ơi, tại sao mẹ lại giấu cả nhà, mẹ bệnh bao lâu rồi, ngày nào mẹ cũng khổ sở thế này ư? Sao mẹ lại làm thế, mẹ muốn con và bố phải hối hận cả đời hay sao?”

Tay mẹ cô đã không còn chút sức lực nào, chỉ vuốt tóc cô: “Mẹ biết bệnh mẹ không chữa trị được, nói cả nhà biết cũng lo lắng thôi, bệnh này giống như một cái hố không đáy, bao nhiêu tiền cũng không lấp đầy được. Chúng ta lại không có tiền, sao lãng phí được chứ. Mẹ chết rồi còn bắt hai cha con gánh nợ cả đời, làm sao ai dám lấy con? Mẹ không thể ích kỉ được, nếu không sẽ chết không nhắm mắt.”

Thẩm Đình suy sụp, nước mắt đầm đìa, cô gục lên giường mẹ khóc to: “Mẹ, sao mẹ lại như thế, tại sao? Mẹ làm vậy mới là ích kỷ!!!”

Nửa tiếng sau, Thẩm Đình mới bình tĩnh lại, Thẩm Nhân Kiệt phải đứng cạnh an ủi: “Em không thể thế được, bác sĩ nói phải giữ tâm trạng tốt cho mẹ em.” Nói xong lại chạy ra ngoài tìm bác sĩ, bàn bạc về chuyện phẫu thuật. Thẩm Đình cũng biết thế, nhưng vì không kiềm chế được, cô lau nước mắt nói: “Mẹ, yên tâm nhé, phẫu thuật xong mẹ sẽ khỏe thôi, Nhân Kiệt đã giúp tìm một bác sĩ rất giàu kinh nghiệm rồi.”

Mẹ cô nở nụ cười khó khăn: “Con bé ngốc, mẹ rất rõ tình trạng mình bây giờ!”

Thẩm Đình nói: “Mẹ, không cho mẹ nghĩ nghĩ lung tung. Bác sĩ nói mẹ phải giữ tâm trạng lạc quan!”

“Có phải con rất sợ mất mẹ không?” Mẹ cô cười, nói.

“Mẹ!” Thẩm Đình cắt ngang, cũng cắt ngang dòng suy nghĩ của mình.

Nhưng mẹ cô lại cứ không buông tha cho cô, bà chậm rãi nói: “Mẹ biết là con sợ mất mẹ. Nhưng con có biết cảm giác của mẹ khi bà ngoại của con mất không? Mẹ cảm thấy bầu trời của mình như sụp đổ, nhưng lại không phải vậy. Chúng ta vẫn phải tiếp tục sống như trước kia, dần dần rồi cũng như chuyện đó chưa bao giờ xảy ra, giống như mẹ chưa có mẹ vậy! Cứ đời này nối tiếp đời kia đều là thế. Mẹ nói vậy vì thực ra, mẹ không lo cho mình, mà mẹ lo cho con nhất. Vì mẹ, con cũng phải sống tốt, đừng có ngốc nghếch mãi rồi quá tâm trạng, tính khí đó của con không phải ai cũng chịu đựng được.”

Thẩm Đình rất khựng hoảng, mẹ cô như đang trăng trối vậy, cô giận dữ nói: “Mẹ, đừng nói những lời đó.”

Mẹ cô vẫn mặc kệ, thấy Thẩm Nhân Kiệt không ở đây thì nói tiếp: “Mẹ không nói thì e rằng sau này không ở còn cơ hội nữa... Bây giờ con đưa bạn trai tới, mẹ yên tâm nhiều rồi. Tuy trẻ hơn con nhưng thấy rõ là đối với con rất tốt, lại có nghị lực, gia cảnh cũng ổn, không biết phúc phận này của con ở đâu ra nữa. Có thể đúng là gặp mau liền tiếp. Sau này có chuyện gì phải bàn bạc với cậu ấy, đừng gánh nặng một mình. Một người phụ nữ phải biết cách dựa dẫm, con ném khó khăn cho cậu ấy, cậu ấy còn nghĩ rằng con tôn trọng cậu ấy nữa.”

Thẩm Đình kéo tay mẹ: “Mẹ, con biết, con nghe lời mẹ mà, mẹ đừng lo cho con, hiện giờ con rất ổn! Đừng lo lắng nữa, nghỉ ngơi trị bệnh đi.”

Mẹ cô lúc ấy cuối cùng cũng gạt đầu về yên tâm.

Ngày mai mổ nên Thẩm Đình, Thẩm Nhân Kiệt và bố cô đều ở lại bệnh viện suốt đêm.

Hôm sau mẹ cô vào phòng mổ, Thẩm Đình cảm thấy mỗi một giây dài như một năm. Thẩm Nhân Kiệt chỉ có thể an ủi: “Đừng lo, chúng ta đã tìm bác sĩ tốt nhất, đã chuẩn bị sẵn hết mọi thứ rồi, mẹ em may mắn bẩm sinh, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Nhưng Thẩm Đình vẫn thấp thỏm lo lắng, làm sao yên tâm được? Khó khăn lắm đèn phòng mổ mới tắt, phẫu thuật kết thúc, về mặt bác sĩ nặng nề, vừa đi vừa tháo khẩu trang ra.

Bố cô lao đến hỏi: “Bác sĩ, vợ tôi thế nào rồi?”

Bác sĩ bình thản nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Bố cô túm lấy ông ta, hỏi về không tin: “Ý bác sĩ là sao?”

Bác sĩ lại tỏ vẻ hối lỗi: “Xin lỗi.”

Rồi sau đó Thẩm Đình cảm thấy đầu óc trống rỗng, không khí cả thế giới như bị rút cạn, cô bỗng dưng bị ném vào bầu không khí ấy, thoáng chốc ngất lịm, Thẩm Nhân Kiệt đứng cạnh vội đỡ lấy cô.

Đến khi tỉnh lại đã là mấy tiếng đồng hồ sau, cô vừa tỉnh lại đã cuống cuồng hỏi Thẩm Nhân Kiệt: “Mẹ em đâu? Mẹ em đâu?”

Thẩm Nhân Kiệt nói: “Chuyện hậu sự... của mẹ em đã lo liệu cả rồi!”

Thẩm Đình túm lấy chăn, nước mắt lãnh dãi: “Không thể nào, không thể nào, anh gọi bác sĩ đến đây, em phải hỏi cho rõ, ông ta chữa trị kiểu gì thế hả?”

Thẩm Nhân Kiệt giữ lấy cô, nói giân: “Em đừng thế nữa, bố em đã đau khổ lắm rồi, em không thể để ông đau lòng nữa.”

Thẩm Đình bình tĩnh hơn, trầm tư một lúc rồi chỉ khóc: “Xin lỗi, nhưng... em cứ nghĩ sau này không còn mẹ nữa, em...”

Thẩm Nhân Kiệt lau nước mắt cho cô, dịu giọng dỗ dành: “Anh hiểu, nhưng sẽ ổn thôi, sẽ quen thôi mà...”

Thẩm Đình lặp lại một cách vô thức: “Sẽ quen thôi mà, sẽ quen thôi mà...”

Sẽ quen sau này đi đâu không còn ai lo lắng nhắc nhở đi sớm về sớm, sẽ quen khi Tết đến không còn nhìn thấy bóng dáng bận rộn trong nhà bếp, không còn mẹ thì Tết có còn là Tết hay không?

Thẩm Đình không tìm được lại dùng chân trùm kín mặt, khóc đến rã rời...

Thẩm Nhân Kiệt giúp cha cô lo chuyện hậu sự, rất nhiều bạn bè quen thuộc cũng đến giúp đỡ. Người Trung Quốc có thói quen tổ chức tang lễ vừa náo nhiệt, lại rất thời thượng để khẳng cự nổi bi ai của một sinh mệnh đã ra đi, nhưng, người đang đau buồn nhìn thấy cảnh đó chỉ càng đau buồn thêm.

Khi thấy mẹ cô biến thành một lọ tro cốt nhỏ trên tay bố, Thẩm Đình mềm nhũn cả hai chân, nước mắt rơi như suối.

Núi xanh trầm mặc, mưa bụi nhạt nhòa, chim trời bay lượn. Khi mọi người đã ra về, Thẩm Nhân Kiệt đứng cạnh Thẩm Đình trước phần mộ mẹ cô, Thẩm Đình cảm thấy có rất nhiều điều muốn anh lắng nghe, cô cần anh giúp gánh vác nỗi đau, như vậy thì nỗi đau có thể giảm bớt, cô vừa nói vừa nức nghẹn: “Trước kia trong một quãng thời gian dài, em đã ngỡ bố mẹ em luôn trẻ trung xinh đẹp, chưa bao giờ nghĩ có một ngày họ lại mất trước em. Em cũng biết con người rồi sẽ già đi, nhưng em nghĩ bố mẹ em căn bản sẽ không già như ông bà nội em, nếu đau ốm cũng sẽ nhanh chóng hồi phục. Lúc nhỏ em cứ nói với họ, lớn lên sẽ thành nhà khoa học, phát minh ra thuốc trường sinh bất lão. Nhưng giờ em ba mươi tuổi, mới phát hiện ra họ đã già thật rồi, mỗi lần về đều nhận ra họ già hơn xưa, em không biết tại sao mấy năm nay họ lại già đi nhanh thế, Một trận ốm lại có thể dễ dàng bắt mẹ em đi mất, em thấy bố em, ông đã trở thành một ông lão thật rồi, giống hệt ông nội em, em rất chua xót.”

Nói mãi nói mãi, cuối cùng Thẩm Đình lại òa khóc: “Em đau lòng lắm, em thật bất hiếu, vô dụng. Họ nuôi em lớn lên thế này mà em chẳng cho họ được gì cả. Những niềm vui bình thường nhất, đứa con gái nào cũng có thể đem lại cho cha mẹ họ, tại sao em không làm được. Họ ép em kết hôn mà lần nào em cũng nổi điên với họ, thực ra em biết bố mẹ cũng muốn tốt cho em, lo cho em sau này không có chỗ nương tựa.”

Cô tự giễu mình: “Anh bảo, bố mẹ em kiếp trước mắc nợ cái gì mà lại sinh ra một đứa con gái như em. Em là kẻ được phái đến để trả thù bố mẹ em phải không?”

Thẩm Nhân Kiệt làm sao lại không thấu hiểu tâm trạng của cô, nỗi đau mất đi người thân ấy, anh đưa tay dịu dàng lau nước mắt trên má cô, ôm chặt lấy cô: “Đừng buồn nữa, sẽ ổn thôi, bây giờ quan trọng hơn là chăm sóc cho bố em, đó mới là điều chúng ta cần làm.”

Thẩm Đình chỉ ngồi nhìn ngôi mộ nhỏ vuông vức trước mặt, hình mẹ cô trên bia mộ vẫn sinh động như còn sống, rất dịu dàng.”

Thẩm Nhân Kiệt kéo cô: “Anh đưa em đến một nơi.” Rồi không nói không rằng kéo Thẩm Đình lên xe.

Một hướng lạ, một con đường lạ, Thẩm Đình không rõ anh muốn đi đâu? Cũng không nghĩ nữa, cứ để chiếc xe đi đến chân trời góc bể, đến nơi sơn cùng thủy tận vậy.

Cuối cùng họ đến trước một kiến trúc cao to lộng lẫy, Thẩm Đình khàn giọng hỏi anh: “Chúng ta đến đây làm gì?”

Là đài thiên văn, Thẩm Nhân Kiệt kéo tay cô vào trong: “Em chưa đến đúng không, vào trong xem.”

Thẩm Nhân Kiệt mua vé, dẫn Thẩm Đình vào đại sảnh, Tuy bên ngoài đang là ban ngày nhưng bên trong ánh đèn tối mờ, như thể đang đêm đen. Thẩm Nhân Kiệt che mặt cô, nói: “Em đừng nhìn, anh đưa em đến chỗ ngồi.”

Thẩm Đình lại hỏi: “Đây là đâu?”

Thẩm Nhân Kiệt tỏ vẻ bí ẩn: “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

Thẩm Nhân Kiệt đưa cô đến chỗ ngồi, sau đó bỗng buông tay ra, Thẩm Đình mở mắt, cô nhìn thấy ngay một bầu trời đêm xanh ngọc bích mênh mang, màu xanh say người ấy như ngấm sâu vào trái tim bạn. Sao sáng dày đặc trên màn trời, đang nở nụ cười và chớp mắt với bạn. Nếu bầu trời đêm nay có mùi vị thì đó ắt hẳn sẽ là hương hoa lan thơm ngát thanh tao ở nơi thâm sơn cùng cốc.

Người Thẩm Đình như trôi trong bầu trời xanh thẳm kia, thoáng chốc mọi nỗi đau và bi thương đều bị chìm lấp.

Thẩm Nhân Kiệt thì thầm bên tai cô: “Mỗi lần tâm trạng anh khó chịu, anh đều đến đây. Anh tự nhủ rằng, tuy thế giới này khiến con người thất vọng, nhưng chúng ta ít nhất còn có thể ngắm bầu trời sao.”

Thẩm Đình nghe câu ấy, giống như lời nói rút ra từ tâm hồn cô, khóe môi nở nụ cười, đôi mắt lại lấp lánh ánh lệ, cô gật đầu: “Phải, ít nhất chúng ta còn có thể ngắm bầu trời sao.”

Thẩm Nhân Kiệt để đầu cô gối vào cánh tay mình, sau đó nói: “Em nghỉ xem, mẹ em chắc chắn sẽ biến thành một ngôi sao trên trời, lúc này chắc đang mỉm cười với em đó.”

Cổ họng Thẩm Đình khô rát vì khóc và mệt mỏi quá lâu, cô nói: “Bà nhất định sẽ là ngôi sao đẹp nhất trên trời.” Cô ngắm những ngôi sao, có một ngôi sao đặc biệt gần gũi, rất giống nụ cười của mẹ.

Thẩm Nhân Kiệt hôn lên má cô: “Đừng đau lòng, đừng hổ thẹn, đừng nghĩ đến nếu như, hãy yêu thương bản thân mình. Giống như trước kia, tiến lên phía trước không ngại ngừng. Đó là những lời mẹ em muốn nói với em.”

Phải, Thẩm Đình hiểu, mọi nỗi đau rồi sẽ qua đi, thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ. Cái chúng ta cần làm là phải yêu quý hiện tại hơn, quên đi quá khứ thì chúng ta mới được cứu rỗi, nắm bắt hiện tại thì chúng ta mới có thể yên lành.

Thẩm Đình bóp chặt tay anh: “Cám ơn anh.” Cô không hề bơ vơ không nơi nương tựa, còn anh lại rất đáng tin cậy.

Thẩm Nhân Kiệt trách cô: “Em ngốc, lại nói cám ơn với anh.”

Thẩm Đình quay lại nhìn anh, chân thành: “Em vừa biết ơn anh lại vừa thấy có lỗi với anh. Cám ơn anh, vì anh đã xuất hiện trong lúc em hoang mang nhất. Xin lỗi anh, là vì em đã lung lay không tin tưởng anh. Thực ra không phải đối với anh mà vì không có niềm tin vào tình yêu và bản thân, em sẽ không thể nữa.” Rất may mắn, anh là người cô cần tìm, là người hiểu rõ tâm hồn cô. Cô yêu anh, cho dù anh là kẻ cướp, đại gia, người tốt, kẻ xấu, toan tính bao nhiêu, lạnh lùng bao nhiêu, xuất sắc cũng được, kém cỏi cũng xong, cô yêu tất cả ở anh. Vì có anh, cô sẽ không sợ hãi nửa đêm bất chợt tỉnh giấc, có rất nhiều điều muốn tâm sự lại chẳng ai lắng nghe; có anh rồi, cô sẽ không cảm thấy cuộc đời còn lại của mình như treo lơ lửng giữa không trung, đến cuối cùng chẳng cách nào nắm bắt được thứ gì.

Thẩm Nhân Kiệt không nói, chỉ hôn cô, họ hôn nhau dưới bầu trời sao đầy mộng ảo.

Ra khỏi đài thiên văn, họ gặp một bầu trời đêm khác, đã tối rồi. Chiếc xe đi xuyên màn đêm mênh mang.

Thẩm Đình nói: “Đưa em về rồi anh đến công ty đi, mấy hôm nay anh không đến rồi. Em chăm sóc bố vài ngày nữa cũng sẽ về.”

Thẩm Nhân Kiệt đáp: “Ừ, anh sẽ thường xuyên đến thăm em.”

Đến nhà Thẩm Đình, xe dừng ngoài cổng, Thẩm Đình nói: “Anh không cần vào đâu, không thì về muộn lắm.”

Thẩm Nhân Kiệt nhún vai: “Không sao.”

Thẩm Đình đẩy anh thật mạnh: “Bảo anh đi thì đi đi.”

Thẩm Nhân Kiệt có vẻ rất bất mãn: “Được rồi, được rồi, không tiếp anh thì anh đi trước đây.”

Khởi động xe, anh lại hạ cửa kính xuống: “Em còn quên một chuyện.”

Thẩm Đình nghĩ kỹ rồi lắc đầu: “Em không nhớ là có chuyện gì cả.”

Thẩm Nhân Kiệt tỏ vẻ trịnh trọng: “Không nhớ thật à?”

Thẩm Đình trầm nghĩ mấy hôm nay cô vừa hoảng loạn vừa mệt, không thể quên mất chuyện gì thật chứ, lại nghĩ kỹ nhưng vẫn không nhớ ra chuyện gì.

Thẩm Nhân Kiệt thở dài như thất vọng lắm: “Em quên thật rồi, sao lại thế! Đến đây, anh nói em nghe.”

Thẩm Đình cứ đứng đó thắc mắc mãi, liền đến gần anh, vừa cúi xuống anh đã hôn lên má cô một cái, sau đó khởi động xe: “Sau này đừng quên đấy.”

Thẩm Đình bó tay nhìn theo anh, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào. Ngắm chiếc xe mỗi lúc một xa, cuối cùng cũng mất hút nơi đầu phố, những nỗi niềm lưu luyến lại bắt đầu cuốn lấy cô. Nhìn theo một lúc lâu sau, cô mới đi vào trong với vẻ nghĩ ngợi.

Vừa vào đến nhà đã nghe bên trong có tiếng nói, cô tưởng có khách đến nên vội vào trong để chào hỏi, nhưng đến phòng khách lại chẳng thấy một ai. Chỉ thấy bố cô đang ngồi một mình trên ghế sofa xem tivi. Thẩm Đình thấy rất lạ lùng, vậy tiếng nói chuyện kia là từ đâu ra? Bố cô lại tiếp tục nói: “Người này sao xấu xa thế, em họ mình mà cũng hãm hại, thật quá đáng, còn cô của hắn ta cũng...”

Thì ra bố cô đang lẩm bẩm một mình, là bố cô đang nói chuyện với chính mình trong căn nhà rộng thênh thang này ư? Bao nhiêu năm rồi? Nếu trước kia mẹ vẫn còn sống, bà có xem tivi cùng ông không? Có trả lời ông không? Và trả lời thế nào? Thẩm Đình đứng ở góc tối nơi cửa, nước mắt lặng lẽ rơi.

Một lúc sau cô mới lên tiếng: “Bố, sao lại xem tivi một mình thế kia?”

Bố cô quay lại nhìn, đáp lại với vẻ thờ ơ: “Chẳng phải con chê chương trình bố xem dở quá hay sao, con không thích mà.”

Thẩm Đình đến gần ngồi xuống cạnh ông, giả vờ gian xảo: “Con có nói thế bao giờ đâu!”

Xem tivi cùng bố đến mười hai giờ, vì có cô nên bố rất vui, thực ra những điều cha mẹ cần không hề nhiều nhận gì, nhưng con cái lại cứ cho rằng bản thân không đáp ứng nổi. Cô về phòng, rất vừa vặn, Thẩm Nhân Kiệt gọi điện đến hỏi ngay: “Anh gọi đến đòi nợ.”

Cô nghe thấy giọng anh buồn buồn, đang định hỏi vì sao.

Thẩm Nhân Kiệt bên kia đã cướp lời: “Hiện giờ tâm trạng anh rất tệ, về sau mới nhận ra hôm nay em quên nói với anh ba chữ.”

Tất nhiên là Thẩm Đình hiểu anh nói gì, cô bảo: “Lạ! Ai quy định phải nói chứ?”

“Anh quy định.” Giọng điệu anh vẫn như trước kia, rất thản nhiên.

“Thôi đi, ghê quá, mọi người đều lớn cả rồi.” Thẩm Đình chối đây đây.

Ai ngờ anh tư duy nhạy bén, thoáng chốc đã nắm bắt ngay kẽ hở trong lời cô nói: “Chẳng lẽ lúc em còn vị thành niên thường xuyên nói ‘em yêu anh’ với kẻ khác?”

Thẩm Đình hơi bực, lại thấy buồn cười, nên cô cười thành tiếng: “Tóm lại là thôi đi!”

Anh ở bên kia khựng lại như đang nghĩ gì đó, rồi nói tiếp: “Không được. Coi như em vay nặng lãi anh, còn lãi kép nữa. Nhớ đấy, nếu lần này anh qua cửa ải bình an thì em phải trả anh mười câu.

“Thế nào là qua ải bình an?” Thẩm Đình không hiểu ý anh nói là ải nào?

Thẩm Nhân Kiệt bình thản: “Tức là số lượng tiêu thụ tạp chí kỳ này qua ải.”

Thẩm Đình than thở: “Anh giỏi lắm, quả nhiên là vô thương bất gian.”

14. Chương 14

Chương 14 - Ánh sáng rực rỡ, nhưng mặt đất được chiếu rọi lại đen tối

Cao Hiểu Vi hưởng tuần trăng mật trở về thì được tin mẹ Thẩm Đình đã qua đời. Sáng hôm sau vội vàng đến thăm Thẩm Đình và bố cô, đồng thời kéo Thẩm Đình đi dạo phố với một dụng ý “hiểm ác” là để thể giới vật chất hào nhoáng mê hoặc Thẩm Đình, để cô tạm thời quên đi nỗi buồn.

Hai người vào một khu trung tâm thương mại, Thẩm Đình hỏi bạn: “Trăng mật vui chứ, vì lo nghĩ cho ‘hạnh phúc tình dục’ của cậu mà tớ không dám quấy rầy.”

Cao Hiểu Vi khoác tay cô: “Tốt lắm, anh ấy rất tốt với tớ.”

Thẩm Đình gật đầu: “VẬY thì tốt.”

Cao Hiểu Vi cũng định hỏi chuyện giữa cô và Thẩm Nhân Kiệt thì thấy Thẩm Đình đứng trước một quầy hàng đồng hồ nổi tiếng, ngắm một chiếc đồng hồ nam trong đó rồi hỏi: “Cậu thấy cái này thế nào?”

Cao Hiểu Vi nhìn cô rồi cố ý nói: “Không hợp với cậu, tuy cậu có một trái tim còn cố chấp và cứng rắn hơn cả đàn ông.”

Thẩm Đình lườm cô: “Đừng nói nhảm. Tớ mua cho Thẩm Nhân Kiệt. Vì tớ mà anh ấy đã làm hỏng mất hai cái đồng hồ, tớ phải mua một cái để đền lại.” Một lần trong núi, một lần trong phòng, hình như cô có thù oán với đồng hồ của anh thì phải.

Cao Hiểu Vi hiểu ý, chớp ngay lấy cơ hội chọc cô: “Hai người cậu có cần tính toán thế không, chẳng phải hai người cần tình không cần tiền đó sao?”

“Nghe cậu nói gớm quá. Thôi, im miệng lại.” Cô nhìn kỹ giá, 6666 tệ, cứng lưỡi, “Đồng hồ nam bây giờ sao đắt thế?”

Cao Hiểu Vi nói với vẻ bình thản lạ thường: “Bà chị à, có biết đếm không? Đến thiếu một con số không rồi kìa.”

Hai người đồng thời choáng váng, thế giới này đúng là điên rồi, phù phiếm quá thế, chẳng trách người đời bây giờ chỉ cần tiền không cần tình, cũng là bị ép buộc phải tiến hóa thôi.

Hai người tâm linh tương đồng, ma xui quỷ khiến thế nào lại dạo đến quầy trang phục nam, thực ra hai người họ trước kia chưa từng đặt chân vào khu này, hôm nay chắc do có vấn đề. Thẩm Đình dừng chân trước một quầy hàng, tưởng tượng dáng vẻ Thẩm Nhân Kiệt mặc bộ Âu phục đó sẽ thế nào, rồi quay lại nói với Cao Hiểu Vi: “Tớ cảm thấy rất hợp với anh ấy.”

Cao Hiểu Vi trề môi: “Tóm lại, hôm nay cậu nhất định phải mua cho anh ấy một món chứ gì.”

Thẩm Đình tất nhiên không chịu thừa nhận: “Tâm thần, tớ chỉ đi dạo thế thôi.”

Cao Hiểu Vi như vỡ lẽ: “Sau đó tình cờ lại dạo đến quầy trang phục nam, thật trùng hợp, tớ chỉ có thể nói là... thật tình cờ và thật bất ngờ!”

Thẩm Đình phớt lờ, chăm chú tính toán giá cả rồi mới nghiêng răng lấy thẻ tín dụng ra thanh toán, còn hỏi nhân viên phục vụ: “Xin hỏi nếu ‘boa’ cho cô 5% thì cô có thể đuổi cô nàng đi bên cạnh tôi ra ngoài được không?”

Ra khỏi trung tâm mua sắm, cô gọi điện cho Thẩm Nhân Kiệt, ai ngờ người ta lại khóa máy, Thẩm Đình lại không để tâm lắm; vừa về đến nhà, cô lại gọi cho anh, vẫn khóa máy. Thẩm Đình bất giác thấy hơi ngờ vực.

Chuẩn bị đi tắm rửa nhưng lại lo lúc đó anh gọi điện đến nên cô mang luôn di động vào nhà tắm. Nhưng anh không hề gọi. Bố cô thấy cô bất an thì ánh mắt có vẻ lạ lùng, hỏi vu vơ: “Đang đợi điện thoại à?”

Thẩm Đình gật đầu, ôm di động đợi suốt ngày, mà nó không hơ là sắt thép, không hề cảm động mà có chút tín hiệu nào, Thẩm Đình gọi đến vẫn trong tình trạng tắt máy. Chưa bao giờ anh như thế, sức tưởng tượng của Thẩm Đình bỗng phong phú lạ thường, lo anh lái xe quá nhanh nên xảy ra tai nạn, lo anh bị nhốt trong thang máy nên chứng sợ không gian kín lại bộc phát, lo bệnh tim của anh bỗng trở lại mà không có ai chăm sóc... Thì ra người ấy trẻ trung là thế mà lại gặp quá nhiều chuyện phiền phức. Cô lo lắng suốt buổi tối, đến sáng sớm mới dần ngủ thiếp đi, vừa giật mình tỉnh dậy là nhìn di động, vẫn không có tin tức gì.

Không chỉ lo lắng mà cô còn thấy hụt hẫng, ra khỏi phòng, xuyên qua phòng khách định vào nhà vệ sinh thì bỗng liếc thấy tờ báo mới được đưa đến sáng nay, bố cô cuộn tròn đặt ở đó, gió thổi qua, tờ báo lật giở. Cô nhìn thấy tiêu đề rất lớn ngay trang đầu “... Thẩm Nhân Kiệt...” Ba chữ đó vốn dĩ không thể xuất hiện trên báo như tia chớp lóe ngang đầu cô, theo phản xạ cô lùi ngay lại, vội vàng cầm tờ báo nên đọc kỹ. Tiêu đề là “Âm mưu đen tối lằng xê tòa soạn, công tử Thẩm Nhân Kiệt bị tình nghi giết người diệt khẩu”, Thẩm Đình hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, biết nội dung bài báo càng ác liệt hơn, gần như không dám đọc tiếp. Cô hít thở vài hơi thật sâu rồi mới xem kỹ. Đại ý nói là, Thẩm Nhân Kiệt vì muốn tăng số lượng tiêu thụ báo điện tử nên không tiếc thủ đoạn phóng hỏa đốt tòa soạn của chính mình, đồng thời trả cho Tiểu Trần là người thực hiện một số tiền lớn. Bây giờ Tiểu Trần bị một chiếc xe container đâm chết, rất nhiều người nghi ngờ tại nạn ấy không phải là sự cố ngẫu nhiên mà là có người ra tay, và người đó chính là Thẩm Nhân Kiệt, thế là có kẻ tra hỏi tài xế container là Tiểu Lưu, Tiểu Lưu thừa nhận có người sai bảo hắn làm thế.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Đình là, làm sao thế được! Làm sao có thể giết người vì một chuyện nhỏ như vậy?

Tại sao lại có bao nhiêu người tin như thế, thậm chí đến báo chí cũng đăng ngay trang nhất, Tuy chỉ dung hai chữ ‘tình nghi’! Tờ báo lặng lẽ rơi xuống đất, Thẩm Đình hồn vía lên mây, chẳng trách anh nói còn một cửa ải nữa phải qua cho được! Chẳng trách hai hôm nay anh khóa máy! Cô thấy đầu óc rối loạn, không biết phải làm thế nào? Khó khăn lắm cô mới hoàn hồn lại.

Lao ngay vào phòng thay quần áo rồi lại lao ra, chuẩn bị đi tìm Thẩm Nhân Kiệt, tìm được anh thì mọi thứ đều ổn, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Đúng lúc đó bố cô về, ngăn lại: “Con muốn đi đâu?”

Bố cô liếc nhìn tờ báo trên đất, trầm tĩnh hỏi: “Vay di động của con có mang theo không?”

Thẩm Đình nghĩ lại, quả nhiên di động của cô vẫn để quên trong phòng, cô lại chạy về phòng lấy. Bố cô theo sau, nhân lúc cô không để ý, ông đột ngột khóa trái cửa từ bên ngoài.

Thẩm Đình nghe tiếng khóa cửa “cách cách”, không cách nào mở được từ bên trong thì trong lòng vừa cuống vừa thấy lạ lùng, thậm chí bố cô có phải đau buồn quá nên mới bất bình thường như vậy, cô vội vàng hỏi: “Bố, bố đang làm gì vậy?”

Bố cô nói: “Con không thể đi tìm cậu ta, con không thể bị cuốn vào chuyện này.”

Thẩm Đình mới phát hiện ra bố cô không hề lẩn cảm. Nhưng cô vẫn thắc mắc: “Bố, anh ấy là Thẩm Nhân Kiệt, là bạn trai con, có phải bố không biết đâu.”

Bố cô trả lời rất nghiêm khắc: “Bố biết, bây giờ mọi người đều nghi ngờ cậu ta giết người, loại người ấy làm sao là bạn trai con được nữa.”

Thẩm Đình mới hiểu, thì ra từ hôm qua tới nay ông luôn quan sát phản ứng của cô, quan tâm đến nhất cử nhất động của cô, cô tức giận hỏi: “Bố, có phải bố biết từ lâu rồi không?”

Bố cô nói: “Không, hôm qua bố mới biết.”

Thẩm Đình dùng hết sức kéo cửa ra nhưng vẫn cô ịch, có thể vì trên cửa có dán Môn Thần trấn giữ, cô vừa hoảng vừa tức, hét to: “Bố mở cửa cho con. Bố, bố không thể nhốt con lại là xong chuyện được. Anh ấy giúp con rất nhiều. Bây giờ anh ấy gặp nạn, về tình về lý con cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được. Bố dạy dỗ con cái như thế này sao?”

Nhưng tình yêu nào cũng ích kỷ, tình yêu của người cha với con gái cũng ích kỷ. Ông chỉ muốn bảo vệ con mình, còn quan tâm làm gì đến chuyện sống chết của người khác. Ông nói: “Dù con nói bố thế nào thì bố cũng không mở cửa đâu. Vợ chồng gặp đại nạn còn mạnh ai nấy bay, huống hồ bây giờ hai đứa chẳng là gì cả. Cậu ta giúp nhà mình, bố rất cảm kích, sau này cũng sẽ nghĩ cách báo đáp, nhưng không phải bây giờ. Hiện nay chúng ta không giúp gì được, bố không thể để con gái ở cạnh một tội phạm giết người, sau này bố biết ăn nói thế nào với mẹ con!”

Thẩm Đình nói chắc như đinh đóng cột: “Anh ấy không phải kẻ sát nhân, không thể nào, bố, bố thử nghĩ xem có ai vì chuyện như thế mà đi giết người không?”

“Người thành phố bây giờ đều lạnh lùng, nói chuyện không hợp nhau là ra tay giết người đấy ra đó! Ngày nào cũng có! Không ai thắc mắc cả, chỉ là bây giờ xảy ra ngay cạnh con nên con mới không tin.”

“Đó là người khác, còn anh ấy thì không.” Thẩm Đình cuống quýt.

Bố cô hiểu con gái, cô luôn có sự cố chấp đối với những chuyện mà cô chắc chắn đúng, vì thế phán đoán cũng sẽ thiên lệch, ông nói: “Con còn nói cậu ta không phải à, bây giờ ai cũng mắng chửi cậu ta, không tin con mở máy tính ra mà xem. Cậu ta tốt với con, bố biết. Nhưng con không thể vì chuyện này mà không nhìn ra chân tướng. Con bình tĩnh lại nghĩ xem, một hai tháng không liên lạc với cậu ta thì quan hệ cũng sẽ nhạt dần thôi.”

Thẩm Đình thực sự không còn cách nào để níu kéo, cánh cửa kia không biết nhập khẩu từ nước nào mà chất lượng tốt như thế, vững như bàn thạch, sau này cô tuyệt đối không đi du lịch nước đó nữa. Cô đành

van xin: “Con xin bố, mở cửa đi. Bố không thể ích kỷ như thế, con đã lớn rồi, bố không thể hạn chế tự do của con được.”

Con cái cho dù lớn đến mấy thì trong mắt bố mẹ cũng vẫn cần được bảo vệ. Bố cô đã hạ quyết tâm không để cho cô qua lại với kẻ sát nhân, ông cũng rất buồn nhưng cũng rất kiên quyết: “Bố vì tốt cho con thôi. Mẹ con đã mất, bố không thể để con xảy ra chuyện được.”

Thẩm Đình nói bằng giọng khàn khàn: “Nếu mẹ còn, mẹ sẽ không đồng ý cho bố làm thế này đâu.”

Bố cô thở một hơi dài thườn thượt: “Bà cũng sẽ không đồng ý cho con qua lại với kẻ bị tình nghi đâu.”

Thẩm Đình lại biện hộ: “Con đã nói không phải anh ấy... di động của con hết pin rồi, bố lấy sạc pin cho con trước được không?”

Cái di động ngay lúc này hết pin đúng là ý trời, khoa học kỹ thuật quả nhiên chiều theo lòng người, bố cô tất nhiên sẽ không đưa cho cô rồi.

Thẩm Đình lại mềm mỏng: “Bố, bố nhốt con trong này thì con ăn cơm thế nào được? Muốn con chết đói sao?”

Bố cô đã có kế hoạch: “Yên tâm, bố sẽ đưa cơm vào từ cửa sổ.”

Thẩm Đình tức đến nổi đá rầm rầm vào cửa: “Con không ăn đâu, bố không mở cửa cho con, con sẽ chết đói trong này.”

Quả nhiên Thẩm Đình tính cách cứng rắn, nói là làm, cả ngày không chịu ăn gì, mặc cho ông bố hết lời khuyên nhủ.

Thẩm Đình mở máy tính, avatar MSN, QQ của anh đều xám xịt, giống tâm trạng của cô lúc này, đương nhiên anh không thể lên mạng được.

Cô lấy hết can đảm lên mạng để tìm xem bình luận của mọi người về việc này.

Thì ra chuyện này đầu tiên là do một người có nickname “Người biết yêu thương” vạch rõ trên một diễn đàn mạng lớn trong nước. Cô ta tự nhận mình là em họ của nhà Tiểu Trần, quan hệ với ông anh họ Tiểu Trần rất tốt, anh họ và cô ta không có chuyện gì là không thể tâm sự. Khi Tiểu Trần gặp tai nạn xe, chỉ có cô ta biết hung thủ thật sự là ai, vì anh họ cô đã từng giúp hắn làm một chuyện mờ ám, hắn cũng đưa cho anh họ cô một số tiền lớn, nhưng anh họ cô khá hào sảng với mọi người, tiêu tiền cũng rất nhanh, lại tham lam, muốn đòi hỏi nhiều hơn, thường xuyên dọa dẫm công tử đó, thế nên gần đây đã tranh cãi mấy lần với công tử đó, hắn ta cảm thấy cứ cho tiền nữa thì không bao giờ kết thúc được, nên một lần tức giận đã có ý định giết người. Cô ta thấp cổ bé họng, hơn nữa gia đình nhân vật đó quen biết rất rộng, cô ta chỉ là dân

thường nên không dám chọc đến họ, nhưng lại không muốn anh họ chết không nhắm mắt nên bất lực quá, đành lên mạng cầu cứu cư dân mạng.

Thẩm Đình xem xong, cảm thấy giọng điệu ghê tởm và cách nói của người đó vô cùng quen thuộc, rất dễ khơi dậy tình cảm và lòng thương hại của mọi người.

Vì cô tin chắc là Thẩm Nhân Kiệt vô tội nên trong lòng cũng sáng suốt hơn, từ chủ đề mà “Người biết yêu thương” đăng và những dòng phản hồi, cô nhận ra người đó thực sự hiểu cách lợi dụng lòng người, chuyển tất cả những bất mãn về các vấn đề xã hội gần đây của mọi người vào chuyện của Thẩm Nhân Kiệt, vì hiện thực xã hội luôn tồn tại một cách chân thực, rất dễ khiến người ta cảm thấy căm hận. Lại thêm Thẩm Nhân Kiệt đã lừa dối mọi người trước, có lỗi trước, nên muốn ai đó tin anh thì thật là khó. Trong ngôn từ, tuy đọc lên có vẻ yếu đuối, song từng câu từng chữ lại nhằm trúng vào điểm yếu. Thẩm Đình tuy lương thiện nhưng cũng thông minh, cô nghĩ ngay rằng, cái người phát ngôn ấy là Tống Uẩn? Nếu không thì có ai nham hiểm đến thế, hiểu cách lợi dụng chỗ tối để tạo nên tin đồn như thế? Nhưng, Tiểu Trần thực sự đã chết, tại sao lại chết? Chân tướng thực sự rốt cuộc thế nào? Cô cũng không đoán ra.

Quả nhiên đọc tiếp xuống phía dưới, có rất nhiều người phê phán thậm chí mắng chửi Thẩm Nhân Kiệt.

“Đội đó đi, có tiền là có thể san bằng mọi chuyện, có tiền là có thể xúi giục ma quỷ, có thể bắt người ta sống hoặc chết, đó là hiện thực xã hội bây giờ.”

“Công tử lấy thân thử pháp luật, phải trừng phạt nghiêm khắc, đem lại sự công bằng cho mọi người.”

“Đó là nỗi đau của các đại gia, chỉ có tiền, sinh ra thế hệ sau như thế, giàu đến nỗi chỉ còn lại tiền thì có ích gì, mấy tên con ông cháu cha như thế đáng phải gậy cho một bài học đích đáng.”

“Trừng phạt không đủ mạnh, không thể răn đe được ai, sợ thật! Cứ phải xảy ra máu đổ thì mới có người giải quyết.”

Cũng có một số người chế giễu: “Tương lai Trung Quốc phụ thuộc vào các con ông cháu cha mà, không có việc gì phải nghi ngờ cả! Vừa có tiền lại có thực lực, địa vị công việc tốt cũng đã thừa chỗ sẵn. Mọi người tốt nhất là câm hết đi, để tránh sau này bị lôi ra trả thù.”

Đương nhiên cũng có một số ít người tỏ ra ngờ vực: “Chỉ vì chuyện nhỏ tí như thế mà phải giết người thì có phải là quá sơ suất không? Chắc không đến nỗi đâu.” “Cùng lắm thì bị vạch mặt chiêu bài đó thôi! Căn bản không cần phải giết người.”

Bên dưới có ngay người khác bác bỏ: “Bây giờ rất nhiều tên con ông cháu cha đều điên hết, tính cách lạnh lùng khó chịu, cứ nghĩ là có tiền thì hay lắm, nhìn thấy không ưa là giết người thì không đáng phải thắc mắc! Chuyện này xảy ra ấy! Huênh hoang kịch cỡm như vậy chắc chắn sẽ bị báo ứng, cuối cùng sẽ chỉ có con đường chết thôi!”

Thẩm Đình xem mà lòng dạ rối bời, dưới áp lực dư luận kinh khủng như thế có là robot e rằng cũng sẽ suy sụp cô chỉ muốn mọc ra đôi cánh bay ra khỏi phòng làm sao còn ăn nổi cơm được?

Cao Hiểu Vi sau khi đọc được tin về Thẩm Nhân Kiệt cuống quýt lên mà lại không liên lạc được với Thẩm Đình thế là đến nhà tìm bạn mình với tâm lý thấp thỏm lo âu phát hiện ra bạn mình đã bị ông bố khóa nhốt trong phòng.

Bố của Thẩm Đình thấy Cao Hiểu Vi thì như nhìn thấy cứu tinh. Ông nhờ Cao Hiểu Vi giúp khuyên can Thẩm Đình bảo cô phải lí trí một chút đừng để Thẩm Nhân Kiệt chưa bị người ta nguyên rửa đến chết mà đã chết đói trước rồi như vậy rõ ràng là một cuộc làm ăn quá lỗ vốn.

Thẩm Đình nghe thấy tiếng Cao Hiểu Vi thì trong lòng lóe lên một tia hi vọng, vội vàng áp sát vào cửa nói vọng ra: “Hiểu Vi, cậu giúp tớ khuyên bố với. Ông quá đáng lắm.”

Ai ngờ Cao Hiểu Vi lại nói: “Bác trai có hơi quá đáng thật, nhưng ông cũng vì tốt cho cậu, cậu nên hiểu tình cảm của người làm cha. Thẩm Nhân Kiệt bây giờ gặp phải chuyện này, sao cậu đi tìm anh ta cho được?”

“Hiểu Vi, sao cậu cũng nói như vậy!” Thẩm Đình rất tức giận, hận rằng bạn thân mà cũng không hiểu cô.

Cao Hiểu Vi mềm mỏng, định thuyết phục cô: “Tớ cũng đến khuyên cậu đây. Cậu nên từ bỏ anh ta nhanh đi, nhân lúc này vẫn còn kịp.”

Thẩm Đình nghe thế, cảm thấy thực sự chối tai: “Cái gì gọi là nhân lúc này vẫn còn kịp? Anh ấy là gánh nặng hay sao?”

Cao Hiểu Vi dứt khoát lạ thường: “Bây giờ cậu đừng ngây thơ nữa, anh ta còn tệ hơn gánh nặng gấp trăm lần.”

Thẩm Đình lại cười lạnh lẽo: “Thật nực cười, hình như trước đó không lâu cậu còn bảo tớ tóm chặt lấy anh ấy.”

“Lúc đó khác lúc này.” Cao Hiểu Vi hiểu tâm trạng cô lúc này rất không ổn định nên cũng không giận dữ gì.

Trong căn phòng không chút ánh sáng, Thẩm Đình giận dữ chỉ trích bạn: “Cậu đúng là gió thổi chiều nào theo chiều ấy.”

Cao Hiểu Vi cảm thấy lạnh cả lòng, vô cùng bất lực. “Tại sao cậu lại cố chấp như thế, khuyên răn thế nào cũng không nghe.”

Thẩm Đình kiên quyết nói: “Vì anh ấy là người tôi cần tìm kiếm. Cho dù anh ấy có sai lầm thì tôi cũng không thể bỏ lỡ anh ấy được.” Tuy mồm miệng anh độc địa nhưng đối với cô, anh là người biết tôn trọng nhân cách đối phương, hai bên cùng độc lập như vẫn hiểu tâm hồn của nhau.

Cao Hiểu Vi cảm thấy tư duy của cô rất bất bình thường, không phân biệt rõ ràng trắng đen phải trái nữa: “Cho dù anh ta có làm người nhân cách bại hoại? Cho dù anh ra giết người phóng hỏa?”

Thẩm Đình ôm hy vọng mong manh thuyết phục Cao Hiểu Vi, nên nói rất trầm tĩnh: “Tớ đã nhận lời anh ấy sẽ không lung lay nữa. Huống hồ là tớ vốn không tin chuyện này là anh ấy làm, anh ấy bị oan. Phải, anh ấy khá tính toán, nhưng làm việc đều có giới hạn, tuyệt đối không làm chuyện đó! Tớ tin tưởng anh ấy, có ai hiểu anh ấy hơn tớ chứ? Mọi người nên tin vào phán đoán của tớ.”

Cao Hiểu Vi gần như bị thuyết phục bởi sự kiên định của cô nên hỏi: “Cậu có chứng cứ gì?”

“Trực giác của tớ, phán đoán của tớ.”

Cao Hiểu Vi vốn muốn cô lấy ra chứng cứ đáng tin nào đó, ngờ đâu lại nghe thấy hai chữ “trực giác”, cô giận tới mức mất cả lý trí. Cảm thấy bạn mình thật là hết thuốc chữa rồi: “Sự tự tin của cậu ở đâu ra vậy? Đúng là quá cứng đầu! Tớ nói cho cậu biết, cho dù anh ta bị oan thì danh tiếng cũng bại hoại rồi! Huống hồ rất có khả năng anh ta phải ngồi tù mười tám năm. Cậu không thể không lo cho tương lai của mình, không thể không lo nghĩ cho danh dự của mình.”

Thẩm Đình biết không thể thuyết phục được bạn mình, niềm tin của họ giống như một ngôi thành, chỉ có thể nhìn ra ngoài nhưng không được phép điều chỉnh, Thẩm Đình đành lùi bước: “Hiểu Vi, đừng nói những chuyện này nữa, cậu giúp tớ mở cửa đã, giúp tớ chuyện này là được rồi.”

Cao Hiểu Vi nhìn bố của Thẩm Đình, trông ông có vẻ rất đau buồn, dù sao cha con thân thiết với nhau, không phải ông không hiểu tâm trạng của con gái, nhưng ông chỉ có thể làm thế. Cao Hiểu Vi đứng ngoài lắc đầu: “Xin lỗi, tớ nghĩ tớ làm thế này mới là giúp cậu, huống hồ bác trai cũng sẽ không đưa tớ chìa khóa đâu.”

Chẳng phải là những thiên thần của Charlie nên không cách nào đập cửa xông ra được, sáng hôm sau cô bỗng nghĩ đến Hoàng Khải Nam. Hoàng Khải Nam nói với cô hôm nay đi công tác về, bố cô không chỉ tin tưởng mà còn rất khâm phục anh. Nếu lấy Khải Nam làm thuyết khách, chắc chắn mình sẽ có cơ hội thuyết phục được bố.

Thế là cô lên mạng để tìm Hoàng Khải Nam, quả nhiên anh có ở đó, online khó mà nói hết được, Thẩm Đình rất cuống, nhờ anh đến ngay nhà tìm cô, cô có chuyện gấp.

Lúc Hoàng Khải Nam đến thì bố cô vừa đi ra ngoài. Anh nhìn thấy cô bị nhốt trong phòng thì thấy rất khó hiểu. Anh ngạc nhiên hỏi: “Em phạm pháp à? Năm nay bao tuổi rồi? Sao lại bị nhốt trong phòng?”

Thẩm Đình hỏi: “Anh có biết chuyện của Thẩm Nhân Kiệt không?”

Hoàng Khải Nam đáp: “Biết. Vì chuyện này mà bố em không cho em ra ngoài à?”

Thẩm Đình không có kiên nhẫn nói hết nên chỉ thuật lại những điểm mấu chốt nhất.

Hoàng Khải Nam sửng sốt: “Em và cậu ta ở bên nhau?”

Thẩm Đình nói: “Đó không phải là chuyện quan trọng nhất, anh giúp em khuyên bố thả em ra đi, ông không nghe em, em cũng không muốn nổi loạn chống lại ông. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể nhờ anh thôi.”

Ngờ đâu Hoàng Khải Nam nói: “Nếu là thế thì anh nghĩ bố em làm vậy là đúng. Sao em lớn thế này rồi còn bướng bỉnh vậy?”

“Sao anh lại hỏi thế?” Thẩm Đình vừa tuyệt vọng vừa mệt mỏi hỏi.

“Cậu ta tính khí thế nào anh cũng thấy rồi, em nên chia tay đi. Hơn nữa bây giờ còn dính vào chuyện này, em cũng không nên dính dáng gì tới cậu ta.

“Không được, anh ấy bị người ta hãm hại, thật đó! tuy bây giờ em không có chứng cứ nhưng anh phải tin em. Bây giờ anh ấy lâm vào cảnh này, đang cần sự ủng hộ nhất, em biết anh hiểu em.”

Hoàng Khải Nam không hề bị cô thuyết phục, ngược lại còn sắc giọng hỏi: “Em hồ đồ quá rồi, yêu ai cũng phải chọn người chứ, em cũng không còn là trẻ con ba tuổi nữa mà làm việc gì cũng chỉ cần nhiệt tình là được nữa đâu.”

Bệnh nặng chỉ có thể cho uống thuốc liều mạnh, một ngày một đêm, Thẩm Đình đã gần như suy sụp về tinh thần, lại nghe anh chỉ trích mình như vậy thì thẩm nghĩ, anh ép tôi đấy nhé, trong lúc bồng bột đã hét ra sự thực: “Còn tốt hơn anh không thể yêu ai. Anh chẳng yêu ai hết, tôi biết, tuy anh đối với ai cũng dịu dàng, chu đáo lịch thiệp, nhưng thật ra trong lòng anh không có nhiệt tình, không có hứng với ai hết. Cả đời anh chắc sẽ chỉ sống một mình, anh là người không có khả năng yêu điển hình, anh yêu ai cũng chỉ được dăm bữa nửa tháng là hết. nên anh ghen tỵ với tôi, ghen tỵ tôi đã tìm ra người rồi yêu.”

Sắc mặt Hoàng Khải Nam tái mét, phủ nhận ngay: “Anh ghen tỵ với em? Em nói gì thế? Anh chỉ hiểu quá rõ em, muốn giúp em.”

Thẩm Đình cuống quá rồi, lại chưa ăn cơm nên toàn thân rã rời, vì cách một lớp cửa, không thấy được vẻ mặt của anh nên càng dễ nói ra, cô liền trút hết mọi suy nghĩ từ trước đến nay của mình: “Tôi biết anh hiểu tôi, nhưng tôi cũng hiểu anh, chúng ta là thanh mai trúc mã, tôi không hiểu được anh hay sao? Trước kia chắc chắn anh đã nghĩ, tuy tình trạng của chúng ta khác nhau nhưng kết quả cũng như nhau. Đối với tình yêu, anh không thể có được, còn tôi thì không có được. Thế giới này đối với chúng ta đều chẳng có hy vọng gì, vậy chỉ bằng sau ba mươi tuổi cùng sống bên nhau là được, hai người lạnh lùng ở cạnh nhau thì ít

nhất cũng có được chút hơi ấm. Lúc tôi đau buồn cũng từng nghĩ thế. Nhưng tôi không thể. Thật đó, Khải Nam.”

Hoàng Khải Nam cảm giác toàn thân rã rời, anh tìm ghế sofa ngồi xuống, gục đầu, tay chống vào trán, không nói gì nữa. Thắm Đình cũng im lặng. Hoàng Khải Nam cứ im lặng mãi, cuối cùng, Thắm Đình đã nghĩ anh quá tức giận mà bỏ đi rồi.

Sự ngỡ ngàng và bất lực khi bị nhìn thấy khiến Hoàng Khải Nam rất khó chịu, nhưng anh luôn là một người tốt. Một lúc sau anh mới thành thật nói: “Anh có suy nghĩ như vậy thật, em nói đúng, có thể anh ích kỷ, xin lỗi. Anh chỉ nghĩ là, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, quen thuộc nhau, yêu thích nhau, trong thế giới ngắn ngủi chỉ sống được vài thập niên này, chẳng lẽ phải cô đơn đến già? Anh có thể chăm sóc em, cũng muốn như vậy, đối với chúng ta đó cũng là một lựa chọn tốt... Bây giờ em có cậu ta, mọi thứ đã thay đổi, anh thực sự cũng cảm thấy bơ vơ. Vì em mà anh luôn có thiên kiến với cậu ta, xin lỗi.”

Thắm Đình ban nãy nói xong cũng thấy hối hận, nghe anh nói vậy càng hối hận hơn, cô nói: “Xin lỗi, anh à, em không nên nói anh như vậy. Em đang nói bậy bạ thôi, em tâm thần mất rồi.”

Hoàng Khải Nam đã bình thường trở lại, còn an ủi cô: “Quan tâm thì rồi thôi. Hơn nữa em nói cũng đúng.”

Thắm Đình lại tỏ ra vô cùng hổ thẹn: “Anh đối xử tốt thế với em mà em lại vong ân bội nghĩa, từ nhỏ đến lớn, có anh là tốt với em nhất, em thật là...”

“Không sao, những gì em nói đều là thật.” Hoàng Khải Nam rất bình tĩnh, anh thật sự không biết tức giận, đặc biệt là với cô. Thế là anh hỏi: “Tại sao em lại tin tưởng cậu ta thế?”

Thắm Đình thở dài: “Không tin cũng không còn cách nào khác, chắc chắn anh ấy đã nghĩ rằng em vừa biết anh ấy xảy ra chuyện đã trốn ngay thật xa.”

“Tại sao em lại tin cậu ta?” Hoàng Khải Nam kiên trì hỏi.

Thắm Đình nói: “Bạn đầu là trực giác, thật sự là thế, ở cạnh anh ấy bao lâu rồi, cho dù là việc công hay việc tư, em cũng hiểu cách xử lý của anh ấy. Trông thì có vẻ lạnh lùng vô tình, nhưng thực tế thì anh ấy rất biết thông cảm, trong trái tim như có mặt trời, cũng có thể sưởi ấm người khác. Về sau em nhìn thấy chủ đề trên mạng, cơ bản là đã biết ai làm rồi, giọng điệu ấy, thủ đoạn ấy y hệt. kẻ đó và anh ấy có khúc mắc rất lớn với nhau, cũng đã từng lời em vào.”

Cô lại kể chuyện Tống Uẩn cho anh nghe.

Cuối cùng Hoàng Khải Nam nói: “Lát nữa bác trai về, anh sẽ nói chuyện với ông.”

Thắm Đình không ngờ lại chuyển biến như thế nên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Thật ư, tại sao anh bỗng dưng lại chịu giúp em?”

Hoàng Khải Nam nói gọn: “Vì anh cũng tin em.”

Bố cô mua ít đồ về, Hoàng Khải Nam bắt đầu bàn bạc với ông, ban đầu bố cô rất kiên quyết nhưng trước nay vẫn rất xem trọng Hoàng Khải Nam nên cuối cùng thái độ của ông cũng đã có sự thay đổi. Anh lại nói: “Bác ạ, bác không thể nhốt cô ấy lại là xong, kỳ thực con rất tin cô ấy, bác cũng tin cô ấy chứ ạ. Con biết, trong mắt cha mẹ thì con cái mãi mãi là những đứa trẻ, nhưng thực ra cô ấy đã ba mươi tuổi rồi, việc gì nên làm không nên làm cô ấy đều hiểu rõ. Cô ấy sống một mình đã bao năm, mưa gió cũng tự che chắn, không có cha mẹ cô ấy vẫn sống được.”

Cho dù là bao tuổi thì chỉ cần con gái chưa lập gia đình, ý muốn bảo vệ cho con của cha mẹ vẫn rất mãnh liệt, ngỡ rằng không có mình thì con gái sẽ sa ngã, sẽ mù quáng. Thế nên bố cô rất bàng hoàng, nghĩ lại thấy nh nói cũng đúng, nhưng lại biện hộ cho hành vi của mình: “Bác sợ nó đi đường khúc khuỷu, khuyên nó cũng không kịp nên bác chỉ có thể nhốt nó lại trước đã, đợi qua vài ngày rồi tính. Cũng là vì tốt cho nó, bây giờ mẹ nó đã mất rồi...”

Hoàng Khải Nam chân thành: “Con cháu tự có phúc của con cháu. Thấm Nhân Kiệt con cũng đã gặp, một người rất tốt, con tin chuyện này không phải cậu ta làm. Bác à, bác cũng tin con chứ. Hơn nữa con sẽ đi cùng cô ấy xem sao, nếu có chuyện gì thì đã có con lo liệu. Nếu không sau này sự việc không như báo nói, bác sẽ khiến cô ấy hối hận cả đời, chẳng phải là càng thảm hơn sao?” Thậm chí anh còn thuyết phục bản thân để khen ngợi Thấm Nhân Kiệt.

Thủ đoạn thô bạo rất có khả năng dẫn đến lỗi lầm hoặc bị kịch, mấy hôm nay cha Thấm Đình bình tĩnh nghĩ lại cũng cảm thấy mình quá đáng, con gái ba mươi tuổi chứ không phải là mười ba tuổi, con gái ông khá hiểu thảo và biết ơn cha mẹ, đối lại là người khác có thể đã trở mặt với bố mình rồi. Những gì Hoàng Khải Nam nói ông cũng không có lý do phản bác, có cậu ấy bên cạnh con gái ông, ông cũng an tâm hơn. Thế là im lặng và đưa chìa khóa cho Hoàng Khải Nam.

Thấm Đình vừa ra ngoài đã kích động nói: “Anh mau đưa em đến đó đi.”

Hoàng Khải Nam quan tâm: “Em không ăn cơm à?”

Thấm Đình nói: “Em không đói. Ba giờ chiều này anh ấy sẽ mở hộp báo, địa chỉ em nhớ rồi. Anh mau đưa em đến đó đi.”

Trên chiếc xe lao nhanh, Thấm Đình cảm di động của Hoàng Khải Nam, lắp sim vào máy, muốn xem xem Thấm Nhân Kiệt có nhắn tin cho cô hay không.

Sim vừa lắp vào máy, mười mấy tin nhắn đã títtít reo vang không ngớt.

Thấm Đình xem từng tin một, chỉ cảm thấy vừa đau khổ vừa buồn bã, lúc quan trọng nhất thì chỉ có mình anh đối mặt với tất cả.

“Vốn không định nói em biết, tưởng anh có thể tự đối diện, vì trước nay đều như thế. Nhưng có thể gần đây luôn có em bên cạnh, khiến anh không còn khép chặt trái tim mình nữa, vì thế lúc này lại rất muốn nghe những lời quan tâm và cổ vũ của em.”

“Thực ra anh vẫn ổn, em đừng lo. Chỉ hù dọa em thôi, tự anh ứng phó được.”

“Tại sao lại bỏ mặc anh, tại sao khóa máy? Đến em cũng không tin anh sao?”

“Biết rõ em không nhận được, thậm chí không muốn đọc, nhưng anh vẫn cứ gửi tin cho em, anh nghĩ anh điên rồi.”

Tin nhắn cuối cùng chỉ vồn vện mấy chữ: “Được, anh hiểu rồi, không quấy rầy nữa.”

Nhìn thời gian của những tin nhắn đó đều vào khoảng một, hai giờ đêm, cô gần như có thể tưởng tượng ra vào đêm khuya thanh vắng, một mình anh không tài nào ngủ được, ngồi trên ghế sofa, vừa hút thuốc giải sầu, vừa lo lắng đợi cô hồi âm, nhưng cái anh nhận được chỉ có thất vọng, giống như hoang tưởng rằng bức thư trong chai mà mình ném ra biển khơi sẽ có hồi âm, nhưng lại bị sóng biển đưa trở lại.

Đến khi họ đến nơi họp báo thì người đã lồ lộ đông kín, có thể nhìn thấy rất nhiều tay quay phim phóng viên đang bày binh bố trận, cũng có rất nhiều người cùng ngành nghề đến thăm dự. Đứng càng cao thì ngã càng đau, vẫn có rất nhiều người mong đợi được nhìn thấy những người tự nhận cao hơn kẻ khác phải rơi xuống khỏi mây xanh, Thẩm Nhân Kiệt vẫn chưa xuất hiện.

Thẩm Đình đang định vào trong thì Thẩm Nhân Kiệt xuất hiện, anh mặc áo sơ mi trắng, quần kaki, gương mặt không chút cảm xúc, râu được cạo sạch sẽ, ánh mắt kiên định. Thực ra ở hoàn cảnh này, tốt nhất là không cạo râu, còn phải để tóc bạc đầu, như thế mới được nhiều người thông cảm, nhưng anh bẩm sinh đã không có thói quen tranh thủ tình cảm của kẻ khác.

Anh đảo mắt một vòng, Thẩm Đình đang định đưa tay lên cao để anh nhìn thấy cô, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến những phát ngôn của anh.

MC nói một vài câu rồi anh bắt đầu phát biểu, giọng nói đều đều, không vui không buồn, không nhận ra chút xao động tình cảm nào. “Việc cố ý phóng hỏa là do tôi làm, mọi người cảm thấy bị tổn thương thì tôi rất xin lỗi... Còn về người vu khống tôi sai khiến kẻ khác giết người thì tôi khẳng định là mình không làm. Bên cảnh sát cũng đã điều tra, nhất định sẽ tìm ra chân tướng, và cho tôi cũng như mọi người một đáp án đúng đắn...”

Thẩm Đình thấy anh như vậy cũng yên tâm hơn, cũng phải, xưa nay luôn là anh lo lắng và ủng hộ cô, có lúc nào đến lượt cô lo cho anh đâu?

Đã vào đến phần phóng viên hỏi đáp, Thẩm Đình vô cùng lo lắng phóng viên sẽ hỏi những câu hỏi rất hà khắc, lòng bàn tay cô rịn đầy mồ hôi. Lúc ấy, Thẩm Nhân Kiệt lại nhìn ngay về phía cô, thấy Thẩm Đình trong đám đông chen chúc. Không thể! Từ sau khi xảy ra chuyện, cô trốn tránh anh như tránh bệnh dịch, tuy niềm tin yếu ớt trong anh mách bảo rằng cô không phải loại người đó, nhưng cô thực sự là không hề liên lạc với anh. Còn anh là người rất có khả năng phải ngồi tù, có tư cách gì mà đòi hỏi người khác. Anh lắc đầu, mấy đêm liền mất ngủ, có lẽ anh mệt quá rồi! Cô cũng nhìn thấy anh, tuy lúc này lo đến mức đôi lông mày nhăn tít lại, cô vẫn cố gắng tỏ ra tươi tỉnh, mỉm cười với anh, anh nhìn thấy cô mấp máy môi nói gì đó với anh nên tập trung nhìn, cách những người đang nhìn anh, đang hiểu lầm anh, những người đang chế giễu và hận thù anh, muốn bắt anh chịu tội... anh nhìn thấy cô, trong tích tắc bỗng hiểu ra cô đang nói gì: “Cố lên, em tin anh. Cố lên, em tin anh...”

Anh cảm giác nhất định là do suy nghĩ ảo của mình rồi, người ta luôn muốn nghĩ về hướng mà mình mong muốn. Anh đẩy Tạ Huyền đang đứng cạnh, khẽ hỏi: “Cậu nhìn xem, Thẩm Đình bên kia đang nói gì đó?”

Tạ Huyền nhìn một lúc rồi đáp: “Cô ấy nói cậu cố lên, cô ấy tin cậu.”

Anh bỗng thấy cảm xúc dâng trào, mọi gương mặt phía dưới như biến mất, cả thế gian như sáng hẳn lên, anh cố gắng không chế cảm xúc của mình, cũng muốn cười nhẹ nhõm với cô, tâm trạng vốn tuyệt vọng chuyển thành mừng rỡ sung sướng, bỗng nhiên tim anh thất lại, anh nghiêng rằng cúi gập người, muốn đưa tay tìm lọ thuốc trong túi áo, nhưng chưa kịp làm thì mọi thứ bỗng nhòe đi, gương mặt cô biến mất như làn khói mỏng, anh gục xuống.

Thẩm Đình thấy sắc mặt anh vụt trở nên trắng bệch, sau đó ngã nhào thì vội càng đẩy đám đông ra để lao lên trên, hội trường hỗn loạn, tiếng xì xầm bàn tán vang lên không ngớt, tạp nham lạ thường, khó mà không chế. Phóng viên bên kia còn kêu lên: “Tiên sinh, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, anh sao thế?”

Tạ Huyền cùng những người khác đỡ lấy Thẩm Nhân Kiệt, Thẩm Đình nhìn anh đang hôn mê, không biết can đảm lấy đâu ra mà không còn rối loạn và căng thẳng nữa, cô trấn tĩnh nói với Tạ Huyền: “Mau gọi 119, cho anh ấy uống thuốc trước đã.”

Cô lại quay sang cầm micro nói với mọi người: “Anh ấy bị bệnh tim, hiện giờ... hiện giờ anh ấy không thể trả lời câu hỏi của mọi người. Tôi là bạn gái của anh ấy, mọi người có vấn đề gì có thể hỏi tôi, sau này những chuyện liên quan đến anh ấy, trước khi anh ấy khỏe lại, xin đừng làm phiền, và sẽ do tôi chịu trách nhiệm. Cảm ơn mọi người.”

Mọi người bàn tán bên dưới, Thẩm Đình như chiến sĩ gang thép, không hề sợ hãi những người đó. Hai mươi phút sau, các phóng viên rút lui, chỉ có một số người còn đứng đó, một là Hoàng Khải Nam đi cùng cô đến đây, còn một người nữa, là Cao Hiểu Vi.

Thẩm Đình thực sự không nghĩ rằng bạn mình lại đến đây. Cao Hiểu Vi đến gần, tỏ ý khâm phục thật lòng: “Cậu tuyệt lắm, thật đấy.”

Thẩm Đình thắc mắc: “Sao cậu lại đến?”

Cao Hiểu Vi cười: “Tớ biết cậu không thể đến, tớ là bạn cậu, đương nhiên phải thay cậu đến xem thể nào chứ.”

Thẩm Đình rất cảm kích vì có người bạn như thế: “Cảm ơn.”

Cao Hiểu Vi vỗ vỗ tay cô: “Được rồi, sau này cậu chuẩn bị làm gì? Cậu đã quyết định rồi. tớ khuyên không được thì chỉ có thể giúp thôi. Không thì mặt mũi nào làm bạn cậu, rồi uống rượu mừng của cậu chứ?”

15. Chương 15 (end)

Chương 15 - Ai bảo rằng, ở lâu bên nhau sẽ phải kết hôn?

Họ đến bệnh viện, Thẩm Nhân Kiệt vẫn hôn mê, cha mẹ anh đã đi Bắc Âu kỷ niệm ba mươi năm ngày cưới, Thẩm Nhân Kiệt trước nay vẫn độc lập, mỗi khi xảy ra chuyện đều không nói cho cha mẹ biết, lại thêm sau khi giao tòa soạn tạp chí cho anh, công việc mỗi lúc một thành công, cha mẹ anh cũng yên tâm hẳn, Tạ Huyền thấy tình trạng Thẩm Nhân Kiệt như vậy thì rất lo, nhưng vẫn cố gượng cười: “Không ngờ tên này chân tay nhanh thật, bình thường cứ lằm lằm lì lì, nhưng rồi dựa vào trực giác nhạy bén vẫn đoán ra được.”

Thẩm Đình hỏi: “Gần đây Tống Uẩn có xuất hiện không?”

Tạ Huyền cũng tỏ ra rất nghi ngờ cô ả: “Mấy hôm trước có nói gì đó với Thẩm Nhân Kiệt, sau đó thì chuyện này xảy ra.”

Thẩm Đình nghĩ cô ả Tống Uẩn này thật quá nham hiểm. Đang nghĩ ngợi thì nghe có tiếng giày cao gót nhịp nhàng gõ xuống, gương mặt với nụ cười nửa miệng của Tống Uẩn xuất hiện.

Tống Uẩn nói: “Tôi nhìn thấy trên tivi nên vội đến thăm. Bệnh có nặng không?”

Thẩm Đình giận dữ: “Đừng nói dối nữa, tivi phát sóng nhanh thế à? Cô lại trốn vào góc tối nào để nhìn trộm phải không?”

Tống Uẩn vẫn không đổi sắc mặt, chỉ nói: “Chị đừng trách kẻ khác, anh ta trở nên như vậy đều do chị cả!”

Thẩm Đình trừng mắt: “Cô thật kinh tởm!”

Tống Uẩn gật gù vẻ thông cảm: “Thật đấy, nếu lúc đó chị nghe lời cảnh cáo của tôi thì sự việc chắc chắn đã không diễn biến thành ra thế này.”

Thẩm Đình giận dữ: “Cô thừa nhận chuyện này do cô làm phải không?”

Tổng Uẩn lắc đầu: “Tôi không hiểu chị nói gì cả.” Rồi định vào trong thăm Thẩm Nhân Kiệt nhưng bị Tạ Huyền đẩy ra, cô ả nói: “Tạ Huyền, gần đây anh ngày càng hạ đẳng rồi.” Sau đó quay đầu bỏ đi một cách tao nhã.

Thẩm Đình hỏi: “Cô ả này tại sao lại làm thế?”

Tạ Huyền cũng tỏ vẻ không hiểu: “Chị biết cô ta tâm lý méo mó, làm việc không cần nguyên nhân.”

Tóm lại là không thể cứ ngồi đợi mãi được, Thẩm Đình cả buổi chiều ngồi nghĩ cách để làm rõ chuyện này.

Đồng nghiệp của cô, Vua Nhiều Chuyện, anh Khoe, Hồ Đen đều đến thăm Thẩm Nhân Kiệt.

Khi họ đến, Thẩm Đình rất ngạc nhiên là vì họ đến quá nhanh. Thẩm Đình hỏi: “Sao mọi người đều đến vậy?”

Anh Khoe nói: “Bọn này đương nhiên phải đến rồi.”

Vua Nhiều Chuyện kéo tay Thẩm Đình, nói: “Em tin tổng giám đốc, em cảm thấy anh ấy không phải người xấu, sẽ không làm chuyện đó, hơn nữa chị Thẩm Đình cũng tin anh ấy mà.” Cô nàng vẫn ngây thơ, trong mắt cô nàng ai cũng là người tốt. Giờ phút này Thẩm Đình lại cảm động đến mức muốn khóc, không phải ai cũng đổ thêm dầu vào lửa.

Hồ Đen nói: “Bọn mình, bọn mình đều tin... Tổng... Tổng giám đốc Thẩm.”

Thẩm Đình nói: “Cám ơn các bạn.”

Nữ Thần Ưu Sầu nói về buồn rầu: “Tuy bây giờ lòng người bại hoại, nhưng chúng tôi vẫn tin người chính nghĩa vẫn còn tồn tại. Tổng giám đốc Thẩm là thần tượng mãi mãi trong lòng tôi.” “Mãi mãi” của Nữ Thần Ưu Sầu, thật đáng sợ.

Anh Khoe thì nói những lời thật lòng: “Thực ra chúng tôi tin Tổng giám đốc Thẩm là vì tin chị, chị Thẩm Đình ạ, thường ngày chị thế nào, đối đãi với chúng tôi ra sao, chúng tôi không phải kẻ ngốc, trước kia giả vờ không nhận ra nhưng nhiều rồi thì cũng thấy xấu hổ. Chị tin Tổng giám đốc Thẩm, thế thì chúng tôi cũng cảm thấy anh ta có thể tin tưởng được.”

Thế nên có câu nói này rất đúng, giúp người tức là giúp mình, người xưa không lừa dối ta.

Vua Nhiều Chuyện hỏi: “Có cần em lên mạng mắng bọn họ không?”

Thẩm Đình nói: “Có thể làm rõ trước đã, đừng vội mắng ai cả. Thực ra mấy hôm nay chính tôi cũng nghĩ, tôi cũng cảm thấy những cư dân mạng kia không sai, cái họ kêu gọi chẳng qua là một sự đã ngộ công bằng hơn. Những người đó chỉ nói đúng việc chứ không nói đúng người, họ chỉ muốn tìm ra chân tướng, vì có họ nên diễn đàn xã hội mới càng mở rộng, càng sáng tỏ hơn. Nếu không phải tôi là người trong cuộc, tôi chỉ là một cư dân mạng bình thường thì tôi cũng sẽ làm thế. Vì thế nên tôi cảm thấy chúng ta nên sắp xếp việc này, phân tích cho mọi người nghe, dùng thái độ chân thành để họ giúp chúng ta. Họ có sức phán đoán, dựa vào sức mạnh của họ cũng có thể khiến sự việc này được kết thúc nhanh nhất.”

Nữ Thần Ưu Sầu rất tự đắc: “Chị Thẩm Đình, chuyện này rồi có thể giúp được, trên mạng tôi cũng có sức ảnh hưởng nhất định.”

Thẩm Đình vui mừng hỏi: “Thật không?”

“Vâng. Tôi cũng có viết văn, rất được một hai nhóm ủng hộ, họ tin tưởng tôi.” Thì ra Nữ Thần Ưu Sầu là một trong những đầu sỏ của trường phái văn học “không bệnh cũng kêu” đang thịnh hành trên mạng gần đây.

Thẩm Đình lại bàn với Tạ Huyền: “Rốt cuộc chuyện này Tổng Uẩn làm thế nào được nhỉ?”

Tạ Huyền nói: “Tôi nghĩ có hai khả năng, một là Tiểu Trần thật sự bị xe container bắt cản đâm chết. Ngoài ra còn có một khả năng là Tổng Uẩn đã bảo tài xế Tiểu Lưu làm, nhưng tôi nghĩ cô ả đó vẫn chưa điên đến thế, cô ta rất yêu bản thân mình, không có khả năng làm những chuyện bất lợi cho mình như thế.”

Thẩm Đình nghĩ ngợi rồi gật gù: “Tôi cũng nghĩ thế... Cậu cảm thấy em gái Tổng Uẩn có biết việc này không? Tôi đã gặp một lần, trông có vẻ rất trong sáng.”

Tạ Huyền lắc đầu: “Tôi đã tìm cô bé rồi, cô ta sùng bái chị mình đến chết đi, tuy chị cô ta đối xử không tốt, đúng là mắc hội chứng Stockholm.” (Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, có nguồn gốc từ vụ bắt cóc con tin năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.)

Thẩm Đình thở dài, xem như hết trông mong gì, lại nói: “Thực ra chúng ta nên phân tích xem trong chuyện này ai được lợi ít nhất?”

“Ai được lợi ít nhất?” Tạ Huyền hỏi.

Thẩm Đình gật đầu: “Phải, ví dụ vì chuyện này mà cậu có được lợi ích nào đó, cậu có thể mãi mãi cũng không nói ra sự thật. Chỉ có người được lợi ít nhất, hoặc những người bị hãm hại mới có khả năng giúp chúng ta tìm được cửa ra thôi.”

Tạ Huyền nói: “Tổng Uẩn chắc đã bịt miệng họ hết rồi. Theo lý thì Tiểu Lưu bị tổn hại nhiều nhất, vốn dĩ là tai nạn giao thông, bây giờ thành cố ý giết người. Nhưng bọn này cũng tìm hẩn rồi, không hỏi được gì cả.”

Thẩm Đình nói: “Vậy chúng ta đổi cách khác, cậu và Hoàng Khải Nam tìm người nhà của Tiểu Trần, xem có thể tìm ra đầu mối không. Tôi và Cao Hiểu Vi sẽ tìm người nhà của Tiểu Lưu.”

“Người nhà? Được thôi.” Tạ Huyền nói.

Bốn người chia nhau đi tìm, Thẩm Đình và Cao Hiểu Vi tìm ra người nhà Tiểu Lưu, anh ta không có ở đó, cô và vợ cùng con trai anh ta đã nói chuyện với nhau, vợ anh ta là người nhà quê rất chất phác, con trai mới ba bốn tuổi, trông rất hiền lành đáng yêu.

Vừa nghe nói lại có người đến tìm bố mình, cậu đã nói: “Mẹ, mẹ, lại có người tìm bố. Gần đây có nhiều chị xinh đẹp đến tìm bố quá.”

Biết ăn nói như thế, lớn lên sẽ là Crayon phiên bản Trung Quốc.

Mẹ cậu vừa lau tay bước ra, đó là một người đàn bà nông dân mập mạp, chị ta hỏi: “Cô à, cô tìm anh ấy có việc gì không?”

Thẩm Đình nói: “Không phải tôi tìm Tiểu Lưu mà là tìm chị.”

Người đàn bà có vẻ ngạc nhiên: “Cô tìm tôi? Tôi không quen cô mà?”

Thẩm Đình cười nói: “Đúng thế, chị không quen tôi. Thế này, là liên quan đến Tiểu Lưu...”

Vừa nghe đến chuyện đó, người đàn bà đó đã tỏ ra căng thẳng, lập tức xuất hiện vẻ cảnh giác: “Xin lỗi, chuyện này cảnh sát sẽ xử lý, đừng hỏi tôi!” rồi đuổi Thẩm Đình ra ngoài.

Sức người đàn bà đó quá mạnh, Thẩm Đình loạng choạng bị đẩy ra ngoài, rồi chị ta nhanh chóng khóa cửa lại, Cao Hiểu Vi cũng không điều khiển nổi cục diện. Hai người nhìn cánh cửa như hai vị môn thần oai nghiêm, không cách nào cứu vãn được.

Đúng lúc đó thì nhận được điện thoại của Tạ Huyền, tình trạng bên phía anh ta càng tệ hơn: “Thẩm Đình, bên Tiểu Trần chắc chắn không trông mong gì được rồi. Tiểu Trần chết rồi, trụ cột gia đình họ cũng mất. Nhà Tiểu Lưu rất nghèo, không thể đền tiền được nên họ cũng không mong đợi gì. Nếu có người cho nhà Tiểu Trần một số tiền lớn, yêu cầu duy nhất là bắt họ giữ im lặng thì họ sẽ không mở miệng đâu. Thực tế cũng là thế. Tôi thấy họ đã quyết định im lặng rồi. Huống hồ gì Tiểu Lưu nhất định sẽ phải ngồi tù, có thêm một người chủ mưu nữa hay không thì đối với họ cũng chẳng khác biệt gì mấy.”

Chữ lợi đứng đầu, bạn phải cảm hóa họ bằng gì đây? Lương tâm? Xin lỗi, lương tâm có thể bán được bao nhiêu tiền? Hai bên đều gặp trở ngại, Thẩm Đình chỉ muốn khóc.

Bên Tiểu Trần đã không hi vọng được gì, còn bên cô ít nhất cũng còn chút ít hi vọng. Điều duy nhất cô có thể làm được chỉ là chờ đợi.

Đến khi trời sập tối, gió thổi mạnh đến nỗi Thẩm Đình thấy mặt cũng đau mà tay cũng đau, cuối cùng cảnh cửa ấy cũng hé mở.

Đứa trẻ thò đầu ra, nói: “Sao bố vẫn chưa về?”

Sau đó chạy ra ngoài nhìn ngó, Thẩm Đình nắm lấy cơ hội, cô gọi cậu bé đến, sau đó bảo: “Cô nói cho cháu biết, bố cháu sẽ không về nữa đâu, mãi mãi cũng không về.”

Đứa trẻ nào hiểu gì, nghe câu đó nên cuống lên: “Cô nói vậy, cô là người xấu.”

Thẩm Đình nói: “Cô không nói vậy, không tin thì hỏi mẹ cháu đi. Bố cháu giết người, bị chú cảnh sát bắt để bắn chết, biết không?”

Cao Hiểu Vi thoáng hiểu ra, cũng phụ họa: “Đúng thế, bố cháu là kẻ xấu, bị bắn chết rồi.”

Đứa trẻ khóc òa lên: “Cô nói vậy, bố cháu không bị bắn chết, không!!!” Cậu bé lại gào lên: “Mẹ, bố không bị bắn, mẹ!”

Bà mẹ nghe con trai khóc la thì vội chạy ra ngoài, nhìn thấy Thẩm Đình liền sa sầm mặt: “Cô đang làm trò gì thế? Sao lại dọa trẻ con?”

Thẩm Đình cười lạnh lùng: “Tôi có dọa nó à, có hả? Điều tôi nói là sự thực.”

Người đàn bà đó choáng váng, tim nhói đau rồi không muốn đếm xỉa gì đến cô nữa, kéo đứa bé định bỏ đi.

Thẩm Đình thấy sắc mặt chị ta thay đổi thì nói ngay: “Chị muốn con chị còn nhỏ thế đã bị người ta nói cha nó là kẻ sát nhân, không bao giờ còn gặp lại cha nó không? Sau này dù đi đâu đều bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nó là con trai của kẻ sát nhân?”

Người đàn bà khựng lại.

Thẩm Đình đoán gia đình họ chắc chắn cũng nhận được tiền nên thà dứt khoát một lần, cô liều mạng nói: “Tình trạng bây giờ thì bố nó có khả năng sẽ bị tử hình! Cho dù không bị thì đợi đến khi có cơ hội ra tù thì lúc đó có lẽ con của chị cũng đã là ông nội rồi, chị không nghĩ là như thế nhà chị sẽ rất đáng thương hay

sao? Cũng không công bằng tí nào với con trai chị! Không có bố, không có chồng, nhiều tiền mấy thì cũng có ích gì?”

Thẩm Đình lại nói: “Hơn nữa chị thử nghĩ xem, chồng chị vì gia đình mà ngồi tù, cả đời chị có thanh thân được không? Như vậy chẳng khác nào đã hủy diệt chồng chị! Chị hiểu không? Món tiền đó chị có dùng thoải mái được không?”

Người đàn bà cuối cùng cũng sụp đổ, chị ta kêu lên: “Tôi cũng không muốn, tôi cũng không muốn!!!”

Thẩm Đình bước đến, khẽ vỗ lưng chị ta: “Nếu là đâm xe thì Tiểu Trần chủ yếu là người sai luật, chồng chị không nhất thiết phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng nếu trở thành cố ý giết người thì ngồi tù chung thân là khó tránh được! Thực ra bây giờ vẫn còn có thể cứu vãn, chắc chị không thể đưa con đến tù thăm cha mình mỗi tháng chứ?”

Người đàn bà vừa khóc vừa dùng tay áo lau nước mắt: “Tôi cũng không muốn thế! Anh ấy đâm người ta, đưa vào bệnh viện thì người đó đã chết rồi. Vừa về nhà đã nói tiêu rồi, tiêu rồi, làm sao có nhiều tiền để đền đây, cả đời cũng không có được ngần ấy tiền! Tôi cũng sợ đến nỗi mấy ngày không ngủ được. Chúng tôi nghèo thế này, thực sự không đền nổi. Lúc cả nhà không ăn uống gì được thì có một cô gái vô cùng xinh đẹp tìm tới, nói rằng có thể giúp được chúng tôi, có thể cho chúng tôi một số tiền lớn, để tôi và con tôi cả đời này có thể ăn uống no đủ. Nhưng yêu cầu nhà tôi nói là anh ấy cố ý đâm người ta, là do một người chủ mưu tên Thẩm Nhân Kiệt sai khiến. Tôi cũng khuyên nhà tôi đừng nhận lời, nhưng anh ấy... anh ấy mặc kệ tôi, bảo tôi đứng là đồ đàn bà chẳng biết gì, anh ấy nhận lời. Tôi biết anh ấy cũng vì tôi và đứa con, không muốn liên lụy đến chúng tôi. Anh ấy đều vì chúng tôi cả! Tôi cũng không muốn anh ấy xảy ra chuyện...” Chị ta lại bắt đầu khóc to, vừa khóc vừa nói: “Không có tiền cũng có thể sống được, tôi cứ bảo rằng tiền thì có thể trả từ từ... Cô ơi, trông cô có vẻ là người tốt, cô phải giúp chúng tôi.”

Cuối cùng đã có được chân tướng sự việc, có thể giúp Thẩm Nhân Kiệt thoát khỏi mối họa này, cô mừng như điên, vội vàng gọi cho Tạ Huyền, khi gọi xong, tâm trạng xúc động lại trở thành nỗi đau nặng nề. Trên thế giới này, nơi nào có người thì nơi đó có giao dịch trao đổi, không có con sư tử đá nào lại không nhơ bẩn.

Cô cảm thấy rất đau buồn, không biết tại sao ở thời đại này, sự truyền đạt kinh nghiệm tình yêu lại giảm sút như vậy. Người ta có thể vì bản thân mà hy sinh kẻ khác, bất chấp có phải đúng đắn hay không. tuy xuất phát điểm lần này là vì muốn gia đình sống yên ổn nên trông có vẻ dịu nhẹ hơn một chút, thực ra thì vẫn là sắc nhọn. Trông thì ảm áp, thực ra phía sau vẫn lạnh lẽo. Cũng may trong gia đình này, tình yêu trong lòng người đàn bà chất phác ấy vẫn còn, nên mới có thể tìm ra chân tướng, mà vừa khéo điều đó thì Tống Uẩn không nghĩ tới, cô ả nấp trong bóng tối để sắp đặt mọi thứ, nhưng không ngờ bản thân cũng có chỗ không lo liệu được. Chỗ đó chính là cô ả không ngờ rằng lại có người vì người chồng yếu đuối của mình mà từ bỏ một số tiền và lợi ích lớn như vậy.

Và Nữ Thần Ưu Sầu gần như như cũng cùng lúc đó báo cho Thẩm Đình biết, trong một trang mạng BBS lớn, đã có người tìm ra Tống Uẩn, tốc độ đó không chỉ vượt ngoài dự kiến của Tống Uẩn mà đến Thẩm Đình cũng choáng váng.

Thẩm Nhân Kiệt chưa tỉnh lại thì mọi người đã thay anh đến xem Tống Uẩn bị bắt với hàng loạt tội danh như vu khống, bôi nhọ danh dự kẻ khác v.v... Vua Nhiều Chuyện trợn đôi mắt to nói với Hồ Đen với vẻ không tin được: “Không ngờ người xinh đẹp như vậy mà trái tim lại xấu xa như thế!”

Nhưng Thẩm Đình vẫn không hiểu cô ta phí công hãm hại Thẩm Nhân Kiệt vì điều gì? Làm thế thì có ích lợi gì cho cô ta? Cuối cùng vẫn không nén được, cô hỏi: “Rốt cuộc tại sao cô lại làm thế?”

Tổng Uẩn tuy xưa nay vẫn điều khiển được tâm trạng nhưng lần này cuối cùng cũng điên cuồng hét lên với Thẩm Đình: “Tuy anh ta và tôi đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng anh ta không thể phản bội tôi, tôi không vui, tôi thấy khó chịu. Đừng tưởng kết thúc nhanh chóng như vậy, tôi sẽ được thả ra ngay thôi. Báo cho chị biết, những trò vui vẫn còn đấy.”

Trông cô ả vừa xinh đẹp vừa điên loạn, ngoài Tạ Huyền ra, mọi người đều sợ hãi lùi ra sau mấy bước.

Thấy cô ta ác độc như vậy, trong đầu Thẩm Đình không hiểu vì sao lại xuất hiện một dòng suy nghĩ đáng sợ, tại sao Tiểu Trần lại phạm sai lầm đó, để cho xe đâm vào? Tại sao sau khi Tiểu Trần chết, Tổng Uẩn là người biết đầu tiên? Cô ta đã cho nhà Tiểu Trần bao nhiêu tiền? Thẩm Đình lắc đầu, ra lệnh cho bản thân không được suy nghĩ linh tinh nữa, con người càng biết ít thì sống càng vui.

Chỉ có Tạ Huyền vẫn tỏ ra vui sướng hí hửng, tổng kết suy nghĩ về chuyện này với mọi người: “Chuyện này báo động cho mọi người trước khi có bạn gái phải cùng đi khám bác sĩ tâm lý trước mới được.”

Cũng vào ngày hôm sau, Thẩm Nhân Kiệt được đưa vào phòng mổ, Thẩm Đình căng thẳng đến mức gần như kéo rách ống tay áo, Tạ Huyền khuyên cô: “Đừng căng thẳng thế, mạng cậu ta lớn lắm, vì kẻ ác luôn sống dai mà.”

Cô lại nhớ đến mẹ mình, trước giờ phút ấy, mẹ cô hình như đã đoán trước số phận của mình, nên mỉm cười hẹn gặp lại cô con gái yêu quý, nhưng mãi mãi không bao giờ gặp lại nữa. Có phải mỗi người đứng trước cái chết cũng bất chợt trở nên tỉnh táo, hiểu ra được số phận của bản thân?

Cuối cùng đèn phòng mổ đã tắt, bác sĩ bước ra, vừa đi vừa tháo khẩu trang xuống như lần trước, một cảm giác sợ hãi khi phải mở to mắt nhìn số phận người khác lại ập đến, Thẩm Đình run lấy bầy không hỏi nổi câu nào.

Cũng may là, sau chiếc khẩu trang ấy là nụ cười.

Nhưng Thẩm Nhân Kiệt vẫn còn hôn mê, mấy hôm liền Thẩm Đình đều ở bên chăm sóc anh, ngắm gương mặt được ánh nắng chiếu sáng của anh, ngắm hàng lông mày và đôi mắt khép chặt được ánh trắng ve vuốt, nhưng anh rất yên lặng, không nói gì.

Tạ Huyền an ủi: “Bác sĩ nói mấy hôm nữa cậu ta sẽ tỉnh thôi, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều, mấy đêm rồi chị không ngủ đấy.”

Thẩm Đình đáp lại vẻ bình thản: “Tôi không muốn khi anh ấy tỉnh dậy lại không có ai bên cạnh.”

Tạ Huyền quan sát cô bằng ánh mắt kì quặc, hỏi: “Tôi thật sự không nghĩ ra, cậu ta tốt hơn tôi chỗ nào? Hai người thật là... Quý Kiến Sầu gặp được Lý Mạc Sầu.” Nghĩ ngợi rồi bổ sung: “May mắn thật.”

Thẩm Đình không biết phải trả lời thế nào, chỉ có thể nhìn anh ra.

Tạ Huyền thấy ánh mắt cô như vậy, lập tức biện bạch: “Chị đừng nghĩ tôi có ý gì với chị nhé! Xưa nay tôi không định چرا cắm bạn gái của anh em mình đâu. Huống hồ gì thế giới này mỗi giờ mỗi khắc đều có phụ nữ được sinh ra, thống kê thì đạt được bao nhiêu nhỉ? Tôi sẽ không vì mặt trăng mà bỏ qua những ánh sao khác đâu.”

Lúc đó, Thẩm Đình đã gạt bỏ hết mọi thiên kiến về anh ta, anh ta thật sự là một người anh em hết lòng vì bạn bè, là một người tốt, cô thật lòng nói: “Bây giờ tôi phát hiện ra, có người bạn như cậu thật đúng là niềm vinh hạnh lớn biết mấy.”

Lúc chỉ có một mình, Thẩm Đình thường xuyên nói với anh những lời này, cô có cảm giác anh nhất định sẽ nghe thấy: “Anh có biết không, thật ra công ty vẫn có rất nhiều người tài giỏi. ‘Văn học Không Bệnh Cũng Than’ anh có nghe chưa, bây giờ trường phái đó đang làm mưa làm gió trên mạng đó! Vua Nhiều Chuyện muốn tham gia thi hoa hậu thật, không phải Hoa hậu Hoàn Vũ, mà là Hoa hậu Bảo vệ môi trường, ở tiểu khu cô ấy tổ chức, cũng khá là dũng cảm rồi. Có điều Hồ Đen rất đau buồn vì Vua Nhiều Chuyện sắp xin nghỉ việc... Còn nữa, anh đừng có ngủ như chết nữa, em đã bắt đầu thấy sốt ruột rồi, đừng quá đáng chứ!”

Cô giận dữ quay người đi rót nước, vừa quay lại phát hiện ra anh đang mở mắt nhìn cô, không ngờ xưa nay anh làm việc gì cũng khiến người khác bất ngờ, ngay cả thời gian tỉnh dậy cũng thế, nói tỉnh là tỉnh, không cho người ta chuẩn bị tâm lý gì hết, khiến cô giật cả mình.

Hai người nhìn nhau, không nói gì, một lúc sau, anh lên tiếng: “Em à?”

Cô gật đầu, đáp: “Em đây.”

Một lúc sau, anh nói ngắn gọn: “Anh cứ tưởng đến em cũng không tin anh.” Anh nhớ lại mấy hôm đó, cảm giác bản thân giống như bị thu dọn vào một chiếc bình thủy tinh nhỏ xíu, dù gào thét thế nào cũng chỉ có thể nghe được tiếng vọng của chính mình.

Lại nói: “Đến đây.” Anh nhúc nhích để lộ một khoảng trống trên giường.

Thẩm Đình cũng mệt thật sự nên lại gần, nằm xuống dựa vào anh. Không nói gì nhưng lại hơn ngàn vạn lời. Cô biết mình không cần giải thích, rất nhiều chuyện bây giờ chắc chắn anh đã hiểu, chẳng hạn cô không cố ý đến muộn... Cô vẫn còn chút tự tin đối với anh.

Thẩm Nhân Kiệt như vừa nghĩ ra điều gì đó: “Em mang di động của anh đến đây.” Rồi chỉ vào ngăn kéo tủ bên cạnh.

Thẩm Đình cũng không biết anh muốn làm gì, anh vừa tỉnh dậy đã như có vương gia ám vào người, xem cô là người hầu vậy, cô lấy di động đến cho anh.

Anh lắc lắc tay nói: “Xem tin nhắn đầu tiên.”

Thẩm Đình không rõ anh đang mưu tính trò gì, có điều vẫn đường hoàng xem tin nhắn di động của bạn trai mình, đó là việc mà mỗi phụ nữ đều thích thú, thế là cô trấn tĩnh mở ra xem.

“Chúc mừng anh Thẩm Nhân Kiệt và cô Thẩm Đình đã rút được phần thưởng hạng nhất của cửa hàng chúng tôi, phần thưởng là một chuyến đi du lịch miễn phí đến đảo Bali.”

“Phần thưởng rút từ hồi nào vậy, sao em không nhớ?” Thẩm Đình thấy hình như mỗi người đều đang đợi miếng bánh từ trên trời rơi xuống, còn miếng bánh lại rơi bộp xuống một người không hề biết gì là cô, cô không biết cảm ơn thì thôi, còn than đau nữa! Nghĩ kỹ lại thì lần đầu gặp anh chính là ở cửa hàng giày Miumiu.

Thẩm Đình cố ý nhăn mày: “Nhưng em rất lo khi đi du lịch cùng anh, vì anh xưa nay vốn hay gặp xui xẻo mà.”

Tuy anh xấu bụng nhưng đầu óc lại khá gian xảo: “Phải. Mà em lại tương phản với anh, nếu không thì làm sao em gặp được anh?”

Trên con tàu đến đảo Bali, gió nhẹ trời trong, Thẩm Nhân Kiệt ôm Thẩm Đình, dưới chân cô là đôi giày Miumiu rực rỡ, thực ra không hợp với tuổi của cô nhưng ai mà thèm quan tâm chứ? Hai người dựa vào lan can tàu ngắm biển xanh mây trắng. Bên cạnh có du khách nói: “Làm sao đây, nghe nói buổi tối có bão, tôi sợ quá.”

Thẩm Đình căng thẳng nói: “Quả nhiên là đi với anh thì chẳng gặp được chuyện gì tốt hết! Có khi nào bão thổi chúng ta lên đảo hoang không?”

Thẩm Nhân Kiệt không đổi sắc mặt: “Em thì có gì để lo, lên hoang đảo thì với sinh mạng lớn của em, em vẫn sống sung sướng như thường, còn có thể bắt ai đó là nô tì nam nữa chứ.”

Thẩm Đình đánh anh một cái thật đau. Nhưng thật sự là cô không sợ bị thổi đến đảo hoang, có anh bên cạnh, ở đâu cũng có thể nói chuyện tình, luyện tập yêu, đúng là phong hoa tuyết nguyệt. Cho đến nay, cuối cùng cô đã hiểu, đau khổ sẽ liên sọc, vết thương sẽ khép miệng. Con người luôn muốn biết mình cần gì mới có thể nắm bắt được cái đó! Thực ra cuộc đời mỗi người đều trống rỗng như nhau, thế nên chúng ta cần phải tự tìm niềm vui, dùng mọi thứ vui lý quắc nhất để lấp đầy hành trình sống hư ảo đó.

Thẩm Nhân Kiệt trong gió biển cười rất vui vẻ: “Chúng ta có một câu danh ngôn nổi tiếng trong thực tiễn là: Kết hôn và tuần trăng mật cần đổi thứ tự, đầu tiên cùng đi du lịch một tháng, một tháng sau vẫn chưa thấy chán nhau, chưa muốn hủy diệt đối phương cho xong thì cuộc hôn nhân ấy mới vững như bàn thạch.”

“Thế à? Chúng ta có kết hôn không?” Thẩm Đình nghe vậy thì khẽ thở dài.

“Em nghĩ sao?” Thẩm Nhân Kiệt quay đầu lại hỏi cô về cảnh giác.

“Em nghĩ thì có tác dụng gì? Thế giới này thay đổi nhiều lắm.” Thẩm Đình nói. Mấy ngàn năm nay, chưa hề có thời đại nào khiến con người hoảng loạn như bây giờ, mỗi ngày đều thay đổi như đảo lộn trời đất, lầu cao trở thành bình địa, bình địa thoát thành lầu cao, ba ngày không đi đâu cũng sợ không theo kịp bước chân thời đại. trước kia người ta đều thề hẹn có thể ba đời ba kiếp, bây giờ người ta có hẹn năm, sáu năm cũng khiến bản thân sợ khiếp vía, tối về không ngủ nổi. Không phải không đủ yêu, mà chỉ có yêu thôi thì không đủ.

“Anh thì thấy sẽ là thế.” Thẩm Nhân Kiệt tự tin.

“Tự tin thật sự là ưu điểm lớn nhất của anh.” Thẩm Đình vừa khen vừa mỉa mai.

Thẩm Nhân Kiệt hơi tức tối, cúi xuống nhìn cô: “Không chắc sẽ kết hôn thì sao còn đi du lịch cùng nhau?”

“Vì niềm vui hiện tại.” Thẩm Đình nhón chân lên hôn vào vầng trán đang nhăn lại của anh.

Nếu bạn muốn, bình tĩnh ngẫm lại thì bạn sẽ hiểu, dù là ai thì mặc định sẽ chỉ có thể cùng một người khác đi hết đoạn đường đời. Chúng ta đều không tránh được điểm tận cùng của mỗi người. Đến lúc đó bạn mới biết, ở đoạn cuối của thế giới và thời gian, có ai đang đứng đó chờ bạn.

“Ngổ quá, anh quyết định sẽ chia nửa phần tự tin của anh cho em.” Thẩm Nhân Kiệt xiết mạnh cô, nơi ánh mắt hai người chạm vào nhau, trời mênh mênh, biển mênh mênh.

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-yeu>